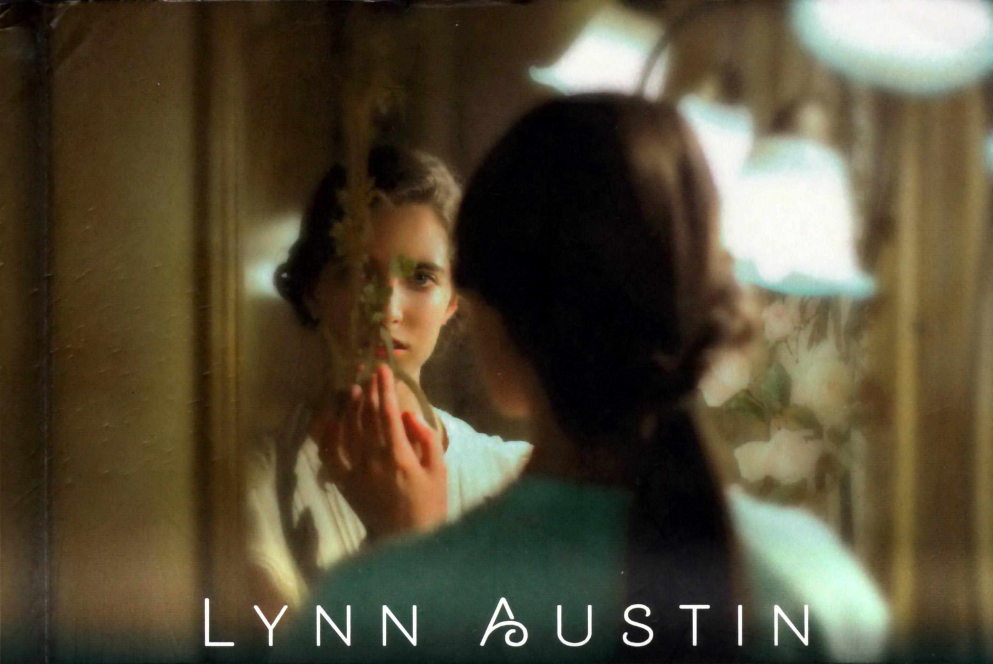


A photograph of a woman in a white dress holding a small green plant with yellow flowers. She is looking at the plant. In the foreground, the back of a person's head with dark hair is visible. The background is a room with a lamp and some flowers.

LYNN AUSTIN

De-aş fi
în locul tău

- roman -



Aprecieri pentru *De-aș fi în locul tău*

„Lynn Austin este o maestră în explorarea profunzimilor relațiilor umane. Situat pe fundalul războiului și al consecințelor acestuia, *De-aș fi în locul tău* este o lectură captivantă, frumos împletită.”

Susan Meissner, autoarea bestseller-urilor
Secrets of a Charmed Life și *The Last Year of the War*

„Îndrăgesc de multă vreme romanele lui Lynn Austin, însă *De-aș fi în locul tău* rezonază mai presus de toate celelalte. Austin împletește intriga și personajele cu perfecțiunea pură, iar finalul – oh, pură încântare pentru inima cititorului!”

Tamera Alexander, autoarea bestseller-urilor
Totul pentru inima ei și *O melodie necântată*

„*De-aș fi în locul tău* este o povestire captivantă, plină de suspans și emoționantă. Din nou, Lynn Austin și-a făcut temele. Fiecare detaliu transmite adevăr, atrăgându-ne în lumile diferite ale vieții privilegiate și sărăciei reprezentate de Audrey și Eve, privind în tot acest timp cum prietenia și credința lor în Dumnezeu luptă pentru supraviețuire. Am parcurs cu încântare drumul lor, cu toate cotiturile și schimbările neașteptate, și am oftat de satisfacție când am ajuns la pagina finală. *Atât de bună.*”

Liz Curtis Higgs,
New York Times autoare a bestseller-ului *Mine Is the Night*

„Lynn Austin este de mult una dintre autoarele mele preferate. Cu o premisă plină de intrigă și o scriitură excelentă, *De-aș fi în locul tău* va câștiga cu siguranță distincții și va atrage fanii unor romane precum *Rețeaua Alice* și *Privighetoarea*.”

Julie Klassen, autoare a *The Bridge to Belle Island*

„Maestră în a invita cititorii într-o călătorie și a-i atrage cu proza ei elegantă, Lynn Austin îi transportă din nou înapoi în timp, în Anglia. *De-aș fi în locul tău* este o poveste frumoasă despre curaj, dragoste neabătută și puterea transformatoare a iertării.”

Melanie Dobson, autor premiat al *Memories of Glass*

„Tradiția creării de către Lynn Austin a unor lucrări magistrale de ficțiune istorică continuă în *De-aș fi în locul tău*, o privire impecabil documentată în viața a două femei remarcabile. Abilitatea ei de neegalat de a evoca trecutul. . . va atrage fanii lui Ariel Lawhon și Lisa Wingate. În timp ce vechii admiratori vor aprecia această povestire introspectivă venită din partea unui scriitor care simte profund nuanțele naturii umane, cei neinițiați vor recunoaște imediat motivul pentru care talentata ei scriitură a condus-o la un statut aproape legendar în domeniul ficțiunii motivaționale. O lectură de neuitat. ”

Rachel McMillan, autoarea cărții *The London Restoration*

„*De-aș fi în locul tău* este o experiență ce ne introduce nu doar în pericolele și lipsurile Angliei din timpul războiului, ci și în complexitatea psihologică a personajelor disperate să supraviețuiască... Cu atenția la detaliu și portretizarea neprefăcută a inimii umane, Lynn Austin țese o poveste a răscumpărării ce este o mărturie a puterii lui Cristos de înnoire a tuturor lucrurilor.”

Sharon Garlough Brown,

autoare a seriilor de romane *Sensible Shoes* și *Shades of Light*

„*De-aș fi în locul tău* a lui Lynn Austin, este o poveste captivantă despre pierderi sfâșietoare, nevoia noastră disperată de a fi înțeleși, de a ierta și de a fi iertați și de sacrificiul iubitor pe care-l putem descoperi în adevărata prietenie. O lectură convingătoare, frumos scrisă, care celebrează puterea credinței și puterea prieteniei.”

Cathy Gohlke, autoare a *The Medallion*,

carte premiată cu premiul Christy

„Lynn Austin știe cum să creeze conflict folosindu-se de personajele ei. *Par excellence*. Ultimul ei roman nu face excepție. *De-aș fi în locul tău* prezintă povestea unei prietenii gen *Downton Abbey* între Audrey, provenită din rândul nobilimii, și Eve, o slujnică în conacul lui Audrey... Îndrăzneată, sclipitoare și ingenioasă, *De-aș fi în locul tău* va încânta mulțimea de admiratori ai scrierilor lui Lynn și va câștiga mulți alții.”

Elizabeth Musser, autoare a cărții *When I Close My Eyes*

LYNN AUSTIN

De-aș fi în locul tău

Traducere de Cristina Giurgiu

Copyright © 2020 Lynn Austin

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *If I Were You*

Publicată cu permisiune din partea Tyndale Momentum, un imprint al Tyndale House Publishers, Inc., Carol Stream, Illinois.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

De-aș fi în locul tău

de Lynn Austin

Copyright © 2020 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AUSTIN, LYNN

De-aș fi în locul tău / Lynn Austin ; trad. de
Cristina Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2020
ISBN 978-606-732-172-2

I. Giurgiu, Cristina (trad.)
821.111

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Lavinia Filipaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0729 845 160

*Pentru Ken, întotdeauna
Și pentru familia noastră:
Joshua, Benjamin, Maya și Snir
Și pentru cele două noi binecuvântări ale noastre:
Lyla Rose și Ayla Rain
Cu dragoste și recunoștință*

Prolog

Londra, noiembrie 1945

Eve Dawson se trezi brusc din somn, ridicându-se în șezut. Cineva bătea în ușă. Afară, sirenele se tânguiau, sunetul lor răsunând din ce în ce mai puternic. Apropiindu-se. Sări din pat, instinctul dându-i brânci să alerge la siguranța adăpostului antiaerian. Dar nu. Războiul luase sfârșit.

Bubuielile deveniră frenetice. Își vârî brațele în halatul de casă, abia reușind să se îmbrace după trezirea atât de bruscă. Colega ei de apartament, Audrey, era ridicată în șezut pe patul alăturat.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu.

Eve se împletici printre piesele de mobilier nepotrivite ale micului lor apartament și deschise ușa. Un ofițer de poliție. Cu răsuflarea întretăiată, ca și cum tocmai ar fi isprăvit de alergat într-o cursă.

— Trebuie să ieșiți. Acum! Au găsit o bombă neexplodată în molozul de peste drum. Veniți, veniți!

Își flutură mâna în cercuri frenetice, făcându-le semn să-l urmeze în hol și apoi pe scări în jos.

— Nu sunt îmbrăcată, spuse Audrey din spatele Evei.

Era de așteptat din partea ei. O domnișoară decentă, întotdeauna.

— Nu este timp! spuse ofițerul. Dacă obiectul acela explodează, aruncă în aer toată clădirea. Trebuie să ieșiți! Acum!

Le lăsă stând în pragul ușii, îmbrăcate în pijamale, și bătu la ușa vecinilor, cu același mesaj urgent.

Eve își înșfăcă haina și își vârî picioarele în prima pereche de încălțări pe care o putu găsi. Audrey se mișca în felul ei, deliberat încet, alegând din șirul de încălțări din dreptul ușii, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama care dintre perechi se asorta cu pijamalele ei.

— *Vino odată!* spuse Eve.

Îi puse haina în brațe.

— N-am chef să mor azi, tu?

O trase după ea de-a lungul coridorului, spre scări.

Aproape că ajunseră la parter, când Audrey se opri brusc.

— Stai! Poșeta mea! Am acolo cartea de identitate și cupoanele de rație.

Dădu să se întoarcă.

Eve o smuci înainte.

— Lasă-le. Nu merită să mori pentru așa ceva. Eu vreau să trăiesc!

Își aminti de pruncul ce creștea înlăuntrul ei și, pentru prima oară, își dori ca și copilul ei să trăiască.

Un curent de aer rece o izbi când deschise ușa clădirii, trecându-i prin haina descheiată și pantalonii subțiri ai pijamalelor și făcând-o să dârdăie. Soarele dimineții își ițea creștetul de dincolo de nori, fără a oferi niciun strop de căldură. De cealaltă parte a străzii, o trupă de soldați înainta prin mormanul de pietre și cărămizi, ca și cum ar fi pășit pe coji de ouă. Muncitorii lucraseră în ultima săptămână la curățarea locului, începându-și truda în fiecare dimineață devreme. Eve se cutremură din nou. Bomba ar fi putut exploda în orice moment.

— Pe aici... pe aici, le zoriră ofițerii de poliție. Repede. Nu vă opriți.

Îi îndrumau pe toți cei aflați pe stradă în direcția opusă locului cu pricina. Oameni confuzi ieșeau cu grămada din clădirile învecinate, alăturându-se fugii lor. Eve își aminti acele teribile luni ale războiului. Goana panicată către adăposturile antiaeriene în sunetul tânguitor al sirenelor. Împleticirea în întuneric. Însă războiul se isprăvisese în urmă cu trei luni.

— Am crezut că n-o să mai fug niciodată de frica bombelor, spuse Audrey. Am crezut că nu ne vom mai teme niciodată pentru viețile noastre.

Era ostenită și încetinise pașii.

Eve își potrivea mersul după al ei, cu toate că își dorea s-o taie la fugă. Dintotdeauna alergase mai repede decât Audrey.

— Ei bine, se pare că ne-am înșelat.

— Naziștii au distrus clădirea asta în urmă cu un an. Nu-mi vine să cred că în tot acest timp acolo s-a aflat o bombă ce putea oricând să explodeze.

— Asta ne arată cât de fragilă poate fi viața.

Era una dintre multele lecții pe care Eve le învățase în timpul războiului. Cei dragi puteau fi alături de tine acum, pentru ca mai apoi să dispară într-o clipă. Și oare pruncul acesta neajutorat din pântecul ei nu merita o șansă la viață? Îndată ce le vor da voie să se întoarcă acasă, avea să arunce adresa celui obscur doctor dornic să realizeze procedura. Sau poate că bomba avea să-i incinereze numele împreună cu toate celelalte lucruri. Poate că acesta era un semn de la Dumnezeu – sau oricine direcționa treburile – că asta ar trebui să facă.

Ajunseră la capătul clădirii lor. Un alt ofițer le făcu semn să se îndrepte spre o biserică aflată de partea cealaltă a drumului, ce servise drept adăpost în timpul războiului. Coborâră în grabă treptele de piatră, îngrămădindu-se în interiorul criptei alături de alte sute de oameni în pijamale și halate de casă, așteptând ca specialiștii să dezamorseze bomba. Eve avu timp suficient să se gândească la toate lucrurile pe care își dori să le fi luat cu ea. Audrey avusese dreptate în ce privește poșeta. Înlocuirea cardurilor de identitate și a cupoanelor de rații putea fi o problemă.

— Cât este ceasul? întrebă Audrey. Vom ajunge târziu la lucru. Crezi că biserica ne va îngădui să folosim telefonul ca să putem da de știre?

Eve se uită la ceas, un cadou de la Alfie.

— E prea devreme ca să sunăm. Nu-i nici măcar 7. Sincer, Audrey, îți faci probleme pentru cele mai neînsemnate lucruri.

Eve purta ceasul tot timpul, chiar și noaptea, în pat. Dacă bomba avea să explodeze, cel puțin acest obiect îi va aminti de el.

Audrey se apropie și, aplecându-se spre ea, șopti:

— Ascultă, Eve. Trebuie să-ți spun un secret.

Eve își ascunse zâmbetul. Era tipic pentru Audrey să fie atât de serioasă, atât de dramatică.

— Să-mi pun mâna pe inimă și să jur pe viața mea că n-o să spun nimănui? întrebă Eve.

Audrey nu zâmbi.

— Cred că sunt însărcinată.

Eve abia reuși să nu-i spună: *Și eu sunt însărcinată*. În acești ultimi șase ani făcuseră totul împreună, așa că, desigur, de ce să nu aibă și copii în același timp? Cu excepția faptului că Audrey avea un soț, iar Eve nu.

— Felicitări, reuși ea să spună, îmbrățișând-o.

— Nu i-am scris încă lui Robert. Mă tem s-o fac. A fost ceva neplanificat. Am avut grijă...

— Oricum ar fi, se va bucura, spuse ea, strângând mâna lui Audrey. Mai ales dacă e băiat. Oare nu orice bărbat își dorește un fiu?

Își aminti, prea târziu, cum tatăl lui Audrey își revărsase toată grija asupra fiului său, ignorându-și fiica în tot acest timp. Își dori să-și fi mușcat limba.

Audrey nu păruse s-o audă, căci continuă.

— În dimineața asta, cu bomba asta – mi-am dat seama cât de mult îmi doresc să mă aflu în siguranță de acum înainte. Ne-am riscat viețile de atâtea ori în timpul războiului, fără a conta pare-se, din moment ce nimeni nu știa ce va aduce ziua de mâine, dacă vom trăi sau vom muri, sau dacă naziștii vor trece canalul și ne vor omorî. Dar războiul s-a sfârșit și Robert este în

siguranță, iar eu vreau să fiu la fel, la rândul meu, până când va sosi clipa când voi pleca la el, în America. Vreau ca pruncul nostru să fie în siguranță.

— Ce vrei să spui?

— Plec din Londra. Mă duc acasă, la Wellingsford Hall.

Eve ezită o clipă înainte de a răspunde.

— Și cu lucrul ce vei face? Dar cu apartamentul nostru?

— O să-mi dau demisia. Chiar astăzi. Iar ție nu cred că-ți va fi greu să găsești o altă colegă de apartament.

Asta avea să se întâmple, în cele din urmă. Eve știa că odată ce toate acele mormane de documente aveau să fie sortate, Audrey va părăsi Anglia și-și va urma soțul, soldat american, spre căminul său din America. Această bombă ce căzuse în viețile lor avea să le schimbe destinul. Amândurora.

— Îmi vei lipsi, Eve, spuse Audrey.

— Și tu mie.

Eve avea să fie din nou singură. Singură, făcând față la toate deciziile și schimbările pe care un prunc fără tată avea să le aducă. Cum de crezuse că Audrey îi va fi întotdeauna alături? Că Audrey avea să aibă întotdeauna nevoie de ea?

Trei ceasuri mai târziu, după ce bomba fu dezamorsată și zona cercetată pentru orice alte pericole ascunse, urcară treptele criptei.

— Mă simt ca o paiată îmbrăcată doar în pijamalele astea, spuse Audrey în timp ce ieșiră în stradă.

— Nu suntem singurele.

Eve făcu semn spre ceilalți oameni ce se îndreptau înfrigurați spre casele lor, sub cerul plumburiu de noiembrie.

Îndată ce ajunseră în fața clădirii lor, Audrey intră grăbită, însă Eve se opri o clipă și privi la familiarul morman de dărâmături de peste drum. Ofițerii de poliție și soldații plecau, iar muncitorii se pregăteau să se cațere din nou pe zidurile din cărămidă, înarmați cu lopeți și roabe. Simțea fiori la gândul că ceva atât de periculos zăcuse ascuns acolo, în timp ce ea își continuase rutina zilnică a vieții. Bomba ar fi putut exploda în orice clipă,

aducându-i sfârșitul – ei și lucrurilor pe care le poseda. Oare câte alte pericole ascunse îi mai stăteau în cale?

Audrey avea să plece acasă, în Wellingford Hall, apoi urma să-și făurească un cămin alături de soțul și copilul ei. Însă unde era „acasă” pentru Eve? Dacă avea să păstreze copilul, unde vor locui? Cum vor supraviețui? Eve știa ce înseamnă să crești fără tată.

Trebuie să le iau pe rând, își spuse. Supraviețuise războiului în felul acesta. Câte o zi, pe rând.

1

SUA, 1950

Întinsă pe șezlongul de lângă piscina casei soacrei sale, savura din plin căldura soarelui de vară. Apa limpede reflecta cerul albastru și norii albi, pufoși – până când Robbie, acum în vârstă de patru ani, sări în bazin cu un chiot, tulburând suprafața liniștită a apei și stropind-o cu picături reci ca gheața.

— Vino și tu, mami! Apa e caldă!

— Nu acum, dragul meu. Poate mai târziu.

Își șterse ochelarii de soare și deschise revista *Life*, mulțumindu-se să trândăvească în căldura moleșitoare a soarelui.

Cineva îi strigă numele.

— Doamnă Audrey?

Se răsuci și o zări pe camerista soacrei sale apropiindu-se grăbită.

— Doamnă Audrey? Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă, dar ați face bine să veniți în casă.

— Ce s-a întâmplat, Nell?

Robbie sări în piscină cu un alt pleoscăit zgomotos, stropindu-le pe amândouă. Camerista nu păru să simtă răceala apei.

— E o femeie la ușă, spune că sunteți dumneavoastră. Ba chiar vorbește ca dumneavoastră. Are cu ea un băiețel și o grămadă de valize.

— Poftim?

Se ridică grăbită de pe șezlong și-și înfășură un prosop în jurul trupului, ca și cum acesta ar fi avut menirea de a o proteja.

— Da, doamnă. Spune că este Audrey Barrett și că băiețelul este nepotul stăpânei. Spune că este așteptată.

O, nu! Nu, nu, nu! Simți un fior de teamă pe șira spinării, iar părul de pe brațe i se ridică. Același sentiment înfricoșător pe care-l avea la câteva secunde după ce exploda o bombă. Deschise gura, însă nu putu scoate niciun sunet.

— N-am știut ce să fac, spuse Nell, așa că i-am invitat în casă și le-am spus să aștepte.

Inima începu să-i bată mai să-i sară din piept. Înghiți și, în cele din urmă, își găsi glasul.

— Vorbesc eu cu ea, Nell. Vrei să-l scoți pe Robbie din piscină și să-l duci în casă?

— Da, doamnă.

Se îndreptă desculță spre casă, simțind cum i se strânge stomacul de groază. *Nu se poate. Te rog, Doamne... asta nu se poate întâmpla.* Se opri în hol și strecură o privire în foaier – și iat-o acolo. Cea mai bună prietenă. Cel mai mare coșmar. Femeia ținea de mână un băiețel cu părul închis la culoare. Privirea îi fusese atrasă de camera de zi a casei, unde Nell tocmai aspirase, însă acum se răsuci și o zări. Ochii prietenei sale se făcură mari, privind-o uluită.

— Eve! Ce faci aici, în America?

Făcu un pas înainte ca și cum ar fi vrut s-o îmbrățișeze, dar se opri.

Eve fu luată prin surprindere să-și audă propriului nume rostit cu voce tare, după atâta vreme. Inima îi bubuia în piept. Cât de mult își dorea să poată azvârli intrusa pe ușă afară și să se întoarcă la liniștea după-amiezii lângă piscină, la viața pe care o trăise timp de aproape patru ani. În schimb, își înfipse mâinile în șolduri prefăcându-se stăpână pe situație, așa cum făcuse de atâtea ori până acum.

— Ce faci tu aici?

— Mi-am adus fiul în America, ca să cunoască familia tatălui său... Locuiesc aici, nu-i așa?

Privi la plicul din mână, ca și cum ar fi vrut să se asigure.

— Asta... asta este adresa lor...

Ușa din spate a casei se închise cu o bufnitură. O clipă mai târziu, camerista intră cu Robbie, care încă ținea în jurul trupului colacul de salvare din care picura apă pe dușumeaua de lemn.

— Totul e în regulă, doamnă? întrebă Nell, privind de la una la cealaltă.

— Totul e bine.

O conduse pe Nell spre camera de zi, vorbindu-i în șoaptă.

— Am fost colege de apartament în timpul războiului.

— De ce spune că e dumneavoastră?

— Cred că ai înțeles greșit. O să-i pregătesc un pahar de ceai cu gheață și mai apoi o să plece.

— Dar ce facem cu valizele? Vreți ca Ollie să le aducă înăuntru?

— Nu-ți face griji pentru bagaje. Te rog, termină-ți treaba aici, Nell.

Așteptă ca femeia să plece, apoi se întoarse spre fiul ei.

— Robbie, te rog du-l pe băiețelul acesta în camera ta pentru câteva minute.

— Dar mai vreau să înot.

— Ieșim din nou la bazin după ce vor pleca acești oameni.

Și erau nevoiți să plece. Încercând să-și controleze panica, îl privi târșâindu-și picioarele către camera de joacă de la etaj, apoi îi făcu semn fostei sale prietene s-o urmeze în bucătărie. Băiatul stătea agățat de mama lui de parcă ar fi fost lipiți unul de celălalt. Eve scoase două pahare din bufet și o tăviță de aluminiu pentru gheață din congelator, apoi trase de mâner și o umplu cu cuburi de gheață. Degetele-i umede se lipeau de metalul rece. Își aminti ziua în care muncitorii descoperiseră o bombă neexplodată de partea cealaltă a străzii unde se afla apartamentul lor din Londra, cum stătuse acolo ascunsă timp de câteva luni, așteptând. Aceasta era puterea secretelor. Chiar și cele mai atent ascunse puteau exploda când te așteptai mai puțin, demolând zidul de minciuni construit în jurul lor. Însă va găsi o cale de a dezamorsa bomba asta. Nu-i va îngădui să-i distrugă viața pe care o rezidise, căminul pe care-l găsisese pentru fiul ei.

Turnă ceai în pahare și se așează la masa din bucătărie, studiindu-și prietena preț de câteva clipe. Era încă atrăgătoare la cei treizeci și unu de ani ai ei, cu pielea ca de porțelan și părul arămiu, îngrijit coafat. Prietena ei se născuse sub auspicii norocoase, cum se spune, însă războiul schimbase lucrurile. Ce conta acum era cum să scape de ea. Abia reuși să ia o gură de ceai rece sau să-și calmeze temerile suficient cât să pună la cale un plan, când Robbie intră din nou în bucătărie cu pași târșâiți, urmat de picuri de apă ce încă se mai prelingeau din costumul ud de baie.

— Mi-e cald, mami. Ne putem întoarce în bazin acum?

— Vreau să te joci puțin cu noul tău prieten.

— Dar nu vrea să vină cu mine.

Eve privi atent la părul negru și des al băiatului, la ochii negri precum cărbunele și la gropița minusculă din bărbie, iar inima începu să-i bată cu putere. Oricine avea ochi putea vedea cât de bine semăna cu tatăl lui. Trebuia să facă cumva să-i scoată pe băiat și pe mama lui afară din casă, înainte ca doamna Barrett să se întoarcă. Eve își împinse scaunul în spate și se ridică.

— Am înghețată în congelatorul de acasă. Ce ziceți, băieți?

— Nu, vreau să înot în piscina lui *nana*!

Robbie bătu din picior, marcând-și astfel cuvintele.

— Mai târziu. O să înotăm mai târziu. După ce servim înghețată. Haideți, să mergem toți acasă la noi.

Poate că dacă Audrey ar vedea cât de fericiți și înrădăcinați erau aici, în America, se va întoarce în Anglia și-i va lăsa în pace.

— Ia-ți cămașa pe tine, Robbie. Și încălțările. Dați-mi puțin răgaz să mă îmbrac și eu.

Intră în camera de baie unde își lăsase hainele și le îmbracă greoi, împiedicată de sudoarea de pe piele.

Odată îmbrăcată, deschise ușa de la intrare pentru a-i conduce și aproape că se împiedică de mormanul de valize așezate pe treapta din fața casei.

— Toate astea sunt ale tale? întrebă ea.

Cât de mult plănuia Audrey să rămână? O veșnicie pare-se, judecând după numărul valizelor. Eve apucă două dintre ele și le duse la mașină.

— Să sperăm că vor intra toate în portbagaj. Urcă în mașină, Robbie.

— Stai... de ce...? Ce faci? bolborosi Audrey. Sunt aici ca să-i vizitez pe domnul și doamna Barrett.

Eve nu răspunse, continuând să urce în mașină restul valizelor. Trebuia să plece înainte ca doamna Barrett să se întoarcă de la meciul de tenis ce avea loc la club și înainte ca lumea pe care Eve o crease să înceapă a se dezintegra.

— Intră în mașină, Audrey. Îți explic mai târziu.

— Dar mă așteaptă.

Eve își îndreptă umerii, dorindu-și ca frica să nu-i răzbată din glas.

— Nu. Nu te așteaptă. Urcă în mașină.

Ținu deschisă portiera din partea pasagerului.

— Dar... Încă nu înțeleg ce faci aici, în America. Când ai plecat de la Wellingford Hall, ai dispărut fără urmă. N-am știut încotro te-ai dus sau ce s-a întâmplat cu tine. Iar acum te afli în casa soacrei mele? Îmi datorezi o explicație, Eve.

— Ți-am salvat viața, îți amintești? Ai fi moartă acum dacă n-aș fi fost eu, așa că te rog, urcă în mașină. Îți explic pe drum.

Eve realizează că vorbele ei o zdruncinaseră pe Audrey.

Audrey urcă pe bancheta din față și-și așează fiul în poală. Pe față i se prelingeau lacrimi.

— Am fost prietene, îți amintești? Aveam grijă una de cealaltă. Ce s-a întâmplat?

— Războiul s-a întâmplat, Audrey. Ne-a schimbat. Și nu vom mai fi niciodată la fel.

Eve ieși cu spatele pe stradă, apoi apăsă accelerația. Parcurseră în tăcere drumul preț de câteva minute, până când Audrey vorbi din nou.

— Ce se întâmplă, Eve? Vreau să știu ce cauți aici, alături de familia lui Robert.

Inima Evei își accelerează bătăile.

— Ai hotărât să nu vii în America, îți mai amintești? Hotărâseși să rămâi în Anglia. Ai spus că Wellingford Hall era căminul tău și nu doreai să-l părăsești. Niciodată.

— Ei bine... lucrurile s-au schimbat... Dar asta nu explică de ce... Cum ai ajuns aici? Cu vaporul, cu avionul?

Eve apăsă pe accelerație, conducând mașina ca și cum s-ar fi aflat din nou la volanul ambulanței, în Londra, ducând victime la spital. Panica de care se simțea cuprinsă o făcea neatentă la trafic și aproape că trecu fără a ține seama de un indicator de stop. Apăsă pe frână atât de tare încât Robbie se rostogoli în spațiul dintre banchete.

Audrey, încă ținându-l pe Bobby în poală, se sprijini de bordul mașinii.

— Scuze... mormăi Eve.

— Spuneai că...?

— Am venit cu vaporul până la New York, apoi cu trenul, apoi cu taxiul – la fel ca tine, bănuiesc. Ce contează cum am...? Cum e Wellingford Hall? Vreau să aflu totul despre doamna Smith și Tildy și Robbins și George...

— Au plecat. Toți slujitorii au plecat. Tata a vândut Wellingford Hall. Nu mai este căminul nostru.

Wellingford Hall – vândut? Eve încetini mașina. Avu nevoie de câteva clipe pentru a absorbi teribila veste. Întotdeauna își imaginase că într-o zi, ea și Robbie se vor întoarce în vizită, iar locul avea să fie exact așa cum și-l amintea. Se va așeza în jurul mesei din subsol împreună cu ceilalți servitori și vor sta la taclale despre trecut. Și despre mama.

Vândut.

Casa din Londra nu mai era nici ea, așa că unde avea să locuiască Audrey? *Nu aici. Te rog, nu aici!* Cu gesturi mecanice, Eve reduse viteza urmărind traficul din jur.

— Așa că te-ai hotărât să vii în America? Totuși, tu... adică, e foarte diferit aici. Nu e deloc ca acasă...

— Familia Barrett e singura familie ce mi-a rămas. Mă mut aici, cu Bobby.

Asta nu se poate întâmpla.

— Am scris și le-am spus că sosesc. Nu înțeleg cum de nu m-au așteptat.

Scrisoarea. Eve interceptase o scrisoare de la Audrey cu o lună în urmă. Ridica adesea corespondența doamnei Barrett, ori de câte ori mergea în vizită, pentru că lui Robbie îi plăcea să stea la taifas cu poștașul. Când văzuse adresa expeditorului, Eve strecurase scrisoarea în poșetă. Nici nu se obosise s-o citească înainte de-a o mototoli, aruncând-o mai apoi la coșul de gunoi. Acum își dori s-o fi citit. I-ar fi putut spune lui Audrey să nu vină, i-ar fi putut spune că cei din familia Barrett își vedeau de viață și nu-și doreau să se trezească pe cap cu o miresă de război pe care n-o întâlniseră niciodată.

Sentimentul de panică se mai potoli puțin în timp ce Eve intră în cartierul său, trecând pe lângă șiruri nesfârșite de case identice. Când zărise pentru prima oară comunitatea, i se păruse că arăta foarte americană, cu peluzele verzi și îngrijite și cu gardurile albe, joase. Acum cartierul i se părea sterp și plictisitor. Zona fusese pășune înainte de război, iar străzile încă păreau despuiate, doar ici-colo câte un copac deșirat străduindu-se parcă să crească. Îi trecu prin minte fugitiv imaginea grădinilor luxuriante, îngrijite, de la Wellingford Hall, amintindu-și curcubeul de culori, aleile acoperite cu prundiș, liniștitorul *fâș-fâș* al foarfecilor lui George.

Înainte de război. Înainte ca totul să se schimbe.

Audrey se aplecă în față ca să privească prin parbriz în timp ce intrară cu mașina pe alee.

— Casa asta... arată ca cea pe care Robert urma s-o construiască pentru mine.

Eve nu reuși să răspundă. Își amintea broșurile și schițele casei pe care Robert le trimisese, își amintea neliniștea și nesiguranța lui Audrey. „*Casa pare atât de mică... doar două dormitoare!*”

„*Mai puțin de curățat,*” îi spusese Eve. Eve parcă mașina în șopron și tocmai deschise ușa bucătăriei, când o camionetă cunoscută opri în dreptul casei și claxonă.

Tom. O strigă pe Eve prin geamul deschis al portierei.

— Hei, Audrey!

Eve și Audrey se întoarseră deodată și răspunseră în același timp.

— Da?

Oare era posibil ca lucrurile să se complice mai mult de atât? Eve se îndreptă grăbită spre camioneta unde Tom o aștepta cu brațul sprijinit de marginea geamului.

— Bună, Tom. Cu ce ocazie pe aici?

— Am oprit ca să văd dacă tu și Robbie vreți să veniți cu mine la fermă. Hrănim cu biberonul un miel.

— Mulțumesc, dar avem musafiri, spuse ea, arătând în direcția lor. Poate altă dată...

— Unchiule Tom! Unchiule Tom! strigă Robbie luând-o la fugă de-a lungul aleii. Pot să vin la fermă cu tine?

— Astăzi nu, spuse Eve, apucându-l înainte ca micuțul să ajungă la camionetă. Avem înghețată, ții minte?

Îl ridică pe Robbie în brațe și dădu să-și ia rămas bun de la Tom, însă acesta nu se uita la ea. Privea fix la Audrey și la fiul acesteia, studiindu-i.

— O veche prietenă din Londra s-a oprit să mă viziteze, spuse Eve îndepărtându-se de el și apropiindu-se de casă. Avem multe de povestit. Noroc, Tom! Pa-pa!

— Da, la revedere.

Nu-și urni camioneta din loc. Încă privea lung la Bobby și Audrey.

Eve se întoarse grăbită spre locul unde parcase mașina și-i zori pe toți să intre în casă. Scoase din congelator câteva pachete de înghețată pe băț și încercă să-i trimită pe băieți în grădină ca să le savureze, însă fiul lui Audrey refuză să plece de lângă mama sa.

— Vrei și tu una? o întreabă pe Audrey. Toată lumea de aici, din America, mănâncă așa ceva când e foarte cald afară. În fiecare dintre ele e zahăr cât rația pentru o lună.

Audrey nu păru s-o audă.

— Așteaptă! Acela era Tom? întreabă ea dintr-odată. Prietenul lui Robert, Tom? Unul dintre „Cei patru faimoși”?

Eve ar fi putut să mintă și să nege, însă piesele vieții ei începeau să-i alunece din mâini ca niște biluțe de sticlă, zadarnic străduindu-se să le apuce. Dădu din cap afirmativ.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

Audrey privi prin fereastra bucătăriei, ca și cum ar fi fost pe punctul de a alerga după el pe stradă, ca să-l oprească. Din fericire, Tom plecase deja.

— Ultima oară când am primit vești despre el fusese rănit... undeva în Italia, nu-i așa? întrebă Audrey.

— Da, a supraviețuit totuși.

— Cei patru prieteni... spuse Audrey dusă pe gânduri. Robert, Louis, Tom și... care era al patrulea?

— Arnie.

— Așa e. Robert a fost atât de îndurerat când a aflat că Arnie a avut o cădere nervoasă. Obişnuia să-mi povestească întâmplări din timpul copilăriei și a perioadei în care făceau sport în aceeași echipă.

— Baschet, de obicei. E foarte popular aici. Vrei o înghețată pe băț?

— De unde știa Tom cine sunt? Sau... ție îți vorbea? Te striga *pe tine* cu numele meu?

— Ei bine, eu... El...

— Ce se întâmplă, Eve?

Părea confuză, însă Eve realizează că începea să pună laolaltă lucrurile, înțelegând.

— Te-a strigat Audrey – și tu i-ai răspuns!

Eve nu reuși să tragă în piept suficient aer pentru a răspunde.

— Mi-ai luat locul, nu-i așa? De-asta te afli la casa familiei Barrett!

— Ascultă, Audrey...

— Mi-ai luat locul și spui că Harry este fiul lui Robert. Îi spui Robbie, dar numele lui este Harry.

— Îți pot explica...

— Ba chiar locuiești în casa mea – casa lui Robert!

Eve își lăsa privirea în jos. Nu răspunde.

— Cum ai reușit să-i înșeli pe toți acești oameni, Eve? De ce ai face un lucru atât de îngrozitor?

Audrey arăta la fel de răvășită ca după atacul unui bombardier V-1.

În cele din urmă, frica Evei explodează într-o izbucnire de mânie.

— Tu nu ai vrut viața asta, Audrey! Erai prea speriată și prea neghioabă pentru a urma calea asta după moartea lui Robert. Ai aruncat-o la gunoi, așa că am luat-o eu! Asta este singura casă pe care fiul meu a cunoscut-o vreodată. N-o să-ți permit să intri cu nonșalanță în ea și să i-o răpești.

— Să i-o răpesc? *Tu* ești cea care ai furat familia fiului *meu*! Bobby are dreptul la sprijinul bunicilor lui. Are dreptul de-a cunoaște familia tatălui său.

— E prea târziu ca să te răzgândești. Acum ei sunt familia mea. Asta este casa mea, casa fiului meu – nu al tău. N-o mai poți lua înapoi.

Evei nu-i păsa de șocul sau supărarea lui Audrey. Era prea târziu pentru ca lucrurile să se mai schimbe.

— Dar nu avem niciun alt loc unde am putea merge! strigă Audrey.

— Nici noi!

Eve se strădui să-și recapete suflul în timp ce se priviră una pe cealaltă în tăcere. Fiii lor urmăreau zăpăciți drama ce se desfășura înaintea ochilor lor măriți de uimire, uitând de înghețata pe băț.

— Ascultă, Audrey. De când ne cunoaștem tu ai avut parte numai de avantaje, iar eu de niciunul. Tu ești Audrey Clarkson – fiica bogată și răsfățată, aristocrata! Te-ai dus la o școală scumpă ca să înveți cum să te măriți cu un soț bogat, așa că sigur îți poți găsi un bărbat în Londra care să vrea să se căsătorească cu mica fiică a bogatului Alfred Clarkson. Un bărbat care ți-ar putea cumpăra o casă de două ori mai mare decât asta – de două ori mai mare decât Wellingford Hall!

Audrey închise ochii ca și cum ar fi încercat să blocheze cuvintele Evei. Apoi se aplecă și își acoperi fața, începând să plângă. Suspine sfâșietoare îi scuturară trupul zvelt. Eve își aminti cum suspinele acestea o înduioșaseră pe când erau copile. Se strecurase pe scări în sus către aripa interzisă a reședinței Wellingford Hall, pentru a-i oferi lui Audrey căpșuni și simpatie. Și prietenie. Însă nu și de data asta. Nu, nu de data asta.

2

Wellingford Hall, Anglia, 1931

— Nu-l puteți trimite de acasă pe Alfie!

Vocea lui Audrey răsună firav în spațiosul salon. Tatăl ei o privi, apoi continuă ca și când aceasta n-ar fi zis nimic.

— Este cea mai bună școală de băieți din Anglia, spuse el. Știu că mă vei face mândru, fiule.

Rămase cu mâna pe umărul fratelui ei ca și când prin acest gest i-ar fi oferit binecuvântarea, purtând pe chip o expresie severă, însă satisfăcută. Părul negru al tatălui ei se rărise, iar la tâmpile îi apăruseră fire albe. Ignoră izbucnirea lui Audrey. Fata era invizibilă pentru el. Întotdeauna fusese.

Alfie își ridică bărbia și se îndreptă de spate.

— Da, domnule.

Crescuse la fel de înalt ca tatăl său. Dacă vestea că avea să fie trimis la o școală cu internat îl alarmase, nu lăsa de bănuț. Însă fratele ei fusese dintotdeauna mai curajos decât Audrey. Era prietenul ei cel mai bun. Singurul ei prieten. Singurul om care-i făcea viața suportabilă.

— Te vei împrieteni cu tineri din cele mai bune familii, fiule. Este o oportunitate pe care îmi doresc s-o fi avut și eu.

Un suspin scăpă din gâtul lui Audrey. Mama își dădu ochii peste cap și se aplecă pentru a scutura cenușa din vârful

țigaretii. Rujul de un roșu aprins însemnase unul dintre capetele lungului portțigaret.

— Fii amabilă și scoate-o afară pe Audrey până când se va liniști, domnișoară Blake, spuse ea, adresându-se guvernantei.

Audrey înghiți greu și-și șterse lacrimile.

— Aș... aș vrea să rămân, vă rog.

— Gata cu plânsul?

Audrey încuviință clătinând din cap, apoi își aminti. Mamei nu-i făcea plăcere s-o vadă doar dând din cap.

— Da, doamnă.

Tata continua să vorbească cu Alfie, ca și cum n-ar fi existat nimeni în preajmă.

— Vom pleca cu câteva zile înainte de începerea cursurilor, ca să te poți instala. Williams ne va duce cu mașina. Este o școală bună, o școală foarte bună.

— Pot veni și eu? întrebă Audrey.

Mama pufăi.

— Este o școală de băieți, Audrey.

— Mă refer la călătoria pe care tata o va face cu Alfie într-acolo.

Mama trase din țigaretă, apoi vorbi, înconjurată de norul de fum pe care-l expirase.

— Tu te vei pregăti să pleci la școala ta la acea vreme. Asta este cealaltă veste pe care încercam să ți-o dăm înainte ca tu să-ți începi lamentările.

— Ce școală?

Audrey privi la domnișoara Blake, care le fusese pedagog până acum și ei, și lui Alfie. Guvernanta își feri privirea, studiind conținutul ceștii de ceai.

— Am aranjat ca la toamnă să mergi la școala de fete pe care am urmat-o eu, spuse mama. Îți va plăcea acolo.

Nici mama, nici tata nu se uitară la Audrey. Alfie îi zâmbi slab. Simți cum panica dinlăuntrul ei crește precum o băutură gazoasă ce tocmai fusese agitată. Știind cu ce atitudine vor fi primite lacrimile ei, își ceru voie să plece și ieși în grabă din încăperea pentru a-și vărsa amarul de una singură. Nu realizează câtă vreme

plânsese până când auzi o bătaie înceată la ușa camerei. Perna îi era umedă, iar ochii i se umflaseră și o dureau.

— Cine e?

Nu putea fi mama sau tata. Se rugă să nu fie domnișoara Blake.

Ușa se deschise și Alfie își vârî capul înăuntru.

— Pot să intru?

Ea se coborî în grabă din pat și alergă la el ca să-l îmbrățișeze.

— Nu e groaznic că ne trimit de acasă pentru atâta vreme? întrebă ea.

El o strânse scurt în brațe, apoi se trase din îmbrățișare.

— Nu-ți face atâtea griji, surioară. Știam că ziua asta va veni.

— Eu n-am știut!

— Am aproape paisprezece ani, Audrey. Cam mare pentru a mai fi școlit acasă, cu o guvernantă, nu crezi?

— Dar ești cel mai bun prieten al meu!

— Ascultă, îți vei face o sumedenie de prietene noi cât ai clipi din ochi.

Gândul o înspăimânta. Nu știa cum să-și facă prieteni. Tata împlinise de curând șaiszeci de ani și niciunul dintre bărbații care veneau la Wellingford Hall pentru petrecerile de vânătoare nu avea copii de vârsta ei. Prietenele mamei, toate puțin trecute de patruzeci de ani, nu-și aduceau niciodată copiii când veneau în vizită din Londra.

— Nu vreau să plec la școală, spuse Audrey. Refuz să plec.

— Nici eu nu vreau, spuse Alfie. Dar tata e hotărât. Vrea să am parte de toate avantajele pe care nu le-a avut el. Toți băieții din înalta societate merg la școala asta. Și a donat o mulțime de bani ca să pot fi primit acolo.

Audrey se așeză pe marginea patului, sfârșită după atâta plâns.

— O să-mi lipsești, Alfie. Va fi atât de liniște aici fără tine.

— O să vin acasă în vacanțe. Ne vom petrece vacanța de vară la mare, ca în fiecare an, și vom naviga cu ambarcațiunea tatei. Acum sunt suficient de mare ca s-o pot cârmi eu. Te voi duce în larg și vom fi doar noi doi. O să te învăț să navighezi. Ți-ar plăcea asta?

— Desigur!

Ideea o înspăimânta, însă își dorea să pară curajoasă în ochii lui.

— Bun, spuse el zâmbind larg. E un lucru la care putem visa, nu-i așa?

Alfie plecă la internat o lună mai târziu. Se dovedi a fi cea mai urâtă zi din viața lui Audrey. Îl privi urcând în automobilul tatălui lor, plin vârf cu valize și cufere, însă nu suportă să-l vadă plecând. Fugi pe scări în sus, în camera ei, fără a privi înapoi.

Școala pe care avea s-o urmeze ea începea abia peste o săptămână. Avusese o lună de zile la dispoziție pentru a se obișnui cu ideea, însă tot nu-și dorea să plece. Totuși, Wellingford avea să fie de nesuportat doar în compania posomorâtei domnișoare Blake. Privi pe fereastra dormitorului ei la praful ce se așternea în urma mașinii. Pădurea ce mărginea latura îndepărtată a pajiștii o ademenea. Avea să fugă de acasă.

Audrey coborî scările în vârful picioarelor, ciulind urechile și privind cu atenție în toate direcțiile. Ușile franțuzești erau larg deschise, lăsând să pătrundă briza verii târzii, iar ea se furișă afară ocolind aleile acoperite cu prundiș ale grădinilor îngrijite și traversă în fugă pajiștea în direcția pădurii, ca și cum ar fi urmărit o minge ce se rostogolea într-acolo. Dacă ar fi apucat pe drumul ce ducea în oraș ar fi fost o țintă ușoară, așa că avea să dispară în desișul pădurii. La început furia și supărarea îi însuflețiră pașii, însă cu cât înainta mai mult în pădure, cu atât mai greu îi venea să pășească prin hățișul încâlcit. Copacii creșteau mai aproape unii de alții, crengile lor agățându-i veșmintele și zgâriindu-i brațele și picioarele goale. Se opri din alergare când ajunse la un pârâu a cărui apă gâlgâia ca aceea a unui izvor, prăvălindu-se peste bolovani și crengi uscate. Nu știa cum avea să treacă de partea cealaltă. Lacrimi de frustrare i se adunară în ochi, alunecându-i pe obraji.

— Salutare, acolo jos!

Audrey țipă, speriată. Își duse mâna la inimă ca și cum ar fi vrut s-o țină în piept, și privi în sus. O fetișcană îmbrăcată cu o bluză și o fustă uzată din bumbac, ședea pe creanga unui copac, deasupra ei, legănându-și picioarele.

— M-ai speriat! spuse Audrey.

— Știu, spuse fata, râzând. Ar fi trebuit să-ți vezi fața. Ai sărit în aer ca un iepure speriat.

Audrey o privi cum coboară, cu mișcări sigure și agere ca ale unui băiat. Ateriză în fața ei, ștergându-și zâmbind de pe haine lichenii și scoarța de copac. Ochii ei cenușii sclipeau amuzați. Pistruii îi acopereau nasul și obrajii precum o pulbere aurie.

— Ești Audrey Clarkson, nu-i așa?

— De unde știi?

— Știu totul despre tine.

— Ba nu.

— Ai doisprezece ani, ca și mine, și locuiești la Wellingford Hall împreună cu tatăl tău, Alfred, mama ta, Rosamunde, și frațele tău mai mare, Alfie.

Pe măsură ce-i enumera, îi și număra pe degete.

— Tatăl tău n-a fost nevoit să lupte în Marele Război, ca tații altora, pentru că era bogat și...

— Nu, slujba lui era prea importantă. Este proprietarul unor mine de cărbune și căi ferate și altele. De aceea n-a luptat.

— O, desigur.

Tonul zeflemitor îi dădu de înțeles lui Audrey că n-o credea.

— „Importantul” tău tată a stat acasă în timp ce al meu a luptat și a murit în Bătălia de la Amiens. Nici măcar nu l-am văzut vreodată.

Câteva șuvițe de un castaniu deschis îi scăpaseră din cozile împletite, presărate pe alocuri cu frunze și ace de brad. Când razele soarelui îi băteau direct pe păr, acesta căpăta o strălucire roșiatică.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, spuse Audrey.

Nu-și putea imagina un lucru atât de îngrozitor.

— Eu abia dacă-l văd pe tatăl meu... Începu ea, ca și cum s-ar fi scuzat.

— Dar cel puțin tu ai unul.

Fata își încrucișă gleznele și se așeză, la fel de grațioasă precum un spiriduș al pădurilor. Își scoase încălțările și șosetele.

Audrey nu mai văzuse până atunci încălțări atât de uzate, sau șosete care să fi fost de atâtea ori peticite și cârpite.

— Mama ta este fiica unui duce sau conte, sau un titlu de felul ăsta, continuă fata, dar s-a măritat cu tatăl tău pentru bani, chiar dacă el e cu secole mai bătrân decât ea. Iar acum e o doamnă simandicoasă care locuiește în Londra în cea mai mare parte a timpului și-i plac petrecerile și dansul.

Audrey simți cum îi iau foc obrajii la auzul unei descrieri atât de răutăcioase, însă nu putea nega că în cele spuse exista un sâmbure de adevăr.

— Cine ți-a spus toate astea?

— Mama mea. Lucrează pentru familia ta, la Wellingford Hall. A vrut să rămână acasă și să aibă grijă de mine după ce m-am născut, dar a fost nevoită să se întoarcă la lucru, pentru că tatăl meu a murit. Bunica Maud are grijă de mine. Pe mama o văd doar în ziua ei liberă.

— Unde locuiești?

— Într-o căsuță, în sat. Tatăl tău e proprietarul – al ei și al celorlalte case din localitate. Omul lui vine să adune renta, pe ploaie sau pe soare, nu contează. Ți-am văzut familia în biserică, de Crăciunul trecut. Eu mă duc în fiecare duminică, cu bunica Maud. Pun pariu că nu m-ai remarcat niciodată, nu-i așa?

Audrey clătină din cap, stânjenită. Își dorea să schimbe subiectul.

— Ce faci aici, în pădure, atât de departe?

— Tocmai mă pregăteam de un picnic.

Se ridică din nou, lăsându-și încălțărilor și șosetele sub pom.

— E o zi frumoasă, nu crezi? Dar n-o să fie ca unul dintre picnicurile cu care ești tu obișnuită.

— Ce vrei să spui?

— Slujitorii voștri cară afară pe peluză mese și scaune, și fețe de masă elegante, și porțelanuri, așa încât slujnicele voastre să poată servi ceaiul.

Făcu o plecăciune în derâdere, apoi clătină din cap.

— Acela nu este un picnic adevărat!

— Cum arată unul adevărat?

— Vino, o să-ți arăt. Scoate-ți pantofii, ca să poți ajunge la insula aceea mică din mijlocul apei. E locul perfect pentru un picnic.

Audrey ezită, apoi șterse de praf un bolovan înainte de a se așeza ca să-și dea jos pantofii și șosetele.

— Presupun că pot foarte bine să-ți accept invitația. Vezi tu, eu plec de acasă.

— Nu mai spune?

Fata zâmbi cu superioritate.

— Unde pleci?

— Încă nu sunt sigură. Însă l-au trimis pe fratele meu la internat și acum vor să mă trimită și pe mine. Nu voi merge! Pur și simplu știu că îmi va fi îngrozitor de dor de casă.

— Și nu-ți va fi dor de casă dacă fugi?

Audrey nu se gândise la asta. Simți cum i se umplu din nou ochii de lacrimi.

— Pur și simplu nu știu ce altceva să fac pentru a-i determina să asculte ce am de spus.

— Ei bine, până când te hotărăști, haide să ne vedem de picnicul nostru. Vino.

Traversă apele pârâului, sărind de pe o piatră pe alta de parcă ar fi avut aripi la picioare, apoi se întoarce și-i făcu semn lui Audrey de pe mica insulă aflată în mijlocul apei.

— Vino!

Audrey nu reuși s-o imite. Pietrele păreau alunecoase și, în plus, unele dintre ele se clătinau când pășea pe ele. Apa nu era adâncă, așa că hotărî să intre în ea. Răceala apei o făcu să tragă aer în piept. Fata râse.

— E rece, nu-i așa?

După doi pași, Audrey își dori să se întoarcă. Curentul îi smucea gleznele, iar pietricelele de pe fundul apei îi intrau în tălpi. Însă continuă să înainteze. Oricare ar fi fost motivul, dorea s-o impresioneze pe fata asta. Mai făcu câțiva pași, cutremurându-se de răceala apei, apoi ajunse.

— Ai reușit! Stai jos.

Fata arată spre un petic de buruieni și pământ, apoi se așează cu picioarele încrucișate. Desfăcu un șervet prins la brâu și scoase la iveală o bucată groasă de cânat și o brioșă. Cu grijă și cu mâinile murdare, rupse în jumătate fiecare dintre comori și le așază pe șervet.

— Servește-te, spuse ea.

Unghiile-i roase erau murdare.

Audrey nu vru să pară nepoliticoasă. Iar mâncarea arăta bine, cânatul era auriu și crocant, iar brioșa presărată cu stafide durdulii.

— Asta ar fi trebuit să-mi fie mâncarea pentru prânz la școală, dar azi am tras chiulul.

— Ai tras chiulul? De ce?

— Pentru că soarele strălucește pentru prima oară după mai multe zile și aveam nevoie să ies la aer.

Audrey mușcă din bucata de cânat. Nu-și putea da seama cu ce era condimentat, dar avea un gust delicios.

— N-o să ai probleme pentru că ai tras chiulul?

— Nu-mi pasă, spuse ea, ridicând din umăr. Știu deja la fel de multe ca învățătoarea.

— Nu cred.

— E adevărat!

Râse și se aplecă spre ea.

— Dacă-ți spun un secret, îmi promiți solemn că nu vei spune nimănui?

Audrey ezită înainte de a încuviința.

— Nu, nu, nu, spuse fata, râzând din nou. Nu poți face o promisiune solemnă în felul ăsta! Chiar nu știi nimic despre împărtășirea secretelor?

Audrey clătină din cap.

— Trebuie să-ți pui mâna dreaptă pe inimă, așa, apoi să spui, „Jur pe ce am mai scump”, spuse ea. „Jur pe viața mea că n-o să spun nimic”. Fata se aplecă și luă o mână de frunze pe care le zdrobi în pumn lăsându-le apoi să cadă pe pământ.

Audrey înghiți în sec. Inima îi bubuia în piept. O trecură fiori de gheață pe șira spinării când își duse mâna la inimă.

Apoi rosti: „Jur pe ce am mai scump.” „Jur pe viața mea că n-o să spun nimic.”

Fata se apropie și mai mult.

— Mama mea împrumută cărți din biblioteca tatălui tău. De câte ori vine acasă, îmi aduce câte una, apoi le returnează. Sunt foarte grijulie cu ele. Însă de-asta știu la fel de multe ca învățătoarea mea.

— Tu nu ai cărți la tine acasă?

— Ha! Nu avem cărți nici măcar la școală!

— Nu-mi pot imagina o școală fără cărți.

Audrey înghiți ultima bucată de cânat și-și dori să fi avut un șervet cu care să-și ștergă mâinile. Fusesse delicios, dar puțin cam gras. Fata își șterse mâinile pe fustă.

— Ei bine, sunt sigură că la școala ta simandicoasă o să ai o sumedenie de cărți.

Gândul la școală răpi din plăcerea picnicului, ca și cum soarele ar fi intrat după un nor.

— Nu vreau să plec și să părăsesc Wellingford Hall. Îmi este dor de casă chiar și atunci când Alfie și cu mine suntem în vacanță la mare.

— Atunci de ce fugi de acasă?

Audrey nu răspunse. Nu știa.

— O să vină să te caute, să știi.

— Știu.

— Poftim, mănâncă-ți briou.

Fata i-o întinse. Audrey luă o îmbucătură. Era la fel de bună ca cele pe care le făcea bucătăreasa lor. Poate chiar mai bună. Își dori s-o fi putut servi cu o ceașcă de ceai.

— De ce nu mergi la școala normală, așa cum merg eu, și seara să te întorci acasă? Întrebă fata. Eu mă duc pe jos, dar tu ai putea merge cu mașina tatălui tău.

Audrey se opri din mestecat.

— E o idee foarte bună.

— Nu fii atât de surprinsă. Sunt la fel de deșteaptă ca și tine. Doar că nu sunt la fel de bogată.

Scutură firimiturile de pe șervet și-l prinse înapoi la brâu.

— Mă simt prost că ți-am mâncat jumătate din mâncarea pentru prânz.

— Ei bine, data viitoare când hotărăști să fugi de acasă, își poți aduce prânzul ca să-l împarți cu mine.

— Data viitoare?

Fata se rostogoli într-o rână, râzând.

— Ești așa de tare de cap! E o glumă, Audrey Clarkson. Nu vei pleca de acasă acum și nu va mai exista nicio dată viitoare. Și nici n-or să mă invite la un picnic pe peluza voastră, nu-i așa?

— Îmi pare rău. Mi-ar face foarte mare plăcere să te invit.

Fata se ridică cu o mișcare ușoară și-și netezi fusta.

— Haide, să ne întoarcem pe mal și o să vin cu tine până la marginea pajiștei. Le poți spune ce ai hotărât cu privire la școală.

Audrey își vârî din nou picioarele în apa rece ca gheața, pașii fiindu-i îngreunați de curgerea ei. Partea din spate a fustei îi era umedă de la pământul pe care șezuse. Avea să dea de bucluc cu domnișoara Blake, dar nu-i păsa. Se încălțară, iar fata porni înainte pe o cărare pe care Audrey n-o observase. Se opri la marginea pădurii, ca și cum ar fi ezitat să pășească pe iarba groasă, îngrijită.

— La revedere, Audrey Clarkson. Mult noroc!

— Mulțumesc. Și mulțumesc foarte mult pentru picnic.

Se întoarse spre casă. Soarele lumina ferestrele aripii dinspre apus a conacului Wellingford Hall de parcă ar fi fost cuprinse de flăcări. Audrey făcu câteva zeci de pași, apoi se întoarse.

— Așteaptă! Nu mi-ai spus cum te cheamă.

Însă fata dispăruse în pădure.



Eve urmă cărăruia îngustă din pădure, simțindu-se din ce în ce mai entuziasmată. Ce o să spună bunica Maud când o să afle despre picnicul ei cu fata de la Wellingford Hall! Prostuța fugise de acasă. Închipuie-ți! Cui i-ar trece prin minte să fugă dintr-un loc de poveste precum Wellingford Hall, unde zeci de servitori îi puteau îndeplini orice dorință?

Bunica o aștepta probabil cu ceainicul plin așezat la cald sub învelitoare și o bucată de prăjitură tocmai scoasă din cuptor. O va cuprinde cu brațele ei catifelate, ca și cum ar fi trecut secole de când n-o mai văzuse, și nu doar câteva ceasuri. Va face caz de fusta ei mototolită și-i va aduna fărâme de frunze din păr cu degetele-i noduroase, întrebând-o mai apoi ce a făcut în ziua aceea. Bunicii nu-i va păsa că trăsesese chiulul de la școală, dar va fi surprinsă să afle că o întâlnise pe fiica bogată de la Wellingford Hall. Bunica îi citea Biblia cu voce tare în fiecare seară înainte de culcare și se pare că Isus avea o mulțime de lucruri aspre de spus despre bogații care nu împărțeau din avutul lor celor săraci.

O gaiță albăstruie o admonestă din vârful copacilor în timp ce își croi drum afară din pădure, prin cimitir. Bunica o învăța numele tuturor păsărilor și trilurile lor. Ba chiar vorbea pitulicilor ce-și făcuseră cuibul în grădina din spatele casei, ca și cum ar fi fost copiii ei.

Eve o rupse la fugă pe ultimii metri ce-o despărțeau de căsuța lor și dădu buzna pe ușă strigând:

— Buni Maud! Astăzi mi-am făcut o prietenă nouă și n-ai să ghicești niciodată cine e. Niciodată!

Bunica ei adormise în scaun lângă sobă, iar lucrul de mână îi căzuse în poală. Nu făcu nicio mișcare, nici măcar când vântul trânti ușa în spatele Evei. Auzul bunicii, ca de altfel și văzul ei, devenise din ce în ce mai slab. Eve se duse la sobă ca să pună pe foc ibricul de ceai, însă focul abia mocnea.

— Buni! spuse ea suficient de tare cât s-o trezească. Ai lăsat focul să se stingă.

Femeia nu mișcă. Eve îngenunche lângă scaunul ei și o scutură de umăr, la început mai încet, apoi din ce în ce mai tare, strigând-o.

— Buni Maud! Trezește-te!

Acele de tricatat și șoseta pe jumătate isprăvită îi scăpară dintre degete. Ceva nu era în regulă.

Eve se ridică iute în picioare și alergă la casa vecinilor, simțindu-și picioarele greoaie ca niște butuci. Nu bătu la ușă.

— Doamnă Ramsay! Vino repede! S-a întâmplat ceva cu bunica. Nu se trezește.

Doamna Ramsay își șterse mâinile pe șorț și porni grăbită în urma Evei.

— Așteaptă afară, copilă, spuse ea când ajunseră la ușa casei.

Eve clătină din cap și-o urmă înăuntru. Doamna Ramsay se lăsă pe vine lângă scaun și-și puse mâinile pe mâinile zbârcite ale bunicii Maud. Lacrimi îi umplură ochii în timp ce mângâie cu blândețe obrazul bunicii.

— S-a dus, Eve. Îmi pare tare rău.

— Nu! Nu... nu se poate! Nici măcar nu era bolnavă!

Eve simți că se înăbușă.

— S-a dus liniștită, draga mea.

— Dar era bine de dimineață, când am plecat!

Gândurile i se involburară în minte precum frunzele purtate de vânt. Tânjea să poată începe din nou ziua asta și să facă totul altfel, ca să poată avea un final diferit. Era vina ei.

— Eu... ar fi trebuit să vin acasă mai repede! N-ar fi trebuit s-o las singură!

— Nu cred c-ar fi contat. I-a sosit ceasul, Eve.

Doamna Ramsay întinse mâna ca pentru a o apuca, însă Eve se trase la o parte. Se prăbuși în genunchi în fața scaunului, așezându-și capul în poala bunicii, așa cum îi plăcea s-o facă. Dar nu mai simți aceeași moliciune și căldură. Eve își îngropă fața în fusta bunicii și începu să suspine.

Doamna Ramsay o mângâie pe păr.

— O să-l trimit pe Charlie la Wellingford ca s-o aducă pe mama ta. Vino cu mine, să-ți fac un ceai.

Eve clătină din cap.

— Trebuie să stau aici, cu bunica Maud. S-a stins focul. Trebuie să pun pe foc.

Doamna Ramsay deschise gura ca și cum ar fi vrut s-o convingă, însă se opri.

— Vin înapoi cât pot de repede.

Toate astea păreau ireale. Mama sosi acasă, chiar dacă nu era duminică după-amiază. Plânse împreună cu Eve și o legănă

în brațe. De când își amintea, bunica Maud avusese grijă de ea în timp ce mama lucra la Wellingford Hall. Bunica făcea curat în casă, îi gătea, îi cârpea șosetele, hainele, o ducea la biserică și se asigura că mica lor căsuță rămânea încălzită cât era iarna de lungă. Bunica îi spusese în fiecare zi a vieții ei cât de mult o iubește. Cum putea trăi fără ea?

Tot satul veni la biserică pentru slujba de îngropăciune a bunicii Maud. Oamenii o iubiseră la fel de mult ca nepoata ei, vorbind despre cât de grabnică fusese să ajute pe oricine aflat în nevoie, chiar dacă asta însemna să lase deoparte propriile-i nevoi. Soarele străluci pe cer în timp ce bunica fu așezată în locul de odihnă, alături de soțul ei, bunicul pe care Eve nu-l întâlnise niciodată. Mama apucă un pumn de țărână și-l aruncă peste coșciug, însă Eve nu putu face asta.

Sătenii se adunară mai apoi în căsuța bunicii, pentru mâncare și povești.

— Întotdeauna poți conta pe noi ca pe familia ta, îi spuse vicarul.

Însă nicio îmbrățișare nu se asemuia cu cea a bunicii Maud. Când ultimul om plecă și Eve rămase singură cu mama sa, căsuța i se păru întunecată și goală, ca și cum bunica ar fi fost sursa de lumină și căldură.

— Crezi că e în ceruri, mama? întrebă Eve.

— Sigur că e în ceruri. L-a iubit pe Isus, știi asta.

— Înseamnă că acum este împreună cu tata?

Mama încuviință.

— Da. Și probabil că sunt atât de bucuroși că...

Lacrimile-i înecară vocea și nu reuși să-și isprăvească cuvintele. Se prăbuși în scaunul bunicii Maud, parcă incapabilă să mai stea în picioare. Eve ridică de pe bufet fotografia înrămată cu mama și tatăl ei, și se așeză pe dușumea, lângă scaunul mamei. Mama arăta tânără și frumoasă, iar tata era chipeș în uniformă pe care o purta.

— Ai moștenit dragostea pentru natură de la tatăl tău, spuse mama. Semeni atât de mult cu el. Părul tău are aceeași culoare și ești la fel de pistruiată ca și el.

Mama își trecu degetele peste chipul ei, parcă pipăindu-i pistrii. Bunica Maud spusese că fiecare pistrii marca locul unde o sărutase un înger. Stomacul Evei se strânse de durere. Bunica nu mai era. Nu mai era! La fel ca tatăl ei.

Eve se gândea adesea cum ar fi arătat viața ei dacă tata n-ar fi murit. Ar fi trăit la fermă alături de el, mama și bunica Maud. Tata ar fi crescut oi și vaci, iar mama ar fi stat acasă cu ea, în loc să lucreze la Wellingford Hall. Ar fi fredonat în timp ce trebăluia în bucătărie, așa cum obișnuia bunica să facă.

— Trebuie să hotărâm ce vom face în continuare, spuse mama. Nu poți locui aici singură, în timp ce eu lucrez la Wellingford sau sunt plecată la Londra cu lady Rosamunde.

Eve știa că zilele copilăriei sale în această casă luaseră sfârșit. Și cu toate că nu-și putea imagina să părăsească singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată, Eve nu-și dorea să locuiască singură aici, unde fiecare obiect și fiecare miros îi aminteau de bunica.

— Vreau să lucrez cu tine la conac.

— O, Eve. Nu.

Mama o trase în brațe și o strânse cu putere.

— Niciodată nu mi-am dorit pentru tine să lucrezi ca servitoare. Niciodată. După război s-au schimbat atât de multe lucruri, iar acum sunt slujbe mult mai bune pentru tinere inteligente ca tine, decât cea de slujnică. Mi-am dorit ca într-o zi să poți face un curs de dactilografie sau poate să lucrezi într-un magazin. Dar ai numai doisprezece ani – ești încă prea mică pentru oricare dintre ele.

Îi dădu drumul din brațe și-o mângâie pe păr.

— Eu însămi plănuiesc să plec de la Wellingford Hall într-o bună zi, dar niciodată nu ne-au rămas suficienți bani după plata chiriei.

— Vom avea mai mulți bani dacă nu vom mai locui aici. Putem economisi.

— E adevărat, dar...

— În plus, nu mă deranjează să lucrez ca slujnică. Tu ai făcut-o în toți anii aceștia, așa că și eu voi putea.

— Poate doar pentru câțiva ani. Și vom pune deoparte toți banii noștri pentru viitorul tău.

Eve observă tristețea din ochii mamei, în ciuda faptului că încercase să zâmbască.

— O să te văd mai des, spuse Eve. Și nu voi mai fi nevoită să mă lupt cu soba asta veche și îndărătnică.

Lovi cu piciorul soba.

— Te vor pune la muncă grea la Wellingford, ca să dovedești că poți munci. Și va trebui să primești ordine de la doamna Smith, menajera.

— Știu. Doar până voi împlini șaisprezece ani, nu-i așa? Până când vom putea economisi suficienți bani.

Lacrimi se adunară din nou în ochii mamei.

— Toți acei ani pe care i-am petrecut la demisol, în încăperile servitorilor, mi te-am închipuit alergând pe afară, cățărându-te în copaci și jucându-te în pădure. Ești un spirit liber, Eve, și nicio dată nu mi-am dorit să lucrezi în conacul acela rece și întunecat. Acum nu vei mai putea merge nici la școală...

Nu-și putu isprăvi cuvintele.

— Nu mă deranjează, mama. Crede-mă. Bunica Maud obișnuia să spună, „Fie că plouă, fie că e soare, bucură-te de ziua pe care ți-o dă Domnul.” Îți amintești?

Își șterse ochii.

— Presupun că am face mai bine să începem a împacheta. Nu avem prea multe de luat, nu-i așa?

— Floare la ureche.

Eve își înghiți lacrimile ce încercau să iasă la suprafață și luă din cuiul de pe perete tabloul înrămat cu Isus. Purta pe umeri un miel și, în josul imaginii, era scris cu litere aurii „*Domnul este păstorul meu.*” Bunicii îi plăcea să povestească despre cum tatăl Evei obișnuia să îngrijească turmele de oi de la fermă. Uneori, una dintre ele se strecura pe sub gard și se îndepărta de turmă. Iar tata pornea s-o caute și-o aducea acasă, întocmai ca păstorul din pilda lui Isus.

— Să-ți amintești cuvintele astea, Eve, îi spunea bunica arătându-i tabloul. Tu nu ai un tată aici, pe pământ, însă ai un Tată ceresc. Iar Domnul va fi întotdeauna credinciosul tău păstor.

Eve înfășură tabloul înrămat într-unul din puloverele de lână ale bunicii sale, ca să-l ia cu ea la Wellingford Hall.

A doua zi dimineață se trezi pentru ultima oară în patul ei din căsuță. Afară, norii cenușii coborâseră atât de jos, încât Eve avu impresia că i-ar putea atinge, ca și cum stropii lor umezi ar fi fost lacrimi de compasiune. Închise ușa căsuței luându-și rămas-bun în gând, apoi porni împreună cu mama sa pe lungul drum spre Wellingford Hall, ducând cu ele tot avutul lor.

În clipa în care grandiosul conac le apăru vederii, o turmă de oi le trecu pe dinainte, traversând drumul și intrând pe poarta ce dădea spre pășune. Păstorul le salută ducându-și degetul la pălărie.

În acea clipă Eve știu că Bunul Păstor va veghea asupra ei în noul cămin.

3

Wellingford Hall, 1932

Eve știa cum să se facă nevăzută. În cele nouă luni cât spălase vasele la Wellingford Hall, devenise expertă în cățărutul pe ferestre sau strecuratul afară neobservată de nimeni pentru a evada preț de câteva minute, făcându-și mai apoi apariția acolo unde trebuia să se afle, ca și cum n-ar fi plecat niciodată. Atâta vreme cât muncea din greu și făcea ceea ce avea de făcut, nimeni nu-i observa dispariția. Azi privi prin fereastra murdară a camerei de spălat vase la lumea de dincolo de geamul vălurit, soarele cald de primăvară și cerul albastru ademenind-o. Se grăbi să isprăvească de frecat cu nisip cea mai bună oală de cupru a bucătăresei până când ajunse să sclipească, apoi se ridică pe masă ca să se poată strecura prin fereastra minusculă, spre libertate. Era un spațiu îngust. Eve se înălțase în ultimele câteva luni, iar umerii i se lățiseră. Curând avea să nu mai încapă prin fereastră, însă deocamdată era liberă.

Ochii îi lăcrimară în lumina puternică a soarelui, după ce lucrase în subsolul întunecos. Așteptă să-și revină, ascultând sunetul foarfecelor de grădină mânuite de George. Eve îl găsi aranjând un șir de tufe în grădina conacului. Îndrăgea frumoasa lume a florilor multicolore și a tufărișului verde pe care George o crease, împărțită în forme geometrice bine delimitate de aleile

prunduite. Apa clipocea în fântâni. Statui și băncuțe din marmură erau pitite în spatele tufelor, așteptând să fie descoperite. Eve nu mai putea hoinări prin păduri, însă explorarea grădinilor conacului Wellingford era deocamdată cel mai bun lucru.

George se opri din treabă și scoase o cârpă din buzunarul din spate, ștergându-și fruntea.

— Ce face copila mea preferată? întrebă el. Cum se mai poartă lumea cu tine azi?

— Se poartă bine, George.

Prundișul scârțâi sub tălpile ei în timp ce alergă să-l îmbrățișeze. Cu trupul zvelt și bine legat și cu chipul rotund, acoperit de favoriți și ars de soare, George îi amintea de o vidră mustăcioasă pe care o văzuse odinioară într-una dintre cărțile doamnei Clarkson. George mergea la biserică duminica împreună cu ea și mama ei, așezându-se pe bancă alături de ele. Eve nu avusese parte de un bunic, însă își imagina că dacă ar fi avut, acesta ar fi fost asemenea lui George.

— Îmi doresc să fi putut lucra afară cu tine toată ziua, și nu în casă, spuse ea.

— Eu la fel, copilă. Ești o desfătare pentru ochii mei, nu ca flăcăii ceia neciopliți din sat care lucrează pentru mine.

Își îndesă cârpa în buzunar și se aplecă spre ea, coborând vocea de parcă ar fi vrut să-i împărtășească un secret.

— Îți pot răpi puțin timp, Eve? Am ceva special pentru tine.

O luă de mână și se strecurară printre șirurile de flori frumos îngrijite, către grădinile de zarzavaturi de lângă grajduri, convertite acum în garaje pentru automobilele domnului Clarkson.

George se opri în dreptul unui petic de grădină însorit.

— Primele căpșune s-au copt – le vezi acolo? Haide, culege-ți câteva.

— Căpșune!

Eve se trânti pe genunchi și smulse una de un roșu aprins, apoi o vârî în gură. Închise ochii în timp ce savură dulceața-i zemoasă.

— Ia câte vrei, copilă. Numai să nu spui nimănui, mai ales lui Tildy.

Îi făcu cu ochiul. Mama spunea că George și Tildy, bucătăreasa, erau amorezați unul de celălalt, dar Eve nu-și putea închipui cum era posibil ca oameni de vârsta lor să se îndrăgostească.

Mai înghiți câteva fructe, apoi își umplu buzunarele șorțului. George o ajută să se ridice.

— Mulțam, George. O să le mănânc pe celelalte lângă fereastră bucătăriei, în caz că doamna Smith mă cheamă.

— Cu multă plăcere, drăguță.

George îl cunoscuse pe tatăl ei înainte de război, iar Evei îi făcea plăcere să-i pună întrebări despre el.

— Tată tău a fost un tânăr de nădejde, îi spusese el. Păcat că n-ai apucat să-l cunoști. Războiul acela a fost...

Clătinase din cap parcă incapabil să-și găsească cuvintele.

— Mare pierdere... Grozavă pierdere de vieți. N-am cunoscut un tânăr mai amoretat ca tatăl tău. Flirta pe față cu Ellen. Cred că-și lăsa oile să iasă din țarc înadins, ca să poată avea o scuză să-o vadă. Desigur, mama ta era o frumusețe. Iar tu semeni cu ea, copilă.

Eve se întoarse alături de George în grădini, apoi se strecură din nou printre tufișuri. Se opri în dreptul ferestrei spălătoriei și auzi pe cineva plângând în conac, chiar deasupra ei. Sunetul răzbea printr-o fereastră deschisă de la al doilea cat. Oare domnișoara Audrey să se fi întors acasă de la pensionul ei simandicos? Fusesse plecată aproape pe tot parcursul perioadei cât lucrase ea la Wellingford, întorcându-se acasă doar de câteva ori. Acum plângea de mama focului.

Eve se strecură prin ușa bucătăriei apoi urcă în vârful picioarelor pe scările servitorilor. Propriul ei dormitor se afla la catul al treilea alături de încăperile celorlalți servitori, însă ea se opri la cel de-al doilea nivel, lângă ușa interzisă ce ducea spre dormitoarele familiei Clarkson. Mama lucra acolo pentru lady Rosamunde, în calitate de cameristă personală, însă Eve nu mai fusese până acum în partea rezervată familiei Clarkson. Nu-i fusese îngăduit. Auzi de pe scări plânsul tânguitor și se hotărî să deschisă ușa. Odată aflată pe coridor, îi fu ușor să descopere de unde venea

sunetul. Un covor moale îi înăbușea pașii. Își trecu degetele de-a lungul pereților acoperiți cu un elegant tapet dungat. Lumina sclipitoare a becurilor lumina calea. Ajunsă în dreptul ușii domnișoarei Audrey, Eve ezită, apoi bătău.

— Cine e? se auzi o voce dinăuntru.

Eve întredeschise ușa și aruncă o privire.

— Eu sunt.

— N-am chemat vreo cameristă, spuse Audrey, așezată pe patul încăpător. Ce vrei?

Eve aruncă o privire în jur ca să se asigure că Audrey era singură, apoi se furișă în cameră și închise ușa după ea. Preț de câteva clipe, Eve uită pentru ce venise aici, năucită de atmosfera de basm a încăperii. Era la fel de spațioasă cât întreaga ei căsuță din sat și fiecare perete era acoperit cu tapet de un albastru deschis presărat cu flori mici, albe. Patul încăpător al domnișoarei Audrey avea un soi de acoperiș asemănător unui cort cu partea de sus dintr-un material fin, de un albastru pal, de unde porneau de-o parte și de alta a patului niște draperii legate de căpătâi. Un covor gros, cu motive ornamentale, acoperea dușumeaua și un perete întreg al încăperii era acoperit cu rafturi pline de cărți și păpuși și chiar o căsuță de jucărie. Eve nu reuși să cuprindă totul cu privirea, când Audrey spuse:

— Tu ești fata din pădure! Ce faci aici?

— Ți-am adus ceva, spuse ea, scoțând cu grijă căpșunile din buzunar.

Încă mai păstrau căldura soarelui.

— Tocmai le-am cules.

Eve se apropie de ea și i le așează în poală.

— Încearcă una.

Audrey dădu la o parte o fărâmbă de pământ de pe una și o vârî în gură.

— Sunt bune, nu-i așa? întrebă Eve.

— Da. Mulțumesc.

Audrey se cutremură ușor, ca și când ar fi încercat să scoată un ultim suspin.

— Am vrut să le mănânc pe toate, dar mi-ai părut atât de tristă, încât m-am gândit că tu ai mai multă nevoie de ele decât mine.

— Le putem împărți.

Audrey îi întinse două căpșune.

Eve închise ochii în timp ce mestecă, savurând gustul suculent ce-i umplu gura.

— Cum ai intrat în casa mea? întrebă Audrey.

— Acum locuiesc aici. Lucrez jos, la spălat vase. Fereastra ta era deschisă și te-am auzit plângând, așa că m-am gândit să te înveslesc. Ce-ar fi să vii afară, cu mine? Natura mă ajută întotdeauna atunci când sunt tristă.

— Mama e supărată pe mine. Sunt consemnată în cameră.

— Ei bine, și eu trebuie să frec oale, dar asta nu înseamnă că fac întotdeauna ce mi se cere. Ploaia s-a oprit și în sfârșit a apărut soarele. Vino.

Audrey ezită, apoi coborî din patul enorm și o urmă pe Eve către ușă.

— Încă îmi datorezi un prânz la picnic, îți amintești? spuse Eve, răsucindu-se spre ea. Dar n-o să am pretenția să mi-l oferi astăzi.

O conduse pe Audrey de-a lungul culoarului, către ușa servitorilor.

— Așteaptă. Ce faci?

— Eu nu pot coborî pe scările principale. În primul rând, pentru că m-aș pierde. N-am fost niciodată în partea ta de casă. În al doilea rând, Robbins m-ar împușca pe loc dacă m-ar prinde. Vino după mine.

O conduse pe Audrey pe scările dosnice, oprindu-se ca să tragă cu urechea când ajunseră la baza lor. Cei mai mulți servitori se odihneau în pauza de amiază, înainte de a începe frenezia pregătirilor pentru masa de seară.

— Poți fugi? întrebă Eve. Trebuie să traversăm în fugă bucătăria și să ieșim pe ușa din spate înainte ca Tildy să ne vadă. Ești gata?

Nu-i dădu lui Audrey timp să răspundă, ci o zbughi prin bucătărie, înspre ușă. Domnișoara Audrey o urmă alergând cu mișcări grațioase. Eve o conduse prin deschizătura unui gard viu, în grădinile conacului, prăbușindu-se pe o bucată de iarbă în dreptul unei fântâni.

— E frumos aici, nu-i așa?

— Eu nu pot alerga la fel de repede ca tine, spuse Audrey, gâfâind.

— Nimeni nu poate. Dintotdeauna am fost cea mai rapidă alergătoare din școală, la concursurile de la sfârșitul anului școlar. Am câștigat toate premiile.

— Nu pot lipsi prea mult, spuse Audrey după ce reuși să-și recapete suflul. Și nu am voie să-mi murdăresc uniforma școlară.

— În cazul ăsta, haide să stăm aici câteva minute. Îmi plac toate florile astea diferite, ție nu? Atât de multe culori! Dacă aș fi în locul tău, mi-aș petrece tot timpul în grădina asta.

— Data trecută, când ne-am întâlnit, nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Nu m-ai întrebat. Eve. Eve Dawson.

Lacrimile îi umplură ochii amintindu-și ce altceva se întâmplase în ziua în care se cunoscuseră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Audrey.

— În ziua aceea, când m-am întors acasă de la picnic, am găsit-o pe bunica Maud... Credeam că doarme, dar ea era deja în ceruri.

Eve tăcu, așteptând ca tremurul din glas să-i dispară. Durerea îi era ca o rană deschisă încă, chiar și după toate aceste luni.

— Nu puteam locui singură, așa că mama mi-a făcut rost de o slujbă aici, ca ajutor la spălat vasele.

— Ce trist. Îmi pare rău pentru bunica ta.

— Și mie.

Eve își șterse ochii, pentru a alunga orice urmă de lacrimi.

— De ce plângeai adineauri?

Audrey oftă adânc.

— Mama e furioasă pe mine. Am fost atât de posomorâtă și mi-a fost atât de dor de casă la pension, încât m-am îmbolnăvit.

Directoarea a fost nevoită să-i telefoneze mamei și să-i spună să-l trimită pe Williams ca să mă aducă acasă. La început, am făcut cum m-ai sfătuit. I-am spus mamei că nu vreau să rămân acolo și am implorat-o să-l lase pe Williams să mă aducă acasă în fiecare zi. A refuzat.

Audrey părea a fi gata să izbucnească din nou în plâns.

— Toate celelalte fete rămân acolo, iar mama a spus că nicio-dată nu-mi voi face prietene dacă nu voi rămâne și eu acolo. Însă anul școlar e aproape gata și eu nu am nici măcar o singură prietenă! Toate au micile lor grupuri și fie mă ignoră, fie se poartă urât cu mine și-mi joacă feste. Noaptea trecută mi-au pus gândaci morți în pat.

Eve își feri privirea ca să-și ascundă zâmbetul, iar Audrey hohoti din nou. În spălătorie gândacii și șoarecii erau la ordinea zilei. Eve nu se temea de ei.

— Mama spune că sunt încăpățânată și imatură, continuă Audrey, însă ea nu-și dă seama cât de singură mă simt. Vreau să dorm în propriul meu pat de la Wellingford Hall, nu într-o încăpere cu toate acele fete oribile!

Începu să plângă din nou.

Eve își dorea să dea dovadă de răbdare. Însă nu era ca și cum lui Audrey îi murise cineva din familie. Fata nu făcea altceva decât să-și plângă de milă. Dacă bunica Maud ar fi aici, ar spune că există o mulțime de oameni în lume care se află într-o situație mult mai rea decât Audrey. Ar fi adăugat că, bogat sau sărac, Dumnezeu avea un motiv pentru care îl așeza pe fiecare la locul unde dorea El să se afle.

Când simți că nu mai poate suporta văicăreala fetei, Eve spuse:

— Domnișoară Audrey? Întinde mâna. Cu palma în jos de data asta.

Audrey schiță o grimasă și-și șterse o lacrimă, însă făcu ce-i spusese Eve. Pielea îi era netedă și albă ca laptele, delicată precum petala unui crin. Eve își întinse propria mână și o așeză lângă cea a lui Audrey.

— Privește cât de diferite sunt mâinile noastre.

— De ce e pielea ta atât de roșie și crăpată?

— De la frecatul oalelor și de la spălatul podelelor și curățatul treptelor de la intrarea casei tale, în fiecare dimineață.

Se ridică și o ajută pe Audrey să se ridice la rându-i.

— Haide, vreau să-ți arăt altceva.

O conduse afară din grădină, înapoi în bucătărie și prin ușa boltită ce ducea în spălătoria de vase. Tavanul jos și pereții din piatră erau acoperiți cu tencuială scorojită. Dale mari de piatră, denivelate, pavau încăperea. Avea o singură fereastră minusculă — cea prin care se strecurase Eve. Ligheane mari, de cositor, erau aranjate unul peste altul alături de găleți știrbite pentru căratul apei fierbinți de la soba din bucătărie. Doar o singură lampă cu ulei lumina încăperea noaptea. În colțuri se ascundeau șoricei, iar uneori treceau în viteză peste picioarele Evei.

— Ai mai fost vreodată în partea asta a casei? întrebă ea.

Audrey făcu un pas înapoi.

— Nu. E ca o peșteră!

— Aici trudesce eu în fiecare zi, spuse Eve. Mă trezesc înainte de răsăritul soarelui și termin de spălat ultima oală după lăsarea întinericului. Dar nu mă auzi suspinând și lăcrimând și plângându-mi de milă, nu? Lucrurile sunt așa cum sunt. Bunica Maud obișnuia să spună: „Nu-ți ajută la nimic să stai în noroi și să te văicărești. Fie te ridici și te speli, fie te înveți cu băltoaca.”

Zornăitul metalic al unor chei ajunse la urechile Evei, semn că se apropia menajera. Dădu s-o tragă pe Audrey în spălătorie și să se ascundă, însă era prea târziu. Doamna Smith le zărise.

— Domnișoară Audrey! Pentru Dumnezeu, ce faceți aici, jos?

Audrey arăta ca o căprioară speriată, cu toate că nu ea avea să sufere pedeapsa.

— Mi-ar plăcea să am viața teribilă de care ai tu parte, domnișoară Audrey, spuse Eve, grăbindu-se să isprăvească ce avusese de spus. M-aș bucura să pot merge la școala ta, sau la *orice* școală, dar eu trebuie să muncesc aici, jos. Și mi-ar plăcea să am hainele frumoase pe care le ai tu și rafturile pline de cărți și grandiosul tău cămin, însă nu voi avea niciodată parte de niciunul dintre aceste lucruri, chiar dacă ar fi să trăiesc până la o sută de ani.

Şocul părea că o paralizase pe Audrey. Eve se întrebă dacă auzise vreun cuvânt din cele pe care le rostise. Doamna Smith îi aruncă Evei o privire nimicitoare înainte de a-şi aşeza mâna pe umărul lui Audrey, călăuzind-o blând afară din spălătorie.

— Vino. Locul dumitale este sus, domnişoară Audrey.

— Încerc să nu mă gândesc la lucrurile pe care nu le am, continuă Eve, vorbind mai tare acum, în timp ce le urmă. Tatăl meu este mort, bunica Maud s-a dus şi ea, iar eu nu mai pot locui în mica noastră casuţă. Dar nu e atât de rău aici. Eu şi mama avem mulţi prieteni. Economisim bani ca să pot face un curs de dactilografie şi să-mi găsesc de lucru în sat sau poate chiar în Londra.

Doamna Smith se opri când ajunseră la treptele ce duceau spre partea de casă a domnişoarei Audrey şi o privi pe Eve cu asprime.

— Destul, Eve. Întoarce-te la treabă.

În schimb, Eve le urmă pe scări în sus până la uşa acoperită cu postav.

— Ştii de ce uşa aceea este căptuşită şi acoperită cu ţesătură de partea noastră? Întrebă Eve în timp ce doamna Smith îi deschise lui Audrey uşa. Pentru ca tu şi familia ta să nu ne auziţi sau să nu ne miroşiţi. Partea voastră de uşă e cioplită frumos, pe când a noastră e simplă. Atât de diferită e şi viaţa ta de a mea.

— Încetează, Eve.

— O să fiu prietena ta, domnişoară Audrey, dacă mă vrei, strigă Eve după ea.

Uşa se închise. Eve se întoarse grăbită în spălătorie, ştiind că dăduse de bucluc. Se prăbuşi pe un scaun de lemn, hotărâtă să nu plângă şi aşteptând să audă zăngănitul prevestitor al cheilor menajerei. Şi se auzi destul de curând.

— Ce mă fac cu tine, Eve? Întrebă doamna Smith, încrucişându-şi braţele la piept.

Nu părea a fi atât de furioasă pe cât se aşteptase Eve.

— Îmi vei spune să-mi împachetez lucrurile, presupun.

— Ai dreptate – ar trebui să fac asta. Însă mama ta este slujnica personală a lui lady Rosamunde. Dacă te concediez, va pleca şi ea, iar doamna e pierdută fără ea.

O studie pe Eve preț de câteva clipe, iar acesteia i se păru că zărește un licăr de simpatie în ochii ei.

— Închipuie-ți, să-i spui asemenea lucruri domnișoarei Audrey! Ce era în capul tău?

Cum putea Eve explica faptul că nu făcuse decât ceea ce obișnuia să facă bunica Maud cu ea ori de câte ori își plângea de milă?

— Cred că va trebui să așteptăm și să vedem ce necazuri se vor abate asupra noastră de sus, spuse doamna Smith în cele din urmă. Sunt sigură că nu va trece mult până când domnișoara Blake sau chiar lady Rosamunde o să aibă ceva de spus.

Eve se întoarse la treburile ei, așteptând ca cerul să se prăbușească. Orice regret ar fi avut, acesta o viza pe mama ei, nu pe ea. Mama își putea pierde slujba din cauza ei.

Cu puțin timp înainte de cină, una dintre cameriste îi aduse Evei un plic pe care era scris numele ei. Își șterse mâinile pe șorț și-l rupse, nerăbdătoare să afle veștile proaste și să sfârșească cu asta cât mai repede.

Dragă Eve,

Sper că nu ai dat de bucluc din cauza mea. Ai avut dreptate. Îmi plângeam de milă. Mulțumesc pentru câpșune și pentru faptul că ai încercat să mă înveselești. Ești o persoană foarte curajoasă.

Prietena ta,

Audrey Clarkson



Audrey auzi familiarul ciocănit al domnișoarei Blake la ușa ei – trei bătăi încete, rapizi – înainte ca aceasta să dea buzna în încăpere.

— E timpul să cobori, Audrey. Ești gata?

Îndreptă funda rochiei lui Audrey și aranjă o buclă desprinsă ce-i căzuse pe ochi. Mama avea să le dojenească pe amândouă dacă manierele și înfățișarea lui Audrey nu erau perfecte. Domnișoara Blake se apropia de patruzeci de ani, era rotofeie și palidă, și banală, o verișoară de-a doua îndepărtată a mamei,

care decăzuse financiar înainte de a reuși să-și găsească un soț. Deși serviciile ei în calitate de guvernantă nu mai erau necesare, rămăsese parte a gospodăriei.

— Fără lacrimi, Audrey, spuse ea cu asprime. Mama ta nu va fi mulțumită dacă vei continua să plângi și să stai îmbufnată.

— Da, doamnă.

— Să mergem. Ai grijă la postură.

În fiecare dintre serile în care era acasă, lui Audrey i se cerea să coboare în salon împreună cu domnișoara Blake, pentru a sta de vorbă cu părinții ei preț de câteva minute, înainte de cină. Audrey își plănuiuse ce avea de spus încă de când Eve îi arătase spălătoria. Trebuia să fie curajoasă. Dacă Eve putea munci în fiecare zi în peștera aceea îngrozitoare, Audrey își putea și ea confrunța părinții în salon. Avea să spună ce gândește, fără lacrimi, exact așa cum făcuse Eve.

— Sper că ai încetat să fii melodramatică și ești gata să te porți ca o tânără domnișoară bine crescută, spuse mama când Audrey se opri în fața ei.

Întinsă pe sofa și înveșmântată în rochia cu paiete ce sclipea precum oglindirea soarelui în apă, mama părea tare frumoasă. Un firicel de fum se înălța din țigareta-i lungă, îndreptându-se spre tavan.

— Da, mama. Îmi pare foarte rău pentru modul în care m-am comportat.

— Sper să fie așa. Îți faci singură un deserviciu, ca să nu mai vorbesc despre tatăl tău și despre mine. O tânără de vârsta ta n-ar trebui să plângă și să se poarte în public în felul în care te-ai purtat tu, sau să ceară să fie adusă acasă.

Scutură scrumul țigaretei într-o scrumieră din apropiere.

— Știu. Îmi pare rău, mama.

Audrey se îndreptă din umeri și își închipui că este Eve în timp ce se pregăti să spună ce avea de spus.

— Aș vrea să vă adresez o cerere, ție și lui tata.

Acesta era îmbrăcat într-un smocking negru și o cămașă albă, scrobită, și stătea cu spatele la ele, privind pe fereastră în

așteptarea invitațiilor din acea seară. Nu-i dădea deloc atenție lui Audrey.

— O cerere?

Mama accentuă cuvântul, ca și cum acesta ar fi fost unul neobișnuit. Părea amuzată.

— Da. Aș vrea să luați în considerare cât de umilitor ar fi pentru mine să mă întorc la școală după ce fetele celelalte m-au tratat cu atâta cruzime, și să vă rog să-mi îngăduiți a rămâne acasă. Sunt extrem de nefericită acolo și aș prefera să-mi continui educația aici, cu domnișoara Blake.

— *Extrem de nefericită?* repetă mama ei.

O lua în derâdere, însă Audrey își ținu bărbia ridicată și lacrimile în frâu.

— Da. Ori de câte ori mă aflu acolo, am dureri de stomac. Iar durerea devine tot mai rea cu fiecare zi ce trece.

— O, pentru Dumnezeu, Audrey.

Mama își feri privirea.

— Te rog, nu mă trimite înapoi acolo.

Vocea îi tremură, însă nu plânse.

— Ești imatură și ridicolă.

Tata se întoarse cu fața spre ele.

— N-o sili să meargă dacă nu vrea, Rosamunde.

Vocea îi era aspră, însă o privi cu încruntare nu pe Audrey, ci pe mama acesteia.

— Vrei să devină la fel de bolnăvicioasă ca mătușa ei?

— Nu se poate ascunde aici ca o pustnică. Audrey are nevoie de compania altor fete.

— Nu și dacă acestea o chinuie. Poți rămâne acasă, Audrey.

— Mulțumesc, tată.

Se străduise atât de mult să nu plângă, însă bunăvoința de care dădu dovadă tatăl ei aproape că îi zdruncină hotărârea. Își dori să-l poată îmbrățișa.

— Promit să studiez din greu împreună cu domnișoara Blake și să fac tot ce-mi cere.

— Fie!

Mama își stinse țigareta cu mișcări bruște, ca și când ar fi avut ceva împotriva ei.

— Dar vei frecventa cursurile de etichetă când vei împlini șaisprezece ani și nu voi tolera nicio împotrivire.

Audrey urcă parcă plutind treptele, încântată de victoria reputată și de faptul că nu mai era nevoită să meargă la pension. Își dori să-i poată povesti Evei cât de curajoasă fusese. Audrey se gândi la Eve în acea seară, în timp ce se strecură în pat, și tot la Eve se gândi și a doua zi, când domnișoara Blake îi vorbi despre poezia lui Lord Byron. Când sosi timpul pentru ceaiul de după-amiază, Audrey decise să treacă la acțiune.

— Fiți amabilă și rugați-o pe doamna Smith să ne trimită trei ceaiuri astăzi, îi spuse ea guvernantei sale. Aș vrea s-o invit pe Eve Dawson să ni se alăture.

— Nu cunosc nicio domnișoară Dawson. Este de la școală?

— Este una dintre servitoare. Eve lucrează în bucătărie, la spălat vase.

— Nu poți servi ceaiul împreună cu o servitoare de la spălătorie, spuse domnișoara Blake indignată. Nu s-a mai auzit așa ceva. Mama ta nu va permite niciodată una ca asta.

— Mama nu trebuie să știe. Eve a fost foarte bună cu mine ieri, când am fost supărată, așa că aș vrea să iau ceaiul cu ea în semn de mulțumire.

— Va trebui să vorbesc mai întâi cu menajera.

— Voi merge cu dumneata.

Audrey o urmă pe domnișoara Blake pe scări în jos, spre holul cel mare, unde avea s-o cheme pe menajeră. Zornăitul îndepărtat al unor chei anunță apropierea doamnei Smith.

— Domnișoara Audrey a cerut să ia ceaiul cu Eve Dawson. Știți cine este? întrebă domnișoara Blake.

Dacă cererea o surprinse pe menajeră, aceasta o ascunse foarte bine. În conformitate cu regulile ierarhice ale casei, ea și guvernanta funcționau independent și erau aproape egale – deși Audrey considera că domnișoara Blake, care avea propria cameră la nivelul al doilea al clădirii, era doar cu o idee mai înaltă în rang decât doamna Smith.

— Eve este fiica cameristei personale a lui lady Rosamunde. Fata lui Ellen, răspunse doamna Smith.

— Nu știam că Ellen este căsătorită, cu atât mai puțin că are o fiică, spuse domnișoara Blake. Credeam că toți servitorii de la Wellingford sunt necăsătoriți, așa este cerința.

— Tatăl lui Eve a murit în Marele Război.

— Credeți că ar fi o companie... potrivită... pentru domnișoara Audrey?

— Eve este foarte muncitoare și veselă. Toți cei de jos o plac. Nu cred că ar fi o problemă ca domnișoara Audrey să ia ceaiul cu ea.

Audrey simți un nod în stomac auzindu-le vorbind despre ea ca și când nu s-ar fi aflat acolo. Se săturase să mai fie tratată ca un copil.

— Wellingford Hall este căminul meu, spuse ea. O să invit la ceai pe cine doresc.

Se simți foarte curajoasă, însă cele două femei continuă să o ignore.

— Manierele acestei copile de la spălătorie sunt acceptabile? întrebă domnișoara Blake.

— Da, după părerea mea. Cea mai mare scăpare a ei este aceea că spune ce gândește atunci când ar trebui să tacă.

— Doamnă Smith, spuse Audrey, atrăgându-i atenția. Eve avea dreptate ieri. Îmi plângeam de milă. Mă bucur că a vorbit. Nu e răutăcioasă, așa cum sunt fetele de la școală. Insist să o invit la ceai.

Cele două femei părură surprinse, ca și cum s-ar fi întrebat cum de devenise dintr-odată atât de directă.

— Foarte bine, spuse domnișoara Blake. Domnișoara Dawson poate lua ceaiul cu noi în clasă, în după-masa aceasta.

Așteptând-o pe Eve, Audrey se foi cuprinsă de entuziasm. Aceasta sosi aducând cu ea tava cu ceai, sub îndrumarea slujnicei care avea de obicei această sarcină.

— Fă pași mărunți, Eve... Nu pași prea repede... Ține tava dreptă.

Eve păru ușurată când reuși s-o pună jos în cele din urmă, fără să verse un strop.

— Am reușit, spuse ea, zâmbind larg.

Purta aceeași rochie lăbărtată și același șorț pătat ca deunăzi.

— Acum, întreab-o pe domnișoara Audrey dacă mai dorește ceva, o îndemnă slujnica.

— Mai doriți altceva? întrebă Eve cu o urmă de zâmbet în glas.

Zâmbetul ce i se așternu pe chip o făcu pe Audrey să zâmbească la rându-i.

— Da. Aș vrea să te așezi și să servești ceaiul cu mine. Ți datoriez un picnic, îți amintești?

Eve fu luată prin surprindere, însă doar preț de o clipă. După ce aruncă o privire spre slujnică și apoi spre domnișoara Blake, Eve își trase un scaun și se așeză. Audrey era așezată în fața ei, așteptând ca slujnica să aranjeze farfuriile și ceștile și tacâmurile. După ce turnă ceai în fiecare dintre cești și așeză pe masă un platu cu mici sandviciuri și un altul cu fursecuri și briose, femeia făcu un pas înapoi.

— Te poți retrage, îi spuse Audrey.

Abia aștepta să-i povestească Evei cât de neînfricăta fusese.

— Am hotărât să fac ce ai spus, Eve. Am hotărât să curăț noroiul și să schimb modul în care sunt lucrurile, mai degrabă decât să rămân în mijlocul băltoacei. I-am convins pe mama și pe tata să mă lase să studiez aici, cu domnișoara Blake, de acum înainte. Mulțumesc pentru că mi-ai dat curajul de a vorbi.

— Cu plăcere.

Eve părea mulțumită.

— Ia un sandvici.

Audrey își puse două bucăți pe farfurie, însă Eve nu se atinse de mâncare, nici nu gustase din ceai. Părea neliniștită.

— Ești sigură că astea sunt pentru mine?

— Da. Cele cu brânză sunt preferatele mele.

O văzu pe Eve privind în sus, la guvernantă, înainte de a întinde mâna după unul dintre sandviciuri. Data viitoare, avea să-i ceară domnișoarei Blake să le îngăduie a lua ceaiul singure.

— Ai vorbit serios când ai spus că vrei să fii prietena mea? întrebă Audrey.

— Dacă or să ne îngăduie.

Își coborî privirea în farfurie în timp ce mestecă.

— O vor face. Este un lucru hotărât. De mine.

Dintr-o pricină oarecare, Eve nu părea a fi în largul ei, voioasă cum o știa, iar întâlnirea deveni curând stânjenitoare. Nimeni nu părea a ști ce să spună. Când sandviciurile dispărură, Audrey se întoarse spre domnișoara Blake.

— V-ar deranja dacă eu și Eve am servi prăjiturile în privat?

Guvernanta nu răspunse. Audrey încercă să-i descifreze expresia, însă nu-și putu da seama dacă se simțea insultată sau doar surprinsă.

— Cum dorești, domnișoară Audrey.

— Cine este? întrebă Eve după ce domnișoara Blake le părăsi.

— Guvernanta mea. Iar acum, că nu mai merg la pension, este profesoara mea.

— N-am văzut-o niciodată în sala de mese a servitorilor. Locuiește aici?

— Camera ei este aici, sus, alături de noi.

Audrey nu dorea să vorbească despre domnișoara Blake sau despre oricare alt servitor. Se aplecă deasupra mesei.

— Pentru că acum ești cea mai bună prietenă a mea, trebuie să ne împărtășim una alteia secrete și să ne spunem toate lucrurile pe care am dori să le facem cândva.

Zâmbetul larg reapăru pe chipul Evei.

— În regulă. Dar mai întâi, pot servi încă o brioadă? Știu că eu ți-am dat doar o jumătate de turtă când mi-am împărțit cu tine prânzul, dar...

— Poți mânca tot ce e pe platou! spuse Audrey, zâmbind.

Împinse platoul spre Eve, apoi îi reumplu ceașca cu ceai.

— Dacă ai putea să-ți pui o dorință, care ar fi aceea?

— Deja mi-ai îndeplinit-o cu prăjiturile astea! spuse Eve cu gura plină. Tildy îmi aduce câteodată câte una dintr-astea dacă mai rămân după ce v-ați servit ceaiul, dar niciodată nu am avut două deodată!

Iar pentru Audrey aceste lucruri erau la ordinea zilei.

— Ce altceva ți-ai dori?

— Toate acelea sunt manualele tale? Întrebă ea, arătând spre teancul de pe pupitrul lui Audrey.

Aceasta încuviință.

— Mi-aș dori să pot învăța lucruri interesante, în loc să frec oale toată ziua.

— Mă voi bucura să le pot împărți cu tine. Poate că ai putea veni sus în fiecare zi pentru câteva minute, iar domnișoara Blake te va învăța și pe tine.

Eve își aținti privirea în poală, răsucindu-și șervetul.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Audrey.

Când Eve își ridică privirea, zâmbetul ei păru forțat.

— Nimic. Acum e rândul tău să-mi spui ce ți-ai dori.

Audrey nu ezită.

— Mi-aș dori să fiu tot atât de curajoasă ca și tine. Tu ai atâta curaj.

Răspunsul ei păru s-o amuze pe Eve.

— Ce ai face cu curajul ăsta dacă l-ai avea?

— Ei bine... fratele meu vrea să mă învețe să cârmuiesc ambarcațiunea tatălui meu vara asta.

Audrey simți un fior pe șira spinării numai gândindu-se la asta.

— Nu vreau să-l dezamăgesc, însă mă tem de apă și fără tata va fi chiar mai înspăimântător. N-aș putea niciodată pune mâna pe cârmă singură.

Eve își puse cotul pe masă și-și sprijini bărbia în palmă, ca și cum ar fi cumpănit la cele spuse de Audrey. Mama ar fi conșternată. Cât despre temerile lui Audrey, mama și-ar da ochii peste cap spunând, *O, pentru numele lui Dumnezeu, Audrey.*

— Hm... să cârmuiești o ambarcațiune e un lucru pentru care ai nevoie de mult curaj, spuse Eve în cele din urmă. Ce-ar fi să începi prin a face lucruri care sunt mai puțin înfricoșătoare, ca să-ți aduni treptat curajul? Poate că ai putea face o listă și să le elimini unul câte unul.

— Mă tem de atâtea lucruri, încât nici n-aș ști de unde să încep.

Eve răsese voios, ca atunci când Audrey o întâlnise pentru prima oară, în pădure.

— Cred că știu unul! Îți amintești acei gândaci pe care fetele ți i-au pus în pat? Îți pot aduce câțiva morți de la spălătorie, ca să te obișnuiești cu ei.

Audrey se cutremură, silindu-se să zâmbescă.

— Ar fi foarte amabil din partea ta.

— Va fi secretul nostru. Acum, o să-ți spun eu un secret, dacă promiți că nu o să spui nimănui.

Audrey își aminti ritualul învățat de la Eve.

— Jur pe ce am mai scump. Jur pe viața mea că n-o să spun nimic.

Eve se aplecă spre ea și spuse:

— Eu învăț să conduc o mașină! Williams, șoferul vostru, mă învață.

— De ce vrei să faci asta?

— Pentru că eu nu am pe cineva care să mă ducă peste tot cu mașina, așa cum ai tu, și există un loc unde aş vrea să ajung.

— Unde?

— La Londra. Vreau să pun flori pe Mormântul Eroului Necunoscut. S-ar putea să fie chiar tatăl meu, să știi.

Audrey nu-și putu imagina un asemenea lucru. Însă Eve era cea mai bună prietenă a ei și realiza că era foarte important pentru ea.

— Am o idee, spuse Audrey. În fiecare an noi închidem Wellingford Hall și mergem la reședința noastră din Londra pentru sezonul monden, din aprilie până în iunie, și...

— Știu. Mama mea trebuie să meargă cu a ta și eu n-o mai văd trei luni întregi. Doamna Smith spune că noi, restul slujitorilor, trebuie să facem curat în tot Wellingford Hall, de sus până jos, câtă vreme sunteți voi plecați.

Audrey flutură din mână ca și cum ar fi vrut să dea la o parte cuvintele Evei.

— Nu, ascultă. O voi întreba pe doamna Smith dacă poți lucra la reședința din oraș. Atunci am putea vizita mormântul împreună.

— Crezi că-mi vor da voie?

— Poate... dacă întreb...

Audrey nu știa de unde avea să-și adune curajul – însă expresia nostalgică de pe chipul prietenei sale o determină să încerce.

După acea primă întâlnire la ceai, Audrey se asigură că Eve este invitată sus cel puțin o dată pe săptămână pentru a lua ceaiul împreună. Încetul cu încetul, curajul lui Audrey creștea, în special după ce Eve îi aduse lui Audrey doi gândaci morți. Eve răsfoia manualele lui Audrey de fiecare dată după ce serveau ceaiul, iar Audrey îi explica lecțiile primite de la domnișoara Blake. Uneori Eve lua cu ea câte o carte, ca s-o citească. Faptul că petrecea timp cu Eve o făcea pe Audrey mai fericită ca niciodată. În sfârșit, experimenta bucuria de a avea o prietenă.

— Nu mai sunt ajutor la spălătorie, anunță Eve într-o după-amiază, cu glasul pițigăiat de entuziasm. Au angajat o fată nouă, iar pe mine m-au făcut slujnică la bucătărie.

— Sună bine. Ce face o slujnică la bucătărie?

— O ajut pe Tildy ziua întreagă, spăl și tai legumele, curăț cartofi și alerg la magazie ori de câte ori are nevoie de ceva. Sau amestec în oalele de pe sobă când ea e ocupată cu altceva. E foarte mult de lucru acolo, mai ales atunci când mama ta are invitați la masă. Tildy strigă la mine și la toată lumea!

— Dar nu mai trebuie să stai în spălătoria cea rece și întunecoasă?

Eve râse.

— Nu. Acum lucrez într-o bucătărie fierbinte. Nu știu ce e mai rău!

Audrey nu înțelegea cum de Eve putea râde când era vorba de condiții atât de îngrozitoare. Îi era rușine să se mai plângă de ceva.

— Și veștile bune nu se sfârșesc aici, continuă Eve. Tildy spune că va avea nevoie de ajutorul meu la Londra, în timpul sezonului monden. Poate că voi ajunge să vizitez Mormântul Eroului Necunoscut.

— Vei ajunge. Te duc chiar eu acolo. Promit c-o voi face!

Eve sări de pe scaun și o surprinse pe Audrey cu o îmbrățișare fierbinte.

4

Londra, 1932

Audrey abia sosisese în Londra de la Wellingford Hall, când mama ei îi trimise vorbă să se prezinte în camera de zi. Stropii de ploaie se izbeau de ferestrele închise, iar fumul țigaretei mamei sale plutea apăsător în camera îngrămădită, iritând ochii lui Audrey și făcându-i să lăcrimeze. Mama stătea tolănită pe fotoliul de lângă fereastră, frumoasă precum un star de cinema, coafată după ultima modă. Era superbă, fără îndoială. Cu toate acestea, Audrey își dorea o mamă obișnuită, înveșmântată într-o rochie uzată și ale cărei brațe să se întindă calde, primitoare. Așa cum era mama Evei.

— Sper că domnișoara Blake te-a învățat cum să te porți în societate atâta vreme cât ne aflăm aici, în Londra, spuse mama.

— Da, mama. Sunt pregătită.

— Ai trecut peste istericalele tale copilărești?

— Da, mama.

Inima lui Audrey își înteeți bătăile cu fiecare întrebare, gândindu-se la noile situații cu care avea să se confrunte curând și la propria-i timiditate stânjenitoare. Totuși, resursele ei de curaj păreau bine puse la punct, mulțumită Evei. Prietena ei urma să sosească cu trenul astăzi, mai târziu, împreună cu ceilalți

slujitori. Audrey aștepta cu nerăbdare ca Eve să-i povestească despre prima ei călătorie cu trenul.

— Vei participa la câteva ceaiuri sociale câtă vreme te vei afla aici, la Londra, continuă mama. Va trebui să faci o bună primă impresie la aceste evenimente și să te comporți așa cum este de așteptat din partea unor domnișoare cu statutul tău social.

— Cred că sunt pregătită, mama. Domnișoara Blake spune că sunt.

Însă nu putea alunga senzația de gol în stomac pe care o experimenta la gândul că niște străini aveau s-o examineze și s-o judece.

Lumina unui fulger umplu încăperea, însă bubuitul tunetului răsună înăbușit în depărtare. Norii făceau ca salonul de zi să pară întunecat și deprimant. Casa lor din Londra era o clădire îngustă, pe cinci niveluri, lipită pe ambele părți de casele învecinate. Având ferestre doar în față și în spate, încăperile întotdeauna îi păruseră posomorâte lui Audrey – mai ales astăzi, când ploaia ascundea vederii micul parc de peste drum. Încăperile fuseseră decorate cu gust, ba chiar cu opulență, însă Audrey nu înțelesese niciodată de ce mama prefera să trăiască aici și nu la grandiosul Wellingford Hall, cu încăperile sale spațioase, cu numeroase ferestre și înconjurat de copaci și dealuri line.

Mama trase din atotprezentul portțigaret, de data asta unul de culoare verde, ca să se asorteze cu rochia și jacheta din mătase verde-smarald.

— Încă ești prea tânără ca să ne gândim la a-ți găsi un soț, dar mă aștept ca pentru viitor să le urmărești cu atenție pe celelalte fete și să înveți de la ele. Sezonul social are menirea de a te ajuta să faci legăturile potrivite. Te vei alătura unui club pentru fete și vreau să fii primită în cel mai bun cerc, încă de la început. Atunci îți se vor deschide toate ușile potrivite.

Ca niciodată, mama părea dispusă să vorbească, fără a se grăbi să plece undeva. Continuă să sporovăiască despre scopul sezonului social și despre interacțiunile sociale ce vor duce, în cele din urmă, la căsătorii între personajele proeminente ale Londrei. Mama n-avea să se aventureze afară, decât după ce ploaia se va mai domoli, așa că Audrey se așeză în fotoliul din fața ei și

ascultă, conștientă de faptul că aceste momente împreună erau rare precum rubinele.

— Tu l-ai întâlnit pe tata aici, în Londra, în timpul sezonului? găsi ea curajul să întrebe.

Mama râse fără haz în timp ce-și stinse țigareta.

— Cu siguranță nu! Tatăl tău n-a devenit parte a scenei londoneze decât după ce ne-am căsătorit.

— Cum l-ai cunoscut?

Mama își îngustă ochii, ca și cum ar fi cumpănit cât de mult ar trebui să dezvăluie.

— El m-a curtat cu ajutorul unui prieten comun.

— Și te-ai îndrăgostit de el?

Fruntea mamei se încreți într-o grimasă.

— De unde toate întrebările astea, Audrey?

— Am citit poezia lui Elizabeth Barrett Browning, care face ca îndrăgostirea să pară un lucru minunat.

Chiar și acum cuvinte poetei răsunau în mintea lui Audrey, încălzindu-i inima: „*Cum te iubesc? Să-ncerc o-nșiruire. Adânc și larg și-nalt, atât cât poate atinge al meu suflet*”

— La ce să te poți aștepta de la un poet?

Vocea mamei părea iritată.

— Vei constata curând că dragostea nu este singurul motiv pentru care se căsătoresc oamenii.

— De ce te-ai căsătorit tu cu tata?

Femeia zâmbi ușor.

— Mi-a plăcut viața pe care mi-o putea oferi. Iar lui i-a plăcut titlul tatălui meu.

Răceala răspunsului ei o alarmă pe Audrey. Fu pe punctul de a întreba cum e să te îndrăgostești, când domnișoara Blake își făcu apariția, întrerupându-le conversația.

— Ați dorit să-mi vorbiți, lady Rosamunde?

— Audrey va participa la un ceai, marți după-amiază. Te rog asigură-te că ținuta și purtarea sunt adecvate.

* Sonet XLIII Elizabeth Barrett-Browning (1806–1861), trad. Maria Banuș (n.tr.).

Audrey simți cum se încolăcește frica înăuntrul ei. Stomacul i se răsuci precum o minge grea, unsuroasă. Se gândi la insectele negre, lucioase, pe care Eve o învățase să le țină în mână și încercă să-și adune curajul de a da piept cu această nouă provocare.

— Desigur, doamnă, răspunse domnișoara Blake. Sunt și alte evenimente sociale programate pentru mâine?

— Domnul Clarkson și cu mine vom participa la o cină seara, însă Audrey nu va veni cu noi.

— În acest caz, mă întreb dacă domnișoara Audrey și cu mine n-am putea face un tur al Londrei, după-amiază.

— Nu pe vremea asta îngrozitoare!

— Doar dacă se oprește ploaia, spuse domnișoara Blake.

Audrey încercă să nu salte de entuziasm în fotoliul în care era așezată, la gândul că ar putea vizita orașul împreună cu Eve. Își putea ține promisiunea de a o duce la Mormântul Eroului Necunoscut.

— Să n-o epuizezi, spuse mama. Nu vreau ca Audrey să cadă de oboseală ca o floare ofilită la primul ei ceai – sau mai rău, s-o apuce iar istericalele. Asta e tot.

Audrey și domnișoara Blake erau libere să plece. Urcând treptele, Audrey îl rugă pe majordom s-o trimită pe Eve Dawson în camera ei în clipa în care aveau să sosească servitorii.

Câteva ceasuri mai târziu, Eve își făcu apariția în camera ei, descriindu-i aproape pe nerăsuflăte călătoria cu trenul, și cât de uriașă era gara din Londra, și cât de aglomerate erau străzile.

— N-am văzut în viața mea clădiri atât de uriașe!

Audrey ardea de nerăbdare să-i dea Evei vestea.

— Vei vedea chiar mai mult din Londra mâine. Te iau cu mine la Westminster Abbey și la Mormântul Eroului Necunoscut.

Eve făcu un pas înapoi și se așeză pe marginea patului lui Audrey.

— Adevărat? Chiar voi ajunge să-l văd?

— Da! Părinții mei plănuiesc să iasă seara la cină, așa că după-masă nu se va mai găti. Domnișoara Blake ne va duce acolo.

— Nu-mi vine să cred!

Audrey îi privi uniforma lăbărtată și șorțul pătat.

— Ai ceva mai frumos de îmbrăcat decât hainele astea? întrebă ea.

— Păi... am rochia de duminică...

— Știu! Poți împrumuta una dintre rochiile mele!

Audrey sări în picioare și deschise larg ușile dulapului, unde rochiile și jachetele atârnavă în șiruri îngrijite.

— Dacă crezi că ar trebui... adică... dacă a mea nu este destul de bună...

Audrey se răsuci spre ea. Pistruii Evei ieșeau în evidență pe obrajii îmbujorați.

— Îmi pare rău, Eve. N-am vrut să-ți rănesc sentimentele. M-am gândit doar că...

Ce gândise? Pedanteria era un lucru ce o caracteriza pe mama ei, iar Audrey nu-și dorea să fie ca ea.

— M-am gândit că putem părea surori dacă ne îmbrăcăm la fel. Și e atât de amuzant să te îmbraci frumos pentru ocazii speciale. După Westminster, domnișoara Blake ne va duce să vedem palatul Buckingham și apoi vom lua ceaiul la Fortnum & Mason.

Eve reuși să zâmbească ușor.

— Mi-ar plăcea să arăt bine când voi vizita Mormântul Eroului Necunoscut.

— Bun. Atunci haide să vedem ce ți se potrivește. Cred că avem aproape aceeași mărime.

O trase pe Eve în picioare și o duse în fața dulapului deschis.

— Atât de multe rochii! Pentru ce ai nevoie de toate?

Eve întinse mâna și le atinse, apoi și-o retrase repede. Însă nu înainte ca Audrey să remarce pielea crăpată și unghiile rupte.

— Voi participa la serate și la ceaiuri, unde voi putea fi văzută – și, să sperăm, remarcată – de către cele mai bune familii din Londra, spuse Audrey. În felul acesta familiile găsesc partide bune pentru băieții lor. Fratele meu, Alfie, spune că în jurul lui se învârt deja o mulțime de fete.

— Vrei să spui că vei fi expusă ca să atragi un soț? Dar ai doar treisprezece ani!

— Știu. Pare absurd, într-adevăr.

— Eu m-aș simți ca un fruct pe taraba unui vânzător ambulant.

Acum fu rândul lui Audrey să se simtă stânjenită. Îşi plecă creştetul pentru o clipă, apoi trase aer în piept.

— Ideea este că am mai multe rochii decât am nevoie şi mi-ar plăcea să împart una cu tine. Te rog, alege.

Sortară rochiile din dulapul lui Audrey, până când Eve alese o rochie simplă, albastră, şi o jachetă asortată. Eve avea aceeaşi înălţime ca şi Audrey, însă umerii îi erau mai musculoşi şi mai puternici, iar picioarele mai viguroase de la munca în bucătărie şi diferitele comisioane pe care le făcea. Audrey fu surprinsă să constate că rochia arăta mai bine pe Eve decât pe trupul ei lunguieţ.

A doua zi după-masă, soarele îşi făcu apariţia pe un cer aproape lipsit de nori, când cele două urcară în maşină alături de Williams şi domnişoara Blake. Încercând să privească prin ochii Evei, Audrey avu impresia că vede Londra pentru prima oară – clădirea Parlamentului şi Big Ben, autobuzele roşii, greoaie, ambarcaţiunile pe râul Tamisa. Entuziasmul prietenei sale era de-a dreptul contagios. Audrey simţi o bucurie de nedescris când Eve o apucă de mână şi privi pe geamul maşinii cu uimire.

— Williams, opreşte-te! spuse Eve dintr-odată. Trebuie să cumpăr flori pentru Mormântul Eroului.

Şoferul opri maşina la curbă şi Eve tăşni afară, întorcându-se cu un buchet colorat de la unul dintre vânzători. Câteva minute mai târziu, coborâră din maşină lângă un mic parc din apropierea catedralei Westminster. Eve privi nemişcată în sus la cele două turnuri enorme, de parcă ar fi îngheţat pe loc.

— Este frumoasă! murmură ea. Ai impresia că e făcută din dantelă!

Interiorul era chiar mai grandios. O pădure de stâlpi susţinea bolta înaltă, în timp ce lumina ce se răsfrângea de sus inunda interiorul. O enormă fereastră din sticlă vitrată arunca nestemate la picioarele lor.

— Mă simt atât de mică, şopti Audrey.

— Ştiu. Probabil că aşa arată cerul.

Domnişoara Blake le conduse prin capele şi alcovuri ce adăposteau cripte măiestrit sculptate, pe lângă morminte de regi şi regine care muriseră cu secole în urmă. Eve deveni gravă pe

măsură ce înaintau în spațiul vast, tăcut, oprindu-se să cuprindă cu privirea spațiul corului și altarul, pornind apoi pe culoarul central larg, către locul de odihnă al Eroului Necunoscut. În centrul navei, un dreptunghi întunecat de piatră ce părea a fi una cu podeaua abației, marca mormântul simplu. Lacrimi se scuseră pe chipul Evei în timp ce îngenunche pentru a așeza florile pe el. Audrey reuși să citească doar câteva dintre cuvintele gravate pe placă înainte ca florile Evei să le ascundă vederii:

SUB ACEASTĂ PIATRĂ ODIHNEȘTE TRUPUL
UNUI SOLDAT BRITANIC NECUNOSCU
DUPĂ NUME SAU RANG...

ASTFEL SUNT COMEMORAȚI CEI MULȚI CARE,
ÎN TIMPUL MARELUI RĂZBOI DIN 1914-1918,
AU DAT TOT CE POATE DA UN OM, VIAȚA ÎNSĂȘI...
L-AU ÎNGROPAT PRINTRE REGI, PENTRU CĂ
A FĂCUT BINE FAȚĂ DE DUMNEZEU
ȘI FAȚĂ DE CASA LUI.

În liniștea vastului spațiu, o auzi pe Eve vorbind încetisor și se apropie de ea ca să asculte.

— Niciodată nu te-am cunoscut, tăticule, dar prietenii mei mi-au povestit despre tine. Mama te iubește foarte mult și eu te iubesc, de asemenea.

Își lipi palma de piatra neagră.

— Mama trudește din greu. Și încă te iubește, tăticule. Williams a invitat-o la cinema, dar mama spune că nu va iubi niciodată pe altcineva.

Audrey își aminti un alt vers din poezia lui Elizabeth Barrett Browning: „...și Domnul de-mi ajută, Te voi iubi în moarte și mai tare.” Se simți goală pe dinăuntru, știind că părinții ei nu se iubiseră niciodată așa cum se iubiseră părinții Evei. Nici măcar nu păreau a se agreea reciproc.

— Sper că ești fericit în ceruri, tăticule...

Glasul Evei se frânse.

* Sonet XLIII Elizabeth Barrett-Browning (1806-1861), trad. Maria Banuș (n.tr.).

— Îmbrățișează-o strâns pe bunica Maud din partea mea...

Își plecă capul și, acoperindu-și fața, plânse.

Audrey dădu s-o consoleze, însă domnișoara Blake o opri. Un sentiment ce nu-i era familiar se strecură în sufletul lui Audrey și fu surprinsă să descopere că era invidie. Cât de mult o invidia pe Eve Dawson! În ciuda vieții aspre de servitoare, Eve probabil nu simțise niciodată dureroasa singurătate ce umplea majoritatea zilelor lui Audrey. Iar părinții o iubiseră pe Eve și se iubiseră unul pe celălalt. Lacrimi de durere umplură ochii lui Audrey, nu pentru Eve, ci pentru sine. Ar fi dat cu bucurie tot ce avea pentru a fi în locul ei.

În cele din urmă, Eve se ridică și-și șterse lacrimile. Părea tristă, zdrobită și sleită de puteri. Audrey își aminti căpșunile și își dori să aibă câteva în buzunar, ca s-o poată înveseli pe Eve.

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici, spuse Eve. Toată viața mi-am dorit să vin.

— Cu plăcere. Ești pregătită să plecăm?

Eve încuviință. Însă înainte de a ieși afară, la lumina soarelui, se răsuci ca să mai privească o dată peste umăr mormântul.

— Haide să mergem la palatul Buckingham, spuse Audrey.

Soarele strălucitor o făcu să mijească ochii în timp ce traversară câteva străzi aglomerate și intrară în parcul St. James. Cărarea le purtă de-a lungul unui lac la malul căruia se bălăceau copii și pe al cărui lăptos liniștit pluteau rățuște. Copacii înăbușeau în parte zgomotele orașului, însă lui Audrey îi lipseau sunetele pașnice de la Wellingford Hall. Nimeni nu vorbea în timp ce străbătură parcul și ieșiră în piața largă din fața palatului Buckingham și a memorialului reginei Victoria.

— Palatul regelui este enorm, nu-i așa? întrebă Audrey. Zeci de oameni ar putea locui înăuntru fără a se întâlni niciodată unul cu altul.

— Probabil că regele are nevoie de sute de servitori, spuse Eve.

Priviră curioase dincolo de vârfurile aurite ale porților de fier și zăriră gărzile regelui purtând tunici roșii și căciuli din blană de urs. Eve încă nu părea în apele ei. Audrey tânji s-o poată înveseli, însă nu știa cum.

— Ești gata pentru un ceai la Fortnum & Mason? întrebă ea.
Eve clătină din cap.

— Dacă nu te superi, aș vrea să ne întoarcem acasă.

Întreaga dimineată, Audrey se frământase cu tot felul de sentimente, iar acum simți cum o cuprinde furia. Nu putu s-o ascundă în timp ce spuse:

— Dar eu nu vreau să mă întorc acasă. Avem la dispoziție toată după-masa ca să vizităm orașul.

— Du-te fără mine. Iau un taxi înapoi. Am bani.

Însă domnișoara Blake insistă s-o însoțească. Încântătoarea zi plănuită de Audrey era ruinată. Până când ajunseră acasă, se mai liniști.

— O să facem mâine toate celelalte lucruri pe care le-am planificat, îi spuse lui Eve.

Aceasta încuviință din cap fără a o privi. Coborâră din taxi și Audrey porni pe scări în sus către ușa din fața casei, alături de domnișoara Blake. Eve le părăsi în timp ce taxiul se îndepărtă și se îndreptă spre intrarea servitorilor, aflată în dos.



Eve așteptă toată după-masa și seara ca să-i povestească mamei sale despre Mormântul Eroului Necunoscut. Câtă vreme se aflau la Londra împărțeau un dormitor în mansarda casei și, pentru prima oară în viață, Eve putea vorbi cu mama în fiecare seară înainte de culcare. Însă se lăsă în tunericul și mama nu-și făcu apariția. Ceilalți servitori urcară greoi treptele scârțâitoare și se instalară în odăile lor după ziua cea lungă. În casă se așternu liniștea. Patul mamei rămase gol.

Când nu mai suportă așteptarea, Eve luă din cârligul prins în spatele ușii halatul uzat de flanel al mamei, și-l trase pe ea și coborî tiptil treptele în întuneric, desculță. Se strecură prin ușa ce dădea în partea interzisă a casei, sperând să nu dea nas în nas cu Audrey. Nu-și spusese un cuvânt pe drumul de întoarcere acasă de la palatul Buckingham, iar Eve știa că Audrey era supărată pe ea pentru faptul că refuzase să meargă la ceai. Însă i se

părase greșit să savureze un ceai simandicos după ce jelise la mormântul tatălui ei pentru prima oară.

O fâșie de lumină răzbătea pe sub ușa unuia dintre dormitoare. Era întredeschisă. Eve se apropie încetișor, ascultând glasurile, apoi se opri și se uită pe furiș înăuntru. Mama moțăia într-un fotoliu înflorat așezat lângă lampă, cu capul proptit în mână. Eve probabil c-o trezise, căci își ridică privirea.

— Eve! Vino aici, scumpo. Ce faci trează la ora asta?

Eve se strecură iute înăuntru pășind pe covorul moale și îngenuche în fața fotoliului mamei. Miros de parfum plutea în încăperea umbrită, aceeași aromă ce o însoțea pe mama lui Audrey oriîncotro mergea.

— Am venit să te caut, mama. Am vrut să-ți spun că am fost astăzi la Mormântul Eroului Necunoscut. Am cumpărat flori cu banii pe care mi i-ai dat și le-am pus pe mormântul lui.

Mama luă mâinile Evei într-ale sale.

— Și ce impresie ți-a făcut?

— Abația era atât de mare și frumoasă. E ca și cum Dumnezeu chiar ar putea locui acolo. Iar Mormântul Eroului este cel mai important loc de acolo. Nimănui nu-i este îngăduit să pășească pe el, așa cum se întâmplă cu alte morminte. E îngropat alături de regi și regine, mami!

— E minunat, nu-i așa?

— Cred că eroul chiar este tata, pentru că atunci când i-am vorbit, am avut impresia că asculta. Ca și cum m-ar fi auzit.

Mama se aplecă și o strânse tare în brațe, ținând-o așa multă vreme.

— Mă bucur atât de mult că ai putut să mergi.

— Îmi doresc să fi putut veni cu mine, spuse Eve când se desprinseră din îmbrățișare.

— Știu. Și eu îmi doresc. Încerc să vizitez Westminster cel puțin o dată când mă aflu la Londra. Poate că vom avea ocazia să mergem împreună.

Eve avusese impresia că apăsarea pe care o simțise toată ziua se va ridica de pe sufletul ei odată ce va vorbi cu mama, însă nu era așa.

— Nu înțeleg de ce a murit tata. Tu și bunica Maud v-ați dus la biserică și v-ați rugat pentru el, nu-i așa?

— I-am pus bunicii aceeași întrebare. A fost o femeie cu o credință profundă, însă îmi dau seama că avea și ea propriile întrebări fără răspuns. Mai ales când soțul ei a murit la scurt timp după ce l-am pierdut pe Harry. Părea atât de nedrept. Însă mai apoi te-ai născut tu și am știut că tu ești un dar special din ceruri pentru noi. O bucățică din tatăl tău trăiește în tine.

Mama urmări cu vârful degetului pistruii Evei. *Săruturile îngerilor.*

— Povestește-mi din nou despre tata, spuse ea sprijinindu-se de picioarele mamei.

— Harry era un om onest, bun și muncitor. Și atât de iubitor. Îi plăcea să bea o halbă-două și să se distreze cu prietenii, dar nu a fost niciodată scandalagiu. Când a început războiul, a fost foarte curajos și s-a înrolat. Și era hotărât să vadă binele în viață, în ciuda răului. Când va veni vremea să te căsătorești, să-ți găsești un om curajos, bun și amuzant.

— Audrey mi-a spus că motivul pentru care vin aici, la Londra, în timpul sezonului social, este ca să-și găsească un soț.

— Mi-e milă de ea. Sincer. Și mă bucur că tu te poți îndrăgosti de oricine alegi. Ești atât de drăguță și plină de viață, Eve. Tinerii o să roiască în jurul tău ca albinele. Să nu cazi însă în brațele primului bărbat care-ți dă atenție.

— Dar tu nu ai ieșit niciodată cu nimeni altcineva decât cu tata.

— A fost diferit. Eu l-am cunoscut în sat pe Harry și pe familia lui. Erau oameni buni, iar Harry era un om așezat și statornic, cu picioarele pe pământ. Își dorea o soție pentru toată viața, nu o aventură. Să nu lași pe niciun bărbat să profite de tine, Eve. Dacă este un om de onoare, se va căsători cu tine.

Eve se ridică și luă mâna mamei sale ca s-o ridice.

— Vino la culcare, mama.

Ochii femeii erau îngreunați de somn, însă clătină din cap.

— Lady Rosamunde se va întoarce foarte târziu în seara asta după cina și petrecerea la care a fost invitată. Trebuie s-o aștept până când se întoarce.

— De ce?

— Pentru că trebuie s-o ajut să se pregătească de culcare, apoi să am grijă de hainele și încălțărilor ei, să-i perii părul și...

— Nu poate să facă singură toate astea?

— N-are importanță dacă poate sau nu. Acesta este felul de trai al doamnelor bogate. Femeile precum lady Rosamunde se așteaptă ca slujnicele lor personale să le ajute la toate.

— Nu mi se pare drept ca tu să stai trează până târziu, în timp ce ea se distrează. Nu ești obosită?

— Pot așipi puțin cât timp aștept. Dar asta îmi este slujba.

Eve se lăsă din nou la picioarele mamei sale, îndrăgind nespus felul în care degetele acesteia îi dădeau la o parte șuvițele de păr de pe față.

— Ce altceva ai mai văzut astăzi în Londra?

— Ne-am plimbat prin parcul St. James și am văzut palatul Buckingham, unde locuiește regele. Trebuia să mergem la ceai, dar eu m-am simțit atât de tristă. S-ar putea să mergem mâine.

— Nu cred, Eve. Ai avut o după-amiază liberă pentru că familia Clarkson a cinat în altă parte seara asta. Însă Tildy va avea nevoie de ajutorul tău în bucătărie mâine. Și poimâine, de asemenea. Te afli în Londra ca să muncești.

— Dar Audrey a spus...

— Domnișoara Audrey, o corectă mama.

— A spus că vom face o mulțime de lucruri împreună câtă vreme ne vom afla aici, în Londra. Mi-a îngăduit să împrumut una dintre rochiile ei astăzi.

Mama se aplecă și cuprinse fața Evei între mâinile-i fine.

— Eve. Mă bucur atât de mult că ți-a plăcut ziua de azi. Însă ascultă-mă cu atenție. Domnișoara Audrey va fi prietena ta pentru o perioadă scurtă de timp. Nu cred că mama ei a aflat despre prietenia voastră încă, dar crede-mă, nu va îngădui niciodată ca aceasta să continue odată ce va afla.

— Audrey spune că poate să facă ce vrea ea.

— Nu pentru multă vreme. Deocamdată te poți bucura de compania ei acum, dar nu uita niciodată că tu ești servitoarea ei. Asta

nu se va schimba niciodată. Tinerele precum domnișoara Audrey nu socializează cu slujnicele lor, mai ales după ce devin adulte.

— Dar tu ești prietenă cu lady Rosamunde.

— Nu. Nu suntem prietene. Ea mi se confesează și îmi spune lucruri personale pentru că nu are pe nimeni în care să se poată încrede. Dar eu nu voi fi niciodată prietena ei, Eve. Întotdeauna voi rămâne slujnica ei. Același lucru e valabil și pentru tine și domnișoara Audrey. Chiar dacă vei deveni slujnica ei personală într-o zi, întotdeauna va exista o prăpastie între voi, pe care n-o vei putea trece niciodată.

— Dar...

— Eve, ascultă-mă.

Mama îi luă ambele mâini într-ale sale.

— Bucură-te de timpul petrecut cu domnișoara Audrey, atât cât va dura. Însă te rog, ține minte că nu va dura. Nu vreau să fii rănită atunci când te va da deoparte. Și o va face într-o zi.

Eve simți o durere în stomac, ca atunci când mânca prea mult. Nu voia să creadă că Audrey va înceta să-i mai fie prietenă, însă în adâncul inimii știa că mama avea dreptate. La urma urmelor, mama nu se afla alături de mama lui Audrey, distrându-se la petrecere. Era aici, stând trează și așteptând-o până când avea să vină acasă, pentru a-i fi de ajutor. Dacă ea ar deveni slujnica personală a lui Audrey, rolul ei ar fi același. Trebuia să accepte asta. Închise strâns ochii cuprinsă subit de un val de furie, tăciunii acesteia fiind scormoniți și aprinși de asprul adevăr. Nu voia să-și petreacă restul vieții ca slujnică personală sau ajutor la bucătărie, sau orice fel de poziție de acest fel.

— Nu voi fi întotdeauna o slujnică, spuse ea. Și mai ales slujnica lui Audrey.

— Așa este, draga mea. Îndată ce vei împlini șaisprezece ani, vei face un curs de dactilografie și vei lăsa definitiv conacul și nobilimea în urma ta.

— Și tu ai putea pleca, mama. Am putea face cursul împreună. Mama zâmbi, un zâmbet palid, trist.

— Ai dreptate. Poate că voi face asta.

Însă Eve știa că asta nu se va întâmpla.

5

Wellington Hall, septembrie 1935

De ce oare despărțirile erau atât de grele? Slujba de închinare de duminică se încheie, iar Eve rămase alături de mama ei în fața bisericii din sat, luându-și rămas-bun de la oamenii pe care-i iubea. Toți sătenii doreau s-o îmbrățișeze și să-i ureze de bine înainte de a se muta la Londra pentru a-și începe cursul de dactilografie.

— Mă bucur să văd pe cineva dintre noi că se descurcă și înaintează, spuse doamna Ramsay, apucând brațul Evei.

— Nu sunt sigură că înaintarea asta este un lucru atât de bun, spuse altcineva. Mie îmi pare că cei aflați mai sus au cu toții chipurile acre. Iar noi nu ne dorim asta pentru Eve, nu-i așa?

— Nu-ți vei pierde niciodată zâmbetul ăsta frumos, nu-i așa, Eve?

— Sper că nu, spuse ea, râzând.

— Asta-i fata noastră.

Eve își șterse obrajii uzi de lacrimi și de ploaia ce cădea în această dimineată burnițoasă de toamnă. Despărțirile erau ca răscrucele de drum, locuri unde puteai privi înapoi la ceea ce lăsai în urmă, întrezărind însă alegerile și oportunitățile ce-ți stăteau înaintea. Despărțirile erau grele pentru că însemnau schimbare. Eve știa că atunci când se va întoarce va fi diferită și că oamenii

pe care-i iubea vor fi și ei diferiți. Străzile strâmte ale satului și căsuțele din piatră deja îi păruseră mai mici decât atunci când plecase ca să lucreze la Wellingford Hall, cu patru ani în urmă.

În timp ce se îndreptă spre Wellingford împreună cu mama și cu George pe drumul noroios, Eve se bucură că-și luase umbrela. Burnița se transformase în ploaie și trebuia să-și ferească de umezeală rochia de duminică, pentru a o putea purta mâine, la Londra. Niciunul dintre ei nu se arătă dispus să vorbească în timp ce pășeau, cu capetele plecate, ocolind băltoacele. După ce se uscă și-și schimbă hainele, Eve se strecură spre treptele din spate și prin ușa interzisă, către dormitoarele familiei Clarkson, aflate la al doilea nivel. Nu-și mai amintea când o vizitase ultima oară pe Audrey aici și nici nu știa cum va fi întâmpinată. Ceaiurile de după-amiază pe care le savuraseră în copilărie erau de domeniul trecutului și păreau atât de îndepărtate, încât puteau foarte bine să fi fost parte din viața altor oameni, ce au trăit cândva, demult. În ultimii trei ani, îndrăgitele lor ceaiuri din camera lui Audrey se răriseră, de la unul pe săptămână, la unul la câteva săptămâni, pentru ca mai apoi să înceteze. Eve avea să-și ia rămas-bun de la Audrey, aruncând încă o privire înapoi înainte de a porni înainte.

— Eve! Intră! spuse Audrey, deschizând ușa. Împachetez, așa că toate sunt în dezordine.

Încăperea îi părea diferită lui Eve. Pe lângă haosul obișnuit al împachetatului – o valiză deschisă pe pat, un cufer pe jumătate plin, sertarele biroului și ușile dulapului deschise – observă că draperii și așternuturi noi le înlocuiseră pe cele vechi. Cărți și o cutie de bijuterii înlocuiseră căsuța de păpuși și alte jucării de pe rafturi.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, îi spuse Eve.

— Cred că ai auzit că plec la Londra mâine, la școala de etichetă.

— Da, mi-a spus mama. Și eu plec mâine la Londra. Plec din slujbă și mă înscriu la un curs de dactilografie.

Audrey făcu un pas înapoi și se așeză pe marginea patului.

— Deci n-o să te mai văd de mâine?

— Mă poți vedea ori de câte ori dorești, spuse Eve zâmbind și ridicând din umeri. Vom fi amândouă în Londra.

Cum Audrey nu răspunse, Eve adăugă:

— Dar presupun că cele care merg la școala ta scumpă de etichetă n-ar fi încântate să socializeze cu o fată simplă ca mine.

Oricum, nici mama lui Audrey n-avea să permită acest lucru. Când toți cei ai casei se mutau în Londra, pentru sezonul social, mama lui Audrey o ținea mult prea ocupată pe fiica ei pentru a mai avea timp să viziteze obiective turistice alături de un ajutor la bucătărie, întocmai cum prezisese mama.

— Wellingford Hall va părea pustiu, spuse Audrey cu un oftat. Alfie studiază la Oxford toamna asta. Mama stă la Londra în cea mai mare parte a timpului, iar acum plec și eu.

Ca și cum ar fi simțit tensiunea dintre ele, adăugă:

— Dacă-mi dai adresa, aș putea să-ți scriu din când în când.

Eve zâmbi și clătină din cap.

— Nu mai ai nevoie de mine, Audrey. Ai devenit foarte curajoasă, de una singură.

— Ce te face să spui asta?

— M-am uitat pe furiș prin ușa capitonată o dată sau de două ori și te-am urmărit socializând cu toți acei oameni eleganți pe care mama ta îi invită la petreceri. Ești în largul tău.

Eve își înălță bărbia și-și ridică degetul mic, imitând parcă o doamnă simandicoasă care-și sorbea ceaiul.

Audrey zâmbi. Apoi zâmbetul îi dispăru și ochii i se umplură de lacrimi.

— Îmi vei lipsi, Eve. N-o să te uit niciodată.

Eve se strădui să găsească ceva de spus ca să nu izbucnească în plâns. Nu dorea ca Audrey să știe cât de dor avea să-i fie de ea – sau cât de rănită se simțise pe măsură ce Audrey lăsase în urmă, încet, prietenia lor. Acum erau amândouă tinere domnișoare, aveau șaisprezece ani și erau pe punctul de a începe noi capitole ale vieții lor.

— O să-ți împărtășesc un secret dacă promiți să nu spui nimă-nui, spuse Eve.

Audrey zâmbi din nou amintindu-și ritualul copilăriei lor. Își duse mâna dreaptă în dreptul inimii.

— Jur pe ce am mai scump. Jur pe viața mea că n-o să spun nimic.

— N-o să fiu toată viața dactilografă. Odată ce o să am o slujbă într-un birou elegant, o să-mi farmec șeful până când se va îndrăgosti lulea de mine și mă va cere în căsătorie. Într-o zi voi fi la fel de bogată ca și tine și voi fi stăpâna unei case la fel de mari ca Wellingford. Poate chiar mai mare!

— Sunt sigură că o să faci asta, spuse Audrey serioasă, încuviințând din cap. Vei ajunge departe, Eve Dawson.

— Mulțumesc.

Eve rareori admitea în fața cuiva, inclusiv față de sine, că invidia viața înstărită, răsfățată, a lui Audrey.

Făcu câțiva pași în spate, către ușă.

— Ei bine, rămas-bun, Audrey și noroc. Poate că într-o zi ne vom întâlni din nou.

Trebuia să plece înainte ca despărțirea lor să se sfârșească în lacrimi.

— Îți doresc numai bine, Eve, strigă Audrey după ea. Și mulțumesc pentru că ai fost o prietenă bună când am avut nevoie.

Eve urcă grăbită scările dosnice către camera ei, întrebându-se dacă va exista vreodată în viața ei cineva care să ia locul lui Audrey. N-avea să uite niciodată tăcuta demnitate și grația prietenei sale, și multele lucruri învățate de la ea în timp ce-și serveau ceaiul împreună, lucruri pentru care probabil că nu-i mulțumise niciodată.

A doua zi dimineată, devreme, Williams o duse pe Eve cu mașina la gară. Se oferî s-o lase să șofeze pentru ultima oară, însă ea refuză, clătinând din cap. Eve privi în urmă o singură dată doar, nu pentru a-și lua rămas-bun de la Wellingford Hall, ci pentru a arunca o ultimă privire la pădurile pe care le cutreierase copilă fiind. Despărțirea de mama, de George și Tildy, de Williams, Robbins și doamna Smith și de toți ceilalți oameni pe care-i îndrăgea, fusese mai grea decât își închipuise. Aceștia vegheaseră asupra ei, îi purtaseră de grijă, însă acum era pe cont propriu.

Singură. Și, trebuia să admită, îi era teamă.

Williams frână când ajunseră la o cotitură a drumului, oprindu-se pentru a îngădui unei turme de oi să treacă strada. Păstorul își duse mâna la pălărie salutându-i, apoi își întinse toiagul ca să îndrume o oaie îndărătnică înapoi pe cărare. Eve își aminti o frântură din psalmul învățat de la bunica Maud – „*Domnul este Păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic*” – și zâmbi amintindu-și de grija Bunului Păstor. La urma urmei, nu era singură.

Un mic grup de călători deja umpluse peronul gării. Williams ieși din mașină și scoase din portbagaj singura valiză a Evei.

— Îmi pare rău că nu pot sta cu tine până la sosirea trenului, dar trebuie să mă întorc ca să încarc lucrurile domnișoarei Audrey. Astăzi o duc la Londra. Lady Rosamunde nu mi-ar îngădui să vă duc acolo împreună.

— Voi fi bine, reuși Eve să spună, în ciuda nodului ce i se pusese în gât.

— Știu că vei fi, brava mea copilă. N-am întâlnit niciodată pe cineva atât de neînfricat ca tine, Eve Dawson. Închipuie-ți, să mă las convins de tine ca să te învăț să șofezi când abia puteai vedea peste volan.

Vocea lui Williams părea gătuită. Tăcu și-și dresе glasul.

— Mai ai îndrumările pe care ți le-am dat ca să iei metroul spre școală?

Ea clipi des pentru a-și alunga lacrimile și bătu încetișor buzunarul jachetei.

— Le am. Mulțumesc.

— Ei bine, noroc, Eve. O să-mi lipsești, copilă.

Nu părea dornic să plece.

Eve se aruncă în brațele lui și-l îmbrățișă strâns.

— Și tu o să-mi lipsești, Williams. Poate că o să mă întorc pe neașteptate și o să te vizitez din când în când.

— Promiți?

— Promit.

Făcu un pas înapoi ca să-și șteargă lacrimile și zări lacrimi în ochii lui.

— Trebuie să repet schimbarea vitezelor, ca să nu uit cum s-o fac.

El încuviință și își plecă capul în semn de salut, apoi se strecură în spatele volanului și plecă. Eve urmări mașina cu privirea până când aceasta dispăru din vedere.

Londra, ianuarie 1936

Eve urcă câte două trepte odată și împinse ușa școlii. Câțiva dintre profesori și elevi se adunaseră în foaiet, vorbind încetișor.

— E adevărat? întrebă Eve, străduindu-se să-și recapete suflul. Tocmai am auzit un vânzător de ziare strigând, „Regele George a murit! Trăiască regele Edward!” Nu mi-a venit să cred.

— Este adevărat, spuse instructoarea de la cursul de dactilografie. Majestatea Sa a decedat noaptea trecută la Casa Sandringham. Cursurile sunt anulate până după serviciul funerar.

Eve își dori să se așeze și să cumpănească vestea, însă singura bancă din încăpere era ocupată. Holul părea ciudat de liniștit fără obișnuitele sunete din fundal ale mașinilor de scris.

— Nu-mi pot imagina Anglia fără Majestatea Sa, murmură Eve.

Nu știa de ce, însă acesta îi părea a fi un eveniment important al vieții ei, sfârșitul unei ere. Ca atunci când murise bunica Maud. Celelalte fete continuau să vorbească.

— Se spune că regele George va fi depus în Westminster Abbey, astfel încât lideri din întreaga lume să-și poată prezenta omagiile.

— Mă întreb ce fel de rege va fi prințul Edward. Nu pare să-și ia îndatoririle foarte în serios.

— Nici măcar nu s-a căsătorit până acum. Nu are niciun moștenitor.

— Și are o relație cu o femeie căsătorită.

— Căsătorită de două ori! A divorțat de primul soț și încă e căsătorită cu al doilea, în tot timpul acesta plimbându-se prin toată Europa cu prințul Edward.

— E șocant.

— Și este americană!

— Destul, fetelor, spuse instructoarea. Trebuie să dăm dovadă de respect față de noul nostru monarh.

„*Noul nostru monarh.*” Ce schimbări va aduce acesta? Uşa de la intrare se deschise şi se închise, lăsând să pătrundă un val de aer rece, mai multe studenţe sosind şi comentând vestea. Eve nu dori să rămână şi să discute cu ele despre tulburătoarea pierdere. Însă nu dorea nici să se întoarcă la pensiune, unde celelalte fete probabil că sărbătoreau cele câteva zile fără cursuri. Îşi lega din nou eşarfa în jurul gâtului şi se aventură afară, în răcoarea dimineţii de ianuarie. Răsuflarea i se transformă în abur în timp ce se îndreptă spre cea mai apropiată staţie şi luă metroul până în cealaltă parte a oraşului, către reşedinţa familiei Clarkson, în speranţa că va putea vorbi cu mama ei. Lady Rosamunde locuia de acum aproape tot anul la Londra, întorcându-se arareori la Wellingford Hall, unde nu-şi mai petrecea nici măcar vacanţele.

— Lady Rosamunde s-a întors foarte târziu acasă seara trecută, spuse mama ei după ce-o salută pe Eve cu o îmbrăţişare. Avem destul timp pentru o ceaşcă de ceai înainte de-a se trezi.

Pregăti un ibric cu ceai proaspăt şi turnă în două ceşti. Se aşezară la masa din subsol, înconjurată de agitaţia celorlalţi servitori ocupaţi cu pregătirile matinale. Aflaseră din ziarul domnului Clarkson tragica veste, iar atmosfera din spaţiul rezervat servitorilor devenise tăcută, ca în timpul unei slujbe religioase. Singura fereastră a încăperii, amplasată sus, lângă tavan, arunca o lumină slabă în dimineaţa aceasta posomorâtă, iar becurile electrice ce atârnavă din tavan abia reuşeau să alunge întunericul.

— Va fi ciudat să nu-l mai avem pe regele George pe tron, spuse Eve. Nimic nu va mai fi la fel fără el.

— S-a purtat minunat cu soldaţii în timpul Marelui Război, spuse mama. Ți-am spus vreodată că a vizitat trupele aflate pe linia frontului?

Îi spusese, însă Eve îşi dori să audă din nou povestea.

— Tatăl tău l-a văzut şi a spus că a fost mare bucurie să-l vadă pe Majestatea Sa socializând cu soldaţii. Regele George a participat la procesiunea funerară atunci când l-au adus pe Eroul Necunoscut acasă, în Londra.

— Va fi o procesiune funerară pentru regele George?

— În 23 ianuarie, din cât scriu gazetele. Sunt sigură că vor anunța și traseul.

— Vreau să particip.

Eve nu-și putu explica de ce, însă părea important.

— Vino cu mine, mama. Ar trebui să mergem împreună.

— Nu știu dacă pot. Lady Rosamunde va trebui probabil să fie prezentă la câteva dintre evenimentele funerare și va avea nevoie de ajutorul meu ca să se pregătească. Îmi pare atât de rău, Eve.

— Înțeleg.

Însă nu înțelegea. De-a lungul anilor, sute de dezamăgiri contribuiseră la ridicarea unui zid gros de resentimente față de mama lui Audrey pentru faptul că dispunea la bunul plac de tot timpul mamei sale, așteptându-se să fie la cheremul ei. Erau pe punctul de a servi o a doua ceașcă de ceai, când clinchetul clopoțelului o chemă pe mama în camera lui lady Rosamunde.

— Nu fi atât de posomorâtă, spuse mama în timp ce se îmbrățișară. Sunt sigură că noul rege se va ridica la înălțimea îndatoririlor sale. Anglia va merge mai departe.

Eve ieși pe intrarea de serviciu și ocoli șirul de case până în față. Un taxi opri în acea clipă și portiera din spatele mașinii se deschise – era Audrey. Eve ar fi confundat-o cu lady Rosamunde, dacă n-ar fi știut că aceasta se afla încă în pat. Audrey era subțire și elegantă, îmbrăcată într-o haină cu guler de blană, având pe cap o pălărie elegantă, ca cele pe care le purta mama ei. Până și mersul și mișcărilor-i languroase se asemănau cu cele ale mamei sale. Însă părul arămiu ce lucea în lumina soarelui și se ițea de sub pălărie era inconfundabil. Eve se îndreptă grăbită spre ea, înainte ca aceasta să dispară în casă.

— Audrey! Audrey, așteaptă!

— Eve?... O, bună!

Se opri pe treptele din fața casei.

— Mă bucur să te văd. De unde ai știut că voi fi aici?

— N-am știut. Am venit s-o văd pe mama. Ai auzit că regele George a murit noaptea trecută?

— Da. Au închis școala pentru câteva zile.

— Și cursurile mele au fost anulate.

Eve o măsură din nou cu privirea pe prietena ei, remarcându-i pantofii eleganți, de data asta.

— Arăți minunat, Audrey. Și atât de elegantă. Ca un fotomodel din revistă.

— Mulțumesc.

Noua Audrey părea rece și distantă. Eve fu pe punctul de a-și lua rămas-bun, însă vechea Audrey, cu zâmbetu-i cunoscut, timid, ieși la suprafață.

— E prea rece și umed să stăm aici la taclale. Haide înăuntru, să ne încălzim cu o ceașcă de ceai.

— Ești sigură?

Majordomul deschise ușa din față a casei, însă Eve nu intrase niciodată pe acolo.

— Desigur. Vreau să aflu tot ce-ai mai făcut.

Majordomul le luă hainele și cele două intrară în salon, unde focul ardea în cămin. Dacă slujnica ce le aduse ceaiul fu surprinsă s-o vadă aici pe Eve Dawson, după ce tocmai fusese jos, cu servitorii, n-o arătă.

— Deci, povestește-mi despre cursurile tale, Eve. Ai devenit dactilografă?

Până și vocea lui Audrey suna diferit, clară și precisă, precum cea a unui crainic radio de la BBC.

— Nu, au trecut doar cinci luni. Dar profesorii mei consideră că în primăvară voi fi pregătită pentru o slujbă.

— Îți plac cursurile?

— Bănuiesc că da. Acum, că mi-am însușit lucrurile de bază, orele mi se par puțin plictisitoare. Singurul lucru ce mă interesează acum este să învăț să dactilografiez repede și cu cât mai puține greșeli. Și urăsc să stau înăuntru ziua întreagă.

— Întotdeauna ai preferat să cutreieri pădurile, spuse Audrey zâbind. Ai o colegă de cameră?

— Am trei. De la școală. Împărțim o cameră în mansarda unei pensiuni, destul de aproape cât să merg pe jos la școală în fiecare zi.

Sorbi din ceai, amintindu-și cum Audrey o învățase să-și țină ceașca și farfuria.

— Dar tu, Audrey? Te mai cuprinde dorul după Wellingford, așa cum se întâmpla când mergeai la pension?

— Puțin. Și mie mi se pare plictisitoare școala. Învăț franceză, citesc literatură engleză și învăț să mă descurc mai bine la pian, însă cea mai mare parte a timpului o petrec învățând să atrag un soț și să devin o soție devotată. Desigur, ei n-o spun atât de pe șleau.

Eve fu pe punctul de-a izbucni în râs, însă Audrey nu părea să glumească.

— Arăți senzațional, Audrey, spuse ea în schimb. Îmi place cum ți-ai aranjat părul.

— Se pare că și tu ți-ai cumpărat câteva haine noi.

— Mama m-a dus la cumpărături – câteva fuste și pulovere, ca să arăt prezentabil când voi merge la interviurile de angajare.

Eve mai luă câteva înghițituri din ceai. Abia se răcise suficient cât să-l poată bea, iar subiectele de conversație deja se epuizaseră.

— Regele George a fost pe tron încă înainte ca noi să ne fi născut, spuse Eve, amintindu-și ce o adusese aici. Am venit ca s-o rog pe mama să vină la procesiunea funerară cu mine, dar nu poate pleca. Crezi că tu vei merge?

— Nu m-am gândit la asta. Abia am aflat vestea.

— Simt că ar trebui să merg. Este un eveniment încărcat de semnificație. O dată în viață.

Apoi, adăugă spontan:

— Vino cu mine, Audrey. Haide să privim împreună.

Aceasta înclină capul, cumpănind la propunerea ei. Încă o dată, vechea Audrey răzbătu prin exteriorul rece.

— Da, haide. Cred că mi-ar plăcea să merg.

Evei îi luă o clipă până când reacționează la surprinzătoarea ei replică.

— Super! O să mă interesez din ziar care e ruta procesiunii și voi găsi un loc bun pentru observație.

— Să-l rog pe Williams să ne ducă cu mașina?

— O să fie acolo mii de oameni, Audrey. Niciodată nu ne-am putea apropia de traseul procesiunii într-o mașină.

— Cred că ai dreptate.

Stabiliră să ia metroul, iar Eve își isprăvi în grabă ceaiul, hotărâtă să plece înainte ca Audrey să se răzgândească – sau înainte ca lady Rosamunde să-și facă apariția și să pună capăt planurilor lor.

— Să te îmbraci călduros. Va fi frig afară.

Eve își luă haina din cuierul din hol și se îndreptă spre ușa de la intrare fără a-l mai aștepta pe majordom. Aproape că se ciocni de un tânăr domn ce urca treptele chiar în clipa în care ea pleca. O prinse în brațele lui și o țină preț de câteva clipe.

— Hei! Ce-i cu graba asta? întrebă el, râzând. N-a luat foc casa, nu-i așa?

— Nu. Îmi pare rău.

O țină de umeri ca și cum ea ar fi avut nevoie de susținere. Eve simți în nări o aromă bogată, înțepătoare, ce-o duse cu gândul la fotolii de piele și rom cald servit lângă foc. Nu se izbiseră tare unul de celălalt, însă bărbatul avea o ținută nobiliară atât de impresionantă, încât Eve aproape că-și pierduse răsuflarea.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Eve... Eve Dawson.

Nu trebuia să întrebe cine era – fratele lui Audrey, Alfie. Era foarte înalt, la fel ca tatăl său, și avea același nas patrician și aceeași bărbie puternică. Alfie ar fi putut fi model pentru bustul vreunui faimos personaj precum Alexandru cel Mare sau Iulius Cezar.

— Bună, Eve Dawson. Probabil ești una dintre prietenele lui Audrey.

— Așa este. Am stat puțin la povești.

— Eu sunt fratele lui Audrey, Alfie, și sunt încântat să te cunosc.

Își scoase pălăria, dezvăluind un smoc de păr de aceeași culoare arămie ca și cea a surorii lui. Era un adevărat gentleman și ar fi lăsat aceeași impresie chiar dacă ar fi fost îmbrăcat în costum de golf. Era, cu siguranță, cel mai rafinat bărbat cu care vorbise vreodată – dacă timida-i bălbâială s-ar fi putut numi vorbire.

— D... da, știu... adică... mi-am închipuit. Am văzut...

Se opri înainte de a spune că-l zărise de dincolo de ușa serviciilor, la Wellingsford Hall.

— Sper că nu te grăbești să pleci. Mi-ar plăcea să servim o ceașcă de ceai și să facem cunoștință, spuse el.

Înainte ca Eve să poată răspunde, Audrey apără în cadrul ușii de la intrare.

— Alfie! Bine ai venit acasă, dragul meu frate!

Audrey îi luă mâinile în timp ce el se aplecă spre ea, sărutând-o pe obraz.

— Te-ai întors pentru funeraliile regelui George?

— Da, pentru câteva zile. Tocmai am invitat-o pe frumoasa ta prietenă la ceai. N-ai de gând s-o păstrezi doar pentru tine, nu-i așa, Audrey?

„Frumoasa ta prietenă.” Simți cum o cuprinde un val de căldură la auzul acestor cuvinte. Tânjea să-l poată urma în casă, și numai pentru a observa îndeaproape distinsele-i manierele și a asculta felul fermecător în care se exprima. Însă Audrey părea iritată. Îl dorea pe fratele ei doar pentru sine.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Poate altă dată?

Eve se forță să se întoarcă cu spatele și se îndreptă spre stradă privind în ambele sensuri, ca pentru a chema un taxi. Avea să meargă până la colțul străzii și să ia metroul de îndată ce Alfie va închide ușa.

Făcuse doar câțiva pași când simți mâna lui Alfie pe umăr.

— Eve, așteaptă! Aș vrea să-mi dai numărul tău de telefon, dacă nu te deranjează. Mi-ar plăcea foarte mult să te revăd.

„Foarte mult...”

— Eu... și mie... Și mie mi-ar plăcea să te revăd.

Continuă s-o privească în ochi în timp ce scotoci înăuntru jachetei și scoase un carnet de notițe și un stilou. I le întinse. Eve nu reuși să facă nicio mișcare.

— Ți-ai uitat numărul...? întrebă el, râzând.

— Nu, nu l-am uitat.

Un val plăcut de căldură se răspândi din nou prin corpul ei în timp ce scrise numărul.

— Locuiesc în... într-un apartament... cu alte fete.

Îi era ruşine să admită că locuia într-o pensiune.

— Toate aleargă să răspundă atunci când sună, aşa că asigură-te că ceri să vorbeşti cu mine.

— Oh, fii sigură! La revedere, Eve Dawson!

Zâmbi larg şi dispăru în casă.



Eve ajunse la reşedinţa din oraş puţin înainte de ora 10. Audrey o urmări cum priveşte în jurul ei în foaier şi mai apoi în sufragerie, ca şi cum ar fi căutat o umbrelă pe care o lăsase în urmă.

— Crezi că fratelui tău i-ar plăcea să vină cu noi? întrebă Eve în timp ce majordomul o ajută pe Audrey să-şi îmbrace haina.

— Nu ştiu de ce ar face-o.

Şi nici nu-şi putea imagina ce-i spusese deunăzi Alfie Evei, după ce o urmase afară, pe trotuar. Fusese foarte evaziv cu privire la asta. Audrey nu ştia de ce, însă faptul că el şi Eve se întâlniseră o deranja, de parcă cei doi oameni de care se simţea mai ataşată decât de alţii, n-ar fi trebuit să ajungă a-şi încrucişa drumurile. Era un lucru absurd, desigur.

Făcură împreună o parte din drum pe jos, prin frigul pătrunzător, apoi luară metroul. Era prima dată când Audrey călătorea cu un tren subteran şi constată că este îngrozitor de aglomerat şi zgomotos. Mai meraseră apoi o bucată de drum până ajunseră la ruta paradei, unde mii de spectatori tăcuţi se înşiraseră de-a lungul străzii umede, înghesuţi unii într-alţii şi bine înfodoliţi pentru a se feri de frig. Eve o trase după ea pe Audrey pe mijlocul bulevardului gol, închis, ce ducea spre Hyde Park Corner, iar când un ofiţer de poliţie călare le atenţionează să se dea la o parte, sfârşiră în primul rând, având vedere perfectă asupra procesiunii.

— Hei, asta a fost o mişcare deşteaptă, spuse Audrey.

Eve zâmbi larg.

Audrey nu se aşteptase să fie atât de impresionată de sumbra splendoare a procesiunii funerare a regelui. În ciuda frigului, era bucuroasă că fusese de acord să vină. Avea să-şi amintească

multă vreme această zi, sicriul acoperit cu drapel pe afetul de tun, având deasupra coroana imperială, globul cu cruce și sceptrul. Regina și prințesele, înveșmântate în negru, îl urmau într-o trăsură aurită, în timp ce noul rege și cei trei frați ai acestuia, ducii de York, Gloucester și Kent, mergeau pe jos în urma sicriului. Șiruri nesfârșite de bărbați în uniformă își salutau monarhul pentru ultima oară. În afară de sunetul îndepărtat al cimpoaielor, bătaia clopotelor și pașii cadențați a sute de soldați mărșăluind, procesiunea funerară se desfășură în tăcere, în timp ce oamenii își aduceau omagiul regelui George al V-lea.

— Te gândești vreodată la moarte? întrebă Eve după ce procesiunea se îndepărtă, iar mulțimea rupse rândurile.

— Nu pot spune că mă gândesc. Până acum n-a murit nicio persoană pe care am cunoscut-o. N-am fost niciodată la o înmormântare. Tu?

— Eu da – la câteva. Inclusiv la cea a bunicii mele, Maud.

Eve rosti numele cu reverență. Și cu dragoste. Își plecă ochii o clipă, apoi își ridică privirea și-și trecu brațul pe sub cel al lui Audrey.

— Ca să nu ne pierdem, spuse ea în timp ce se îndreptară împreună cu valul de oameni spre stația de metrou. Ori de câte ori cineva din sat murea, explică Eve pe drum, toată lumea își lăsa școala, munca și participa la înmormântare. Vicarul prezenta întotdeauna cerul ca pe un loc atât de minunat, încât aproape că-l invidiai pe cel mort. Bănuiesc că regele George al V-lea este și el acolo acum.

Eve arătă spre cerul acoperit cu nori cenușii ce atârnavă jos.

Audrey o invidia pe Eve pentru faptul că crescuse într-o comunitate ai căror oameni puteau jeli împreună. Cine, în afară de Alfie și părinții ei, ar participa la înmormântarea ei, dacă ar muri?

— Crezi că mergem în cer după ce murim? întrebă ea.

— Sigur! Nu merge toată lumea acolo?

— Eu știu foarte puține lucruri despre cer. Cu siguranță, subiectul nu a fost inclus în programa școlară a școlii de fete la care merg eu. Nu i-am auzit vorbind prea multe despre asta

nici pe părinții mei, sau pe domnișoara Blake. Tata ne ducea pe mine și pe Alfie la biserică la ocazii speciale, cum ar fi Crăciunul sau Paștele.

— Știu, vă vedeam acolo. Tot satul începea să șușotească în clipa când pășeați în biserică.

Audrey se temu să întrebe despre ce anume șușoteau. Își încetiniră pașii pe măsură ce se apropiară de intrarea în gura de metrou și oamenii coborau în subteran pe treptele înguste. Audrey nu putu suporta gândul că se va afla iarăși îngrămădită în același loc cu atâția oameni.

— Poate că ar trebui să luăm un taxi.

— Ha! Toată lumea din Londra caută un taxi, spuse Eve. Dar pensiunea la care locuiesc nu e departe. Am putea merge acolo să așteptăm până când străzile se mai eliberează de oameni.

— Cel puțin nu vom mai sta în frig.

Audrey nu avea programată nicio întâlnire. Haina-i elegantă era la modă, însă nu reușea să țină departe frigul de ianuarie, iar dresurile de mătase nu-i țineau de cald. Merșeră pe jos o bună bucată de vreme și ajunseră, în cele din urmă, la o clădire din cărămidă ce adăpostea un șir de locuințe, pe o străduță îngustă, dosnică.

— Aici e acasă, spuse Eve, conducând-o pe Audrey pe trepte și apoi în interior.

O trase după ea într-o sufragerie cu tot felul de mărunțișuri prăfuite, un covor turcesc jerpelit, o pereche de fotolii și o sofa uzată, cu un model floral. Focul din cămin abia pâlpâia, însă încăperea părea călduroasă în comparație cu temperatura scăzută de afară. Eve se prăbuși pe unul dintre scaune, frecându-și mâinile una de cealaltă pentru a și le încălzi. Audrey se așeză pe sofa și-și scoase mănușile.

— M-am gândit, spuse Eve. Atunci când cineva din sat murea, comemoram la biserică moartea sa. Dar după îngropare, toată lumea se aduna în casa decedatului sau în locandă, pentru a-i sărbători viața. Ar trebui să facem ceva pentru a sărbători viața regelui George.

Audrey simți din nou înțepătura invidiei. Oare ea avusese vreodată acest sentiment de apartenență? Sau celebrare?

— Ce sugerezi? întrebă ea.

— Ți place să dansezi? Este o mică sală de dans în apropiere, unde mă duc împreună cu prietenele mele ca să ne relaxăm și poate să întâlnim câțiva băieți.

Cum Audrey nu-i răspunse imediat, Eve râse.

— Probabil că nu știi să dansezi decât vals și toate dansurile acelea de societate, nu-i așa?

Oare ce anume la Eve o făcea pe Audrey să se simtă fandosită și rigidă? Tânjea să se bucure de viață la fel de mult ca și Eve, să încerce lucruri noi. De această dată invidia o inspiră să acționeze.

— Sunt gata să învăț, dacă vrei să mă înveți. Haide să facem asta, Eve. Haide să mergem la dans în seara asta.

Eve se aplecă spre ea, privind-o fix, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă nu glumește. Când își dădu seama că nu glumește, sări în picioare și-i întinse mâna.

— Vino, să mergem în camera mea și să ne schimbăm de haine. De data asta poți împrumuta ceva de la mine. Îmbrăcată așa, își vor da seama că nu ești una dintre noi.

Odată ce se obișnuie cu lumina palidă a sălii de dans, cu fumul, muzica gălăgioasă și zgomotoșii petrecăreți, Audrey constată cu surprindere că se distrează. Evenimentele sociale pe care le frecventa de obicei erau rigide și artificiale, fiecare măsurându-l pe celălalt după un exigent set de reguli, în încercarea de a stabili valoarea sa în bani. Eve părea să se simtă atât de bine pe ringul de dans, încât Audrey îi îngăduie s-o învețe dansul Swing și Shag, ca să se poată alătura și ea distracției. Muzica era înregistrată, nu interpretată de o trupă, însă ritmul energic te făcea inevitabil să bați din picior și să te implici. Distracția părea contagioasă. Audrey fu chiar mai surprinsă când, din când în când, tineri bărbați se apropiau de ele și le invitau la dans, sau se ofereau să le cumpere o limonadă.

— Sunteți cele mai frumoase fete de aici, le spuse unul dintre ei. Sunteți surori?

— Prietene, răspunse Eve. Poți dansa un singur dans cu noi, nu mai multe.

Se apropie și șopti la urechea lui Audrey.

— E singurul mod de a scăpa de ei. Altfel o să ne sâcăie toată seara.

Era tare amuzant să țină un tânăr de mână și să danseze pe ringul de dans împreună cu alte perechi.

— Nu sunt obișnuită cu asta, așa că nu mă descurc prea bine, explică Audrey, încercând să-și recapete suflul.

— Te descurci grozav, păpușă.

După un timp, Audrey și Eve se prăbușiră pe scaunele lor, râzând. Audrey se întrebă dacă fața ei era la fel de îmbujorată și radioasă ca a Evei.

— Mama ar fi consternată dacă ar ști că am fost aici, spuse Audrey, făcându-și vânt cu un șervet de hârtie.

— Eu n-o să-i spun. Jur pe viața mea că n-o să spun nimănui.

Eve făcu semnul ritualului lor din copilărie, apoi sorbi din limonadă.

— Deci, spune-mi, tu și fratele tău ar trebui să vă căsătoriți cu aristocrați, sau să vă căsătoriți din dragoste? Nu înțeleg cum funcționează lucrurile astea în lumea ta. Ești o membră a nobilimii, nu-i așa?

— Ei bine, mama este. Fratele ei, Roger, este membru în Camera Lorzilor, iar arborele lor genealogic are rădăcini adânci în trecut. Mie îmi pare plictisitoare toată acea istorie, la fel și mamei mele. Rareori socializăm cu rudele ei.

— Dar ea n-a fost obligată să se mărite cu un nobil, nu-i așa? întrebă Eve.

— Nu. Tatăl meu este înstărit, dar e vorba de bani „noi.” I-a câștigat el, nu i-a moștenit. Singurul motiv pentru care snobii nu-l privesc cu dispreț este acela că are mormane întregi.

Audrey tăcu o clipă, amintindu-și mărturisirea mamei sale: *„Mi-a plăcut viața pe care mi-o putea oferi. Iar lui i-a plăcut titlul meu.”*

— Așadar, tu și Alfie vă puteți căsători cu oameni de rând?

— Da. Însă există o abundență de aristocrați scăpătați care trebuie să se căsătorească în familii precum a noastră, ca să poată asigura continuitatea uriașelor lor moșii. De ce întrebi?

Deși avea sentimentul că știe motivul.

— Fără niciun motiv.

Eve își feri privirea.

— Știi, noul nostru rege este burlac. Poate că vei ajunge să-l cunoști la unul dintre balurile voastre sofisticate, iar el va renunța la aventura cu acea femeie americană și se va îndrăgosti nebunește de tine, ca într-un basm.

— E mult prea bătrân pentru mine, spuse Audrey zâmbind.

Însă tatăl ei era cu șaisprezece ani mai în vârstă decât mama ei.

— Cum crezi că va fi când te vei îndrăgosti? întrebă Eve.

Privi perechile de dansatori cu o expresie visătoare.

— Mă tem că nu știu nimic despre dragoste, decât ceea ce am citit în cărți.

— Toată lumea spune că tatăl meu a fost atât de romantic încât putea ferma și pasărea de pe cer. El și mama s-au îndrăgostit nebunește. Așa vreau să se întâmple și cu mine.

Lacrimi se adunară în ochii lui Audrey. Ar fi vrut să pun asta pe seama fumului de țigară. Acceptă să danseze cu următorul băiat care o invită, disperată să șteargă amintirea istoriei părinților ei – și viitorul de care, cel mai probabil, avea să aibă și ea parte.

Prea curând, luminile din sala de dans clipiră, semn că se apropia momentul închiderii. Eve icni și se uită cu groază la ceas.

— O, nu! Am uitat că este zi lucrătoare. Am ratat stingerea! Proprietăreasa nu lasă pe nimeni în pensiune după ora stingerii.

— Ce vei face?

Eve ridică din umeri ca și cum nu i-ar fi păsat, însă Audrey realizează că era îngrijorată.

— Probabil că o să arunc cu pietre în fereastră și una dintre colegile mele de cameră o să se trezească și o să-mi deschidă ușa. Sper ca proprietăreasa să nu ne prindă.

Își luară hainele de la garderobă și pășiră în noaptea geroasă.

— Ce-ar fi să luăm un taxi și să vii acasă la mine? întrebă Audrey.

— Păi... bănuiesc că e mai bine decât să risc. Sunt sigură că mama îmi va îngădui să dorm în camera ei.

Audrey opri un taxi și-i spuse șoferului să le lase la colțul străzii și nu în fața casei.

— Te deranjează dacă mergem pe jos o bucată de drum? o întrebă pe Eve. Dacă majordomul nostru vede lumina farurilor, va ști la ce oră am ajuns acasă.

Mai aveau doar câțiva metri până la ușă, când un Bentley argintiu opri în fața casei. Un străin spilkuit ieși din mașină și se îndreptă cu mișcări încete spre portiera din dreapta, ca să deschidă unei femei, ajutând-o să coboare.

Mama ei.

Bărbatul petrecu brațul mamei pe după umărul lui, sprijinind-o în timp ce o conduse spre ușa din fața casei. Mama era moale ca o cârpă. Începu să cânte cu voce răsunătoare imnul Angliei. Audrey simți că-și pierde suflul de rușine.

— Ssst. Îi vei trezi pe vecini și vei provoca un scandal, spuse bărbatul, râzând.

Glasul îi răsuna limpede în liniștea nopții.

— Nimic nou. Deja am o reputație scandaloașă, nu știi?

Mama se opri pe treapta din fața casei, își înfășură brațele în jurul bărbatului și-l sărută apăsător pe buze. Un sărut lung, aidoma celor din filmele de la cinematograful. Audrey își feră privirea, ca și cum mama ei ar fi stat acolo goală.

— Ssst... mai încet, fetițo!

— Pentru voi, bărbații, nu e nicio problemă să vă distrați. Nimeni nu clipește la indiscrețiile voastre – chiar dacă sunteți căsătoriți și aveți o nevastă bătrână și plictisitoare. Dar dacă o femeie are o mică aventură, poate să-și ia rămas-bun de la viitorul ei. De la reputația ei. Un domn cuviincios vrea să se căsătorească cu o fată *bună*.

— E vremea să mergi la culcare, Rosy dragă.

— Eu sunt *bună*, nu-i așa, dragul meu?

— Ești foarte bună, spuse el râzând. Acum du-te la culcare înainte de a-i trezi pe vecini.

Ușa se deschise și majordomul o ajută pe mama ei să intre. Bărbatul urcă în Bentley și se îndepărtă. Lui Audrey îi venea să intre în pământ, să se târască într-o gaură și să dispară. Simți cum Eve o trage înainte.

— Haide să intrăm prin ușa din spate, șopti Eve. Știi unde este o cheie.

Audrey se lăsă condusă până în spatele casei și mai apoi sus, pe scările servitorilor. O auzi pe mama ei cântând în hol, servitorii încercând s-o potolească. Își dori să n-o fi văzut niciodată pe mama ei sărutându-l pe acel bărbat sau să fi auzit oribilul adevăr. Cum mai putea da ochi cu mama ei?

— Aș vrea să pleci, îi spuse Audrey lui Eve când ajunseră la etajul unde se afla dormitorul ei.

— Ești sigură că vrei să fii singură? Nu ai nevoie de o prietenă care...?

— Nu. Nu am nevoie de mila ta sau... sau de căpșunele tale ridicole. Pleacă și lasă-mă singură.

Închise ușa în fața Evei, apoi se prăbuși grămadă pe dușumeaua dormitorului. O stare cumplită de greață o copleși. Eve și toți ceilalți servitori fuseseră martori ai dezonoarei mamei sale. Știau adevărul cu privire la ea. Tata știa oare?

Audrey își dori să se ofilească și să moară. Trupul i se cutremură în timp ce vărsă lacrimi de rușine și umilință. Apoi o altă emoție, mai întunecată, puse stăpânire pe ea. Furie. Toată viața mama ei îi ținuse prelegeri despre comportamentul social cuvințios, despre păstrarea aparențelor și despre controlul sentimentelor. Indiferent cât de mult se străduise s-o mulțumească pe mama sa, Audrey nu se ridicase niciodată la înălțimea așteptărilor. Iar acum, că viața secretă a mamei sale fusese dată pe față, Audrey se simțea furioasă. Își dori să poată fugi departe, foarte departe, să fie altcineva decât fiica lui lady Rosamunde, să trăiască o viață diferită.

Și totuși...

În ciuda a ceea ce știa acum, ceva din adâncul ei încă tânjea după aprobarea mamei. Tânjea să știe că se descurcase bine, că respectase regulile, că impresionase pe cine trebuia. Mai mult decât orice, tânjea să vadă strălucind un licăr de mândrie în ochii mamei sale atunci când o privea.

Audrey se ridică. Își șterse ochii și-și ridică bărbia. Poate că propriul ei succes în cercurile elitei londoneze va ajunge să ispășească într-o zi rușinea mamei sale. Și să-i câștige dragostea.

6

Londra, decembrie 1936

Eve ridică greoiul fier de călcat de pe soba din bucătărie, își înmuie degetul în gură și-l testă, apoi netezi cu grijă cutele de pe bluză, atentă să n-o pârlească.

— Aș putea termina treaba asta cât ai clipi din ochi dacă aș avea un fier de călcat electric, mormăi ea adresându-se colegei de cameră, care spăla rufele, frecându-le pe placă.

Niciuna dintre ele nu-și putea permite să plătească serviciul de spălătorie de la pensiune.

— Doamna Russel ar putea să cheltuie câțiva șilingi ca să modernizeze locul ăsta!

— Știu! Ai impresia că trăiești în secolul trecut. N-avem nici măcar...

Eve se opri când auzi telefonul răsunând în holul de la intrare. Discuțiile însuflețite din salonul pensiunii se domoliră și ele, fetele ascultând cu atenție, fiecare dintre ele sperând că apelul era pentru ea.

— Eve Dawson! La telefon!

Eve zâmbi larg și așeză pe sobă fierul de călcat greoi, dând fuga la telefon.

— Este un *bărbat*, șopti fata care răspunsese la telefon. Îi înmână receptorul. Eve nu-și imagina cine ar putea fi.

— Alo, Eve la telefon.

— Alo, frumoasă prietenă a surorii mele. Sunt Alfie Clarkson.

Dacă ar fi trebuit să ghicească dintr-o sută de încercări, niciodată n-ar fi gândit că Alfie era cel care o căuta. Simți cum se înfioară.

— Mi-am dat singur palme în ultimele unsprezece luni pentru că ți-am rătăcit numărul de telefon, continuă el, dar tocmai acum l-am găsit. Mă gândesc că la ușa ta așteaptă zeci de bărbați, dar frăția din care fac parte are o gală la Savoy în 10 decembrie și mi-ar face plăcere să mă însoțești.

Era o surpriză mult prea mare pentru a o putea pricepe pe de-a-ntregul, mai ales în mijlocul unei săptămâni plictisitoare și în timp ce se ocupa de o treabă atât de banală precum călcatul hainelor. *Alfie Clarkson, moștenitorul de la Wellingsford Hall, o invita la o întâlnire. La Savoy!* Putea la fel de bine să fie Regele Edward, care o invita într-o călătorie pe lună.

— Alo? Eve? Mai ești acolo?

Râse surprinsă.

— Scuză-mă. M-ai luat pe nepregătite. Savoy este foarte șic, nu-i așa? Încerci să mă impresionezi?

— O, da. Foarte mult. Vrei să vii? Știu că nu mă cunoști foarte bine, dar sunt sigur că Audrey este în măsură să-mi dea o scrisoare de recomandare.

Eve râse din nou. Era sigură că Audrey ar fi fost consternată și ar fi făcut tot posibilul să-i oprească. Eve își dori din toată inima să poată accepta invitația lui. Dacă și numai sunetul vocii sale rafinate ce răzbătea prin difuzorul receptorului o făcea să se înfioare, cum ar fi oare să se afle o seară întreagă în compania lui? Da, își dorea foarte mult să meargă. Însă s-ar descurca oare – să simuleze maniere elegante, să pretindă că ar fi o persoană importantă din elita societății? Și ce să îmbrace? Cea mai frumoasă rochie pe care o avea era cea pe care o purta la biserică în fiecare duminică. Savoy era un loc intimidant în sine, ca să nu mai vorbim de un eveniment de gală. Încercă să și-l imagineze pe Alfie Clarkson urcând treptele șubrede ale pensiunii îmbrăcat în smocking, venind s-o ia – și nu reuși. Trebuia să-l farmece și să-l

facă să se îndrăgostească de ea înainte de-a afla adevărul despre ea – căci, cu siguranță, avea să se dea de gol în clipa în care va încerca să socializeze cu aristocrații de la Savoy.

Eve trase după ea cordonul telefonului printre barele balustradei și se așeză pe una dintre trepte, încercând să-și revină.

— Nu am nevoie de scrisoare de recomandare, domnule Clarkson. Îți accept cu bucurie invitația.

— Minunat!

— Însă cum suntem, practic, doi străini, cred că mai întâi ar trebui să mergem la un ceai împreună și să ne plimbăm prin parc, pentru a ne cunoaște puțin mai bine înainte de marele eveniment de la Savoy.

Se cutremură realizând că tocmai îl invitase pe Alfie Clarkson la o întâlnire. Pălăvrăgeala din salon încetase. Eve și le imagină pe celelalte fete străduindu-se să audă ce spunea, icnind la menționarea numelui Savoy – și la îndrăzneala de a sugera o întâlnire la ceai. Știau cu toate că nu avea un curtezan serios. Eve își ținu respirația, expirând abia după ce îl auzi pe Alfie chicotind la capătul firului.

— Trebuie să recunosc, Eve Dawson, că ești o femeie nemai-pomenit de misterioasă. Acum îmi doresc mai mult ca niciodată să te cunosc. Unde sugerezi să mergem la un ceai? Și când?

— Ce zici de duminică, la ora trei, în Piccadilly Circus? Ne putem întâlni sub statuia lui Eros.

Oare avea să fie șocat de îndrăzneța sugestie de a se întâlni în dreptul zeului dragostei?

— S-a făcut, spuse el. Duminică la trei. *Au revoir*.

Eve reuși cu greu să se concentreze la predica vicarului de duminică, gândurile învălmășindu-i-se într-un amestec de entuziasm și teamă. Faptul că avea o întâlnire romantică cu Alfie Clarkson era oportunitatea vieții ei, o șansă de a urca pe scara socială. Se putea dovedi a fi singura treaptă de care va avea parte vreodată.

Ziua de iarnă se dovedi a fi rece, dar însorită, perfectă pentru o plimbare pe străzile Londrei. Alfie aștepta sub statuia lui Eros când Eve ieși din gura stației de metrou în Piccadilly Circus.

Ce bine ar fi dacă zeul înaripat ar trimite o săgeată și Alfie s-ar îndrăgosti nebunește de ea. Bărbatul ieșea în evidență în mulțime, îmbrăcat într-un costum scump de lână și încălțat cu pantofi din piele fină, purtându-le însă cu degajare, așa cum numai clasa privilegiată știa s-o facă. O salută zâmbind, scoțându-și pălăria și aplecându-se pentru a-i săruta mâna ca unei prințese.

— Chiar mai frumoasă decât îmi aminteam, spuse el, făcând-o să se îmbujoreze. Mergem? După colț este o ceainărie.

Își puse pălăria pe părul des, arămiu, și-i trecu mâna pe sub brațul lui. Porniră într-acolo.

Eve își frământă mintea să găsească ceva isteț și amuzant de spus, însă nu se putea gândi la nimic în prezența captivantă a lui Alfie Clarkson. Închipuie-ți, Eve Dawson, o neînsemnată slujnică din sat, să ia ceaiul împreună cu tânărul stăpân de la Wellingford Hall.

— De câtă vreme o cunoști pe sora mea? întrebă el.

— De când aveam doisprezece ani. Mamele noastre se cunosc de ani de zile. Dar nu vrei să vorbim despre ele, nu-i așa?

— Corect. Despre ce să vorbim?

— Ei bine, sunt curioasă cu privire la un lucru. Cunoști probabil zeci de fete care ar fi gata să te însoțească la Savoy. De ce m-ai ales pe mine?

El se opri în mijlocul drumului, zâmbind larg în timp ce privi în jos, la ea.

— Ca să fiu sincer, din cauza pistruiilor tăi.

— O, nu!

Își duse mâna la față, ca și cum i-ar fi simțit ieșindu-i în afară.

— Se văd? Trebuie să-mi pudrez nasul din nou?

— Nu, te rog, spuse el râzând. Am observat minunații tăi pistrui în ziua în care ne-am întâlnit la ușa casei mele. M-au dus cu gândul la scorțișoară pe o felie de pâine prăjită și unsă cu unt, iar asta te-a făcut să pari foarte... unică.

Eve își aminti. Fusese o zi de școală, însă cursurile fuseseră anulate din cauza morții regelui. La școală nu se machia niciodată – produsele cosmetice erau prea scumpe ca să le irosească așa.

— Și nu purtai una dintre acele pălării ridicole, cu pene, pe care le poartă toate celelalte femei, continuă el. Unele arată de parcă o pasăre s-ar fi cocoțat pe capul bieteii femei.

Eve râse, imaginându-și. Nu-i spuse că nu-și putea permite o pălărie la modă din salariul ei de dactilografă.

— Undeva în lumea asta sunt cârduri de păuni și fazani fără pene, spuse ea, tremurând de frig.

— Da, sărmanii. Trebuie să recunosc că penele arată mult mai bine pe proprietarii lor.

Porniră din nou la drum.

— Îmi mai amintesc că părul îți era lăsat liber și natural, așa, ca astăzi, nu sucit în acele valuri mătăsoase ce sunt acum în vogă. Atunci și acolo am știut că vreau să te cunosc.

Eve nu știu cum să răspundă. Să-i explice că ea nu-și permitea un fier de încrețit părul sau o cameristă care să-i aranjeze părul? Înainte de a spune ceva, Alfie se opri.

— Aici este ceainăria.

Deschise ușa și intrară într-o încăpere călduroasă, cochetă, pardosită cu dușumele din lemn ce scârțâiră sub picioarele lor, presărată ici-colo cu mese și scaune neasortate. Arome ispititoare de cafea și ciocolată pluteau în aer. Alfie alese o masă liberă de lângă fereastră și se așezară unul în fața celuilalt la mica masă, atât de aproape încât genunchii aproape că li se atingeau. Oare el îi putea simți picioarele tremurând? El îi era superior în toate domeniile importante – avere, statut social, inteligență – și totuși, spusese lucruri atât de plăcute, încântătoare. Oare totul s-ar schimba dacă i-ar spune adevărul despre sine?

Eve se concentrează din răsputeri la firul conversației, în timp ce Alfie comandă ceai pentru ea, cafea pentru el și briose cu gem pentru amândoi.

— Îndrăznesc să spun că nu toți bărbații sunt gata să-și împărtășească cu atâta larghețe opiniile cu privire la moda feminină, spuse ea după plecarea ospătarului.

— De obicei nu fac asta. Însă deja simt că pot vorbi deschis cu tine. Tu ești diferită. Nu semeni deloc cu celelalte prietene ale lui Audrey.

— Cum așa?

Inima începu să-i bată mai repede. Oare își dăduse seama că era o fată de rând?

— Nu-mi imaginez că una dintre prietenele lui Audrey ar sugera un ceai și o plimbare de duminică. Mai degrabă s-ar gândi la șampanie și o plimbare cu mașina.

— Eu am crescut la țară. O plimbare prin parc în Londra mă duce cu gândul acasă.

Eve își propusese să nu se îndepărteze prea tare de la adevăr în încercarea de a se cunoaște reciproc, fără a dezvălui însă faptul că odinioară fusese ajutor la spălat vase la Wellingford Hall.

— Așadar, acum locuiești în Londra? Întrebă el.

— Da. Am terminat școala în iunie și de atunci locuiesc aici.

Rostise cuvântul *școala*, cu un subtil accent ce l-ar fi putut duce cu gândul la școala de etichetă. Lasă-l să gândească ce vrea, cel puțin deocamdată. Era momentul să mute reflectoarele de pe sine și să-i pună propriile întrebări.

— Audrey îmi spune că ești la Oxford. Ce studiezi acolo?

El se strâmbă.

— Lucruri plictisitoare. Sunt convins că universitățile au fost inventate de tați pentru a scăpa de preocuparea pentru fiii lor până când vor fi gata să le transfere afacerile.

— Asta vei face tu într-o zi? Vei lucra în afacerile tatălui tău?

— Acesta e planul. Dar încă nu sunt pregătit să prind rădăcini. Mă amuz prea mult pentru a-mi strica dispoziția cu gândul că ar trebui să merg la muncă în fiecare zi.

Eve zâmbi, ca și cum ar fi știut exact la ce se referise. Însă ea nu-și putea imagina o viață în care să nu fie nevoită să muncească zilnic – dacă nu ca servitoare sau dactilografă, cel puțin ca soție casnică și mamă. Hotărî să schimbe subiectul, consultând lista mentală de subiecte pe care o pregătise din timp.

— Mi-ar plăcea să știu ce crezi despre aventura regelui Edward cu Wallis Simpson. Crezi că se va căsători cu ea?

Zâmbetul lui Alfie se evaporă. Abordă o atitudine solemnă și serioasă, așa cum obișnuia să facă Audrey.

— Regele va crea o criză constituțională în întregul Commonwealth dacă se căsătorește cu ea. El este guvernatorul suprem al Bisericii Angliei. O femeie divorțată de două ori precum Wallis Simpson este nepotrivită din punct de vedere moral pentru a fi soția unui monarh – cu atât mai puțin mama moștenitorului acestuia. E o nesăbuintă din partea lui să-i îngăduie a-l controla în felul în care-o face. Trebuie să se descotorosească de ea odată pentru totdeauna și să-și vadă de responsabilitățile conducerii Marii Britanii.

— Contează, crezi, că este o femeie de rând, nu de viță regală?

— Categorie. Însă acesta este cel mai mic dintre cusururile ei.

Sosiră bucatele și întrerupseră discuția în timp ce ospătarul aranjă ceștile, farfuriile și tacâmurile pe masa minusculă. Eve luă o îmbucătură din brișă presărată cu stafide și hotărî că era cea mai bună din câte mâncase vreodată. Vehemența lui Alfie cu privire la subiectul discutat îi spulberă orice iluzie că acesta ar fi putut să facă nesăbuita greșeală de a se căsători cu cineva dintr-o clasă diferită.

Se confrunta cu o alegere. Putea să pună capăt acum acestui flirt, înainte de a se îndrăgosti iremediabil de el, pentru ca mai apoi inima să-i fie frântă, iar el s-o arunce deoparte. Sau putea continua relația atât cât avea să dureze, bucurându-se de mese rafinate la Savoy în speranța că, poate, doar poate, Alfie se va îndrăgosti de ea. La urma urmelor, tatăl lui Alfie nu era un aristocrat.

— Ce crezi *tu* despre situația asta în care s-a vârat regele? întrebă Alfie, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Dacă se căsătorește cu ea, va spulbera toate regulile. Oricine s-ar putea căsători cu un prinț.

— Exact! Ar fi sfârșitul ordinii și tradiției în această națiune.

O înțelesese greșit. Așa cum bănuise.

— Îmi doresc să știu care este secretul lui Wallis Simpson, spuse Eve. A fermecat doi bărbați care s-au căsătorit cu ea, iar acum l-a vrăjit pe regele Angliei. Crezi că este o femeie frumoasă?

— Deloc. Mai ales dacă o compar cu tine.

Zâmbetul îi reapăru pe chip. Întinse mâna peste masă și și-o așeză peste a ei.

Eve râse.

— Lingușitorule!

Îi plăcea căldura palmei lui și fu încântată când aceasta zăbovi acolo.

— Eu nu aș renunța nici la locul meu la masă pentru Wallis Simpson, ce să mai vorbim de coroană, adăugă el.

— Unii spun că e posibil ca regele Edward să abdice.

— Dacă pune atât de puțin preț pe îndatorirea pe care o are și pe moștenirea sa ca rege suveran al Marii Britanii, atunci ar trebui să abdice. Iar eu i-aș ura călătorie sprâncenată.

— Îmi place bărbatul care dă un răspuns onest.

Vorbiră despre lucruri de mai mică importanță în timp ce-și isprăviră gustarea, apoi părăsiră micul local în favoarea unei plimbări prin parcul St. James. Dinspre râul Tamisa începu să adie un vânt rece, iar după-amiaza deveni friguroasă. Eve tremură pe sub haina împrumutată de la colega ei de cameră.

— Ar trebui să plec, spuse ea când epuiză întreaga listă de subiecte de conversație. Mulțumesc pentru ceai și pentru minunata după-amiază.

— Cu plăcere, încântătoare Eve, spuse el, făcând o mică plecăciune. Așadar, am trecut testul? Vei veni cu mine la Savoy săptămâna viitoare?

— Desigur! Deja ți-am spus că voi veni... dar am o singură condiție.

— Numește-o.

Înima începu să-i bubuie în piept.

— Va trebui să ne întâlnim acolo.

— Dar e revoltător!

Încercă să pară șocat, însă nu-și putu șterge zâmbetul de pe chip.

— Un gentleman întotdeauna o ia pe doamnă de acasă. Poate că vrea să-i aducă un buchet de flori, sau să-i prindă una în corsaj. Și am o mașină nouă trăsnet.

— Îmi pare rău... asta este condiția mea.

El își încrucișă brațele musculoase, făcând ca țesătura hainei să se muleze pe ele.

— Îmi dai impresia că nu vrei să știu unde locuiești.

— Prefer să-mi mai păstrez o vreme aura de mister.

— Oare am de-a face cu Cenușăreasa? O să dispari în noapte lăsând în urmă un condur de sticlă?

— Ai o imaginație bogată, domnule Clarkson.

Îl atinse ușor pe braț.

— Ne vedem la Savoy la ora șapte. Și mulțumesc din nou pentru minunata după-amiază.

Eve așteptă ca el să plece, ca nu cumva s-o vadă folosind transportul public. Coborî plutind și zâmbind treptele ce duceau în subteranul metroului.

Îi plăcea Alfie Clarkson. Mai mult decât își propusese. Nu se mai punea problema să-și ferească inima de zdrobire. Inima ei deja scăpase de sub control, fâlfâind, săltând și bubuind periculos în tot timpul pe care-l petrecuseră împreună. Abia aștepta să stea în brațele lui în timp ce aveau să danseze. Iar dacă simpla atingere a mâinii lui pe a sa o făcuse să se topească pe dinăuntru, ce avea să facă sărutul lui?

Eve tocmai pierduse trenul ce avea s-o ducă înapoi, la pensiune. Așteptând următoarea legătură, se răzgândi și traversă platforma pentru a lua trenul spre casa familiei Clarkson, sperând că mama ei va fi acolo – și că Alfie și Audrey vor lipsi. O găsi pe mama citind în dormitorul ei de la ultimul nivel.

— Ce surpriză minunată, Eve! Ce te aduce aici în după-masa asta vântoasă?

Se îmbrățișară, iar Eve se așeză pe pat, în fața scaunului în care se afla mama sa.

— Am nevoie de ajutorul tău. Un domn foarte respectabil m-a invitat la o întâlnire – la Savoy. Mă poți ajuta să-mi găsesc o rochie și să fac ceva cu părul meu?

Își trecu degetele prin el, descâlcind șuvițele răvășite de vânt. Spera că mama se va bucura pentru ea, însă aceasta păru îngrijorată.

— Ești sigură că acest domn nu este căsătorit? Unii sunt escroci deghizați care-și iau amante tinere dintre fetele de rând atunci când se plictisesc de soțiile lor.

Eve se îmbujoră, amintindu-și căldura mâinii lui Alfie pe mâna ei.

— Știu sigur că este necăsătorit.

— Ei bine, se știe că orice gentleman necăsătorit se folosește de fete de rând pentru propria plăcere, apoi le dă la o parte.

— Știu, spuse ea, fixând podeaua cu privirea. Nu este ceva serios între noi încă. Și nu știe că sunt o fată de rând. Sunt sigură că dacă i-aș spune, lucrurile s-ar încheia aici. Dar înainte de-ai spune, mi-ar plăcea să am parte de o singură seară de neuitat, să mă simt ca o prințesă și să dansez într-un local select, precum Savoy.

— Înțeleg. Dar te rog să ai grijă, Eve. Să nu cazi în capcana invidiei celor bogați. Cu toți banii ei, lady Rosamunde este o femeie foarte nefericită. Prefer să fiu săracă și fericită, și îndrăgostită de un bărbat onorabil și muncitor, decât să fiu bogată și nefericită.

— Voi avea grijă, mama. Vreau să mă căsătoresc din dragoste.

Însă nu era într-un totu adevărat. Oare nu se vedea deja stăpână la Wellingford Hall, acoperită cu diamante și blănuri, avându-l alături pe chipeșul Alfie Clarkson? Atunci de ce ar trebui să aleagă una în detrimentul celeilalte? Era imposibil oare ca ea și Alfie să se iubească? Mama o avertizase odinioară că Audrey va lăsa în urmă prietenia lor – și avusese dreptate. Alfie și Audrey erau foarte diferiți, însă fuseseră crescuți în aceeași casă, de către aceiași părinți. Și precum lady Rosamunde, Audrey niciodată nu părăsise a fi fericită. Oare asta ar fi și soarta ei dacă s-ar căsători cu Alfie?

Mama se ridică și se așeză lângă ea pe pat, petrecându-și brațul în jurul ei.

— Ce alte visuri mai ai pentru viața ta, scumpa mea fată, în afară de a găsi dragostea adevărată?

Cercetându-și inima, Eve oftă, jucându-se cu un fir ieșit din țesătura cuverturii.

— Mi-am dorit atâta vreme să fac cursul de dactilografie... apoi am visat să-mi găsesc o slujbă bună și să fiu pe propriile picioare. Aceste visuri s-au împlinit, mama. Am toate astea acum, o slujbă frumoasă, independență, un șiling sau doi ca să-i cheltui cum îmi place. Dar nu prea știu ce urmează. Nu sunt gata să mă căsătoresc și să am copii.

— Sigur că nu. Abia ai împlinit optsprezece ani. Eu m-am căsătorit tânără, însă erau alte vremuri.

— Câteodată mă duc la dans sâmbătă seara și cu toate că celelalte fete încearcă să-și găscască perechea dintre băieții de acolo, pe mine nu mă atrage niciunul.

Eve își înfășură firul în jurul degetului. Se gândi că după o seară petrecută cu Alfie, nu se va mai simți atrasă nici atât de alți bărbați.

— Sunt atât de gălăgioși și după câteva băuturi încep să facă remarci grosolane. De aceea am acceptat invitația acestui gentleman la Savoy. Mi-aș dori să fiu Cenușăreasa preț de o singură seară.

Își ridică privirea spre mama sa, sperând că aceasta va înțelege. Mama o îmbrățișă strâns, apoi se ridică.

— Lady Rosamunde scapă de rochii așa cum aruncăm noi ziarele vechi. Aș putea să descos una sau două și să fac ceva frumos pentru tine. Și dacă vii aici înainte de eveniment, o să-ți aranjez părul.

Îi ridică părul de pe umeri și-l suci într-un coc larg înainte de a-l lăsa să cadă.

— Vei fi frumoasă.

Eve se simți copleșită de bucurie. Poate că era posibil ca basmele să devină realitate.



Rochia fină cu paiete pe care mama i-o cususe i se potrivea Evei ca o mănușă, îmbrățișându-i trunchiul pentru ca mai apoi, de la nivelul șoldurilor, să se desprindă în valuri ample, foșnitoare. În loc să-i aranjeze vălurit părul de culoarea nisipului, mama i-l prinse lejer, așa încât arăta sofisticat și în același timp natural,

aşa cum îi plăcea lui Alfie. Niciuna dintre încălţăările lui Lady Rosamunde nu i se potrivise, aşa că mama se furişase în camera lui Audrey şi împrumutase o pereche.

— Am vorbit cu Williams, spuse mama când Eve termină pregătirile, iar el a insistat să te ducă cu maşina la Savoy, ca să te întâlneşti cu misteriosul tău curtezan.

— Ce frumos din partea lui.

Va trebui să coboare din maşină la colţul străzii, ca nu cumva Alfie s-o vadă coborând din maşina părinţilor lui.

Ceilalţi servitori aplaudară când Eve coborî scările din dos ca să plece. Tildy avea lacrimi în ochi în timp ce o îmbrăţişă. La fel şi Williams.

— Eşti o frumuseţe, Eve Dawson, spuse el ajutând-o să urce în maşină. Dar asta am ştiut-o tot timpul, chiar şi atunci când frecai oale în spălătorie.

Tot drumul până la Savoy îi dădu sfaturi părinteşti despre pericolele ce se pot ivi din partea bărbaţilor în general şi a celor bogaţi în special.

— Ține-ți capul sus, copilă dragă, spuse el în timp ce-o ajută să coboare din maşină. Eşti o persoană specială.

Plănuise să ajungă acolo înainte de Alfie, sperând ca acesta să n-o surprindă privind cu gura căscată, într-o naivă uimire, sala de bal frumos ornamentată. Fetele bogate păseau în palate splendide precum Savoy arborând un aer reţinut şi detaşat, imune la frumuseţea tavanelor împodobite cu ornamente aurii şi a imaculatelor podele din marmură, a impresionantelor mese acoperite cu feţe de masă groase, lumânări, şi sclipitoare porţelanuri şi tacâmuri. Fetele bogate nu-şi ţineau respiraţia pentru a auzi mai bine sunetul plin, cald, al orchestrei de coarde.

— Frumos! spuse Alfie când o zări. Cred că aş face mai bine să stau aici şi să te admir toată seara. Pentru mine acesta ar fi un festin îndestulător.

Eve nu ştiu ce să zică, aşa că se mulţumi să zâmbască. Dacă ar fi putut înmagazina cumva toată bucuria pe care o simţea în clipa asta, i-ar fi ajuns o viaţă întreagă.

Cina se dovedi a fi ca multe cine la pregătirea cărora dăduse o mână de ajutor, însă cum nu mai savurase niciodată. Vinul și șampania curgeau ca apa, însă Eve bău foarte puțin, știind din experiență că avea să i se ridice la cap și s-o amețească. Dorea să-și păstreze discernământul și să se bucure de fiecare încântător moment al acestei seri unice.

Alfie păru a fi capabil să înghită galoane de șampanie fără a fi deloc afectat.

După cină și un scurt program, începu dansul. Eve îi îngădui lui Alfie s-o țină lipită de el, rezemându-și capul de umărul lui și desfătându-se de aroma-i înțepătoare. Cât de mult îi plăcea să fie ținută în brațele lui, puternice și musculoase de la vâslitul în echipajul de canotaj de la Oxford. Îi povestise despre competițiile de vâsle și jocurile de rugby.

— Ar trebui să vii cândva la Oxford ca să-mi faci galerie, îi spuse.

Eve zâmbi, încuviințând din cap, știind că asta nu se va întâmpla niciodată.

Seara de poveste se dovedi a fi un vis minunat până când, în timp ce valsau împreună, Alfie arătă brusc cu mâna spre partea cealaltă a încăperii și spuse:

— Uite-o pe Audrey! N-am știut că vine și ea, tu știai?

— Nu!

Cuvântul îi ieși din gât ca un croncănit sugrumat. Frica îi paraliză mădulele, iar visul deveni coșmar. Nu vorbise cu Audrey de când lady Rosamunde se întorsese acasă cherchelită, iar Audrey îi poruncise să plece. Tânji să dea drumul mâinii lui Alfie și să fugă înainte de a fi expusă precum Cenușăreasa din viața reală.

— Haide s-o salutăm.

Alfie o luă de mână și o conduse de partea cealaltă a aglomeratului ring de dans, unde Audrey ședea la masă alături de bărbatul care o însoțea și alte două perechi. Cu toții aveau pe chip aceeași expresie plictisită, distantă, de parcă s-ar fi luptat cu o migrenă. Eve își simți inima bătând nebunește. Secretul ei avea

să fie expus în fața lui Alfie și a tuturor celorlalți în clipa în care Audrey va spune, „*Alfie, de ce ai adus la bal pe fata din spălătorie?*”

Însă nu se întâmplă asta. Audrey se purtă de parcă a-i vedea împreună era un lucru absolut natural.

— V-am văzut când ați intrat, spuse ea după toate prezentările. Arătați minunat împreună.

Zâmbetul pe care i-l adresează Evei părea forțat, doar de pe buze.

— A trecut ceva vreme, Eve. Ce mai faci?

— Sunt bine. Arăți splendid, Audrey.

Așa și era. Audrey purta o rochie ce pe Eve ar fi costat-o salariul pe trei luni. Se întrebă dacă Audrey recunoscuse materialul rochiei cusute de mama ei, sau proprii pantofi în picioarele Evei. Și dacă da, oare va spune ceva despre asta? Eve se foi, impulsul de a fugi afară din încăpere devenind din ce în ce mai puternic.

Alfie tăifăsuie cu ceilalți bărbați, iar Eve așteaptă, rigidă și paralizată de frică. Apoi, din fericire, orchestra începu din nou să cânte.

— Vino, Alfie, haide să dansăm, spuse ea trăgându-l spre sala de dans.

— Ai văzut cum te privesc ceilalți bărbați? spuse el când ea se află din nou în siguranța brațelor lui. Toți sunt de părere că sunt cel mai norocos bărbat de aici. Le eclipsezi pe toate celelalte femei care se află aici, Eve Dawson.

Eve nu știa cum să răspundă la complimentele lui. Erau adevărate, sau doar o simplă flatare alimentată de tot vinul pe care-l înghițise? Hotărî să creadă că erau adevărate și să se bucure încă puțin de postura misterioasei prințese de basm. Cu siguranță, mâine Audrey îi va spune fratelui ei adevărul, așa că era mai bine să-i mărturisească totul înainte ca această seară să se încheie. Însă orice s-ar întâmpla, ea își va aminti pentru totdeauna de această seară minunată.

Clipa plecării sosi, mult prea devreme. Așteptând ca un servitor să le aducă hainele, Alfie îi luă ambele mâini într-ale sale și o privi în ochi.

— Am două rugăminți, scumpa mea, și te rog să nu refuzi niciuna dintre ele. Prima este: te pot vedea din nou?

Eve nu-și putu ascunde zâmbetul. Oare asta era dragostea – această minunată euforie ce-o făcea să se simtă amețită, năucită și plesnind de fericire? Era dragoste ceea ce o făcea să tânjească a sta în brațele lui Alfie pentru totdeauna? Avertismențele mamei încercară să-și croiască drum prin gândurile ei, împreună cu sfatul părintesc al lui William, însă Eve le dădu la o parte.

— Mi-ar plăcea foarte mult acest lucru.

— Și a doua, continuă Alfie, te rog, spune că-mi vei îngădui să te duc acasă. Nu te pot lăsa aici, singură. Te rog, mai îngăduie-mi câteva clipe alături de tine.

Eve privi în jos, ezitând să răspundă. Alfie îi ridică bărbia.

— Mie îmi poți încredința taina ta, Eve.

— Știu, murmură ea, apoi trase adânc aer în piept.

Cu siguranță, Audrey avea să-i spună adevărul, așa că ar face bine să i-o ia înainte.

— Iată secretul meu, Alfie. Eu sunt o fată de rând. O dactilografă. Locuiesc într-o pensiune împreună cu alte fete ca și mine.

— Asta e tot? întrebă el, râzând. Nu ai ucis pe nimeni? Nu ești spion străin sau o franțuzoaică dansatoare de cancan?

— Îmi pare rău să te dezamănesc, spuse ea zâbind. Nu mă deranjează să muncesc ca să-mi câștig traiul. Este o slujbă bună. Și îmi place să fiu independentă.

— N-aș schimba nimic la tine, destoinică, independentă Eve Dawson. Acum, spune-mi cum să ajungem la tine acasă.

Eve se cuibări lângă Alfie în mașină pentru ultimele minute petrecute alături de el. Apoi opriră în fața pensiunii ei și minunata vrajă se spulberă precum un pahar de șampanie sfărâmat de o podea din marmură. Obținuse cu greu de la doamna Russell o permisiune specială de a ajunge după ora stingerii, iar becul din fața casei lumina treptele strâmbe și vopseaua scorojită de pe balustradă. Eve oftă și spuse:

— A fost o seară minunată, Alfie Clarkson. Una pe care n-o voi uita niciodată. Mulțumesc.

— Ei bine, și eu m-am bucurat de compania ta, dar evenimentul a fost cam prea rigid și liniștit pentru gusturile mele. Data

viitoare te duc într-un loc mai animat, mai pe gustul meu. Acolo au o trupă muzicală, nu o orchestră.

— Data viitoare, repetă ea gătit.

Alfie o privi lung, ca și cum n-ar fi vrut să se despartă.

— Știu că mi-am îngăduit să-ți pun doar două întrebări, dar îmi dai voie să-ți mai pun una?

— Se aprobă.

— Îmi dai voie să te sărut de rămas-bun?

— Nu.

Zâmbi larg când văzu expresia de surprindere de pe chipul lui.

— Cred că o să te sărut eu întâi.

Se aplecă spre Alfie și făcu ceea ce tânjise să facă toată seara.



Audrey dormi până târziu după seara petrecută la Savoy. Era o zi de iarnă la fel de mohorâtă, iar primul ei gând se dovedi a fi tulburătoarea imagine a lui Eve Dawson dansând în brațele fratelui ei. Gemu și închise ochii din nou. Multe erau motivele pentru care cei doi nu puteau fi împreună. Da, Eve era frumoasă. De fapt, Audrey n-o recunoscuse decât când îi auzise înconfundabilul râs. Partenerul lui Audrey și toți ceilalți domni de la masa ei se holbaseră cu o admirație nedisimulată la Eve în timp ce Alfie le-o prezentase. Audrey urmărise perechea învârtindu-se în sala de dans, pașii lor armonizându-se lin, și se întrebă cum se face că două persoane atât de diferite reușiseră să ajungă împreună. Avea să-l întrebe astăzi pe Alfie.

Propriul ei partener de seara trecută se dovedise a fi fad și plictisitor, amândoi fiind limitați de așteptările sociale ce transformaseră seara într-o corvoadă. Audrey se simțise ușurată când trebui să-și ia rămas-bun. „*Tatăl meu era atât de romantic încât putea fermeca pasărea de pe cer*”, îi spusese Eve cândva. Partenerul lui Audrey putea să facă păsările să cadă moarte de plictiseală la pământ. Chiar și din partea cealaltă a ticsitei săli de bal, Eve degaja o căldură și o vitalitate pe care femeile din clasa lui Audrey erau învățate să le suprima cu prudență. Doamnele trebuie să fie rafinate și distante, să nu râdă zgomotos niciodată, arătându-se

încântate, așa cum făcuse Eve. Își simți fiecare fibră a trupului încolăcită de invidie, urându-se din cauza asta.

Se ridică și se îmbracă înainte să alunece și mai jos pe toboganul autocompătimirii. Servitorii aranjaseră în sufragerie un bufet pentru micul dejun, așa că își pregăti o farfurie. Mânca singură la masa lungă, lustruită, înconjurată doar de alte unsprezece scaune goale, când Alfie intră în cameră cu pas săltăreț.

— 'Neața, surioară. Te-ai distrat seara trecută?

— Nu tocmai.

Sentimente contradictorii luptau pentru supremație. Audrey își iubea fratele și, în adâncul inimii, simțea că Eve nu este suficient de bună pentru el. Era student la Oxford, iar Eve renunțase la cursurile școlii din sat la vârsta de doisprezece ani. Totuși, în afară de Alfie, Eve era cea mai apropiată prietenă pe care o avu- sese vreodată.

— Cum a fost seara ta? întrebă ea în schimb, fiindu-i groază de răspunsul lui.

— Splendidă! Îmi place mult prietena ta.

Audrey ezită, știind că dacă ar expune secretul Evei, ar arăta ca o scorpie invidioasă. Însă Eve proceda greșit, înșelându-l pe fratele ei și pretinzând că era cu totul altcineva.

— Eve nu este potrivită pentru tine, Alfie. Este o fată de rând, o dactilografă care lucrează într-un birou oarecare.

— Știu. Mi-a spus.

Înfipse furculița într-un cârnăcior și-l așeză în farfurie, lângă ouă și pâinea prăjită.

Felul nepăsător în care-i răspunsese o înfurie.

— Ți-a spus și că mama ei este camerista personală a mamei? Și că...

— Nu importă, surioară.

O întrerupsese înainte de a adăuga și faptul că Eve fusese odinioară ajutor de spălătoreasă la bucătărie. Își așeză farfuria pe masă și se așeză în fața ei, plonjând în bucatele din farfurie de parcă discuția s-ar fi încheiat. Audrey nu putu renunța.

— Va conta pentru părinții noștri. Mama va fi furioasă. Ea mi-a interzis să mai fiu prietenă cu Eve, așa că îmi pot imagina

foarte bine cum s-ar simți auzind că o curtezi. Iar tata nutrește speranța că te vei căsători cu o femeie care să-ți aducă un titlu, ca să poată urca încă o treaptă pe scara socială.

— Nu-mi prea pasă ce gândește mama. Iar tata este ultima persoană care ar trebui să se plângă de faptul că Eve provine din rândul clasei muncitoare. Îmi place Eve. Plănuiesc s-o revăd.

— Este Eve cumva actul tău de rebeliune? Din cauza asta îți dorești s-o revezi?

Alfie zâmbi larg în timp ce ridică furculița plină cu ou.

— O să mă văd cu ea pentru că e frumoasă, în caz că n-ai observat. Și pentru că e amuzantă. N-are nici urmă de snobism în ea.

— Și nici vreun strop de sânge albastru.

— Nu fi rea, Audrey. Credeam că-ți este prietenă.

— Este!

Audrey închise ochii, amintindu-și expresia de adorare de pe chipul Evei în timp ce valsa în brațele lui Alfie, precum o femeie înfometată ce fixează cu privirea o masă de banchet încărcată cu bunătăți.

— Este prietena mea, spuse ea încet. Eve e naivă, și încrezătoare, și iubitoare... Te rog, n-o răni, Alfie. Știi că o poveste de dragoste cu ea nu poate duce nicăieri. Dar Eve nu știe și nu mă va crede pe mine dacă-i voi spune. Ea crede în basme. Nu știe că oamenii ca noi rareori trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți.

— Vorbești de parcă ai fi istovită de viață, surioară.

— Presupun că sunt. E greu să găsești un bărbat care să fie interesat de mine și nu de banii tatălui nostru. Mi-ar plăcea să mă îndrăgostesc de un bărbat special, care m-ar iubi chiar dacă aș fi săracă precum Eve Dawson. Tânjesec după o poveste de iubire ce va dura o viață întreagă, nu un aranjament de conveniență, ca cel al părinților noștri.

Se întrebă dacă Alfie știa adevărul despre mama lor. Audrey încă își mai dorea să poată uita acea teribilă noapte.

— Așadar, și tu crezi în basme? întrebă Alfie.

— Mi-ar plăcea foarte mult să cred. Crezi că celor ca noi li se îngăduie să creadă în ele?

Maġordomul intră înainte ca Alfie să răspundă.

— Scuzați-mă, domnule... Domnișoară Audrey, spuse el cu o plecăciune. Poate ați vrea să deschideți aparatul de radio. Regele Edward face un anunț important.

Își lăsară mâncarea pe masă și se îndreptară grăbiți spre salon. Regele începuse deja să vorbească când Alfie deschise aparatul de radio, însă Audrey prinse imediat ideea.

— Renunță la tron! spuse ea.

Alfie încuviință. *Abdică!* Lăsa deoparte coroana de monarh suveran al Comonwealthului Britanic pentru dragoste! Audrey se prăbuși pe sofa, uluită, în timp ce ascultă glasul trist, obosit, al regelui Edward.

„Mi s-a părut imposibil să accept această imensă responsabilitate și să accept îndatoririle mele de rege fără ajutorul femeii pe care o iubesc.”

Alfie închise aparatul cu o mișcare furioasă când transmisia se încheie.

— Asta este povestea ta de iubire, Audrey. Regele renunță la tronul Marii Britanii pentru dragoste. Nu crezi că bătrânul este puțin nebun?

— Poate.

Audrey n-avea să-i spună niciodată lui Alfie ce gândea în realitate – că trebuie să fie minunat ca un rege s-o iubească atât de mult, încât să sacrifice totul pentru ea.

7

SUA, 1950

Audrey se prăbuși pe scaunul din bucătăria Evei, luptându-se să-și controleze lacrimile. Ajunseseră la micul bungalou al Evei cu doar câteva minute în urmă, iar aerul din interior era înăbușitor. Audrey lăsase în urmă căminul din Anglia și făcuse o călătorie lungă, istovitoare, în America, pentru a-i întâlni pe părinții soțului ei, în speranța de a găsi un cămin nou și de a începe o viață nouă. Însă nimic nu era așa cum planificase. Eve Dawson se afla aici, în locul ei, spunându-i să plece, spunându-i că locul ei nu era aici. Cuvintele furioase ale Evei se abătuseră asupra ei precum o ploaie de șrapnele: „De când ne cunoaștem tu ai avut parte numai de avantaje, iar eu de niciunul. Tu ești Audrey Clarkson – fiica bogată și răsfățată, aristocrata! Te-ai dus la o școală scumpă ca să înveți cum să te măriți cu un soț bogat, așa că sigur îți poți găsi un bărbat în Londra care să vrea să se căsătorească cu mica fiică a bogatului Alfred Clarkson. Un bărbat care ți-ar putea cumpăra o casă de două ori mai mare decât asta – de două ori mai mare decât Wellingford Hall!”

Audrey închise ochii, încercând să alunge cuvintele Evei. Apoi se aplecă și-și acoperi fața, reamintindu-și amarul adevăr.

— Nu sunt fiica lui, bolborosi.

Eve îngheță. În încăpere se așternu tăcerea, auzindu-se doar zumzetul ventilatorului pe care Eve îl pornise când sosiseră. O muscă bâzâi agitându-se pe sticla ferestrei. Eve deschise congelatorul și vârî înapoi înghețatele pe care le scosese adineaori.

— Ce ai spus? întrebă ea.

Audrey scoase o batistă din buzunar și-și șterse lacrimile, apoi își tamponă sudoarea de pe frunte. N-ar fi trebuit să dea pe față adevărul cu privire la tatăl ei. Eve își înfipse mâna în șold ca și cum ar fi așteptat o explicație.

— Îmi... îmi pare rău, bolborosi Audrey. Îmi pare rău.

Auzi în minte glasul disprețuitor al mamei sale: „O, pentru Dumnezeu, Audrey...”

Bobby îi zări lacrimile și începu să plângă la rândul-i, agățându-se de unul dintre faldurile fustei ei.

— Vreau acasă, mami. Putem merge acasă?

Audrey trebuia să-l liniștească înainte de a face o criză de plâns. Călătoria aceasta lungă, tristă, ar fi trebuit să se încheie fericit, în îmbrățișarea plină de dragoste a bunicilor lui. Ea și Bobby trebuiau să aibă, în sfârșit, un cămin. Însă visul se transformase într-un coșmar. Eve și fiul ei le furaseră locul.

Audrey își îmbrățișă strâns fiul, murmurând:

— Știu, dragul meu. Știu că vrei.

— Cum adică, nu ești fiica lui? întrebă Eve de parcă ar fi ajuns la capătul răbdării.

Audrey își dori să nu fi spus nimic.

— Să vorbim mai târziu. Te rog.

Făcu semn în direcția lui Bobby, care încă sughița de plâns.

— Ce-ar fi să ne arăți casa și poate că vom găsi ceva de făcut pentru băieți câtă vreme vorbim noi.

— Marele tur ne va lua doar două minute, spuse Eve agitată, ieșind din bucătărie.

— Sufrageria este aici... camera de zi aici...

Cele două formau o singură încăpere în forma literei L, cu o fereastră mare ce se deschidea spre grădina din fața casei, canapele confortabile și fotolii aranjate în jurul unei mese joase. O masă mică, rotundă, înconjurată de patru scaune cu spătar de

lemn, împodobeau spațiul de luat masa. Farfuriile în nuanțele curcubeului erau aranjate pe bufetul din același set.

— Holul acesta duce către cele două dormitoare, continuă Eve, pornind înainte. Al meu și al lui Robbie.

Dormitorul Evei era mic, dar plăcut. Avea un pat dublu, cu așternuturi și draperii asortate, o măsuță de toaletă cu oglindă — toate feminine, însă îngrămădite într-un spațiu mic.

— Baia este pe hol...

Audrey nu mai văzuse până acum plăci de faianță și accesorii de culoare roz — cada, chiuveta și toaleta, toate de culoare roz. Gresia alb-negru de pe podea semăna cu o mică tablă de șah.

— Camera lui Robbie este aici.

Avea paturi din lemn, suprapuse, o comodă din același set și un raft plin cu mașinuțe și jucării. Alte jucării erau împrăștiate pe podea.

— Vrei să te joci cu mașinile mele? Întrebă fiul Evei.

Vorbea mai degrabă cu acel neglijent accent american, decât cu precisa dicție britanică, amintindu-i lui Audrey de Robert.

— Da, scumpul meu, ce-ar fi să te joci cu el?

Audrey îl împinse ușor înainte, însă Bobby clătină din cap, nedorind să-i dea drumul la mână. Întotdeauna fusese un copil retras, timid, mulțumit să se joace singur. Însă lunga călătorie de la Wellingford Hall — singurul cămin pe care-l cunoscuse — îl transformase într-un copil disperat, plângăcios, care uneori plângea în somn și-și uda patul noaptea. Trebuia să-i ofere cât mai grabnic siguranța unei vieți noi.

Eve sfârși turul înapoi în mica bucătărie cu dulăpioare metalice, soba electrică și frigiderul rotunjit la colțuri.

— Asta e tot ce se poate vedea, cu excepția pivniței și a grădinii, și spatele casei.

Eve făcu semn în direcția ferestrei, spre o bucată de pământ acoperită cu iarbă și mărginită de un gard, în mijlocul căreia creștea un singur copăcel. Cartierul era atât de nou încât copacii nu avuseseră timp să crească, iar casele erau îngrămădite unele într-altele ca și cum ar fi împărtășit secrete. Preț de o clipă, lui Audrey îi reveni în minte frumoasa grădină de la Wellingford,

așa cum fusese înainte de război, cu garduri vii, flori colorate și alei prunduite. Audrey clipi și viziunea se evaporă.

— Nu mi-am putut imagina casa asta atunci când Robert mi-a trimis proiectele și broșurile, spuse ea.

Eve râse fără haz.

— Toată casa ar putea încăpea în camera de desen de la Wellingford. Și câte dormitoare are Wellingford?

— Multe.

Audrey își feri privirea, neștiind cu certitudine. Nu suporta să se gândească la Wellingford.

— Când se va întoarce doamna Barrett acasă? întrebă ea. Sunt nerăbdătoare s-o întâlnesc.

— Nu te duc înapoi la casa familiei Barrett, Audrey. Va trebui să rezolvăm problema asta între noi, aici și acum.

Audrey se reazează pe unul dintre scaunele metalice ale bucătăriei, fusta alunecându-i pe șezutul roșu, din vinilin. Îl ridică pe Bobby în poală, iar acesta se rezemă de ea, cu degetul mare în gură.

— Nu avem unde merge, Eve. Am făcut o călătorie lungă și suntem amândoi foarte obosiți, și... și nu avem unde merge.

Eve oftă adânc înainte de a deschide iar frigiderul, scoțând o înghețată pe băț. O scoase din ambalajul de hârtie și o întinse fiului ei.

— Mănânc-o în grădină, te rog, îi spuse ea, deschizând ușa cu plasă. Băiatul ieși țopăind, lăsând ușa să se închidă în urma lui. Eve oftă din nou și se lăsă pe un scaun, în fața lui Audrey.

— Tu și fiul tău puteți dormi în dormitorul meu noaptea asta. Eu o să dorm în camera lui Robbie – sau poate preferi să mergeți la un hotel.

— Aici e bine. Mulțumesc.

La urma urmei, asta era casa ei. Eve era intrusa.

Eve făcu semn către mașina aflată sub adăpost, plină cu valizele lui Audrey.

— Ai adus cu tine tot ce ai?

— Am aranjat ca restul lucrurilor să ne fie trimise odată ce ne vom stabili aici.

— Aici?

Eve clătină din cap.

— Nu poți rămâne, Audrey. Nu este loc pentru amândouă.

Audrey nu răspunse, silindu-se să nu izbucnească din nou în lacrimi și nedorind să-l tulbure pe Bobby mai mult decât era deja.

— Vrei să ne faci un ceai? Mi-ar prinde bine o ceașcă.

Eve se ridică și scoase cești și farfurii din bufet, puse ibricul pe foc și fierse apa.

— Să nu te aștepti să fie tare, spuse ea. E imposibil să găsești aici un ceai decent. Toată lumea bea cafea.

— Cel puțin poți găsi ceai. Acasă încă e criză, cu toate că războiul s-a încheiat cu cinci ani în urmă.

Pe când Eve aranjă totul pe masă, iar ceaiul se infuza în ibric, Bobby adormise deja în brațele lui Audrey. Eve se așeză în fața lor.

— Acum explică ce ai spus, Audrey. Cum adică, nu ești fiica tatălui tău? Te-a dezmoștenit pentru că te-ai căsătorit cu un yankeu?

Audrey fixă cu privirea fața de masă, regretând că dăduse pe față adevărul. Îi trebuiră câteva clipe pentru a răspunde, înghițindu-și durerea.

— Nu, nu i-a păsat că m-am căsătorit cu Robert. Cred că mai degrabă a sperat să mă mut departe, în America.

Întâlni privirea Evei. N-avea nimic de pierdut dacă ar fi spus adevărul – absolut nimic, cu excepția propriei mândrii, care se stinsese cu multă vreme în urmă.

— Tata m-a chemat în biroul lui – ceea ce a mai rămas din biroul lui – și mi-a spus să-mi împachetez lucrurile. Avea să vândă Wellingford Hall și să se mute în nord, de unde venise. Mi-am dat seama că băuse mai mult decât de obicei, așa că i-am spus: „Nu te gândești serios să faci asta.” Dar m-a întrerupt țipând la mine. „Am și făcut-o!” a spus el. Deja vorbise cu un agent imobiliar. Wellingford era blestemat și nu mai voia să-l vadă vreodată.

Înghiți, apoi trase aer în piept, continuând.

— Tata a fost deprimat luni în șir. Nu și-a mai revenit după război și și-a pierdut interesul față de viață. Așteptasem să-și vină în fire, dar zile în șir, ani la rândul, s-a închis în biroul său transformându-l în vizuina unui maniac, cu...

Se opri, nedorind să-l dezonoreze și mai mult descriind teancurile de ziare, hainele aruncate peste tot și farfuriile cu mâncare uscată. Mormanele de praf și gunoaie ce se strânseseră cât refuzase să iasă din încăpere, refuzase să le lase pe cameriste înăuntru.

— Tata ieșea arareori din birou. Mânca acolo și chiar dormea acolo. Când încercam să vorbesc cu el, se purta de parcă eram invizibilă. A devenit un pustnic, Eve. Însă nu mi-am imaginat niciodată că va vinde Wellingford. Când mi-a spus asta, l-am întrebat: „Ce se va întâmpla cu nepotul tău? Wellingford Hall este moștenirea lui. Nu poți vinde casa familiei lui.” Mi-a spus: „Nu am niciun nepot.”

Audrey tăcu, reușind cu greu să-și controleze emoțiile stărnite de aceste amintiri.

— M-am întrebat dacă nu cumva se ramolise, așa că i-am amintit că am un fiu, Bobby. A spus, „Știu ce vrei să spui, Audrey. Nu mi-am pierdut mintea. Însă băiatul nu este moștenitorul meu.” Am fost sigură că era confuz, așa că i-am spus: „Eu sunt fiica ta...” Dar el a strigat, „Nu, nu ești! Nu ești fiica mea!”

Audrey n-avea să uite acel teribil moment. Se simțise de parcă o trântise de un perete – ca șocul de după explozia unei bombe. Tatăl ei o privise cu un zâmbet bolnăvicios pe chip.

— Mi-a spus că eram produsul multelor *cochetării* ale mamei. Un *accident* nefericit.

Se simți măcinată de rușine amintindu-și de toate acestea. Cu siguranță, Eve își aducea aminte de șocanta imagine a mamei, sărutând un străin pe treptele din fața casei. Audrey se grăbi să-și isprăvească istorisirea, simțind din nou o durere la fel de proaspătă ca în acea teribilă zi.

— Nu mă puteam gândi decât că nu era de mirare că nu m-a iubit niciodată.

Audrey își ridică privirea spre Eve, încercând să-i citească expresia de pe chip, temându-se de mila ei. Însă gândurile Evei erau indescifrabile.

— Am fost atât de disperată, Eve, încât am căzut în genunchi și am implorat. Știi ce a spus? „Du-te și găsește-ți un prost credul cu care să trăiești așa cum a făcut mama ta.”

Audrey tăcu, simțindu-se din nou zdrobită de durere. Îndrăgitul ei cămin era vândut. Era singură. Toți aceia pe care îi iubise dispăruseră. Nu, nu toți. Încă îl mai avea pe Bobby. Strânse mai tare copilul la piept, amândoi jilavi de sudoare.

— Ai avut dreptate, Eve. Ar fi trebuit să-l aduc pe Bobby aici, în America, ca să locuiască cu bunicii lui, imediat după moartea lui Robert.

Însă teama că va fi respinsă de aceștia, teama de a părăsi Anglia și căminul iubit, fusese copleșitoare. În plus, Robert era mort din cauza ei. Cum ar fi putut s-o ierte părinții lui?

— Îmi pare rău, Audrey, spuse Eve cu blândețe. Sincer. Părinții tăi n-au meritat să aibă copii ca tine și ca Alfie... Dar eu am făurit o viață aici, pentru Robbie și pentru mine. Nu am furat-o de la tine. Eu doar am luat ceea ce ai lepădat tu atunci când ai hotărât să rămâi la Wellingford Hall.

— Însă dacă aș fi știut...

Eve izbi masa de porțelan cu mâna, făcând-o pe Audrey să tresară.

— Îmi vin în minte o sumedenie de alegeri diferite pe care le-aș fi putut face dacă mi-aș fi cunoscut viitorul! Acum e prea târziu. Noi...

Tăcu văzându-l pe Robbie dând buzna în casă prin ușa din spate, cu fața și pieptul pătate de picuri scurși din înghețata pe băț.

— Îmi mai dai una, mami?

Eve se ridică de parcă n-ar fi fost conectată cu realitatea și scoase din congelator o altă înghețată, scoțându-i ambalajul.

— Du-o afară, dragul meu.

Robbie îi zâmbi larg lui Audrey înainte de a ieși din casă cu recompensa. Părea a fi un copil atât de fericit, de mulțumit, atât

de... acasă. Audrey simți cum i se frânge inima pentru fiul ei. *Luptă pentru el!* se auzi un glas din lăuntru ei. *Luptă pentru ceea ce-i aparține de drept! Și pentru ce-i al tău!* Învățase multe despre ce înseamnă a lupta în timpul războiului.

Eve se așeză și trase aer în piept.

— Să presupunem că lucrurile stăteau altfel, Audrey. Să presupunem că aș fi apărut pe neașteptate la Wellingford Hall, anunțând că Alfie este tatăl lui Robbie, iar Robbie este moștenitorul de drept, iar eu ți-aș spune să pleci. Crezi că tu și fiul tău v-ați fi dat la o parte cu bucurie ca să ne faceți loc nouă și să dispăreți așa, simplu?

Pocni din degete.

— Niciodată nu ați fi renunțat în favoarea mea și a lui Robbie, și știi asta! Ai fost fericită când am plecat, în cele din urmă.

Audrey nu dorea să se certe. Pur și simplu dorea... ce? Un cămin? O familie? Dorea ceea ce avea Eve. Oare nu-și dorise asta toată viața?

— Ce sugerezi să facem? întrebă Audrey.

— Sugerez ca tu și fiul tău să vă întoarceți în Anglia, ca eu să-mi pot vedea de viața pe care mi-am făurit-o aici.

Audrey închise ochii. Nu se putea gândi la niciun răspuns. La niciunul. *Luptă! De dragul lui Bobby!* se auzi din nou glasul. Însă mai încet, de data asta.

8

Londra, septembrie 1939

Eve își croi drum prin gara ticsită de oameni căutându-l pe Alfie, simțindu-și stomacul ghem de îngrijorare. Statura și părul des, arămiu, și profilu-i nobil, l-ar fi scos în evidență în mulțime. Și numai zâmbetul lui leneș o făcea să-și piardă respirația. Însă gara era plină de soldați în uniformă, toți îmbrăcați ca și Alfie. Era ca și cum ar fi încercat să caute acul în carul cu fân.

Prezența copiilor făcea și mai mare învălmășeala, formând cu miile cozi imense. Copii cu chipuri solemne, ținând strâns mâini și valize, cu masca de gaze atârând în cutii de carton în jurul gâtului și etichete cu numele prinse pe hainele ponosite. Afișe și pliante ce descriau ororile anticipatelor bombardamente împânziseră Londra, convingându-i pe părinții îngrijorați să-și evacueze copiii la țară, pentru siguranță. Cei mai mulți dintre sărmânii micuți își părăseau căminul pentru prima dată, făcând prima lor călătorie cu trenul. Eve înghiți greu amintindu-și cum își părăsise căsuța din sat și pornise pe lungul drum prunduit către Wellingford Hall.

Iar mamele... Eve nu suportă să privească la mamele copiilor care, înfrânându-și propriile lacrimi pentru a le insufla curaj copiilor, își luau rămas-bun de la ei cu atâta stoicism. Nu-și putea imagina imposibila alegere cu care se confruntau – fie

aceea de a-și trimite copiii, pe cei mici și pe cei de vârstă școlară, departe de ele, ca să locuiască cu niște străini, fie de a risca să-i vadă spulberați în bucăți de bombele naziste. Londra era o țintă importantă, capitala vastului Imperiu Britanic, cel mai mare port, centru de transport și industrie al națiunii.

Anglia era în război. Din nou. La numai douăzeci și unu de ani după primul război – vârsta Evei. N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Înțelegerea la care se ajunsese în München cu un an în urmă o asigurase, pe ea și pe toți ceilalți, că asta nu se va întâmpla. Războiul ce-l ucisese pe tatăl ei fusese numit „războiul menit să pună capăt oricărui război”. Își dăduse viața pentru ca Eve și mama ei să nu mai experimenteze niciodată oroarea unui alt război. Iar Eve să nu fie nevoită să re trăiască povestea părinților ei – să-și ia un dureros rămas-bun de la soldatul pe care-l iubea și care pleca la luptă. Nu, nimic din toate acestea nu ar mai fi trebuit să se întâmple. Însă se întâmplau.

Unul dintre copiii de pe peron începu să plângă jalnic, stârnind în întreaga gară o reacție în lanț de bocete asemănătoare sirenelor ce avertizau un raid aerian. Pragmaticele însoțitoare încălțate cu pantofi robuști și îmbrăcate cu fuste de lână încercară să-i liniștească cu cuvinte ferme, spunându-le că le va plăcea viața la țară. Da, vor vedea curând că așa va fi.

Eve verifică ora pe ceasul de mână, un cadou de bun rămas de la Alfie. Unde era? Zări un grup de bărbați în uniforme cenușii-verzui pe următorul peron și se îndreptă într-acolo. Stomacul i se strânse din nou de îngrijorare când își aminti seara trecută. Dacă n-o va băga în seamă sau nu-i va vorbi, dacă nu-i va accepta neconvingătoarele scuze? Își aminti avertismentele mamei. Oare nu se temuse în tot acest timp că asta se va întâmpla?

Eve se apropie suficient cât să vadă grupul de soldați care râdeau și se înghionteau unul pe altul de parcă s-ar fi dus la o partidă de cricket și nu în iadul frontului. Alfie nu se afla printre ei. Răsetele lor îi aduseră în minte amintiri ale vremurilor mai fericite pe care ea și Alfie le împărtășiseră în acești ultimi trei ani. Nu mai participaseră niciodată la un eveniment de gală la Savoy, însă Alfie îi telefonase din când în când, invitând-o în

oraș, iar Eve se îndrăgostise iremediabil. Merseseră cu mașina pe coastă și petrecuseră o zi întreagă pe barca lui. Dansaseră până spre dimineață în sclipitoarele cluburi de noapte londoneze și la petreceri private. Îl privise pe Alfie consumând alcool până se îmbăta criță, apoi îi lua cheile și se așeza la volanul mașinii ca să-l ducă acasă.

— Poți chiar să conduci o mașină, scumpă Eve? o întrebase cu o uimire întunecată de aburii alcoolului. Ce fată uimitoare ești tu!

Îi plăcea să fie cu el. Alfie știa să se distreze. Îi plăceau la fel de mult ca și lui îmbrățișările pasionale pe bancheta mașinii. Însă seara trecută el ceruse mai mult.

— Mă duc la război, Eve. Mi s-ar putea întâmpla orice. Nu-mi poți oferi o noapte pe care să mi-o amintesc pentru totdeauna?

Eve își dorea să cedeze. Nu putea nega dorința pe care o simțea pentru Alfie, sau dorința lui pentru ea. Îl iubea. Și totuși...

Avertismentele mamei sale îi veneau în minte fără să le fi invitat, stingând flăcările. Eve era încă nesigură de intențiile lui Alfie. Niciodată nu-i spusese că o iubește. Niciodată nu vorbise despre căsătorie. Știa că există alte fete în viața lui. Oare o noapte cu el ar fi modul prin care l-ar lega de ea pentru totdeauna, sau el doar se folosea de ea? Alfie îi spusese limpede că nu era pregătit pentru viața de adult responsabil. Îi spusese asta în mod repetat. Se întorsese la Londra într-o scurtă permisie înainte de a se duce în Europa ca să lupte alături de Corpul Expediționar Britanic, și-i ceruse lui Eve o noapte pasională de neuitat. Iar ea refuzase. Oare îl pierduse pentru totdeauna?

Eve se ridică pe vârful picioarelor în mijlocul mulțimii învolburate și scrută din nou peroanele. Copiii se imbarcaseră în trenul aflat în așteptare, care pornise scoțând un jet șuierător de abur. Micuții se îngrămădiseră la fiecare fereastră deschisă, fluturându-și bravi mâinile în semn de rămas-bun. Eve auzi un vaiet îndurerat ridicându-se din mulțimea mamelor și se întoarse pentru a le vedea ghemuite una într-alta, consolându-se reciproc. N-aveau să știe unde se află copiii lor decât după ce aceștia vor ajunge la țară și le vor trimite cartea poștală pe care

fiecare o avea asupra lui. Însă cel puțin erau departe de Londra. Erau în siguranță.

— Eve! Eve, draga mea!

Se răsuci și-l zări croindu-și drum spre ea, cu ranița agățată pe umăr, zâmbetul lui larg luminând deprimanta gară.

— Alfie!

Întinse brațele spre el și se îmbrățișară strâns, sărutându-se cum ar fi fost potrivit doar într-un colț întunecos, nu într-un loc public. Lui Eve nu-i păsa. O iertase. Iar ea îl iubea.

— N-am crezut că o să te mai găsesc, spuse ea când reușiră să respire. Cât mai e până când pleacă trenul tău?

El își consultă costisitorul ceas de mână, un cadou de absolvire la Oxford.

— Doar zece minute. Am fost puțin mahmur azi-dimineață și m-am trezit prea târziu. Vino cu mine la peron.

Alfie o luă de mână și-și croi drum în mulțime – cum ar trece cuțitul prin unt – oamenii dându-se instinctiv la o parte văzându-l în uniformă de ofițer.

— Le-am spus celorlalți băieți cât de frumoasă ești, iar acum pot vedea cu ochii lor.

Eve n-ar fi vrut să-și petreacă ultimele lor momente înconjurați de mulțimea soldaților, dar n-avea încotro. Tânjea să-i spună că-l iubește și să-l audă spunându-i același lucru. Își dorea să-i promită că se va întoarce acasă cu bine, că vor fi întotdeauna împreună, că vor îmbătrâni împreună. *Jur pe viața mea.* Însă momentul urcării în tren sosi mult prea devreme.

— Trimite-mi adresa ta îndată ce ajungi acolo, Alfie. O să-ți scriu în fiecare zi.

— De acord. Și să ai tot timpul masca de gaze cu tine, draga mea.

Trase de șnurul petrecut în jurul gâtului, ce-i susținea cutia cu masca.

— Și tu!

Văzuse veterani din primul război gâfâind și răsuflând greoi, unii dintre ei chiar fără câte un mădular. *Nu Alfie. Te rog, Doamne.*

O ținu strâns pentru ultima oară. O sărută o ultimă oară. Și așa cum se întâmplase cu copiii, el și ceilalți soldați urcară în tren, îndepărtându-se într-un vălătuc de abur, viața lor urmând a fi schimbată pentru totdeauna de cerințele războiului.

Wellingford Hall

Cocoțată pe o scară, Audrey se întinse cât de tare putu ca să prindă materialul gros, negru, pe spatele draperiilor din sufragerie.

— Iată și următoarea bucată, spuse doamna Smith dând buzna în încăpere. O, ai grijă, domnișoară Audrey. Poate că ar fi mai bine să-l lași pe Robbins să se ocupe de ferestrele acelea înalte.

Audrey își coborî brațele, răsucindu-și gâtul și umerii amorțiți.

— L-am trimis în sat, ca să împrumute o căruță pentru copii. Avem destul material ca să putem isprăvi înainte de sosirea lor?

— S-a terminat. Iar la mercerie vor primi abia săptămâna viitoare, de la Londra.

— Nu mă surprinde, spuse Audrey coborând de pe scară. Fiecare casă, conac sau apartament din Anglia are nevoie de suluri întregi.

Confecționarea draperiilor de camuflaj pentru toate ferestrele de la Wellingford se dovedise a fi o sarcină uriașă. Și cu toate că era un lucru impus de război, Audrey era hotărâtă să facă tot posibilul pentru a păstra eleganța conacului, nedorind ca acesta să pară mohorât și funebru.

— După ce vom isprăvi în camera asta și în biroul domnului Clarkson, toate ferestrele de la primul nivel vor fi gata, îi spuse doamna Smith. Robbins a reușit să le fixeze pe cele mai mari, ca să nu se zgâlțâie.

— Cum stăm cu al doilea nivel?

— Toate dormitoarele care sunt în folosință sunt isprăvite. Robbins s-a gândit că ar fi mai bine să folosim bucățile de material rămase pentru încăperile servitorilor de la al treilea nivel.

— E un lucru înțelept. Patrulele ne vor face o vizită într-una din serile astea ca să vadă dacă am îndeplinit condițiile, iar servitorii se vor retrage în camerele lor după lăsarea întinericului.

Puținii servitori care le mai rămăseseră. Lacheii și ajutoarele de grădinar se înrolaseră. Bucătăreasa se mutase în reședința din Londra, lăsând-și aici ajutorul pentru pregătirea meselor. Domnișoara Blake acceptase o slujbă civilă în cadrul Marinei Regale din Liverpool. Mai rămăseseră aici majordomul, doamna Smith, George grădinarul, și o mână de cameriste tinere.

— Am camuflat și ferestrele din fosta cameră a copiilor și din sala de clasă, unde vor dormi copiii, adăugă doamna Smith.

Audrey își simți nervii întinși la maximum amintindu-și acest lucru.

— Este totul pregătit pentru sosirea lor?

— Cred că da.

Audrey nu știa la ce să se aștepte. Un număr necunoscut de copii, de vârste diferite și din familii cu statut diferit, aveau să sosească din Londra cu trenul în această după-amiază, pentru a fi găzduiți în sat. Ziarele numiseră acest lucru „un exod de proporții biblice,” cu peste 800 000 de copii și 100 000 de dascăli trimiși în zonele rurale ale Angliei. Fiecare familie avea să găzduiască un copil sau doi, iar Audrey se aștepta ca la Wellingford Hall să fie distribuiți mai mulți. Zece poate? Cincisprezece?

Mama lui Audrey nici nu dorise să audă de așa ceva și hotărâse să-și încerce norocul la Londra, jurând să ducă o viață cât mai apropiată de normalitatea ei, în ciuda războiului.

Audrey și doamna Smith colaboraseră cu filiala locală din sat a Institutului Femeilor, ca să pregătească paturi și așternuturi pentru copii. Depozitaseră obiectele de valoare de la Wellingford în foste dormitoare și saloane, dezafectându-le. Munca fusese istovitoare, dar îi oferise satisfacție. Audrey prefera rolul de stăpână la Wellingford Hall vieții din Londra, unde nu era permisă lumina felinarelor și a farurilor automobilelor, iar străzile erau atât de întunecate noaptea, încât era periculos să ieși. N-o atrăgea defel să stea într-o încăpere întunecată alături de mama, așteptând să cadă hombele, așa cum, cel mai probabil, avea să se întâmple.

Alfie venise la Wellingford Hall ca să-și ia rămas-bun și fusese unul dintre cele mai cumplite momente ale vieții ei. Pentru tatăl

ei la fel, probabil. Tata vorbise despre o posibilă scutire pentru Alfie, dar acesta refuzase. Teama pentru fratele ei o determina să ingenucheze în fiecare seară lângă pat și în fiecare duminică în biserica din sat. Eve Dawson știuse dintotdeauna mai multe despre Dumnezeu decât ea, iar Audrey își dorise să-i poată vorbi despre credința ei. Fără îndoială, Eve se ruga și ea pentru Alfie. Cel puțin în acest aspect erau de acord.

Doamna Smith ieși zorită din încăpere, lăsând-o pe Audrey în uriașa sufragerie. Copiii n-aveau să-și ia masa aici, cu siguranță, dar poate că cineva o va face – cândva. Audrey știa că e irațional, însă dorea să păstreze încăperea pregătită pentru oaspeți, pentru orice eventualitate. Dincolo de ușile franțuzești, frumoasa grădină arăta ca întotdeauna, cu gardurile vii frumos aranjate și ultimii trandafiri de vară în floare. Aleile prunduite alcătuiau elaborate forme geometrice ce delimitau grădinile și înconjurau fântâna aflată în centru.

— N-ai putea spune că suntem în război, murmură ea pășind afară.

Războiul adusese nenumărate schimbări în viața lui Audrey, iar ea ura schimbarea. Această grădină liniștită devenise locul ei de refugiu, singurul loc tihnit unde se putea retrage. Însă până și acum, când străbătea pașnicele alei, auzi deasupra ei huruitul prevestitor de rău al avioanelor. Ridică privirea, umbrindu-și ochii de lumina soarelui.

Zumzetul deveni mai puternic, apropiindu-se. Trei avioane zburau la mică altitudine, iar Audrey expiră ușurată când văzu emblema RAF*. *Sunt ai noștri.*

Întorcându-se în casă, îl găsi pe Robbins în holul de la intrare, tocmai sosit din sat.

— Am tocmit o căruță care să-i transporte pe copii și bagajele lor, domnișoară Audrey.

Își șterse fruntea, apoi își aranjă vestonul.

— Trasă de cai, mă tem, dar asta-i tot ce-am găsit. Va trebui să vorbiți cu domnul Grayson, hamalul gării.

* Royal Air Force – Forțele Aeriene Regale (n.tr.).

Audrey se obișnuise să facă drumul de mai bine de un kilometru până în sat. Williams, șoferul lor, se alăturase departamentului Civil Auxiliar de Pompieri din Londra și nimeni altcineva de la Wellingford nu știa să conducă mașina, cu excepția tatălui ei, care refuzase să facă pe șoferul. Audrey își dori ca Williams s-o fi învățat să șofeze înainte de a pleca, așa cum o învățase pe Eve. Poate că ar trebui să-și cumpere o bicicletă.

— Mulțumesc, Robbins. Acela este ziarul de la Londra? întrebă ea, zărindu-l vârât sub brațul lui.

— Da, domnișoară Audrey. Totuși, nu e de dorit să-l citești azi. Mă tem că sunt vești înspăimântătoare.

Își luă inima în dinți și întinse mâna după el.

— Mulțumesc pentru avertisment, însă aș vrea să-l văd. Mă tem că trebuie să ne obișnuim cu vești înspăimântătoare. Îl duc la tata după ce voi isprăvi de citit.

Rapoartele despre atrocitățile comise în Polonia o îngroziseră pe Audrey, constituind un alt motiv pentru care fugise în siguranța moșiei Wellingford. Avioanele naziste seceraseră civilii ca pe grâu în timp ce aceștia părăseau Varșovia. Iar Alfie, care era întotdeauna în inima ei, se afla undeva în Belgia. „*Linia Maginot va rezista,*” o asigurase el. „*E imposibil ca naziștii să treacă de ea.*”

Audrey se așează pe banca din hol și despături ziarul. Pachebotul britanic *Athenia*, aflat în drum spre Canada cu 1400 de pasageri la bord, fusese scufundat. Un pachebot civil! Coborî ziarul în poală. Încercă să-și imagineze groaza prin care trecuseră acei oameni și simți cum o cuprinde teama.

Era destul că purta cu ea, zi și noapte, povara săcâitoare, dureroasă, a fricii pentru Alfie. Mai ales noaptea.

Împături ziarul și-l duse în biroul tatălui ei. Acesta stătea în fața ferestrei, privind fix la grădinile conacului.

— A sosit ziarul din Londra, spuse ea. Mă tem că veștile nu sunt bune.

Nu dădu niciun semn că o auzise, așa că Audrey îl puse pe biroul lui.

— Am auzit avioane zburând pe deasupra noastră azi – din fericire, erau ale noastre. Mi-au amintit că trebuie să vorbesc cu

tine despre construirea unui adăpost Anderson. Să-l rog pe grădinar să aleagă un loc potrivit, poate în spatele casei?

— Pierdere de timp. N-o să-l folosesc.

— Poate de dragul servitorilor, tata. Cred că i-ar linişti să ştie că există un loc în care să se adăpostească de bombe.

Aşteptă. Să-i spună oare că şi ea îl dorea, la fel de mult ca servitorii?

— Nu vreau ca grădina mea să fie răscolită pentru nimic. Servitorii se pot adăposti în pivniţa de vinuri, dacă asta-i face să se simtă mai bine.

Renunţă să mai insiste şi se duse să-şi schimbe hainele, ca să ajungă la gară înainte de sosirea trenului.

Era cald pentru septembrie, iar Audrey ajunsese în gară istovită şi încălzită, cu băşici la picioare din cauza lungului drum parcurs pe jos. Se întrebă din nou dacă n-ar fi fost mai bine să cumpere o bicicletă. O mulţime numeroasă se strânsese în întâmpinarea trenului, toate femeile din sat se pare, tinere şi vârstnice, aşteptând să găzduiască copii evacuaţi. Când în cele din urmă trenul pufăi intrând în gară, se stârni o larmă cum nu mai auzise nicio dată până acum. Copiii mai mari ieşiră din vagoane strigând şi luându-se la harţă, cei mici jelind după mamele lor. Sute de copii dădură năvală pe peron, precum un cuib de furnici ce fusese deranjat. Ofiţerul însărcinat cu repartizarea copiilor îşi croi drum în învălmăşeală încercând în zadar să restaureze ordinea, însă aceştia nu-l luară în seamă, dornici să alerge liberi după lunga călătorie din Londra. Audrey aşteptă în umbra acoperişului clădirii ca, treptat, cei responsabili să-i împartă pe copii în grupuri şi să-i trimită spre casele şi fermele din zonă. Rămase un grup numeros după plecarea acestora. Ofiţerul se întoarse spre Audrey.

— Restul sunt ai dumneavoastră, domnişoară Clarkson. Aveţi treizeci de copii pentru Wellingford Hall, împreună cu învăţătoarea lor, domnişoara Bristol.

— Treizeci! Dar... nu avem destule paturi! Sau alimente! Ne-am pregătit doar pentru jumătate din acest număr.

— Ei, haideți, domnișoară Clarkson. Este contribuția dumneavoastră patriotică la acest război. Toți cei din sat găzduiesc copii, și știți bine cât de mici sunt unele dintre casele din sat. Wellingford Hall este enorm prin comparație. Nu ar trebui să fie o problemă să mai găsiți câteva dormitoare goale.

Disprețul ofițerului pentru familia lui Audrey era limpede. Știa că asta se datora, în mare măsură, disprețului evident pe care mama sa îl nutrea pentru săteni. Își ignorase cu totul responsabilitățile de stăpână a moșiei. Audrey încerca să compenseze cumva această lipsă, însă avea de parcurs drum lung până la a câștiga acceptarea acestor oameni, ca să nu mai vorbim de admirația lor.

Măsură cu privirea neastâmpăratul, gălăgiosul grup ce avea să-i aparțină din clipa asta. *Treizeci!* Nu se simțea deloc pregătită pentru o asemenea sarcină. Trase aer în piept, amintindu-și cum o învățase, odinioară Eve să fie bravă, amintindu-și gâdilitura gângăniilor moarte în palma ei.

— Foarte bine. Îl anunțați, vă rog, pe domnul Grayson că suntem gata de plecare? A fost de acord să ne ducă la Wellingford în căruța dumnealui.

Căruța nu era suficient de încăpătoare pentru treizeci de copii, așa că cei mai mari împreună cu învățătoarea porniră în urma ei, în timp ce Audrey urcă lângă căruțaș. Viața la țară era o noutate pentru copii, dovedindu-se a-i amuza enorm pe băieții mai mari care, în loc să rămână în urma căruței, se cocoțară în copaci și se alergară săltând peste garduri, sperind o turmă de oi și provocând panică într-o cireadă de vite. Audrey n-avea idee cum să restaureze ordinea. Hotărî să-i lase pe hoinari în grija însoțitoarelor lor, iar ea să vadă de micuța care plângea în căruță, în spatele ei. Audrey o luă în brațe, încercând s-o liniștească.

— Aproape am ajuns, micuțo. Mai e puțin. Dumnezeule! Cred că-ți este foame.

Oare vor avea suficientă mâncare ca să hrănească treizeci de guri? Și unde o să-i culce pe toți?

Copila din brațele ei continuă să se agite în ciuda eforturilor lui Audrey, scoțând vaiete țipătoare, continue, ce o călcau pe nervi. Nu-i venea să-și folosească propria batistă pentru a șterge nasul fetei. Mirosul îi dădea de știre că avea nevoie de o baie, iar micuța avea boabe de orez în părul unsuros. Unul dintre boabe făcu un salt.

Păduchi!

Audrey avu nevoie de toată stăpânirea de sine pe care o putea aduna pentru a n-o arunca pe fetiță din căruță. Cu micuța cocotată într-o poziție ciudată în poala ei și simțind furnicături pe piele, Audrey făcu restul drumului cutremurându-se de groază.

— Opriți în spatele conacului Wellingford Hall, vă rog, îi spuse ea domnului Grayson.

Bine-ar fi dacă calul ar porni-o la galop și nu s-ar târî atât de lent și greoi.

Audrey coborî grăbită îndată ce căruța se opri, așezând jos copilul infestat. Ceilalți copii săriră din căruță la rândul lor, țipând de încântare și răspândindu-se în toate direcțiile. Doamna Smith și două cameriste le ieșiră în întâmpinare, consternate la vederea invaziei. Audrey se îndreptă grăbită spre ele.

— Trebuie să-i îmbăiem pe acești copii și să-i despăduchem. Nu-i putem primi înăuntru până nu facem asta.

— Sunt atât de mulți! spuse doamna Smith. Cum ne vom descurca?

— Și aceștia nu sunt toți. Ceilalți vin pe jos.

Audrey luptă din răputeri să controleze panica ce-o sufoca. Nu așa trebuia să se întâmple. Își imaginase că va primi în frumoasa ei casă câțiva copii curați, liniștiți, și nu gloata asta.

— Trimite pe una dintre fete în sat după săpun și... și orice altceva recomandă spițerul.

Probabil că și hainele le erau contaminate. Și tot ce aveau în ranițe.

— Dar spălătoresele nu vin decât săptămâna viitoare, domnișoară Audrey.

— Le rugați să vină mai repede? Le voi plăti oricât cer.

— Și copiii ce vor purta între timp?

Audrey nu răspunse. N-avea idee. Oare ar fi un lucru îngrozitor să-i cazeze în șopron? Se simți egoistă și răsfățată și numai la gândul acesta, însă nu-și dorea decât ca acești copii să dispară!

Între timp ajunseseră și cei rămași în urmă, iar acum se fugăreau unii pe alții prin grădina de verdețuri. Grădinarul ieși în fugă din șopron învârtind o greblă și amenințându-i să-i altoiască bine. Băieții făcură haz și-l înconjurară țopăind, de parcă totul nu era decât o joacă.

— Nu-i puteți controla? o întrebă Audrey pe învățătoarea lor.

Domnișoara Bristol încă nu-și trăsesese sufletul după lungul drum pe jos, așa că nu răspunse. Era o femeie cu o înfățișare severă, la vreo cincizeci de ani, cu talia groasă, șosete groase din bumbac și încălțări ca o pereche de cărămizi. Drumul de la gară până aici o istovise și era limpede că n-avea niciun control asupra copiilor.

Brusc, tatăl lui Audrey ieși din casă cu pușca de vânătoare.

— Plecați de pe proprietatea mea! răcni el. Acum!

Trase un foc în aer, iar băieții dădură fuga la căruță, adăpostindu-se sub ea. Cei mai mici începură să plângă. Audrey se îndreptă grăbită spre el.

— Se află aici prin ordin guvernamental, tată. Găzduirea lor e obligatorie.

— Mai vedem noi dacă așa stau lucrurile!

Intră în casă ca o furtună, mormăind ceva despre faptul că avea să-i telefoneze cunoștinței lui, membru în Parlament, sau poate chiar lui Neville Chamberlain. Audrey și-i imagină pe copii alergând nestingheriți prin Wellingford Hall, la fel cum făcuseră în grădină, și speră ca tatăl ei să reușească să vorbească cu primul ministru. Se împotrivi tentației de a-l urma pe tatăl ei înăuntru, zăvorând toate ușile. Se întrebă ce ar fi făcut Eve.

Eve ar fi preluat controlul situației. Nu i-ar fi lăsat pe acești copii să alerge ca sălbatici. Audrey își adună tot curajul de care era în stare și strigă:

— Liniște! Cu toții!

Fu uimită când aceștia o ascultară.

— Aceasta este casa mea și ori o respectați și ascultați de regulile mele, ori veți pleca de aici!

Îl zări pe unul dintre băieții mai mari imitând-o în batjocură, însă îl ignoră.

— Cine nu ascultă nu mănâncă. Cine nu se poartă cum se cuvine în casa mea va dormi în șopron sau afară, în pădure, laolaltă cu celelalte animale. Ați înțeles?

Una dintre fete ridică mâna ca la școală.

— Mi-e foame. Când vom mânca?

— Îndată ce vă veți liniști.

Audrey se întoarse spre doamna Smith și spre cele două cameriste.

— Pregătiți niște sandviciuri. Le vom da de mâncare aici și, în timp ce mănâncă, le vom pregăti baia. Nu le voi îngădui să intre în casă în starea în care se află.

Domnul Grayson descărcase bagajele și se pregătea să plece. Audrey îi strigă să aștepte.

— Du-te cu el în sat, îi spuse ea uneia dintre slujnice. Întreabă-l pe spițer de ce avem nevoie ca să despăduchem treizeci de copii.

Fata se grăbi să urce în căruță, de parcă i s-ar fi oferit grațierea.

Cu ajutorul foarte reticentului Robbins și a încă furiosului George, Audrey reuși să-i împartă pe copii în grupuri mici și să-i așeze pe un colț de peluză ca să-și mănânce sandviciurile. Apoi slujnicele îi separară pe băieți de fete și-i săpuniră pe toți, folosind fiecare covată și lighean pe care-l găsiră în casă, și galoane de apă fierbinte și săpun. Apoi Audrey îi puse la treabă pe copii și slujbași, încredințându-le pieptenii cu peri deși pe care spițerul îi recomandase.

— A spus că este singurul mod garantat de a scăpa de păduchi și lindini, doamnă, îi spusese slujnica.

Audrey nu găsi curajul de a lupta cu paraziții, așa că o luă deoparte pe domnișoara Bristol, învățătoarea, ca să discute cu ea.

— Cred că ar fi bine ca copiii să meargă în fiecare dimineață la școala din sat. Sunt prea multe lucruri care le distrag atenția aici, și nu vor reuși să se concentreze la lecții. Poate că drumul până în sat și înapoi le va mai consuma din energie.

— Școala din sat este suficient de spațioasă pentru toți?

Audrey știa că nu este, dar n-avea să se răzgândească. Își dorea ca măcar o parte a zilei copiii să nu se afle aici.

— O să-l întreb pe vicar dacă nu ne poate pune la dispoziție biserica. Vom găsi loc undeva.

La ora de culcare, fărâma de ordine pe care Audrey reușise s-o instaureze se transformă în haos.

— Mă puteți sfătui ce să fac? o întrebă pe domnișoara Bristol. Nu avem destule paturi.

— Mulți dintre acești copii sunt frați și surori. Împărțiți-i pe familii și puneți-i pe cei mai mari să aibă grijă de frații lor mai mici. Asta fac acasă. Sunt sigură că și acasă împart același pat.

Sfatul femeii se dovedi a fi de ajutor, iar în cele din urmă copiii se instalară în paturi alături de frații sau surorile lor. Audrey desemnă un servitor pentru fiecare cameră, menit să-i supravegheze pe copii, apoi se îndreptă spre odaia menajerei, ca să-i mulțumească pentru tot ajutorul dat.

— S-ar putea să nu avem nevoie de mai multe paturi, la urma urmei, îi spuse ea doamnei Smith, care pica de oboseală. Se pare că mulți dintre ei nu sunt obișnuiți să doarmă într-un pat, sau preferă să doarmă pe podea. Una dintre fete mi-a spus că paturile sunt pentru cei morți. Închipuie-ți!

— Acești copii sunt cei mai săraci dintre săraci. Dacă n-ar fi atât de mulți, chiar mi-ar părea rău pentru ei.

— Ei bine, nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru ajutorul dat. Să sperăm că zilele ce ne stau înaintea vor fi mai bune.

Se auzi o bătaie la ușa doamnei Smith, iar Robbins își vârî capul înăuntru.

— Scuzați-mă, domnișoară Audrey, însă vă așteaptă afară doi inspectori ARP*, care vor să vorbească cu dumneavoastră. Au cerut să vorbească cu domnul Clarkson, însă dânsul nu vrea să fie deranjat.

* Air Raid Precautions – Organizație dedicată protejării civililor de pericolul raidurilor aeriene. Scopul agenților ARP era acela de a patrula străzile în timpul stingerii, pentru a se asigura că nicio lumină nu este vizibilă (n.tr.).

Inspectorii așteptau pe treptele din fața casei. Audrey recunoscu în bărbatul înalt și subțire, cu umerii încovoiați, pe unul dintre diaconii de la biserică. Femeia durdulie de lângă el era soția sa.

— Bună seara, domnișoară Clarkson, spuse el, scoțându-și bereta. Îmi pare rău să spun că aveți o mică problemă. Dacă sunteți amabilă, vă rog să ieșiți și să închideți ușa, și veți vedea despre ce vorbesc.

Audrey își înăbuși un oftat și făcu ce i se ceruse, închizând ușa și urmându-l la câțiva pași depărtare de casă. Seara de toamnă era răcoroasă și umedă, și-și dori să fi avut pe ea un jersey. Norii ce ascundeau luna și stelele amenințau cu ploaie. *Ploaie!* Încercă să nu intre în panică la gândul a treizeci de copii închiși în casă într-o zi ploioasă.

— După cum puteți vedea, spuse bărbatul arătând spre conac, lumina se strecoară afară de peste tot. E imperativ ca toate zonele rurale să rămână într-un întuneric total, pentru ca dușmanii noștri să nu aibă niciun indicator de urmat în timpul bombardamentelor.

Fâșii de lumină se strecurau din dosul ferestrelor la toate cele trei etaje, inclusiv în dreptul biroului tatălui ei. Acesta nu îngăduise nimănui să intre în vizuina sa, iar lumina strălucea ca un far în noaptea întunecată. Din câte putea vedea Audrey, totul în jurul conacului era cufundat într-un întuneric gros, făcând ca lumina ce se strecura din casă să pară chiar mai strălucitoare.

— Îmi pare rău, dar am rămas fără material de camuflaj.

Doar azi dimineață stătuse cocoțată pe scară ca să fixeze materialul la ferestre?

— Vedeți dumneavoastră, Wellingford are atât de multe ferestre, și...

— Va trebui să le vopsiți. Și va trebui s-o faceți imediat. Măine, de fapt.

Gândul că trebuia să spoiască cu vopsea neagră, urâtă, frumoasele ferestre cu șprosuri de la Wellingford Hall, o îndureră pe Audrey.

— Da, înțeleg. Însă nu sunt sigură că vom reuși să facem asta mâine. Tocmai am primit treizeci de copii evacuați – mai

mulți decât am plănuit – și instalarea lor aici a fost puțin haotică. Vom rezolva problema stingerii pe viitor, promit.

Inspectorul părea atât de ursuz și serios, încât Audrey abia reuși să se împotrivească năstrușnicului impuls de a spune, „*Jur pe ce am mai scump.*”

— Și noi am primit copii, spuse femeia-inspector ridicându-și bărbia. Și noi nu avem servitori care să ne ajute, nu-i așa?

— Desigur. Îmi pare rău.

Audrey nu-și dădea seama pentru ce-i părea rău, însă simțise nevoia de a-și cere scuze.

— Va fi un altfel de război, domnișoară Clarkson, adăugă soțul. Suntem cu toții implicați în luptă de data asta, nu doar soldații. Femeile și copiii de asemenea. Vă place sau nu, fiecare trebuie să-și facă partea în perioada asta, pentru că trebuie să învingem. Altfel... e de neconceput să vedem trupele naziste călcându-ne satul și luându-ne toată mâncarea, așa cum au făcut în Polonia.

Audrey se gândi din nou la Alfie, care suferea ororile nemăsurabile ale războiului, și simți cum i se strânge stomacul.

— Da, desigur. Înțeleg. Mulțumesc.

— Mă tem că va trebui să vă amendăm pentru faptul că nu v-ați conformat, spuse el, înmânându-i o bucată de hârtie. Și va mai fi o amendă mâine seară, dacă nu rezolvați problema. Noapte bună, domnișoară Clarkson.

Îi privi pe inspecitori îndreptându-se încet spre sat, cu pași târșâiți și cu creșetele plecate, într-un întuneric negru ca smoala. Își aminti că astăzi strigase la copii și le ceruse să asculte, și știu că va trebui să devină mult mai dură și mai curajoasă dacă voia să supraviețuiască zilelor ce vor urma. Indiferent ce se va întâmpla, Audrey avea să se asigure că Wellingford Hall va fi încă în picioare, în toată gloria sa, când Alfie se va întoarce acasă din război.

9

Londra, mai 1940

— Așteptați-mă, vă rog, spuse Audrey șoferului de taxi. Nu stau mult.

Norii acopereau cerul după-amiezii târzii, oglindindu-i starea de spirit în timp ce urcă grăbită treptele șubrede ale pensiunii în care locuia Eve. Căută soneria și, cum n-o găsi, bătău în ușă. Nimic. Dacă Eve nu mai locuia aici? Trecuseră mai bine de patru ani de când Audrey venise aici cu Eve, după funeraliile regelui George. *Te rog, te rog*, imploră ea în tăcere. Regreta că nu păstrase legătura cu ea. În ciuda multelor lor diferențe, încă o considera pe Eve drept cea mai apropiată prietenă a ei, singura persoană care o cunoștea cu adevărat, fără masca pe care uzanțele i-o impuneau.

Dinăuntru răzbătură voci. Bătu din nou în ușă. Fata care deschise, în cele din urmă, părea a fi iritată.

— Nu trebuie să bați la ușă, să știi. Intră, pur și simplu.

Sunetul slab al știrilor difuzate la radio răsuna în camera de zi. Fata părea nerăbdătoare să se întoarcă acolo.

— Pe cine cauți? o întrebă peste umăr.

— Pe Eve Dawson.

— Aici.

Arătă spre salonul aglomerat, unde fetele stăteau adunate în jurul radioului, așezate pe scaune, pe canapea și pe fiecare loc liber de pe dușumea.

— Eve, te caută cineva.

Eve își ridică privirea din mijlocul grupului și se făcu albă la față.

— Audrey! Ce s-a întâmplat? Alfie?

Sări în picioare și se strecură printre fetele așezate, cu aceeași grație cu care odinioară sărise de pe o piatră pe alta pentru a trece pârâul.

— Ai vești de la Alfie?

— Din câte știu eu, este bine, spuse ea când Eve ajunse la ușa salonului. Ultima oară când am primit vești de la el, se afla în Belgia, cu BEF, dar acum, de când cu retragerea, nu mai știm unde este.

— Nici eu n-am primit vești. Scrie foarte rar. Iar atunci când o face, nu poate spune unde se află.

— Ascultă, am vorbit cu unchiul meu care este în Camera Lorzilor...

— Șșșș! sâsâi una dintre fete.

Audrey o trase pe Eve în vestibul, aruncând o privire afară, ca să se asigure că taxiul încă o aștepta. Era acolo. Trebuia să se grăbească, cât încă mai era suficientă lumină pentru circulația pe străzi.

— Ai auzit ce se întâmplă în Franța? Întrebă Audrey.

— Desigur! E teribil, nu-i așa? Naziștii zdrobesc Europa. Noi suntem singurii care am mai rămas.

— Nu am timp să intru în toate detaliile, dar crezi că ai putea să mă duci cu mașina noastră pe coastă? Taximetristul nu vrea să mă ducă atât de departe. Te rog, Eve. Îmi doresc cu disperare să-l ajut pe Alfie și pe ceilalți soldați, iar tu știi să șofezi.

— Asta este pentru operațiunea de salvare despre care se vorbește?

Audrey își coborî glasul, pentru ca celelalte fete să n-o audă.

— Publicul nu știe cât de disperată e situația, însă unchiul meu spune că trupele noastre sunt blocate pe coasta Franței, cu spatele la canal.

— Nu te pot duce până în Franța, Audrey, spuse Eve cu zâmbetu-i caracteristic. Poate că nu am terminat școala, dar știu ceva geografie.

— Du-mă doar pe coastă. Tata are acolo un vas. Este nevoie de fiecare ambarcațiune disponibilă pentru evacuarea soldaților noștri – bărci de pescuit, feriboturi, chiar și vase de agrement, precum al nostru.

Eve încuviință în timp ce păru a încerca să înțeleagă situația.

— Alfie m-a scos în larg de câteva ori cu barca voastră. Așteaptă să-mi iau haina și poșeta.

Fugi sus pe scări și se întoarse câteva clipe mai târziu, luându-și jacheta pe ea. Audrey se simți puțin mai liniștită. Avea un aliat în încercarea de a-l salva pe Alfie. Era recunoscătoare, pentru prima dată, pentru relația dintre Eve și fratele ei – oricum ar fi fost aceasta. Ieșiră în grabă și urcară în taxi.

— Unde mergem? întrebă Eve.

— Acasă, după mașină.

Audrey se sili să rămână calmă. Aveau înainte un drum lung până la coastă.

— Sunt atât de puține știri reale în ziare sau la BBC, încât am simțit că înnebunesc de grijă la Wellingford. Unchiul meu spune că naziștii au împins spre coastă armata noastră și mare parte din armata franceză. Bărbații sunt înconjurați și blocați pe mal, și vor fi luați prizonieri sau vor fi uciși dacă nu-i aducem acasă. Când am auzit despre evacuare, imediat mi-a zburat gândul la barca noastră. Marina se poate folosi de ea dacă aș ajunge acolo, ca să le-o încredințez. Însă tata e plecat, ca să se asigure că fabricile și căile ferate funcționează la parametri maximi, așa că ține de mine să fac asta. Am nevoie de ajutorul tău, Eve.

— Chiar înainte de a sosi tu, la radio se făcea apel pentru ambarcațiuni.

Taxiul ajunsese acasă, iar Audrey spuse șoferului să ocolească clădirea și să le ducă la garajele aflate în spate. Mașina lui Alfie și cea pe care o conducea Williams erau parcate alături în fostele grajduri.

— Îți vine să crezi? întrebă Audrey. Avem aici două mașini perfect funcționale și niciunul dintre servitori nu știe să șofeze.

De-asta m-am gândit la tine. Obişnuiam să privesc de la fereastra dormitorului meu când Williams îţi dădea lecţii de şoferie.

Privi la Eve şi zări pe chipul ei urma unui zâmbet.

— N-o spune, Eve.

Aceasta râse, acelaşi râs cald, gâlgâit, pe care-l auzise în acea zi când se întâlniseră pentru prima oară în pădure.

— Să nu spun ce?

— Că Williams m-ar fi învăţat şi pe mine dacă n-aş fi fost atât de laşă.

— Nu m-am gândit deloc la asta. M-am gândit că tu nu aveai niciun motiv să şofezi, pentru că Williams te ducea peste tot. Apropo, mai ai veşti de la el? Mama mi-a spus că s-a alăturat Departamentului Civil Auxiliar de Pompieri.

— Nu, nu am primit niciun fel de veşti.

Îşi înfrână impulsul de a se scuza pentru că nu ştia mai multe despre fostul lor şofer, ca şi cum nu i-ar fi păsat.

— Ce maşină vrei să luăm?

— Nu pe a lui Alfie. Ne-ar ucide. În plus, am mai multă experienţă cu maşina lui Williams.

Eve deschise uşa şi se strecură în spatele volanului, luându-şi câteva clipe ca să se instaleze, trecându-şi mâinile peste volan şi ajustând oglinzile. Porni motorul, decuplă frâna şi scoase maşina din garaj. Audrey închise uşa garajului în urma lor şi sări în maşină.

— Ştii cum ajungem acolo? întrebă Eve intrând în traficul londonez.

— Cred că da. Cum nimeni nu a folosit maşinile noastre de când a plecat Alfie, ar trebui să avem suficiente cupoane de benzină. Vasul e andocat în Folkestone şi Marina probabil că are oameni acolo. Îmi pare rău, dar va trebui să petrecem noaptea în Folkestone. Dacă nu se înseninează ca să avem parte de lumina lunii, nu ne vom putea întoarce acasă după ora stingerii.

Nervozitatea şi frica îi alimentau pălăvrăgeala. Eve părea calmă, ca de obicei, concentrată la drum şi la traficul aglomerat. Baloane argintii de baraj planau legănându-se deasupra lor, prigonite cu cabluri. Audrey o direcţionează pe Eve spre ieşirea din spre sud-est a Londrei.

— N-am mai condus mașina asta prin oraș până acum, spuse Eve, depășind un autobuz roșu. Ca să știi.

— Am încredere în tine.

Când ajunseră la periferia Londrei, începu să plouă.

— O, nu, gemu Audrey. Ploaia ne va încetini și mai mult.

Mișcările ritmice ale ștergătoarelor de parbriz o călcau pe nervi, parcă șoptind, *Dă-i zor! Dă-i zor! Dă-i zor!* După spusele unchiului ei, Marea Britanie probabil că va fi forțată să se predea dacă armata nu va fi salvată.

Eve se aplecă înainte pe scaunul șoferului, ca și cum ar fi încercat să vadă mai bine drumul prin ploaia torențială.

— Alfie obișnuia să ajungă la mare în mai puțin de două ceasuri, spuse ea. Conducea atât de tare, încât eram pe jumătate moartă de frică. Nu e de mirare că nimic nu-mi pare familiar – vedeam totul ca prin ceață.

— Îți mulțumesc că ai fost de acord să mă duci cu mașina. Tu...

Audrey ar fi vrut să-i spună că o consideră o prietenă bună, cineva pe care întotdeauna s-a putut baza, însă cuvintele îi înghețară pe limbă când realizează că ea nu-i fusese prietenă loială Evei. Probabil că Eve nu făcea asta de dragul prieteniei lor.

— Cred că ții foarte mult la Alfie, dacă ai lăsat totul și faci asta pentru el, spuse Audrey în schimb.

— Sunt îndrăgostită de el.

Eve spusese cuvintele atât de încet, încât Audrey abia le auzi în vacarmul făcut de motor și de gălăgioasele ștergătoare.

— Mi-aș petrece cu bucurie tot restul vieții alături de el dacă mi-ar cere-o, dar nu cred că o va face vreodată. Știu că se vede și cu alte fete în afară de mine.

— Îmi pare rău că nu pot să fiu de mare ajutor. Sincer, nu mă pot gândi la o soție mai bună pentru el decât tine.

Eve o privi întrebător, apoi își îndreptă atenția spre șosea.

— Vorbesc serios, Eve. Fratele meu merită ce e mai bun, iar tu ai mult mai mult de oferit în ce privește caracterul și... și vitalitatea, decât celelalte fete pe care le cunosc. Și, cu siguranță, mai mult curaj. Însă ca să fiu foarte onestă cu tine, Alfie ar trebui să-i sfideze pe ambii noștri părinți pentru a se căsători cu tine.

Ține minte, Alfie face întotdeauna ce-i place. Și i se trec multe cu vederea, având în vedere că este moștenitor. Însă cel mai probabil, va ajunge să cedeze presiunii lor în cele din urmă. Nu vreau să fii rănită.

— E prea târziu pentru asta. Deja îl iubesc. Orice se întâmplă acum – când se va întâmpla, în cele din urmă – va însemna suferință.

Scoase o batistă din buzunarul hainei, iar Audrey crezu că o va folosi pentru a-și șterge lacrimile. În schimb, Eve curăță umezeala din interiorul parbrizului.

— Lasă-mă pe mine să fac asta, spuse Audrey, luându-i batista. Ascultă, știu că ceea ce voi spune sună ca un clișeu, dar cu siguranță trebuie să fi existat o sumedenie de alți bărbați interesați de tine înainte ca toți să plece la război. Ești atât de frumoasă, Eve.

Era adevărat. Eve avea o frumusețe nealterată, ce nu necesita cosmetice și coafuri elaborate, o inocență feciorelnică sporită de părul bogat, nisipiu, ochii limpezi, cenușii, și încântătorii pistrui.

— Ei bine, fermecătorul tău frate i-a eclipsat pe toți ceilalți, spuse Eve. Îi voi rămâne alături atâta vreme cât este speranță, chiar dacă știu că probabil nu se va căsători niciodată cu mine. Eu nu am terminat școala, mama mea este servitoare, iar eu lucrez ca dactilografă alături de o mulțime de alte fete care se îndreaptă spre nicăieri.

Oftă, apoi spuse:

— Dar tu, Audrey? Există vreun bărbat în viața ta?

— Puțin probabil. Procesul de curtare în lumea mea este atât de artificial încât e imposibil să te îndrăgostești nebunește. Și asta aș vrea eu – să mă îndrăgostesc nebunește de un bărbat care mă iubește pe mine, nu banii tatălui meu. Mă tem că e foarte greu să fac diferența, căci bărbații pe care-i cunosc au fost învățați să facă toți pașii adecvați și să spună ceea ce se impune a fi spus în astfel de situații. Alfie nesocotește regulile și sper să găsească adevărata dragoste într-o zi, însă tovarășii lui se tem să se îndepărteze de grupul limitat de femei pe care părinții le-au ales pentru ei.

Și, în cele din urmă, Audrey avea să se căsătorească, obedientă, cu bărbatul pe care mama ei îl alesese pentru ea.

— Te deranjează dacă deschid puțin geamul? întrebă Eve, răsucind mânerul. Aerul devine înăbuşitor.

— Nu, deschide-l. În felul ăsta se vor dezaburi şi geamurile.

Audrey curăţase viguros geamurile preţ de câteva minute cu batista Evei.

— Şi ce se mai întâmplă la Wellingford Hall zilele astea? întrebă Eve. Am auzit că ai adăpostit copii evacuaţi din Londra.

— I-am găzduit, aşa e. Treizeci, la un moment dat. Satul era şi el ticsit de copii. Însă acum toţi copiii care au locuit la noi au plecat. *Din fericire*, ar fi vrut să adauge. Şi cei mai mulţi din sat.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Războiul nu părea să se încheie prea curând, aşa că s-au întors acasă. După patru luni, ne-au mai rămas doar opt copii. Unora li s-a făcut dor de casă – spuneau că e prea linişte pentru ei la ţară. Alţii au fost chemaţi acasă pentru că mamele lor n-au mai putut suporta despărţirea de ei. Însă cei mai mulţi s-au întors acasă pentru că părinţilor li s-a cerut să plătească şase şilingi pe săptămână pentru găzduirea lor, şi de ce să risipească toţi banii aceştia când bombele n-au căzut, aşa cum ne-am temut cu toţii?

— Ei bine, acum se pare că suntem ţintă. Suntem singurii rămaşi în calea naziştilor.

— Şi nu ne putem apăra fără o armată. Trebuie să salvăm cât mai mulţi bărbaţi cu putinţă.

Din nou Audrey se strădui să-şi controleze panica, silindu-se să-şi păstreze calmul. Îşi simţea stomacul ghem din cauza fricii, în aşa măsură încât în ultimele zile abia dacă reuşise să înghită ceva. Trase aer în piept, expirând încet.

— Îmi pare rău, dar nu te-am întrebat cum te-ai descurcat tu, Eve. Ai spus că lucrezi ca dactilografă?

— Corect... dar probabil că voi fi concediată dacă mâine nu mă prezint la lucru.

— O, Eve! Îmi pare atât de rău! N-ar fi trebuit să presupun că poţi abandona totul, la simpla mea solicitare.

— Nu contează. Ca să-ţi spun adevărul, îmi urăsc slujba. Mor de plictiseală. Tot ce fac toată ziua este să dactilografiez circulare şi facturi. Nu-mi place să stau într-un birou ziua întreagă.

Cel puțin, când eram ajutor la spălătorie, mă puteam furișa afară din când în când, ca să mă plimb prin grădinile lui George – adică ale conacului Wellingford.

Audrey o înțelegea foarte bine, însă știa că murmurele sale compătimitoare ar fi sunat fals. Nici ei nu-i plăcea viața la oraș și tânjea să se întoarcă la pacea și liniștea conacului de la țară. Însă ea, cel puțin, *se putea* întoarce.

Drumul deveni mai întunecos și mai încețoșat pe măsură ce se lăsa seara, nori groși atârând jos pe cer în apropierea coastei. Realitatea războiului o izbi puternic pe Audrey în timp ce trecură pe lângă șiruri de sârmă ghimpată și mormane de saci cu nisip ce blocau drumurile lăturalnice și lanurile fermierilor. Patrulă de soldați le opriră în trei puncte de control diferite, ca să le controleze mașina. Pe când ajunseră în Folkestone, locul unde era ancorată barca, drumul devenise abia vizibil, obligându-le să înainteze cu încetineala melcului. Opriră de două ori pentru a cere îndrumări către debarcader. Audrey îl recunoscu imediat și oftă ușurată, bucuroasă că-și dusesese la îndeplinire misiunea.

— O să le încredințăm barca și am isprăvit.

Eve parcă și opri motorul. Se rezemă de spătarul banchetei, rotindu-și capul în încercarea de a se elibera de tensiunea acumulată în gât și umeri. Când ieșiră din mașină, aerul era rece și încărcat de umezeală. Audrey își simți buzele sărate.

— Recunosc locul acesta acum, spuse Eve. Se pare că e ceva mișcare acolo, la marginea apei.

Se îndreptară spre siluetele întunecate ce umblau de colo-colo lângă doc, iar Audrey recunoscu ușurată uniforma Marinei Regale. Ofițerul care dădea ordine părea istovit și neîngrijit, ca și cum n-ar fi dormit, nu s-ar fi ras și nu și-ar fi schimbat hainele de câteva zile.

— Mă scuzați, sunt domnișoara Clarkson, iar aceasta este domnișoara Dawson. Am auzit apelul pentru ambarcațiuni și am venit de la Londra ca să vă punem la dispoziție vasul familiei mele. Este ancorat la acest debarcader și este suficient de spațios ca să transporte câțiva bărbați.

— Vă mulțumesc, domnișoară Clarkson. Chiar acum organizăm flota. Trag nădejde că veți putea naviga până la Dover?

— Ei bine... nu... Eu... Eu...

— Vedeți dumneavoastră, nu avem oameni suficienți pentru asta.

Audrey nu reuși să răspundă. Cineva din Marină ar fi trebuit să se descurce mai departe. Frica o asaltă, precum valurile ce se izbeau de debarcader, la gândul că va trebui să navigheze ea însăși.

— Sigur că o să navigăm, spuse Eve, pășind înainte. Spuneți-ne ce avem de făcut.

— Dacă ați putea s-o aduceți lângă celelalte ambarcațiuni, vă puteți alătura flotei. De aici până la Dover sunt doar douăsprezece mile. N-ar trebui să dureze mult. Vă vom aștepta, dacă vreți.

— Da, mulțumim, spuse Eve. Ne întoarcem imediat cu barca.

Își trecu brațul pe sub cel al lui Audrey înainte ca aceasta să apuce a protesta și o trase spre cala unde barca stătea ancorată laolaltă cu alte câteva.

— Știi să navighezi, nu-i așa? o întrebă Eve în timp ce se îndreptă într-acolo poticnindu-se. Alfie mi-a spus că te-a învățat.

— Nu cred că pot...

— Trebuie să încerci, Audrey. Asta a fost ideea ta, îți amintești? Trebuie să-i salvăm pe Alfie și tovarășii lui. Sunt abandonți acolo.

— Eu... nu pot.

Își târâse picioarele în tot acest timp, însă când se opri brusc, Eve o apucă de umeri și o scutură ușor.

— Nu fi atât de lașă, Audrey! Chiar tu mi-ai spus cât de disperată e situația. Nu salvăm doar gâtul fratelui tău. Cine va păzi Anglia și prețiosul tău Wellingford Hall dacă toți bărbații noștri sunt capturați și uciși de naziști? Suntem singura națiune liberă ce-a mai rămas și suntem în vizor!

— Știu, știu, dar eu nu am curajul tău.

— Atunci spune-mi cum să pornesc afurisita asta de barcă și o fac eu.

— Eve, nu poți!

— Privește-mă.

Mărșălui spre docul plutitor și pași pe el, scrutând întunericul în căutarea ambarcațiunilor ce se legănau ușor, doar simple siluete în întuneric. Audrey ezită, apoi o urmă, mai puțin sigură pe proprii pași.

— Asta e, nu-i așa? strigă Eve. *Rosamunde?*

— Da.

Audrey încercă să-și amintească vreo împrejurare în care mama să fi navigat pe barca ce-i purta numele, o împrejurare în care să fi ieșit în larg toți patru, ca familie – și nu reuși. Eve sărise deja peste golul ce se căsca între debarcader și punte când Audrey ajunse acolo. Eve îi întinse mâna.

— Haide, sari. Te prind eu.

Alfie întotdeauna o ajutase pe Audrey să urce în barcă, iar amintirea chipului ars de soare, zâmbitor, al fratelui ei, o îmboldi înainte. Traversă puntea unduitoare către timonerie și se prăbuși pe scaunul căpitanului, în spatele parbrizului. Vasul părea mai mare decât își amintea Audrey. Alfie o învățase pașii pe care trebuia să-i facă pentru a porni motorul și a o scoate din debarcader, iar acum se strădui să și-i aducă aminte.

Avu senzația unei victorii când motorul bolborosi și se trezi la viață, scoțând un vălătuc de fum uleios. Eve chiui. Părea să știe cum să desfășoare frânghiile de pe balize și să îndepărteze vasul de doc. Audrey simți cum vasul plutește liber. Scrută cerul întunecat și apele cenușii, de nedeslușit în beznă, și icni.

— Oh, Doamne! Nu văd nimic!

— Caut o lanternă.

Eve se aplecă și coborî sub punte, iar Audrey o auzi scotocind în întuneric. Ieși pe punte din nou, aducând cu ea o lanternă cu baterii.

— Știu că lumina e interzisă, spuse ea târându-se spre prova, dar cred că asta este o urgență.

— Dă-mi de știre dacă vezi ceva înainte ca să observ eu, îi strigă Audrey.

Cu raza slabă a lanternei luminând apa în fața sa, Audrey reuși să direcționeze vasul și ajunseră la debarcaderul unde le

așteptau ofițerul și celelalte ambarcațiuni, al căror contur întunecat se distingea în apele agitate. Ea și Eve erau singurele femei.

— Bună treabă, doamnelor, le spuse ofițerul în timp ce Audrey lăsa motorul să meargă la turație mică. O să vă pun în mijlocul flotei, bine? Va fi cineva înaintea voastră și cineva în spatele vostru, pe tot parcursul călătoriei până la Dover. Aveți grijă doar să fiți cu ochii pe unul dintre vasele din jur și n-ar trebui să aveți probleme.

O mulțime de alte motoare porniră în acea clipă și ambarcațiunile începură să se îndepărteze de mal, în apele canalului. Nervii întinși la maximum și vântul rece o făcură pe Audrey să se cutremure. Nici ea și nici Eve nu erau îmbrăcate cu haine potrivite, însă cum era să-și închipuie că avea să navigheze ea însăși vasul? Eve coborî din nou sub punte și se întoarse cu două pături, înfășurând una dintre ele în jurul lui Audrey și învelindu-se mai apoi cu cealaltă.

— Ce altceva mai vrei să fac? întrebă ea.

— Șezi lângă mine și ajută-mă să țin aproape de ceilalți, spuse Audrey printre dinții clănțănind.

Își simțea degetele amorțite de la strânsoarea cu care ținea volanul. Sperase că vor naviga în apropierea țărmului până la Dover, însă flota prinsese viteză și se îndepărta de pământ, înspre largul mării. Prova se ridica și cobora pe măsură ce vasul înainta greoi prin valurile zgomotoase ce se înălțau la aproape un metru, iar Audrey se luptă cu tentația de a încetini, de a se întoarce de unde plecase. Tânjea să închidă ochii și să se trezească în patul ei din Wellingford Hall, unde nu era război și unde Alfie dormea în camera lui din capătul coridorului. Trăia, în schimb, un coșmar.

— Te descurci de minune, Audrey, spuse Eve, silueta ei distingându-se doar ca o umbră întunecată.

Audrey încuviință și apucă mai strâns volanul.

Putea face asta. Trebuia s-o facă.



Eve își fixă privirea pe vasul din fața lor, o siluetă palidă, plutitoare, ce se întrezărea în beznă și care dispărea din vedere când

botul vasului lui Audrey se ridica și cobora în valuri. Se aflau în larg de-acum, departe de țarm, iar Eve era înspăimântată. N-ar fi trebuit s-o forțeze pe Audrey să facă asta. Eve se agăță cu disperare de bancheta ei, luptând cu impulsul de a-și goli stomacul peste bord, recitând în gând fiecare verset din Biblie pe care și-l putea aminti din lecțiile de școală duminicală primite în sat. „*Domnul este păstorul meu...*”

— Cum vom ajunge înapoi, la mașina noastră, din Dover? întrebă Audrey, întrerupându-i gândurile.

Dacă Eve era terifiată, probabil că Audrey era pe jumătate moartă de frică. Era suficient de tare pentru a manevra vasul ăsta mare, puternic? Eve nu se gândise la asta atunci când o presase pe Audrey să ia cârma. Se gândise doar la Alfie și refuzase să abandoneze ideea de a-l salva după ce străbătuseră tot acel drum cu mașina de la Londra, prin ploaie.

— Cred că va trebui să așteptăm până dimineață și să găsim pe cineva care să ne ducă înapoi, strigă Eve în vacarmul făcut de rafalele de vânt și hurelul motorului. Dacă e nevoie, am putea merge pe jos.

— Un lucru la care am început să mă pricep, spuse Audrey.

Eve se aplecă spre ea pentru a-i auzi cuvintele pe deasupra hurelului motorului și al valurilor agitate.

— Nu vei crede niciodată, dar pot străbate pe jos cel puțin o dată pe zi distanța de la Wellingford în sat și înapoi, uneori chiar de două ori.

— Ei bine, dacă poți cârmi vasul ăsta, vei putea conduce și o mașină, să știi. Te voi învăța cum s-o faci, când ne întoarcem la Londra.

Audrey îi zâmbi slab, apoi își fixă din nou privirea înainte. Chipul ei avea o paloare ca de moarte, iar încheieturile degetelor i se albiseră de la strânsoarea cu care apucase volanul. Eve trebuia s-o țină de vorbă, ca să nu leșine. Trecuseră câteva ceasuri de când plecaseră din Londra și amândouă erau sleite de puteri. Niciuna nu pusese nimic în gură.

— Apropo, bună treabă, domnișoară Clarkson, spuse ea, imitând accentul ofițerului naval.

— Mersi. Fratele meu iubește vasul ăsta. Nu m-ar ierta nicio dată dacă l-aș scufunda.

— N-ai să-l scufunzi. Te descurci de minune. Știam că așa va fi.

Vasul se smuci când loviră un val înalt, azvârlind un jet de apă sărată în timonerie.

— Povestește-mi despre Alfie, spuse Eve, încercând să distragă atenția amândurora. Ce vești ai mai primit de la el? Eu îi scriu tot timpul, dar el rareori îmi răspunde.

— E îngrozitor când vine vorba să scrie scrisori. Nici eu nu primesc multe vești de la el. Și când primesc, se plânge că-i este dor de ce a lăsat în urmă acasă, de frig și de condițiile vitrege de pe Continent. Deși amintește de vinul bun francezesc.

— Lui Alfie îi place să se distreze, spuse Eve, dorindu-și îndată să nu fi spus asta, când și-o aminti pe lady Rosamunde întorcându-se acasă împleticindu-se de beată.

Eve îl văzuse pe Alfie de multe ori în starea aceea. Oare vor mai exista vreodată vremuri ca acelea? Naziștii împânziseră Europa cu viteza fulgerului, și nicio armată nu reușise să-i oprească, nici măcar cea a Marii Britanii.

— De unde-ți vine curajul, Eve? o întrebă Audrey pe nepusă masă.

— Mie?

Râse nervos, recunoscătoare că Audrey nu-i putea citi gândurile.

— Eu nu sunt curajoasă, sunt doar tare de cap. Mă arunc înainte fără să gândesc și fac ce trebuie făcut. Problema ta este că tu ești mult mai înțeleaptă decât mine, Audrey. Te gândești prea mult la toate, închipuindu-ți ce s-ar putea întâmpla și îngrijorându-te pentru toate lucrurile care ar putea merge prost. Tu ești sclipitoare, iar eu sunt obtuză.

— Nu ești obtuză. Ești la fel de înțeleaptă ca și mine. Numai că ți-au lipsit avantajele și oportunitățile pe care le-am avut eu. O mai ții minte pe guvernanta mea, domnișoara Blake? Obișnuia să se minuneze de rapiditatea cu care învățai și de curiozitatea pe care ai avut-o dintotdeauna. Eu consider că suntem egale.

— În ciuda diferențelor de clasă dintre noi? Nu se bazează oare sistemul pe noțiunea că cei cu sânge albastru sunt mai buni

în toate aspectele decât cei din clasa servitorilor? Nouă ni s-a spus că e inutil să încercăm a deveni mai buni, pentru că este imposibil să schimbăm ce suntem.

— Mulți oameni cred asta, nu și eu. Domnișoara Blake spunea că primul război a făcut găuri în sistemul de clasă, pentru că aristocrații și muncitorii au fost nevoiți să lupte cot la cot și să moară pentru aceeași cauză. Am sentimentul că acest război va ajunge să distrugă sistemul.

Eve zâmbi în întuneric.

— Sper să ai dreptate. Poate că atunci va exista speranță pentru mine și Alfie.

Își luă privirea o clipă de la silueta neclară a vasului din fața lor și privi în depărtări, întrebându-se cât trecuse de când părăsiseră țărmul – poate trei sferturi de oră? Un fulger luminează orizontul, urmat de bubuitul îndepărtat al tunetului. De asta mai aveau nevoie acum, ca ploaia să înceapă din nou. Deja era udă și pe jumătate înghețată. Apoi realizează ce erau, de fapt, acele frânturi de lumină. *Războiul*. Atât erau de aproape. Își strânse pătura în jurul trupului, simțindu-se slabă și vulnerabilă, sperând că Audrey nu-și va ridica privirea spre orizont.

Vasul pe care-l urmau păru să-și schimbe direcția, înclinându-se ușor spre stânga.

— Cred că începem să ne îndreptăm spre țărm, Audrey. Poate că suntem aproape.

— Sper să ai dreptate.

— După toate astea, meriți o baie lungă și fierbinte. Îți clănțăne dinții.

— Și ție. Și ai dreptate – ne îndreptăm spre țărm. Mă întreb cum vom reuși să deslușim țărmul în beznă asta.

— Va trebui să ne încredem în omul care ne călăuzește.

Gândul Evei zbură la povestirile pe care bunica Maud i le spusese despre Bunul Păstor. „Un păstor întotdeauna își călăuzește oile; nu le conduce prin forță. Dacă-l urmează, vor ajunge în siguranță acasă. Însă dacă-și urmează propria cale, cu siguranță se vor pierde.” Eve închise ochii și se rugă pentru Alfie. Și pentru Audrey. Ca toți trei să ajungă în siguranță acasă.

Apoi, ca un miracol, pătura groasă de nori începu să se risipească, transformându-se într-un voal subțire. Voalul se trase la o parte și lăsă loc unei superbe și sclipitoare semiluni. Razele ei poleiră valurile agitate, dezvăluind vederii, în depărtare, marginea întunecată a țărmului.

— Vom reuși, Audrey! Nu mai e mult.

Norii răătăcitori încercară să ascundă luna, însă aceasta luminează suficient de mult cât să aducă flota în portul Dover.

— Suntem voluntarii din Folkestone, strigă unul dintre cărmaci ofițerului Marinei Regale aflat pe țărm. Avem aici două doamne care și-au adus vasul. Să le aducem la țărm pe ele mai întâi.

— Trageți vasul aici, strigă ofițerul.

Ajunseseră nu la docuri, ci în dreptul unui zid, zeci de alte ambarcațiuni împânzind locul, la doar câțiva metri depărtare. Eve se ridică în picioare, își lăsă pătura să cadă și se îndreptă spre punte.

— Nu-mi amintesc cum să dau înapoi, gemu Audrey.

Deasupra lor, pe zid, marinari stăteau pregătiți să apuce frânghiile. Motorul bolborosi, apoi se stinse în timp ce Audrey se străduia să descopere manevrele corecte.

— Nu-ți face probleme, îi spuse Eve. Le arunc eu o frânghie.

Fu nevoie de trei încercări, însă Eve reuși, în cele din urmă, să arunce suficient de înalt pentru ca bărbatii să prindă frânghia. Îi veni să chiuie de bucurie când vasul se lovi încet de plutele ce protejau zidul.

— Am reușit!

Audrey oftă adânc, de parcă și-ar fi ținut respirația pe tot parcursul călătoriei. Se aplecă înainte, odihnindu-și brațele și capul pe volan. Puntea se clătină în timp ce doi tineri marinari săriră în barcă, legând-o strâns. Celelalte vase ale flotei o înconjurară.

— Vă ajut să urcați, domnișoară? unul dintre bărbai o întrebă pe Eve.

— Ajutați-o mai întâi pe prietena mea, spuse ea. Dar cred că are nevoie de câteva momente, ca să-și revină.

— Sunt în regulă, spuse Audrey, ridicându-și capul.

Însă reuși să stea în picioare pe puntea ce se balansa abia după două încercări. Marinarii le ajutară să urce scara de metal, până în vârful zidului. Eve își simți genunchii tremurând când păși pe pământ uscat. Își petrecu brațul pe sub cel al lui Audrey, sprijinindu-se una pe cealaltă.

— Probabil că arătăm ca două dame turmentate, șopti Eve.

— Ce-a fost în capul celor de la Marină, de-au ajuns să trimită femeii la război? auzi pe unul dintre corăbieri spunând.

Era un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în haine peticite, încărunțit și ars de soare de parcă și-ar fi petrecut întreaga viață pe mare.

— Nu ne-au trimis ei, îi spuse Audrey cu un glas surprinzător de puternic. Noi ne-am oferit. Nu ne puteam lăsa bărbații iubiți abandonați dincolo de Canal, când noi dispunem de un vas.

— Probabil că aveți ceva bani dacă sunteți proprietarii unui vas de agrement ca ăsta, răspunse omul.

— Da. Presupun că așa este.

Ochii Evei se ajustară treptat la întunericul de pe țărm și realizează că siluetele umbrite pe care le zărise umplând drumeagurile și aleile din jurul docurilor erau soldați cu capetele acoperite cu căști metalice, rotunjite, cărându-și echipamentul militar. Sute de bărbați. Cei mai mulți ședeau pe pământ sau se rezemau de ziduri și butoaie, sau de orice altceva găsiseră la îndemână. Unii aveau pe ei veste voluminoase de salvare. Unii fumau, ascunzând vârfurile luminoase ale țigărilor în dosul căștilor. Mulți dormeau.

— Sunt băieții noștri? întrebă Eve.

— Ultimii pe ziua de azi, răspunse corăbierul. Au ajuns aici înainte de lăsarea întunericului. Așteaptă trenul.

— Trebuie să-l găsim pe Alfie, spuse Audrey.

— M-am gândit la același lucru. Dar acum trebuie să ne așezăm și să ne încălzim.

Audrey tremura din cap până-n vârful picioarelor, și probabil că n-ar fi fost în stare să facă un singur pas dacă Eve n-ar fi susținut-o. Se concentrase asupra sarcinii sale mai bine de un ceas, pe jumătate înghețată și paralizată de frică.

— Doamnelor, intrați în adăpostul meu ca să vă încălziți, le spuse bătrânul cârmaci.

Făcu semn cu mâna către o siluetă întunecată, rectangulară, aflată la mică distanță.

— Serviți un ceai. Poate un sandvici sau două.

— Trebuie să-l găsesc pe fratele meu.

— Soldații aceia nu pleacă nicăieri. Intrați și așezați-vă.

Le conduse înăuntru, apoi, odată închisă ușa, aprinse fitilul unei lămpi. Singura fereastră a bojdeucii fusese acoperită cu vopsea neagră. Eve clipi în lumina difuză și privi în jur, apoi se așează pe o bancă de lemn lângă Audrey. Spațiul înghesuit era plin de năvoade, plute din lemn și tot soiul de alte echipamente pe care Eve nu le recunoscuse. Mirosea puternic a pește și, cum stomacul încă îi era întors pe dos după călătoria pe mare, refuză politicoasă sandviciul pe care bărbatul i-l oferise. Însă interiorul era călduros, ferit de vânt și aerul sărat. Un ibric fierbea încet pe un reșou. Bărbatul turnă fiecareia câte o ceașcă. Ceaiul era foarte tare și foarte fierbinte – și de departe cea mai delicioasă ceașcă de ceai pe care Eve o gustase vreodată.

— Asta ar trebui să vă pună pe picioare, spuse el, turnându-și ceai în propria ceașcă. Voi, fetelor, meritați o medalie. E greu destul să navighezi pe întuneric, ca să nu mai vorbesc de valurile acelea. S-ar fi putut întâmpla orice.

— Vom suferi o soartă mult mai rea, spuse Eve, dacă Anglia ar trebui să se predea, iar naziștii ar prelua puterea.

— Aici ai dreptate, domnișoară.

Privi spre Audrey, care încă tremura în timp ce-și sorbea ceaiul, ținând între palme cana ciobită. Minunata, timida, timorata ei prietenă se temea de gândacii negri și uneori de propria-i umbră. Însă în seara asta, Audrey dăduse dovadă de curaj, în ciuda fricii sale. Iar Eve n-o iubise niciodată mai mult ca acum.

10

— Mulțumim pentru ceai, spuse Audrey când isprăviră a doua ceașcă, la adăpostul cocioabei corăbierului. Există vreun loc în apropiere unde să putem rămâne peste noapte? Mașina noastră a rămas în Folkestone.

Nu mai adăugă și faptul că amândouă aveau nevoie de o baie lungă și fierbinte, dacă era cu putință.

Bătrânul se încruntă și-și trecu degetele prin părul zburlit.

— Nu cred că veți găsi ceva pe aproape. Dacă nu a fost închis cu panouri și saci de nisip, cu siguranță e folosit de armată.

Lacrimi umplură ochii lui Audrey înainte de-a le putea opri. „O, pentru Dumnezeu,” auzi vocea șoptită a mamei sale.

— Haide acum, domniță... Nu plânge... spuse bătrânul.

Îi era rușine că-i văzuse lacrimile, însă vocea lui se îndulci când spuse:

— Ați putea încerca la biserica de piatră, în josul străzii. Cei de acolo au fost ocupați cu pregătirea ceaiului și sandviciurilor pentru soldați. Poate că veți găsi acolo un colțișor liniștit unde să puteți dormi.

Audrey scoase batista umedă a Evei din buzunar și-și suflă nasul.

— Mulțumim mult. Așa vom face. Pe ce stradă este?

— Dunton. Dar nu v-ajută la nimic să știți asta. Toate indicatoarele au fost date jos, ca naștiții să nu se poată orienta.

Când ieșiți, luați-o la stânga, traversați strada următoare și continuați să mergeți înainte. Dunton șerpuiește și cotește puțin, dar veți vedea curând biserica.

— Mulțumim mult.

Ceaiul îi calmase nervii și reuși să stea pe picioare și să iasă afară fără să fie nevoie să se sprijine de brațul Evei. Trenul cu care aveau să fie evacuați soldații nu sosise încă, iar bărbații umpleau străzile și aleile precum un covor noduros, verde-marونیu.

— Vreau să-l caut pe Alfie. Te superi?

— Mă gândeam la același lucru, spuse Eve.

Își croiră drum încet până pe partea cealaltă a drumului, unde se afla cel mai apropiat grup de bărbați care stăteau îngrămădiți unii într-alții.

Audrey nu și-l putea imagina pe fratele ei dormind pe pământul tare și spera că ofițerii erau cantonați într-o locație cu paturi. Pe ea n-ar fi deranjat-o să sacrifice o cameră pentru o noapte, dacă Alfie ar fi avut nevoie de ea. Din câte-și dădea seama, cei mai mulți dintre bărbați dormeau, însă unul deschise ochii la apropierea lor, și-și înghionti tovarășul.

— Privește, Clyde. Probabil că am murit și am ajuns în cer, pentru că uite acolo doi îngeri care vin după noi.

— Nu fi prost. Îngerii au aripi, iar ele nu.

— Îl căutăm pe fratele meu, locotenentul Alfred Clarkson, spuse Audrey. Îl cunoașteți? L-ați văzut?

— N-am auzit de el, răspunse cel pe care-l chema Clyde. Dar n-o să umblați de colo-colo, trezindu-i pe toți, ca să întrebați de el, nu-i așa?

— Ei bine, speram...

— Nu faceți asta, doamnă. Cei mai mulți n-au dormit de trei zile. E prima dată când am închis ochii fără să ne îngrijorăm că avioanele naziste vor tăbări asupra noastră, iar noi nu avem niciun loc în care să ne ascundem.

— Nici n-aveți idee prin ce am trecut, adăugă un alt soldat.

— Ne cerem scuze, spuse Eve înainte ca Audrey să răspundă. O să revenim mâine. Mă bucur că ați ajuns acasă.

O smuci pe Audrey de braț, trăgând-o după ea.

— Vino. Ar însemna să căutăm acul în carul cu fân, chiar și pe lumina zilei.

Pășiră aproape de zidurile caselor și magazinelor ce mărgineau drumul în acest oraș necunoscut, bâjbâind, împiedicându-se de pietrele din pavaj și sacii de nisip. Semiluna încă se silea să-și trimită razele printre nori, iar Audrey zări, profilându-se pe cer, turla bisericii. Odată aflate înăuntru, urmară sunetul vocilor și ajunseră într-o bucătărie improvizată din spatele sanctuarului, unde trei femei tăifăsuiau în timp ce spălau vasele și măturau dușumeaua. Le zări cea cu mătura.

— Hei, salutare. Aveți nevoie de ceva?

Eve le explică grabnic sarcina la care se înhămaseră, lungul drum de la Londra, călătoria înspăimântătoare cu vasul în întuneric.

— Iar acum ne întrebăm dacă n-am putea să ne odihnim câteva ceasuri pe una dintre băncile din biserică, înainte de a ne întoarce mâine în Folkestone.

— Puteți veni acasă cu mine, draguță, dacă nu vă deranjează să dormiți amândouă într-un pat.

Audrey primi cu oarecare neîncredere oferta de a pleca acasă cu o persoană străină, însă Eve nu-și făcu probleme.

— Ar fi minunat, spuse ea. Mulțumesc.

Audrey o înhăță de braț.

— Dar...

— Sunt oameni buni, dacă sunt treji la ora asta ca să-i ajute pe soldații noștri, șopti Eve. Oare nu scrie în Biblie ceva despre a te purta cu bunătate față de străini?

— Presupun...

Audrey nu știa prea multe lucruri din Biblie ca să-i poată răspunde cu certitudine.

— Am auzit că biserica voastră oferă ceai soldaților noștri și am vrea să ne facem și noi partea, adăugă Eve. Vă putem da o mână de ajutor dimineată?

— Ne-ar prinde bine, spuse femeia care se afla la chiuvetă. Sunt mii de băieți care au mare nevoie de ceaiul acela.

— Numele meu este Margery, spuse femeia cu mătura. Îngăduiți-mă câteva clipe, până termin aici, și vă voi duce acasă. Nu e departe.

Audrey apucă capetele cordonului de la șorțul lui Margery cu o mână și pe Eve cu cealaltă, croindu-și astfel drum prin beznă până la casa femeii. Audrey spera din toată inima că nu vor face un pas greșit, sfârșind în apele golfului pe marginea căruia le purta drumul. Căsuța lui Margery era curată, însă foarte rudimentară, iar Audrey își propuse să nu ceară săpun și un prosop după ce realizează puținul femeii. Margery însăși părea istovită în timp ce le conduse, pe treptele abrupte, spre odăița din mansardă. Era loc doar pentru un pat îngust și un scaun, însă Audrey fu recunoscătoare pentru ele.

— Este camera lui Ralphie, fiul meu, spuse Margery, așezând sfeșnicul pe pervazul ferestrei. Este unul dintre băieții pe care încearcă să-i aducă acasă din Franța.

— Ne rugăm să ajungă cu bine, spuse Eve.

— Îți mulțumim atât de mult că ne-ai primit în casă, Margery, spuse Audrey. Vrei să ne trezești dimineață, ca să putem da o mână de ajutor?

— Atunci va fi înainte de revărsatul zorilor, spuse Margery. Pregătim sandviciuri cu gem și ceai, ca să fie gata atunci când sosesc bărcile.

Eve se dezbracă, rămânând în lenjeria intimă, apoi suflă în lumânare și adormi aproape instantaneu. Audrey rămase îmbrăcată, stând trează multă vreme, derulând în minte cumplita călătorie cu vasul. Stomacul îi era plin de noduri. Salteaua cu ghemotoace se adâncea la mijloc, iar umplutura – orișice ar fi fost aceasta – îi producea mâncărimi. Sau poate asta era din cauza așternuturilor aspre din bumbac. Eve era obișnuită să doarmă în asemenea condiții, la fel și copiii din Londra pe care-i găzduise la Wellingsford. Se mulțumiseră să doarmă câte doi sau trei într-un pat, sau chiar pe jos. Audrey știa că este răsfățată. Dacă acest război avea să dărâme barierele dintre clase, așa cum prezisese domnișoara Blake, oare ce se va întâmpla? Eve se va ridica

la nivelul ei, sau ea se va coborî la nivelul Evei? Audrey se îndoia că ar exista o cale de mijloc satisfăcătoare.

Audrey se trezi cu o durere de cap a doua zi dimineată. Margery le servi cu un ceai slab și un terci gros de ovăz, apoi le conduse înapoi, la biserică. Cerul dimineții era presărat de avioane, zeci de avioane RAF ce se îndreptau spre sud, spre Continent. Probabil că în timpul nopții sosise și trenul pentru soldați, căci aceștia dispăruseră și străzile se goliseră. Se apropiară de bojdeuca cârmaciului și de zidul în dreptul căruia Audrey își ancorase vasul seara trecută.

— Te ajungem din urmă, îi spuse ea lui Margery, apoi se îndreptă împreună cu Eve spre marginea apei.

Flota se pregătea de plecare – erau acolo tot felul de ambarcațiuni, de la feriboturi la remorchere, vase cu zbatouri și șalupe de stins incendii. Audrey își zări vasul între ele. Îl recunosc pe răvășitul ofițer naval din seara trecută îndreptându-se spre ea, și se întrebă dacă reușise să pună geană pe geană.

— Bună dimineată, domnișoară, spuse el, ducându-și mâna la chipiu. N-am apucat să vă spun aseară, dar ar trebui să știți că e posibil ca vasul dumneavoastră să sufere avarii până când vom termina cu toată treaba asta. Îmi pare rău, dar canalul este minat, iar Luftwaffe va lansa atacuri aeriene asupra noastră. Sigur, RAF face tot posibilul să le pună pe fugă, însă avioanele dușmane ajung să lovească unele dintre ținte.

— Mi-ar părea rău să ne pierdem vasul, răspunse Audrey, dar ce folos vom mai avea de el dacă suntem forțați să ne predăm?

— Aveți dreptate.

La biserică, Audrey nu-și găsi locul la felierea pâinii sau pregătirea galoanelor de ceai, așa că preferă să întindă gemul pe feliile de pâine. Plecară spre docuri în clipa în care primele ambarcațiuni se apropiară de țărm. Audrey privi uimită spectacolul. Soldați purtând căști metalice rotunde și veste de salvare voluminoase umpleau fiecare spațiu liber de pe puntea vaselor. O adevărată pădure de bărbați în uniforme kaki, cu miile, debarcară în șiruri lungi, tăcute, ca niște colonii de furnici. Erau trași la față și arătau ca niște oameni învinși.

— De unde să începem? spuse Audrey trăgând aer în piept.

— Cel mai important lucru, îi spuse Margery, este ca bărbații să vă vadă chipurile drăguțe și zâmbetele. Oamenii aceștia au fost în iad și s-au întors, au fost țintele gloanțelor pe uscat și bombardati din aer. Treaba voastră este să-i faceți să se simtă bineveniți.

Audrey își croi drum prin puhoiul de bărbați istoviți, zâmbind în timp ce le întindea din coș sandviciurile cu gem, cercetând marea de chipuri nerase, înnegrite. Eve rămase alături de ea, turnând ceai din ibricul voluminos în cămile de tablă ale soldaților.

— Cum o să-l găsim pe Alfie? o întrebă pe Eve. Nu-l putem deosebi între atâția!

— Nu, dar ieșim noi în evidență. Ne va vedea el, Audrey. Dacă este aici, ne va recunoaște.

O expresie buimacă se regăsea pe chipul soldaților amortiți de șoc și frică. Și rușine. Armata ar fi trebuit să lupte, nu să se retragă. *Nu e vina voastră*, ar fi vrut să le spună Audrey. Nimeni nu și-ar fi închipuit vreodată că naziștii vor fi atât de puternici. Sau că armatele aliate ale Europei nu vor reuși să-i oprească.

— Bine ați venit acasă, repetă la nesfârșit ca răspuns la sutele de mulțumiri murmurate.

— Ai cumva sânge pe față? întrebă Eve un soldat când acesta întinse mâna după o bucată de pâine. Ai nevoie de îngrijiri medicale?

Bărbatul își șterse absent obrazul.

— Sângele nu e al meu. E al tovarășului meu. Au bombardat plaja și n-am avut unde să ne adăpostim. Oamenii au fost făcuți bucăți în jurul meu. Bănuiesc că eu sunt unul dintre cei norocoși.

— Ai auzit vreodată șuieratul unui bombardier în picaj? întrebă tânărul de lângă el.

— Nu, eu... eu...

— Sună ca o sirenă ce cade din cer. Au tăbărit direct pe noi cu încărcătura de bombe. Mă gândeam întruna: *Până aici mi-a fost. Sunt terminat.*

— Așa e, și tocmai când începi să mulțumești lui Dumnezeu că n-ai fost lovit, se întorc pentru încă o rundă.

Audrey nu-i zori, lăsându-i să vorbească, să-și deșarte teroarea. Unii dintre ei erau traumatizați, privind drept în față, tremurând incontrollabil, în timp ce ele treceau printre ei cu de-ale gurii. Unii aveau nevoie de ajutor ca să-și țină cana în mână și s-o ducă la buze.

— De unde sunteți? îi întreba Audrey, pentru a-i face să se simtă în largul lor.

Bărbații răspundeau numind locuri de care Audrey nu auzise niciodată.

— M-am simțit ca o țintă ușoară, îl auzi Audrey pe un soldat ce se confesa Evei.

Se descurca mult mai bine decât ea la a-i face să vorbească.

— Distrugătoarele noastre nu s-au putut apropia de țarm, așa că au folosit vase mai mici pentru a ne duce la ele.

Probabil că printre acestea se aflase și vasul lui Audrey. Mulți dintre acești bărbați care proveneau din rândul muncitorimii se îmbarcaseră pentru prima oară, poate, pe o ambarcațiune ca a ei.

— Aveau un fel de dig lung ce se întindea pe apă, spuse un alt soldat, iar noi ne-am aliniat așteptând ca vasul să tragă lângă el ca să ne putem îmbarca. Eram următorul la rând când ni s-a spus că nu mai este loc. Am privit vasul cum se îndepărtează, ducând cu el pe camarazii mei și lăsându-mă în urmă... Mai apoi, de nicăieri... bum! Un avion nazist a reușit să se strecoare și a bombardat vasul. Am stat acolo privindu-l cum arde și se scufundă. Fumul se ridica la cer, iar oamenii săreau în apă.

Glasul i se frânse și începu să plângă.

— Puteam să fiu eu acolo!

Eve puse ibricul ei în mâinile lui Audrey și-l trase pe soldat în brațele ei, lăsându-l să plângă. Era un gest atât de natural pentru ea, atât de caracteristic Evei – și atât de străin lui Audrey. Simțea compasiune pentru acest bărbat, indiscutabil – povestea lui îi adusese lacrimi în ochi. Însă ea nu avusese niciodată parte de căldura unor brațe sau consolare pentru propriile lacrimi, și

nu știa cum să ofere aceste lucruri unui străin. Eve o consolase odinioară aducându-i o mână de căpșune.

Soldatul îi mulțumi Evei și-și șterse fața murdară. Tânărul reuși să depășească momentul copleșitor. Audrey își fixă un zâmbet pe chip și-l servi pe următorul soldat, și pe următorul, în timp ce avioanele huruiau deasupra lor, iar sunetul luptelor bubuia în depărtare.



Eve scrutase chipurile a mii de bărbați, servind sute de căni cu ceai, însă nu zărise chipul pe care-l căuta. Mai târziu în acea după-amiază ea și Audrey se separaseră, așa că după ce goli ultimul strop de ceai din ibric, Eve porni s-o caute. Audrey nu era croită, fizic sau emoțional, pentru o treabă ca asta. Avea o inimă blândă, sensibilă, pe care o păzea cu strășnicie în dosul unui zid de gheață. Însă când în cele din urmă o găsi, Audrey vorbea cu un grup de soldați francezi în propria lor limbă.

— Îi salvăm și pe soldații lor, îi spuse ea Evei. E minunat, nu-i așa?

— Da, mă bucur să constat că aleasa ta educație e pusă în sfârșit în practică.

Eve răsuflă ușurată când o văzu râzând.

— Nu mi-am imaginat că îmi va fi vreodată de ajutor să vorbesc franceza.

— Ibricul meu s-a golit din nou. Să ne întoarcem la biserică.

— M-am uitat peste tot după Alfie, spuse Audrey pornind într-acolo, dar nu l-am văzut.

— Nici eu. Dar trebuie să cred că se află undeva, acolo.

— Să ne oprim lângă debarcader, unde am lăsat vasul, spuse Audrey. Vreau să văd dacă e acolo.

Se strecurară prin mulțimea de soldați ce împânzeau țărmul și-l găsiră pe bătrânul cârmaci din seara trecută stând în fața bojdeucii sale. *Rosamunde* nu se afla nicăieri – ca dealtfel nicio altă ambarcațiune.

— Am auzit că sunteți în căutarea unui transport care să vă ducă înapoi, în Folkestone, spuse bărbatul când cele două se apropiară. Este aici cineva care vă poate duce cu camionul.

— Nu putem pleca încă, spuse Audrey. Trebuie să rămânem și să ajutăm.

Bărbatul își puse câte o mână pe umerii celor două.

— Mergeți acasă, fetelor. O să mă asigur eu că barca va ajunge acolo unde trebuie.

Eve știa că făcuseră destul. Audrey părea epuizată și erau puține speranțe să-l găsească pe Alfie printre miile de soldați.

— Are dreptate, să știi, spuse Eve. Mai bine plecăm acum, când avem ocazia. Și dacă plecăm acum, am putea ajunge la Londra înainte de lăsarea întinericului. Poate că Alfie este deja acolo.

Mașina lor se afla în același loc în care o lăsaseră când plecașeră din Folkestone. Eve se așeză pe scaunul pasagerului înainte ca Audrey s-o facă.

— Ce faci? întrebă Audrey.

— Urcă în spatele volanului. Ne duci acasă.

— Știi că nu pot șofa.

— E timpul să înveți.

— Eve... te rog...

— O să-mi mulțumești într-o zi. Urcă și să mergem acasă.

La început Audrey se dovedi a fi tare neîndemânică, făcând mașina să salte ca un cangur – până când începu să-și dea seama cum să folosească ambreiajul și maneta schimbătorului de viteze. Eve aproape că se răzgândi. Însă după primul ceas, Audrey începu să se descurce bine în spatele volanului. Trecură din nou pe lângă kilometri întregi de sârmă ghimpată, instalații militare fortificate și zeci de semne de avertizare – *Accesul interzis*.

— E o ușurare să știm că linia noastră de coastă este bine înarmată și gata să ne apere împotriva unui atac al inamicului, spuse Audrey.

— Cu toate că primele atacuri nu vor veni dinspre apă, spuse Eve. Naziștii ne vor ataca din aer, așa cum au făcut-o cu toate celelalte țări.

Audrey privi fix înainte, atentă la drum.

— Mi-e teamă, Eve.

— Și mie.

Audrey se uită la ea.

— Dar tu ești întotdeauna atât de curajoasă, spuse ea înainte de a-și întoarce din nou privirea la drum.

Eve nu răspunse.

Odată ajunsă în Londra, Eve o rugă pe Audrey s-o lase la pensiune. Coborî din mașină întinzându-și picioarele amortite, apoi ocoli mașina spre partea șoferului, ca să-și ia rămas-bun de la prietena ei.

— Îmi dai de știre de-ndată ce ai vești de la Alfie, da? întrebă ea. Încă ai numărul meu de telefon, nu-i așa?

— Da, mi l-ai dat, răspunse Audrey, bătându-și ușurel poșeta.

— Îmi promiți că mă suni imediat ce ai vești?

— Promit. Jur pe viața mea.

Zâmbi și trasă un X pe piept.

— Acum plec, cât încă mai e suficientă lumină ca să-mi gălesc casa.

Eve și-ar fi dorit să nu plece, întrebându-se când avea s-o vadă din nou.

— Tu ce urmează să faci, Audrey? Te întorci acasă, la Wellingford?

— Asta vreau, da. Dacă Alfie o să primească permisie, acolo va vrea să vină.

Eve se îndoia de acest lucru. După ce auzise ce avuseseră de îndurat soldații în Franța, bănuia că Alfie va căuta confort într-o sticlă de whiskey, într-un club de noapte din Londra. Eve își studie prietena și se întrebă dacă și ea arăta la fel de istovită ca și ea. Brusc, Audrey deschise portiera mașinii și sări afară, trăgând-o pe Eve în brațele ei. Se îmbrățișară strâns; apoi Audrey îi dădu drumul și urcă în mașină, făcând-o să scrâșnească când împinse maneta în viteză și mașina se avântă înainte.

— Continuă să exersezi, Audrey, strigă Eve zâmbind larg.

Eve le găsi pe celelalte fete în salonul pensiunii, strânse în jurul radioului, exact așa cum le lăsase deunăzi. Una dintre colegele de cameră sări în picioare când o zări.

— Eve! Unde Dumnezeu ai fost? Am fost înnebunate de îngrijorare din cauza ta după ce ai plecat în felul ăsta.

— Ai auzit ce s-a întâmplat? întrebă o altă colegă. La știri se spune că evacuarea de la Dunkirk a fost un miracol. Spun că dacă n-ar fi avut loc, am fi fost forțați să ne predăm lui Hitler!

— Am auzit.

Însă Eve nu le spuse că fusese și ea acolo. Încă nu putea găsi cuvinte care să descrie cum se cuvine experiența, însă era mândră să știe că ea și Audrey își aduseră contribuția.

În 4 iunie, toată lumea se adună în jurul aparatelor de radio în timp ce crainicul descrie, pe un ton sumbru, cum în jur de 250 de ambarcațiuni de diferite feluri și mărimi fuseseră scufundate în apele Canalului. *Oare să se fi aflat printre acestea și vasul lui Audrey?* Crainicul spuse cum RAF doborâseră numeroase avioane Luftwaffe și, la rândul lor, suferiseră pierderi grele. Slavă cerului că Alfie nu era pilot. În jur de 300 000 de bărbați fuseseră transportați în siguranță peste apele Canalului, mulțumită sutelor de voluntari civili. Numărul o uimi pe Eve.

Apoi în încăpere se lăsă tăcerea, iar primul ministru Churchill începu să vorbească.

— Războaiele nu se câștigă prin evacuare, spuse el cu timbrul său grav.

Eve închise ochii, revăzând scenele la care fusese martoră, bărbații istoviți, descurajați, răniți și traumatizați. Nu-i deschise decât în clipa în care domnul Churchill ajunse la tulburătoarea-i concluzie:

— Nu vom șovăi și nici nu vom ceda. Vom merge până la capăt, vom lupta în Franța, vom lupta pe mări și pe oceane, vom lupta în aer cu tot mai multă încredere și forță, ne vom apăra insula, oricare ar fi prețul, vom lupta pe plaje, vom lupta pe tere-nurile de aterizare, vom lupta pe câmpuri și pe străzi, vom lupta pe dealuri; nu ne vom preda niciodată.

Niciodată, repetă în gând Eve. Ieși din salon și urcă treptele. Acesta era doar începutul războiului, nu sfârșitul. Nu dorea să dactilografieze notițe în timp ce aștepta să primească vești de la Alfie. Dorea să riposteze. Luni se va duce la Oficiul de Război și va aplica pentru un loc de muncă.

11

SUA, 1950

Eve abia reuși să pună geană pe geană. Și asta nu doar din cauza disconfortului cauzat de fierbințeala verii și a patului îngust din camera lui Robbie. Ce să facă cu Audrey? Asta era întrebarea fără răspuns ce o ținea trează. Nu-și putea alunga fosta prietenă, pentru că nu avea unde să meargă. Audrey fusese, cu intermitențe, parte a vieții Evei încă din vremea copilăriei lor, uneori devenind foarte apropiate, alteori distante. Însă dacă Audrey ar rămâne aici, ea și Robbie n-ar avea unde să plece. Și nu puteau locui împreună – două femei și fiii lor – cu același nume. Toate minciunile Evei aveau să fie date pe față. Viața ei se va destrăma.

Zăcu în pat cu ochii deschiși, privind cum cerul din dosul perdelelor cu imprimeuri cu cowboy din odaia lui Robbie începe, treptat, să se lumineze. Patul îi aminti de cel în care dormise pe vremea când era voluntară în Departamentul Civil Auxiliar al Pompierilor. Se uită la ceas. Șase și câteva minute. Eve încercă să coboare cu grijă din patul de sus, însă mișcarea îl trezi pe Robbie. Acesta se ridică în șezut, frecându-se la ochi.

— Mami?

Acum n-avea să se mai culce la loc. Eve își deschise brațele și îl îmbrățișă. Îndrăgea căldura lui lipicioasă, mirosu-i de băiețel.

— Mi-e foame, mami, murmură el cu capul îngropat în umărul ei.

Oare mâncaseră ceva seara trecută? Eve își aminti vag că pregătise fasole și cârnăciori – hot dogs, cum le spuneau americanii – însă nu-și aminti să fi mâncat vreunul. Își simțea stomacul la fel cum îl simțise când se aflase pe *Rosamunde* în timpul evacuării de la Dunkirk, iar în minte i se învălmășeau tot felul de gânduri cu privire la ce avea să facă cu Audrey. Își dorea ca aceasta să dispară, pur și simplu. *Puf!*

Eve avea nevoie de ajutor în problema asta, avea nevoie de cineva cu care să discute, iar prima persoană care-i veni în minte fu Tom Vandenberg. Ori de câte ori Louis și Robert vorbeau despre Cei Patru Faimoși, îl numeau pe Tom „glasul conștiinței” lor. Acesta îi devenise prieten de încredere în ultimii patru ani, iar dacă viața avea să i se destrame, poate că el îi va putea spune cum să riposteze, sau unde ar putea merge, sau ce ar trebui să facă. Poate că el o va ajuta să pună piesele cap la cap – dacă nu cumva se va întoarce împotriva ei din cauză că-l mințise în tot acest timp.

— Trebuie să ne îmbrăcăm în liniște, șopti ea după ce-i dădu drumul din îmbrățișare, ca să nu-i trezim pe musafirii noștri. Apoi vom merge la ferma unchiului Tom ca să vedem noul mie-lușel. Ți-ar plăcea?

— Da!

Robbie țopăi, iar cadrul din lemn al patului scârțâi.

Eve își duse degetul la buze.

— Șșșt....

— Șșșt...

Băiețelul zâmbi larg, imitând-o.

Eve se îmbracă repede cu aceleași haine pe care le purtase cu o zi în urmă și-l ajută pe Robbie să-și tragă pe el o pereche de pantaloni scurți curați și un tricou dungat. Tânjea după o cană de ceai, dar nu putea să riște a o trezi pe Audrey. După ce scrise în grabă un bilețel prin care îi spunea să se servească singură cu mâncare pentru micul dejun și promitea că se va întoarce curând, Eve apucă o banană pentru Robbie și ieși în grabă, apăsând pe

pedala accelerației ca un tâlhar care căuta să fugă de la locul infracțiunii. Trebuia să găsească o soluție la problema asta. De dragul lui Robbie.

Călătoria de douăzeci de minute cu mașina pe șoseaua ce străbătea unduitor zona rurală o liniști, la fel și vederea oilor împrăștiate pe costișa verde a dealului din spatele hambarului, ca niște smocuri de bumbac. Eve coborî fereastra din dreptul volanului și trase în piept mirosul de fân și balegă, mirosurile copilăriei ei. Ferma lui Tom devenise un loc de refugiu pentru ea, singurul loc unde se simțea liberă să fie ea însăși. Tom tocmai ieșea din hambar, urmat îndeaproape de câinele lui, când Eve opri mașina pe alee.

— Te-ai trezit odată cu găinile în dimineața asta, spuse el cu un zâmbet larg.

Eve nu-l văzuse niciodată pe Tom fără un zâmbet pe chip. Îi amintea de starul de cinema Jimmy Stewart, înalt, osos și cu părul des. Șchiopăta vizibil din cauza unei răni de șrapnel, însă asta nu-l împiedica să conducă lăptăria familiei sale. Își feri privirea pentru a stămpăra imposibila atracție pe care o simțea pentru el, în timp ce Robbie alergă la el să-l îmbrățișeze. Mama și bunica Maud l-ar fi adorat pe Tom. Mama îi spusese Evei să nu se mulțumească cu mai puțin decât un bărbat curajos, blând și vesel – o descriere ce i se potrivea perfect lui Tom.

— Cred că am venit cam devreme, spuse Eve. Am vrut să-mi cer scuze pentru că am fost scurtă la vorbă ieri cu tine. Musafirii mei au sosit pe neașteptate și... și cred că asta m-a dezechilibrat puțin.

Alungă cu mâna atotprezentele muște ce bâzâiau în jurul hambarului.

— Nicio problemă. Păreai puțin obosită ieri.

— Am venit prea devreme pentru a vedea cum îl hrănești pe mielul proaspăt fătat? Nu vreau să te întrerupem de la treabă.

— Deloc. Vacile sunt mulse, iar mielul își așteaptă chiar acum sticla cu lapte. Vrei să mă ajuți, Robbie?

— Da!

Băiatul țopăi entuziasmat.

— Veniți în casă până pregătesc laptele.

Eve îl urmă pe Tom prin veranda închisă cu plasă din spatele casei, așteptându-l până când acesta se spală pe mâini la chiuvetă. Dinspre bucătărie le ajunse la nări aroma de cafea și șuncă prăjită, amestecată cu deliciosul miros al aluatului copt în cup-tor. Pășiră în bucătărie, unde doamna Vandenberg trebuia în fața sobei de fontă, pregătind micul dejun acompaniată de sfârâitul tigăilor. Tatăl lui Tom ședea la masa din bucătărie sorbind din cafea. Încăperea era confortabilă și călduroasă, decorată cu draperii cu pătrățele albastre și lambriuri albe, acoperită cu un linoleum uzat ce scârțâia când pășeau pe el.

— Bună dimineața, spuse Eve. Îmi cer scuze că am ajuns atât de devreme. Am auzit că aveți un nou mieluşel ce trebuie hrănit. Mama lui Tom se răsuci spre ea, cu lingura în mână.

— Hei, bună dimineața, Audrey. Tocmai pregătesc micul dejun. Îți fac și ție?

Era o femeie drăguță, cu părul alb, care-i amintea Evei de bunica Maud.

— Ouăle sunt proaspete. Le-am adunat azi-dimineață, chiar eu.

— Nu vrem să vă deranjăm.

— Voi doi nu ne deranjați niciodată, spuse ea simplu.

— Ghici ce, bunica Van! spuse Robbie. O să dau de mâncare mielului!

Doamna Vandenberg îi spusese lui Robbie să-i zică bunica Van, copilul neputându-i pronunța numele.

— Vino aici și dă-mi o îmbrățișare, dulceată.

Se aplecă, iar Robbie se avântă spre ea, lăsându-se cuprins de brațele ei. Eve simți un dor imens după brațele moi ale buni-cii Maud. Dacă ar fi spus adevărul despre cine era în realitate, toate acestea îi vor fi luate fiului ei. Copilul avea o familie aici, în America. Era iubit. Doamna Vandenberg era o femeie credincioasă, care ar fi fost îngrozită să afle despre minciunile ei, despre faptul că o înșelase și-i câștigase inima pretinzând că este altcineva. Avea impresia că dezamăgind-o pe bunica Van, o dezamăgea de fapt pe bunica Maud. Eve nu putea mărturisi – nici ei, nici lui Tom. Va trebui să găsească o altă cale de ieșire din această dilemă.

— Minunat, Robbie, spuse bunica Van, întorcându-se la bucatele de pe foc. Nu ne strică o mână de ajutor cu mielul acela. Mai scoate două farfurii, Audrey dragă, și niște tacâmuri.

Eve era destul de familiarizată cu bucătăria fermei pentru a face ce i se ceruse. Tom turnă o cană de cafea pentru el și una pentru Eve, apoi aduse la masă încă un scaun.

— O bei cu lapte, nu-i așa, Audrey? întrebă el, așezând urciorul lângă farfuria ei.

Eve era sigură că Tom îi citea vina pe față. Încuviință, apoi își întoarse repede privirea.

— Ce se coace în cuptor? întrebă ea. Miroase minunat!

— Am făcut o tavă de fursecuri.

Doamna Vandenberg arată în direcția unui grătar aflat pe blatul de bucătărie, pe care fuseseră așezate la răcit fursecuri albe, ușor maronii pe deasupra.

— Încearcă unul, spuse ea, apoi pune restul în coșul de pâine.

Arătau ca niște prăjiturile cu nucă de cocos, însă gustul lor nu era deloc dulce. Era, mai degrabă, untos și făinos și parcă i se topeau în gură. Tom îi explicase odată că ceea ce britanicii numeau „biscuiți”, în America se numeau „fursecuri.” Iar ceea ce făcea mama lui, insistase el, erau biscuiți *adevărați*.

— Tu și Robbie așezați-vă la masă, spuse doamna Vandenberg.

Aduse tigaia la masă și goli jumările de ou în farfuria fiecăruia. Eve își simți inima sfâșiată de un sentiment de vinovăție când tatăl lui Tom își plecă creștetul și se rugă cu voce tare. Dumnezeu știa adevărul despre ea. Bunica Maud spunea că El ținea o evidență a păcatelor ei în cartea Sa. Probabil că pagina alocată ei era plină. Cu bărbia la nivelul mesei, Robbie își împreună mâinile și închise ochii, legănându-și piciorușele. Lui îi plăcea mult acest loc. Îi iubea pe unchiul Tom și pe bunica Van la fel de mult pe cât îi iubea pe *nana* și pe bunicul Barrett. La fel și Eve. Nu era corect ca Robbie să fie pedepsit pentru minciunile ei.

Eve se strădui să zâmbească și să se poarte natural în timp ce serviră micul dejun, tresărind înlăuntrul ei de fiecare dată când cineva i se adresa cu numele Audrey. După micul dejun, dădu o mână de ajutor la spălatul vaselor, în timp ce Tom și Robbie

pregătiră o sticlă cu lapte pentru mieluşel. Apoi se îndreptară tustrei spre hambar, Robbie ȝopăind în fața lor cu sticla în mână, urmat îndeaproape de câinii fermei. Eve își ridică privirea spre cerul albastru presărat cu nori albi și știu, în adâncul inimii, că taina ei va fi dată pe față. Audrey se afla aici, în America, și n-avea să plece nicăieri. Iar Eve știa că ar fi un lucru mai nobil să mărturisească decât să fie descoperită. Însă pur și simplu nu avea puterea s-o facă – nu în fața lui Tom, sau a oricărei alte persoane. Nu încă. Nu până când n-avea să epuizeze orice soluție de ieșire din toată situația asta urâtă. Și va găsi o cale. Trebuia să găsească.

— Vino, mami, strigă Robbie din hambar. Grăbește-te! Mielului îi este foame!

— Venim.

Tom îi conduse către un ȝarc de mici dimensiuni pe care-l amenajase în hambar, și deschise poarta pentru ca Robbie să poată intra înăuntru. Tom se ghemui lângă el, tresărind ușor din cauza durerii din picior. Îi arată lui Robbie cum să ȝină sticla. Mielul se lăsă pe genunchii din față ca să poată suge, fluturându-și codița albă ca pe un steag în bătaia vântului.

Să nu care cumva să plângi, își spuse Eve în timp ce-i privi. *Cu orice preț, nu-l lăsa pe Tom să-ȝi vadă lacrimile*. Tom ar fi întrebat-o ce se întâmplă, iar ea va fi nevoită să-i spună povestea ei.

— Ce s-a întâmplat cu mama mielului? întrebă ea în schimb.

— Oaia a avut gemeni și l-a respins pe cel mai mic, răspunse el.

Robbie chicoti când mielul se împinse spre el, sorbind cu nesaț din sticlă. Fiul ei avea nevoie de asta, avea nevoie de brațele puternice ale lui Tom în jurul său, avea nevoie ca acesta să-l învețe lucruri ce numai un tată l-ar fi putut învăța. N-o va lăsa pe Audrey să-i răpească asta fiului ei.

— Hei! L-a băut pe tot! spuse Robbie câteva minute mai târziu. Îi mai putem da o sticlă, unchiule Tom?

— Numai la amiază, mă tem.

Tom îi ciufuli părul în timp ce se ridicară.

— Iar mielul este fetiță, nu băiețel. Ce nume crezi că i s-ar potrivi?

— Hm...

— Nu trebuie să hotărăști acum. Gândește-te bine și anunță-mă.

— Bine.

Îi întinse lui Tom sticla goală și alergă afară, la lumină, urmat de câinii lui Tom.

— Trebuie să ne întoarcem acasă, spuse Eve. Mulțumesc mult pentru că i-ai îngăduit să facă asta.

— Ce-i cu atâta grabă?

— Musafirii mei sunt încă acolo. Dar vreau să-mi cer din nou scuze pentru ieri.

— Ne e nevoie... Te simți bine, Audrey? Pari...

— Sunt bine.

Simți lacrimi arzându-i în spatele ochilor și se strădui să le pună zăgaz.

— Sunt doar obosită. Ne-am trezit mult mai devreme decât de obicei.

— Cloudy*! strigă Robbie dintr-odată. Numele mielului este Cloudy pentru că arată ca un nor.

— Atunci, Cloudy să fie, spuse Tom cu un zâmbet larg.

Eve folosi răstimpul de douăzeci de minute până avea să ajungă acasă, gândindu-se ce-i va spune lui Audrey, incapabilă să se concentreze la sporovăiala lui Robbie despre câinii unchiului Tom și mielul fătat de curând. Când Eve ajunse acasă, o găsi pe Audrey în camera de zi, ținându-l în poală pe fiul ei. Era nearanjată și părea obosită, ca și cum nici ea nu dormise bine.

— Am dat de mâncare mielușelei unchiului Tom, anunță Robbie cu glas tare. Mi-a spus că-i pot da ce nume vreau eu, așa că i-am pus numele Cloudy, pentru că arată ca un nor. Vrei să vii la fermă și s-o vezi? Îl întrebă el pe fiul lui Audrey, care se trezise.

Acesta clătină din cap.

— Ați mâncat? întrebă Eve. Să vă pregătesc micul dejun? Pot face pâine prăjită sau ouă...

— Nu ne este foame, răspunse Audrey.

— Poate un ceai?

* Norișor (n.tr.).

— Trebuie să vorbim, Audrey.

Nu mai putea amâna discuția. Eve se așează pe marginea canapelei și trase adânc aer în piept.

— Ascultă, Audrey. Dacă ai nevoie de bani, îți pot da toți banii de pe asigurarea de viață a lui Robert și contul de economii deschis de părinții lui. Totul, dacă tu vei vrea...

— Dacă voi vrea ce?

— Să te întorci acasă. Te rog, te implor!

— Ți-am spus, nu am casă.

— Atunci voi vinde casa asta și-ți voi da banii ca să-ți cumperi una. Și îți voi trimite mai mulți bani în fiecare lună, oricât ai nevoie...

— Nu mă interesează banii, Eve. Nu am venit aici pentru bani. Fiul meu este copilul lui Robert și merită să-și cunoască bunicii și să aibă parte de o familie reală. Eu nu mai am pe nimeni și...

— Nici eu! Tot ce am sunt oamenii pe care am ajuns să-i cunosc și să-i iubesc aici. Te rog, dă-ne voie, lui Robbie și mie, să ne trăim viața. Și el îi iubește pe toți acești oameni.

— Știu ce s-a întâmplat cu familia ta acasă, Eve, și-mi pare rău pentru tine. Însă aceasta este familia fiului meu, nu a ta. Vreau ca Bobby să crească înconjurat de ei, serbându-și alături de ei zilele de naștere, sărbătorile de Crăciun.

— Și eu vreau același lucru pentru fiul meu!

Și pentru ea însăși. De câte ori oare nu o luase de la capăt, făurindu-și o viață nouă când cea veche se încheiase? N-o mai putea face încă o dată. Pierderea ar fi distrus-o. Își dresе glasul, silindu-se să vorbească încet, ca să nu-i supere pe băieți.

— Îmi pare rău, Audrey, dar nu poți avea înapoi viața asta. E prea târziu. Ne-am stabilit aici. Sunt sigură că poți pune la cale un alt plan pentru tine, un drum diferit pe care să poți merge...

— Am ajuns deja la capătul drumului, Eve. Nu plec nicăieri. Aici e locul *meu*, nu al tău.

Eve se ridică în picioare, teama că va pierde totul făcând-o disperată.

— Ascultă, războiul ne-a învățat multe lucruri, cel mai important dintre toate fiind cum să trăim de la o zi la alta. N-am știut

niciodată, în timpul acelor luni și ani nesfârșiți, ce se va întâmpla mâine, dacă până a doua zi dimineața vom fi sau nu în viață, așa că amândouă am încercat să înșfăcăm de oriunde puțină fericire, și...

— Am încercat să te avertizez cu privire la deciziile neînțelepte pe care le luai, dar...

— Nu-mi ține predici, Audrey! Nu mai sunt slujitoarea ta!

Începu să strige.

— Războiul a înlăturat toate barierele dintre noi și ne-a făcut egale. Îmi pare rău că tatăl tău a vândut Wellingford Hall. Însă tu ai dat cu piciorul la șansa unei vieți ca asta atunci când ți-a fost oferită, în urmă cu patru ani. E prea târziu ca să te răzgândești!

— E vina ta pentru...

— Nu mă învinovăți pe mine pentru felul în care s-au schimbat lucrurile! Dacă vrei să dai vina pe cineva, învinovățește-l pe Hitler. El ne-a ruinat viețile în ziua în care a invadat Polonia. Sau învinovățește-i pe americani pentru că nu ne-au venit în ajutor decât când a fost aproape prea târziu. Ne-am descurcat cum am putut, Audrey, luând cele mai bune decizii pe care le puteam lua, încercând să supraviețuim bombelor și proiectilelor, trăind cu o jumătate de kilogram de carne pe săptămână și cu câteva uncii de zahăr și un strop de ceai, dacă puteam face rost de ele. Îți amintești?

— Desigur că-mi amintesc. Cum aș putea uita vreodată?

Determinarea pe care Eve o văzu în ochii lui Audrey, felul ferm în care-și ridicase bărbia, o luară prin surprindere.

— Însă eu și Bobby nu plecăm nicăieri. Rămânem.

Audrey își găsisese, în cele din urmă, curajul.

Eve închise ochii, confruntându-se cu realitatea a ceea ce era pe cale să piardă. Și-o imaginea pe bunica Maud stând în fața ei, fluturându-și degetul așa cum obișnuia să facă atunci când Eve făcea câte o poznă. „Cartea Sfântă spune că atunci când păcătuiești împotriva Domnului, poți fi sigură că păcatul acela te va urmări.” Oare pierderile pe care le avea acum de înfruntat erau pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele ei?

Trebuia să existe o cale de ieșire. Însă Eve n-avea idee care era aceasta.

12

Wellingford Hall, iunie 1940

Audrey deschise ușile franțuzești ale salonului ce dădeau în grădina de la Wellingford Hall și cercetă cerul cenușiu, căutând să zărească avioanele ce huruiau deasupra. Sunetul întrerupsese liniștea pașnicei sale moșii, avioanele decolând și aterizând pe noua pistă amenajată în apropiere. Forța Aeriană Regală construise peste tot în odinioară liniștita zonă rurală, zeci de asemenea piste, stații radar și hangare pentru reparații, iar zgomotul produs ajunsese să devină o normalitate. Audrey își ridica întotdeauna privirea ca să vadă dacă erau avioane RAF, învățând să distingă între cele britanice, Hurricanes și Spitfires, și cele germane, Junkers și Messerschmitts. Nu văzuse vreun avion al Luftwaffe zburând deasupra conacului Wellingford – încă. Însă după lucrurile la care fuseseră martore, ea și Eve, în urmă cu câteva zile în Dover, se temea că asta era doar o chestiune de timp.

Zbârâitul telefonului răsună în holul de la intrare. Închise ușile salonului și se grăbi să răspundă înainte ca Robbins s-o facă. Ridică receptorul cu speranță și groază.

— Wellingford Hall. Domnișoara Clarkson la telefon.

Râsul fratelui ei o întâmpină la celălalt capăt.

— Atât de prost stau lucrurile acasă, surioară, de ai ajuns să răspunzi tu la telefon? Majordomul nostru s-a alăturat și el armatei?

— O, Alfie! Slavă cerului că ești în viață!

Vederea i se înceteșă și se lăsă pe banca din hol, vlăguită de ușurare.

— Am așteptat zile în șir să primesc vești de la tine!

— Da, sunt în viață. Și recunoscător că am scăpat de pe infernala plajă a Franței.

— Unde ești? Vii acasă? Să vin și să te iau de la gară?

— Nu sunt la gară...

— Atunci vin imediat cu mașina la Londra. Trebuie să văd cu ochii mei că ești întreg.

— Nu sunt nici în Londra. Nu ar trebui să dau în vileag locul unde mă aflu, dar sunt pe teritoriu britanic, pregătit să ne apăram de huni.

— O, e atât de minunat că-ți pot auzi glasul! Am fost înnebunită de îngrijorare de când m-am întors din Dover...

— Ce ai făcut în Dover? Ai un alt șofer? S-a întors Williams?

— S-a lansat un apel pentru ambarcațiuni, pentru operațiunea de salvare, așa că m-am dus la Londra și am luat-o pe Eve Dawson. Ne-am dus amândouă cu mașina până la Folkestone, ca să le-o punem la dispoziție pe *Rosamunde*. Am navigat singure până la Dover și am împrumutat vasul Marinei Regale. Apoi am rămas și am dat o mână de ajutor, am servit ceai tuturor soldaților. În tot acest timp te-am căutat printre ei, dar erau atât de mulți bărbați!

Alfie fluieră admirativ.

— Sunt mândru de tine, surioară.

— Ieri am primit veste de la marină că *Rosamunde* a fost înapoiată teafără.

— E bine de știut.

— Eve m-a încurajat să cârmesc singură vasul. Ba chiar m-a învățat să șofez, pe drumul de întoarcere la Londra. E o prietenă bună, Alfie. Și ține mult la tine. Știe că ești bine? I-ai telefonat?

— Nu credeam că aprobi faptul că mă văd cu Eve.

— Desigur că nu am nimic împotrivă, însă nu la fel gândesc mama și tata. Te rog, n-o răni, Alfie. Știu că nu duci lipsă de iubite, însă Eve este...

— Așteaptă puțin, surioară...

Audrey auzi glasuri înăbușite în fundal și pe Alfie vorbind cu cineva. Apoi:

— Trebuie să plec, Audrey. Spune-le tatălui și mamei că sunt bine. Telefonează-i tu Evei, faci asta pentru mine? Sper să te văd curând.

Și închise.

Îndată ce așeză receptorul, Audrey se aplecă pe bancă și plânse de bucurie, sfârșite fiind de-acum zilele frământate de îngrijorare și nopțile nedormite. Deocamdată. Alfie se afla în siguranță.

Se șterse la ochi și, ridicându-și privirea, îi zări pe Robbins și pe doamna Smith stând în cadrul ușii ce dădea spre aripa servitorilor, așteptând să audă veștile rele. Se simți stânjenită pentru că o zăriseră plângând.

— Sunt vești bune, le spuse ea. Alfie este în viață și în siguranță înapoi, în Marea Britanie.

— Slavă lui Dumnezeu, răsuflă ușurată doamna Smith.

Păreau aproape la fel de ușurați ca și ea.

— Da. Trebuie să-I mulțumim de-îndată!

Va urca pe bicicleta cumpărată la mâna a doua și va merge la biserica din sat și... și nu era sigură ce avea să facă odată ajunsă acolo, dar poate că vicarul va ști. Dădu să se ridice, apoi își aduse aminte că promisese să le telefoneze părinților și să le spună vestea. Și trebuia să-i telefoneze Evei.

— Știi cum îl pot contacta pe tata? îl întrebă pe Robbins.

— A lăsat câteva numere la care poate fi contactat.

— Te rog, sună-l și spune-i veștile. Și... și vrei să-i telefonezi mamei la casa din oraș?

Nu-și putea explica de ce ezita să vorbească ea însăși cu mama ei, însă nu putea tăgădui ceea ce simțea.

— Sigur, domnișoară Audrey. Vor fi foarte bucuroși să afle că stăpânul Alfred este bine.

— Mai întâi trebuie să dau eu un telefon, dar trebuie să alerg în cameră ca să găsesc numărul.

Eve era la treabă când Audrey sună la pensiune, însă proprietăreasa promise să-i transmită mesajul. Audrey îi scrisese în grabă o scrisoare, pentru cazul în care mesajul telefonic n-avea să ajungă la ea, apoi urcă pe bicicletă și se duse în sat ca s-o trimită. După aceea, își rezemă bicicleta de zidul bisericii și urcă treptele acesteia, tânjind să spună ceva ca să-și arate recunoștința față de Cel Atotputernic pentru faptul că cruțase viața lui Alfie.

Mica biserică era răcoroasă în interior și tăcută. Se opri în vestibul, lângă un panou pentru mesaje plin de bilețele, anunțuri despre întâlniri programate și buletine ARP prinse cu ace. Se simți ca un intrus. Și nu era sigură cum putea cineva să-și arate în mod corect recunoștința față de Dumnezeu. Notițele îi amintiră de biserica din Dover, unde ea și Eve se oferiseră voluntare. Femeile de acolo lucraseră ca o echipă unită, iar ea se bucurase foarte mult să le poată ajuta.

Audrey se strecură în tăcutul sanctuar, străbătând pe vârful picioarelor lungul culoar până în față, nedorind să tulbure pe Atotputernicul sau pe oricine altcineva. Se așează în strana familiei Clarkson, unde ea și Alfie obișnuiseră să șadă alături de tatăl lor în ocazii speciale precum Paștele sau Crăciunul, fratele ei fiindu-se întruna în încercarea de a-și zăgăzui nelimitata-i energie, scuturându-și piciorul și schimbându-și poziția pe bancă.

Tata nu-l mostra niciodată și părea a fi la fel de nerăbdător ca Alfie să iasă cât mai repede din biserică la finalul slujbei. Audrey nu-și amintea ca mama ei să-i fi însoțit vreodată.

Alfie era în siguranță! Își rezemă fruntea de spătarul băncii din fața ei.

— Doamne, Îți mulțumesc... Îți mulțumesc!

Fu tot ce reuși să zică înainte de a izbucni în lacrimi. Mama ar fi consternată de lipsa ei de control. Doamnele cuviincioase nu făceau paradă din emoțiile lor în public. Însă cum altfel îi putea arăta lui Dumnezeu enorma-i recunoștință și ușurare?

Audrey își ridică fruntea când auzi sunet de pași. Se întoarse, recunoscându-l pe reverendul Hamlin, înveșmântat în costumul

său închis la culoare, garnisit cu gulerul clerical, așteptând ezitant în cadrul ușii. Își șterse degrabă lacrimile și se ridică.

— Bună ziua, părinte.

— Iertați-mă, domnișoară Clarkson. N-am intenționat să vă deranjez, însă dacă vă pot ajuta în vreun fel, o voi face cu bucurie.

Era un bărbat zvelt, plăcut la vedere, în jur de cincizeci de ani, cu părul alb cârlionțat ce-i amintea de lâna unui miel. Ascultându-i predicile în aceste ultime luni în care frecventase biserica cu regularitate, Audrey ajunsese să-l considere a fi un om inteligent, blând. Brațele musculoase, arse de soare, și mâinile muncite, erau un semn că nu se dădea înapoi de la muncile pe care le făceau enoriașii săi.

— Vă mulțumesc pentru preocupare, părinte. Tocmai am primit vești de la fratele meu, Alfie, care a fost pe continent cu Forțele Expediționare Britanice. Este bine, slavă Domnului, și am vrut... am vrut să-l mulțumesc.

— Într-adevăr. Asta este o veste foarte bună. În cazul ăsta, eu mă retrag.

Dădu să plece.

— Așteptați. Dacă aveți câteva clipe, aș vrea să vă întreb cum aș putea fi de folos. În sat, la asta mă refer. Știu că familia mea n-a fost foarte activă și-mi cer scuze pentru asta. Dar aș vrea ca acest lucru să se schimbe. Părinții mei sunt plecați deocamdată, iar eu am rămas stăpâna conacului, ca să spun așa. Am văzut la afișier că sunt multe lucruri de făcut aici, în sat. Pentru efortul de război. Și pentru... pentru a-L sluji pe Dumnezeu.

Vorbea dezlânat, poticnindu-se în vorbire precum un bețiv pe o cărare denivelată, însă vicarul zâmbi cu bunătate.

— Nu trebuie să vă scuzați, domnișoară Clarkson. Mergem înainte din acest punct. Sunt, într-adevăr, multe de făcut în vederea pregătirilor pentru apărarea Angliei. Ne bucurăm de orice ajutor ce ni se oferă.

— Mi-ar plăcea să fac mai multe pentru biserică. Știu că nu am fost foarte implicată, însă am văzut ce fac alte biserici din Anglia și mi-ar face plăcere să fiu și eu implicată. Ca să-mi dovedesc recunoștința pentru Alfie. Afișierul e puțin copleșitor.

Vicarul încuviință și se așează picior peste picior pe banca din fața ei, așezându-și brațul pe spătarul băncii.

— Vă pot descrie felul în care se implică alți săteni și puteți decide ce anume vi se potrivește. E bine așa?

— Da, mulțumesc.

— Întotdeauna avem nevoie de voluntari în ture, care să anunțe apropierea avioanelor inamice. Lucrul acesta e foarte important având în vedere că invazia este iminentă și probabil vor parașuta soldați naziști. Bătălia pentru Marea Britanie a început deja, iar bravii noștri piloți de luptă fac o treabă remarcabilă în a ține dușmanul deoparte. Dar naziștii vor avea un avantaj odată cu căderea Franței, în momentul în care Luftwaffe va prelua controlul asupra aerodromurilor lor aflate la doar cinci-zece de kilometri peste Canal. Mi s-a spus că atunci când ne vor invada, vor încerca să ne distrugă mai întâi punctele de apărare aeriene. Și după cum știți, satul nostru este foarte aproape de câteva aerodromuri.

— Da, înțeleg.

Audrey nu-și imaginase că era posibil ca parașutiști naziști să aterizeze lângă Wellingford. Ideea i se păru înspăimântătoare.

— Dacă nu sunteți foarte sensibilă, continuă reverendul Hamlin, trebuie să vă spun că guvernul oferă cursuri de prim ajutor, ca să ne putem mobiliza în caz de urgență. Se presupune că dușmanul va începe prin bombardamente masive în încercarea de a ne slăbi distrugând industria de război și porturile, ca să împiedice sosirea mărfurilor și în felul acesta să declanșeze o foamete. Dacă privim la alte națiuni invadate de naziști, ne putem aștepta foarte curând la raiduri aeriene. Odată ce vor începe, va exista o nevoie foarte mare de inspectori de raiduri aeriene, lucrători pentru apărare civilă, pompieri voluntari și medici.

— O, Doamne.

Descrierea atât de clară îi lăsa impresia că războiul era chiar în curtea casei ei, și simți cum i se face rău. Își dădu seama că vicarul îi simțise frica.

— Îmi pare rău, domnișoară Clarkson. Am fost oare prea direct? Soția mea mă acuză adesea de asta.

— Deloc. Eu am fost cea care am întrebat. Vă rog, continuați.

— Mulți dintre săteni se califică pentru adăposturile gratuite pe care guvernul le oferă, însă întotdeauna există un munte de hârtii ce trebuie completate în astfel de situații și ne-ar prinde bine un ajutor la sortarea documentelor. De asemenea, cu atâția bărbați plecați la război, nu avem suficientă forță de muncă pentru săparea adăposturilor. E extrem de important să ne asigurăm că fiecare are acces la un adăpost atunci când vom fi invadați.

Audrey încuviință, amărâtă. Tata refuzase să le ofere servitorilor un adăpost Anderson, dar poate că ar trebui să facă ea ceva câtă vreme era el plecat. Câteva găuri în grădina din spatele casei nu erau mare lucru dacă asta le putea salva viața.

— Apoi mai este și serviciul de voluntariat al femeilor, adăugă el. Acestea se pregătesc să ajute în aproape orice fel posibil pe frontul de acasă. De fapt, chiar acum se întâlnesc la primărie, dacă doriți să participați.

— Da, vă rog. Mi-ar face plăcere.

Se ridică și porniră împreună pe jos, spre primăria satului, vicarul îi ducea bicicleta.

— La biserică nu aveți nevoie de ajutor? întrebă ea. Aș vrea să-mi arăt recunoștința față de Dumnezeu slujind acolo cumva.

El o cercetă îndelung, iar ea se întrebă dacă încerca să-i analizeze motivele. Sau poate că era ea prea sensibilă?

— Soția mea conduce un grup de rugăciune în fiecare seară înainte de ora stingerii, spuse el în cele din urmă. Sunteți binevenită să vă alăturați nouă oricând doriți. Acum, și în viitorul imediat, cred că lucrarea bisericii lui Cristos va consta exact în acele lucruri pe care vi le-am amintit. Este mai important ca niciodată să fim mâinile și picioarele lui Cristos în orice fel cu putință în aceste vremuri tulburi.

Se opriră în fața ușii deschise a primăriei. Murmurul glasurilor femeilor răzbătu până la ei. Vicarul tăcu o clipă, apoi spuse:

— Sper să nu vă simțiți ofensată, domnișoară Clarkson, dacă sătenii vor părea puțin rigizi la început. Cred că există un resentiment față de familia dumneavoastră din cauza aparentei nepăsări cu care a tratat nevoile satului în toți acești ani. Dacă vor

vedea că vrei să schimbaţi acest lucru, sunt sigur că se vor deschide faţă de dumneavoastră şi eforturile pe care le depuneţi. Însă până atunci, vă rog, nu renunţaţi la ce v-aţi propus.

Audrey trase aer în piept, hotărâtă să se facă utilă, în loc să se ascundă la Wellingford Hall pe durata războiului.

— Mulţumesc pentru că m-aţi pus în gardă. Cunosc greşelile pe care le-a făcut familia mea la fel de bine ca locuitorii din sat şi mă voi strădui să nu mă las afectată.

Se strecurară înăuntru şi se aşezară în rândul din spate, ascultând cum o doamnă de vârstă mijlocie îmbrăcată cu o fustă de lână şi un pulover tricotat, descria planul de a ajuta o familie din sat al cărei fiu murise pe unul dintre acele vase de salvare ce se scufundaseră lângă Dunkirk. Povesti apoi despre o soţie şi mamă tânără al cărei soţ fusese luat prizonier în Franţa. Două alte femei luptau să se descurce singure, având soţii la război. În toate aceste situaţii, femeile din grup îşi oferiră ajutorul şi sprijinul. Eve Dawson crescuse în acest sat şi probabil cunoştea toate aceste familii, oameni care le ajutaseră pe Eve şi pe mama acesteia după ce tatăl ei murise în primul război. Audrey tânjea să se ridice şi să-şi ceară iertare de la toate aceste femei pentru indiferenţa îndelungată a familiei sale. În schimb, se întoarse spre vicar şi întrebă:

— Unde este Dumnezeu în toate aceste tragedii? De ce îngăduie răului să triumfe şi să cauzeze atâta suferinţă?

Reverendul Hamlin oftă.

— Oameni mult mai înţelepţi au încercat să răspundă la întrebarea asta. Nu putem decât nădăjdui că după ce va fi spus şi făcut totul, Dumnezeu va folosi acest război pentru a ne atrage mai aproape de El şi pentru a ne face oameni mai buni. Mă tem însă că în multe cazuri, efectul va fi contrar.

Lui Audrey afirmaţia i se păru ciudată. Erau atâtea lucruri pe care nu le înţelegea cu privire la Dumnezeu. De fapt, nici nu ştia unde sau cum să înceapă a-L înţelege. Se ridică.

— Mă voi întoarce, promise ea, apoi ieşi şi urcă pe bicicletă pentru a face drumul de mai bine de un kilometru înapoi la Wellingford.

Apropiindu-se de conac, auzi huruitul unui avion ce se apropia dinspre sud, zburând mai jos decât în mod obișnuit. Frână și-și ridică privirea umbrindu-și ochii, străduindu-se să zărească însemnul de pe fuzelaj și aripi, gândul că putea fi un avion nazist îngrozind-o. Sunetul huruit al motorului se auzi din ce în ce mai tare, mai aproape. Inima începu să-i bubuie în piept la amintirea cuvintelor de rău augur pe care i le spusese vicarul despre o invazie de parașutiști.

În cele din urmă zări, avionul chiar deasupra pădurii, motorul acestuia scoțând sunete întrerupte de-acum. O dâră întunecată de fum se vedea în urma lui. Audrey reuși să distingă însemnul caracteristic al avioanelor Spitfire ale aviației britanice, și răsuflă ușurată. Însă avionul zbura mult prea jos, aproape atingând vârful hornurilor conacului Wellingford Hall. Avea să se prăbușească pe peluză. Audrey sări pe bicicletă și pedală spre casă cât de repede putu, ca și cum ar fi putut face ceva dacă ar fi ajuns acolo la timp, ca și cum ar fi putut împiedica prăbușirea avionului avariat.

Dar desigur, lucrul acesta nu era cu putință.

Explozia, când răsună, o clătină cu o asemenea forță încât aproape că o dărâamă de pe bicicletă, cu doar câteva secunde înainte de a ajunge la ușa din fața conacului Wellingford.

Londra, septembrie, 1940

— Nu știi dacă mama va fi aici sau nu, o avertiză Eve pe prietena ei Iris, în timp ce se îndreptau spre casa din oraș a familiei Clarkson. Sper să se fi întors împreună cu ceilalți slujitori la Wellingford Hall. Dar dacă este aici, mama o va pregăti pe lady Rosamunde pentru ieșirea obișnuită de sâmbătă seara.

— Ieșire? întrebă Iris. Cine ar face asta pe timp de război?

— Lady Rosamunde nu va îngădui ca un lucru neînsemnat precum războiul să o țină în casă.

Și tocmai de aceea Eve era îngrijorată pentru mama sa. Audrey se afla la Wellingford și Alfie undeva în nord, iar Eve își dorea ca mama ei să părăsească, la rândul-i, Londra.

Simți pe umeri razele calde ale soarelui în timp ce intră, împreună cu Iris, pe ușa servitorilor, trecând pe lângă ridicătura diformă de pământ a unui adăpost Anderson săpat în spațiul gol dintre casă și garaje. În mai, când Eve venise cu Audrey să ia mașina, adăpostul nu fusese acolo. Pământ proaspăt săpat acoperirea movila în părți și deasupra acoperișului din tablă ondulată. Semăna cu un mormânt și părea mult prea mic pentru a o adăposti pe lady Rosamunde și toți servitorii acesteia.

— Mama ta este la etaj, îi spuse Tildy după ce o îmbrățișă.

Eve o conduse pe Iris pe scările abrupte ale servitorilor, respirând greoi când ajunse la ultimul etaj.

Mama o trase în brațele ei, ținând-o strâns.

— Ce te aduce aici, draga mea?

— Am venit să-ți dau o veste bună. Am o slujbă nouă ca dactilografă la Ministerul Informațiilor.

— E minunat!

Măinile mamei zăboviră pe umerii Evei, mângâindu-i.

— Plata este mai bună și simt că fac și eu ceva ca să ajut, în loc să dactilografiez facturi ziua întreagă. Și Iris lucrează acolo.

Făcu semn spre noua ei prietenă, o brunetă drăguță, care provenea și ea din rândul clasei muncitoare. Iris era mândria familiei sale, căci slujba de dactilografă reușise s-o scape de sărăcia din East End. Ea și Eve ședeau una lângă alta într-un birou al Ministerului Informațiilor, un spațiu ticsit de mașini de scris zornăitoare.

— Iris avea nevoie de o a patra colegă de cameră pentru apartamentul pe care tocmai l-a închiriat și m-a rugat să mă mut cu ea. Gata cu îngrozitoarele pensiuni! Am venit să-ți dau noua mea adresă și numărul de telefon.

— Te descurci foarte bine, Eve, spuse mama îmbrățișând-o din nou. Sunt atât de mândră de tine.

Familiara încăpere unde dormise Eve odinioară părea neschimbată. Fotografia tatălui lui Eve încă era așezată pe noptieră. Tabloul bunicii Maud, cel care-l înfățișa pe Bunul Păstor, atârna pe perete deasupra patului. Mama avea atât de puține lucruri – la fel și Eve.

— Să mergem jos, spuse mama. Fac un ceai și stăm de vorbă.

— Nu, te rog, nu te deranja. Nu putem sta mult. Mă duc cu Iris în East End ca să-și viziteze bunica.

— Bunica își bea ceaiul cu o grămadă de zahăr, explică Iris, și niciodată nu are îndeajuns cu toată raționalizarea asta. Ori de câte ori am posibilitatea, îi duc rația mea. Eu m-am obișnuit să beau fără zahăr, spuse ea râzând.

Veselia și spiritul ei generos o atrăseseră pe Eve. Iris era atât de diferită de serioasa, irascibilă Audrey.

— E foarte frumos din partea ta, Iris, spuse mama. Sunt sigură că bunica ta apreciază.

— De ce mai ești în Londra, mama? întrebă Eve. Sezonul social s-a încheiat – dacă mai este așa ceva pe timp de război. Speram că de pe-acum o să te întorci la Wellingford, în siguranță.

— Lady Rosamunde a hotărât să rămână la Londra. Viața la țară i se pare prea plictisitoare. Toți prietenii ei sunt aici.

— Dar... Audrey se află la Wellingford, nu-i așa? Și domnul Clarkson?

— Nu știu unde se află zilele astea domnul Clarkson, dar Audrey este acolo, așa e.

— Ar trebui să-ți dai demisia și să te întorci în sat, mama. Acolo ai putea găsi cu ușurință de lucru. Îți pot trimite eu ceva bani din salariul meu în fiecare săptămână. Se spune că naștii pot bombarda Londra în orice zi.

— Înseamnă că tu o să părăsești Londra pentru un loc mai sigur? întrebă mama.

Eve își feri privirea.

— Nu. Eu muncesc aici.

N-avea de gând să spună că va sta aici atâta timp cât va exista posibilitatea ca Alfie să vină în permisie, la Londra.

— Și eu muncesc aici, spuse mama.

— Nu înțeleg de ce îi ești atât de loială, mama. Lady Rosamunde te solicită atât de mult, lucrezi ore în șir, zi și noapte, iar ea nu are nici măcar o fărâmbă de considerație pentru tine.

Mama oftă și se așeză pe marginea patului.

— Nu e ușor de explicat, Eve. Presupun... presupun că fac asta datorită unei afirmații pe care vicarul a făcut-o într-una dintre predicile sale. A citit un pasaj din Biblie în care se spune că slujitorii ar trebui să lucreze cu bucurie, ca un act de slujire față de Domnul. Isus a spus că dacă ni se poruncește să mergem o milă, să mergem două. Și îmi pare rău pentru lady Rosamunde. Cu toată averea ei, este o femeie tristă, singură.

— E vina ei dacă a ajuns astfel.

— Ai dreptate. Însă ea mi-a oferit o slujbă într-o vreme în care aveam mare nevoie de asta, ca să pot avea grijă de tine. Așa că m-am gândit întotdeauna că Dumnezeu are un motiv pentru care vrea să mă aflu în slujba ei.

Eve clătină din cap, incapabilă de-a o convinge.

— Nu te îngrijora, Eve, adăugă mama. Avem un adăpost Anderson în curtea din spate și pot merge acolo în cazul unui raid aerian. Sper că și noul tău apartament are unul.

— Există un adăpost public în apropiere, spuse Iris. Ne vom descurca, doamnă Dawson.

Petrecură câteva minute tăfăsuind, însă Eve realizează că Iris era nerăbdătoare să ajungă în East End și mai apoi acasă, înainte de a se lăsa seara și, odată cu ea, ora stingerii. Eve își îmbrățișă mama, promițându-i să rămână mai mult data viitoare, apoi pleacă.

Cartierul londonez East End semăna cu un labirint de case și blocuri îngrămădite unele într-altele, însă Eve se simțea în largul ei printre acești oameni săraci, muncitori. Se asemănau mult cu sătenii de acasă. Bunica lui Iris, o femeie mărunțică, cu părul alb, spatele încovoiat și degete noduroase, îi aminti lui Eve de bunica Maud. Femeia ședea croșetând în bojdeuca întunecată în care crescuse Iris alături de cei trei frați mai mari, care acum luptau cu toții în război. Camera era înțesată de piese jerpelite de mobilier și obiecte uzate.

— Unde sunt mama și tata? întrebă Iris.

— La muncă, lucrează la motoare, în ture suplimentare. Vreți un ceai, fetelor?

— Eu nu, mulțumesc, răspunse Eve.

Focul din sobă se stinsese în după-amiaza călduroasă de septembrie și, în plus, știa cât de prețios era ceaiul acum, când totul era raționalizat, iar banii erau atât de puțini.

— O, ai adus aur curat! exclamă bunica lui Iris când aceasta îi întinse pachetul cu zahăr. Dumnezeu să te răsplătească, scumpa mea!

Scoaseră afară un scaun pentru ea, iar Eve și Iris se așezară lângă ea în pridvor, urmărind activitatea frenetică din stradă și povestindu-i despre noile lor slujbe și apartamentul cu trei camere. Puțini oameni dețineau mașini în cartier sau își permiteau să cumpere benzină, însă locul era înțesat de bicicliști și pietoni care savurau încântătoarea după-amiază de toamnă. Copii desculți se jucau pe stradă. Cu un an în urmă, copiii formaseră cozi lungi pe peronul gării, așteptând să fie evacuați. Acum erau aici, acasă.

Soarele coborî pe cer. Adierea vântului aduse cu ea dinspre Tamisa un miros umed, de pește.

— Cred că ar trebui să plecăm, spuse Eve în cele din urmă, ridicându-se în picioare și întinzându-se. Probabil că e trecut de patru și jumătate.

Atunci plănuiseră să plece, însă Iris zăbovise, în speranța că părinții ei se vor întoarce.

În acea clipă, acoperind zgomotul făcut de joaca copiilor, Eve avu impresia că aude un huruit, ca un soi de cascadă îndepărtată. Își aminti că-l auzise și pe când se aflase în Dover cu Audrey – huruitul avioanelor. Inima începu să-i bată mai repede.

Ieși grăbită în stradă, năpustindu-se în mijlocul copiilor care se jucau de-a prinselea, și își ridică privirea. Sus, în depărtare, sute de avioane umpleau cerul, strălucind în lumina tot mai palidă a soarelui precum un roi de insecte argintii. Copiii își încetară jocul și ridicară, la rândul lor, privirea.

— Sigur sunt ai noștri, murmură Eve în timp ce zgomotul deveni mai puternic.

Însă forma avioanelor nu era cea așteptată. Și erau atât de multe. Eve încremeni, nu de frică, cât de uimire. Oare era real ce se întâmpla?

— Ce este? strigă Iris, însă înainte ca Eve să poată răspunde, terifianta sirenă începu să sune, trimițându-i un fior pe șira spinării.

Bocetul lui Winnie, așa îl numeau oamenii. Sunetul se amplifică și devenea tot mai ascutit, trimițând un avertisment – strident și urgent. Instinctele îi spuneau să fugă, urmând exemplul copiilor care se risipiră în toate direcțiile. Mai existaseră și înainte avertismente de raiduri aeriene în Londra, urmate de raiduri de mică amploare și câteva bombardamente ici-colo, însă niciodată un nor atât de uriaș de avioane ca acesta.

Fugi spre Iris strigând:

— Unde e adăpostul? Trebuie să ajungem la un adăpost!

Zece minute. Acesta era răstimpul în care ar fi trebuit să ajungă la adăpost din clipa în care sirenele începeau să sune. Bunica lui Iris o privi parcă neînțelegând. Ea nu văzuse roiul ucigător de avioane, însă Eve văzuse. Apucă brațul femeii și o ridică de pe scaun.

— Unde este cel mai apropiat adăpost antiaerian? Știți unde este?

— Nu putem intra în casă?

Eve privi la bordeiul cu acoperișul într-o rână și hornul ce stătea să cadă. Semăna cu o căsuță din basmele copilăriei, atât de șubredă, încât o adiere de vânt ar fi pus-o la pământ.

— Nu, nu suntem în siguranță aici, spuse ea. Veniți, trebuie să plecăm!

Urmă mulțimea panicată de oameni ce alergau pe stradă. Eve speră că aceștia știau unde merg. Bunica lui Iris nu se putea deplasa repede, așa că Eve și Iris își potriviră pașii după ai ei. Un adăpost jos, din cărămidă, se afla la capătul clădirilor, iar mulțimea dădu buluc să intre pe ușa îngustă. Femeile țipară la auzul bubuitului puternic al bombelor ce începuseră să cadă în depărtare. Eve privi peste umăr și zări nori de fum înălțându-se în coloane vâlvurite. Iar avioanele continuau încă să se apropie. Cu siguranță, aveau să bombardeze docurile de pe Tamisa aflate în apropiere. Uzinele de gaz. Și Uzinele Ford Motor, unde lucrau părinții lui Iris. Fabricile și depozitele împânzeau East End, de aceea existau și atât de multe familii care locuiau acolo.

Alarmerle de incendiu sporiră haosul, echipele de pompieri intrând în acțiune. Voluntari de la Departamentul Auxiliar de Pompieri ieșiră din propriile case echipați cu cască și bocanci, alergând de colo-colo și întrebându-se ce să facă la acest prim test al neîndestulătorului instructaj. Unul dintre baloanele de baraj, priponit cu cabluri de oțel pentru a avaria avioanele ce zburau la mică altitudine, explodează cu o detunătură puternică, aruncând asupra lor o mulțime de resturi. Îmbrâncită și împinsă de oamenii din jur, Eve își petrecu brațul în jurul mijlocului femeii în vârstă, străduindu-se, împreună cu Iris, s-o zorească, amuțite de spaimă.

Ajunseră, în sfârșit, la adăpostul public. Pentru ce nu era sub pământ? Oameni înspăimântați ticseau locul. Alții se luptau să se strecoare înăuntru. Iris găsi un loc pentru ca bunica ei să șadă, iar ele se strânseseră lângă ea ca și cum ar fi vrut s-o protejeze de bubuiturile din ce în ce mai dese ce răsunau afară. Copiii se agățau de părinții lor. Femeile gemeau și se rugau. Un domn în vârstă își scutură pumnul spre cer. Deasupra vacarmului, huruitul avioanelor răsună fără încetare. Acum erau deasupra lor.

O bombă străpunse văzduhul de deasupra cu un șuierat asurzitor. Eve își plecă capul și scrâșni din dinți, pregătindu-se să moară. Căzu undeva în apropiere cu un duduie teribil, iar pământul se cutremură. Urmă alta, și încă una. Sute de bombe, una după alta, până când clădirea se cutremură și se fisură. Tencuiala se desprinses de pe tavan ca făina, acoperindu-i pe toți cu un praf alb. Eve nu mai cunoscuse niciodată o asemenea teroare. Avea să moară și nu-și dorea asta. Dorea să trăiască, să se căsătorească, să aibă copii, să îmbătrânească. Închise ochii, chircită, implorându-L în gând pe Dumnezeu să-i cruce viața. S-o cruce pe mama și pe ceilalți servitori aflați în adăpostul Anderson. S-o cruce pe Audrey la Wellingford și pe Alfie, oriunde se afla. Își dorea să implore îndurarea lui Dumnezeu pentru oamenii pe care-i iubea, însă nu avea nimic să ofere în schimb. N-avea ce să-I dea lui Dumnezeu în schimbul deplorabilelor ei rugăminți. Era neajutorată. Complet neajutorată.

Deasupra lor o altă bombă şuieră în văzduh și Eve se chircolișteptând lovitura. Când se auzi explozia, tot trupul îi fu cuprins de furnicături. Până și aerul păru că se cutremură. De ce era adăpostul acesta deasupra pământului? Nimeni n-avea să supraviețuiască măcelului. În jurul ei oamenii scânceau și plângeau. Eve își jură în gând că dacă va mai trebui să suporte așa ceva, va fi într-un adăpost subpământean.

Bombele continuă să cadă, exploziile bubuind și mugind până când Eve pierdu noțiunea timpului. Urechile îi țiuiau atât de tare, încât la început nu-și dădu seama că huruitul avioanelor începe să scadă, înlocuit de larma mașinilor de pompieri și strigătele voluntarilor salvatori. Suflurile exploziilor încetaseră.

— Dumnezeu, s-a isprăvit? șopti ea.

În încăperea se așternu liniștea, cu toții ținându-și respirația, așteptând. Timpul se scurse. Eve își simți picioarele amorțite din cauza poziției în care șezuse pe pământ, pregătită pentru încă un val, ciulind urechile ca să poată auzi sunetul avioanelor ce aveau să se apropie. Când sirena ce marca sfârșitul atacului începu să-sune vaiet lung de două minute, Eve se prăbuși ușurată, nesigură că mai avea puterea de a se urni din loc.

— Sunteți bine? le întrebă ea pe Iris și pe bunica acesteia.

Părul negru al lui Iris era acoperit de praf alb, făcând-o să arate ca o femeie în vârstă. Iris încuviință și-și șterse lacrimile, întinzându-și murdăria pe față. Probabil că și ea arăta la fel. Bunica lui Iris privea fix în față de parcă ar fi fost în șoc, mâinile-i noduroase închise strâns în pumni.

Începu o nouă cursă a îmbulzelii pentru ieșirea din adăpost. Eve se uită la ceas. Șase și jumătate. Aproape două ceasuri trecuseră de când șezuseră la soare în fața casei lui Iris, savurând frumoasa după-amiază. Două ceasuri de bombardamente neîntrerupte.

Iris o ajută pe bunica ei să se ridice, și-i urmară pe ceilalți afară. Eve se temuse pentru ce e mai rău, însă ce văzură ochii ei depășea orice imaginație. Pășise în iad.

— Dumnezeu... Dumnezeu.. rosti ea cu răsuflarea întretăiată.

Bombele distruseseră cartierul, lăsând în urmă mormane de scânduri, bârne și cărămizi în locul unde, în urmă cu două ceasuri, se aflaseră case și blocuri. Cerul de deasupra docurilor semăna cu un zid de foc. Fumul îi înțepa ochii și-i strângea grumazul. Dacă focul se va întinde în ritmul ăsta, n-aveau cum să-l stingă.

Peste tot erau împrăștiate bucăți de lemn și fragmente din lucrurile oamenilor. Piciorul de lemn al unei mese. Spătarul unui scaun făcut țândări. O lingură. Eve păși înainte ca prin vis, simțind sub tălpi cioburi de sticlă spartă. În josul străzii se vedea un șir de clădiri ce încă mai stăteau în picioare, însă toate ferestrele fuseseră aruncate în aer, lăsând în urmă găuri negre, ca niște ochi lipsiți de vedere.

Șuvoaie de apă și furtunile încâlcite ale pompierilor umpleau străzile. Oameni răniți, sângerând, strigau după ajutor. Lucrătorii de la apărarea civilă strigau unii la alții în timp ce scooteau prin mormanele de moloz în căutare de supraviețuitori. Eve își dori să ajute. Trebuia să facă ceva. Dar ce?

— Casa noastră... mormăi bătrâna femeie. Unde este... casa noastră?

Părea dezorientată, în șoc.

Și Iris era într-o stare de șoc. Vocea îi tremură când spuse:

— Te rog, stai aici cu bunica, Eve. Eu dau o fugă acasă, să văd cum stau lucrurile.

Eve dădu la o parte cu piciorul câteva bucăți de sticlă și o ajută pe bunica lui Iris să se așeze pe bordură. Așteptară în tăcere. Nimic din ce ar fi spus nu i-ar fi putut aduce consolare în coșmarul acesta.

Deodată, un șuvoi întunecat își croi calea cu repeziciune spre ea – o invazie de șobolani ce se refugiau din calea flăcărilor de la docuri. Incapabilă să facă vreo mișcare, Eve țipă, privindu-i cum trec pe lângă ea și dispar în mormanele de moloz. Se cutremură de groază.

I se păru că trecuseră ceasuri până când Iris se întoarse, cărând cu ea, într-o față de pernă, câteva dintre lucrurile familiei.

— Nu mai există niciun punct de reper, spuse ea cu glasul gros din cauza fumului. Abia am reușit să găsesc casa noastră. Apoi n-am mai știut cum să mă întorc.

— Dar casa voastră...? întrebă Eve.

Lacrimi umplură ochii lui Iris în timp ce clătină din cap.

— S-a dus. Nu mai este.

Se prăbuși plângând lângă bunica ei, agățându-se de ea.

— Îmi pare rău, bunico... Îmi pare atât de rău!

Eve se gândi la pachetul de zahăr ce le aduseseră aici, în East End. Dacă ele n-ar fi venit, bunica lui Iris ar fi fost moartă.

— Nu putem merge acasă, bunico, plânse Iris. Am încercat să salvez câteva dintre lucrurile noastre...

— Trebuie să existe un loc unde s-o putem duce ca să mănânce și să stea la adăpost pe timpul nopții, spuse Eve.

— Știu, dar unde? Și trebuie să-i găsesc pe mama și pe tata.

— Stai aici cu ea. Mă duc să caut pe cineva care să ne ajute.

Eve își croi drum prin nesfârșitul haos, întrebând pe toți cei întâlniți dacă știa unde și-ar putea petrece noaptea cei rămași fără adăpost. Nimeni nu știa. Cu siguranță, fuseseră făcute planuri în cazul unui asemenea dezastru. Cu toții se așteptaseră ca Londra să fie bombardată. Însă acele planuri fuseseră spulberate în groaza devastării. Cea mai mare urgență era acum salvarea celor răniți, localizarea supraviețuitorilor sub dărâmături și degajarea străzilor pentru ca ambulanțele și tărgile să poată avea cale liberă.

În cele din urmă, Eve află că la câteva străzi spre est exista o școală amenajată ca adăpost temporar pentru victimele bombardamentelor. Se lăsase întunericul, însă focurile luminau străzile ca ziua în timp ce Eve își croi drum înapoi. Le ajută pe cele două femei să se ridice și încercă să o determine pe bunica lui Iris să pășească, însă aceasta încă era buimacă și zdruncinată. Reușiseră să parcurgă doar câțiva metri, când vaietul terifiant al sirenei răsună din nou, sfâșiind noaptea.

— Nu... O, Doamne, nu! gemu Eve.

Nu putea vedea avioanele ce se apropiau pe cerul fumuriu, însă le auzi. Aveau să-și descopere țintele cu ușurință, căci noaptea era luminată de focurile de la prima rundă de bombardamente.

— Trebuie să ne întoarcem în adăpost! spuse ea încercând să se facă auzită deasupra țipătului sirenelor.

Nu se îndepărtaseră prea mult de acesta. Se întoarseră grăbite într-acolo.

Clădirea era înconjurată de cărămizi. Temelia părea că se fisurase.

— Nu arată bine, spuse Iris. Ești sigură că ar trebui să intrăm?

— Nu vreau, dar n-avem de ales.

Zece minute. Poate doar opt minute de-acum. Eve retrăi coșmarul, ținându-și respirația în timp ce bombele şuierau în drumul lor spre pământ. Pregătindu-se pentru fiecare impact. Răsuflând după fiecare explozie. Și după următoarea. În jurul ei oamenii plângeau și se rugau. Încercă și ea să se roage, însă în tot timpul nesfârșitului raid, pe măsură ce lumea exploda în jurul ei, nu reuși decât să îngaime: „*Te rog, Doamne. Te rog...*” Se luptă cu valuri de panică, simțindu-se prinsă în cursă și neajutorată în acel adăpost lipsit de ferestre. Își dorea să poată ieși de acolo — trebuia să iasă! Însă nu îndrăzni.

Se făcuse miezul nopții și bombardamentele încă nu încetaseră. Adăpostul fusese destinat raidurilor scurte, un loc unde cei care se adăposteau să rămână doar un ceas sau două până la încetarea atacului și nu unde sute de oameni îngrămădiți unii într-alții să rămână o noapte întreagă de bombardamente continue. Nu exista toaletă, nu erau paturi, nici măcar bănci suficiente. Nu era pregătit pentru vârstnici sau copii mici. N-aveau hrană sau apă de băut, nu-și puteau pregăti un ceai. Curentul electric se întrerupsese când începuse cel de-al doilea raid și nimeni nu se gândise să instaleze un sistem de iluminare de urgență în clădirea fără ferestre. Eve rămase așezată pe dușumea în întuneric ceasuri întregi, nereușind să-și ocupe mintea cu nimic decât teamă. Panica făcea ca inima să-i bată neregulat și cu putere. Nu putea respira. Trebuia să iasă afară!

Nu putea ieși.

Atacul continuă până în zori. Opt ore continue de bombardamente. Urechile îi țiuiau din cauza detunăturilor. N-avea să

mai găsească nimic afară. Unde era Bunul Păstor? Nu-I păsa de oile suferinde?

Când răsună sirena de încetare a atacului, Eve se simțea ca paralizată. Încă o dată, ieși din adăpost cu Iris și bunica, într-o lume de străzi impracticabile, înțesate de cratere, pline de moloz. O femeie ședea pe vârful unui morman de dărâmături, ținând în brațe trupul lipsit de suflare al unui copil, scoțând un vaiet prelung, sfâșietor. Refuză să-i lase pe voluntari să se apropie de ea. Pretutindeni unde privea, lucrătorii din apărarea civilă scotoceau cu frenezie prin moloz, scoțând trupuri, încărcându-i pe cei răniți în ambulanțe, în tot acest timp purtând pe chip o expresie de adâncă osteneală și deznădejde. Flăcările și fumul umpleau orizontul deasupra docurilor. Eve simți căldura, o văzu pâlپând în aer. Cineva spuse că Uzinele Ford Motor fuseseră lovite. Se întrebă ce se alesese de părinții lui Iris.

— Unde să mergem? întrebă Iris.

Toți își puneau aceeași întrebare. Oamenii strigau numele membrilor de familie dispăruți, întrebând de ei pe oricine întâlneau în cale. Iris făcu la fel, întrebând de părinții ei și de situația fabricii unde lucrau aceștia. Chipurile multora dintre cei pe lângă care treceau erau acoperite cu funingine; altele erau albite de praful tencuielilor. Cum avea Iris să recunoască pe cineva?

Un camion cu alimente sosi de la Serviciul de Voluntariat al Femeilor, aducând ceai și sandviciuri. Amețită de foame, Eve înghiți unul pe nerăsuflate. Ea și Iris nu mai mâncaseră de ieri, de la prânz. Una dintre voluntare le spuse că exista un adăpost temporar la școală, la o depărtare de doar câteva clădiri.

— Dacă așteptați aici, le spuse ea, guvernul va trimite autobuze care să vă ducă într-o locație permanentă, unde găsiți mâncare și îmbrăcăminte. Vă vor găsi un loc unde să stați până când casele voastre pot fi reparate sau până când veți găsi alte locuințe.

— S-o ducem pe bunica ta la apartament, spuse Eve. Aici nu e locul potrivit pentru ea.

— Nu, tu du-te acasă, Eve. Eu o s-o duc pe bunica la școală și o să încerc să aflu unde sunt părinții mei. Dacă uzina Ford a fost lovită...

Nu putu continua.

— O, Iris! Lasă-mă să rămân și să te ajut. Ce pot face?

— Nimic. Nu poți face nimic. Du-te acasă și asigură-te că mama ta este în siguranță.

Era. Zona în care se afla casa nu fusese avariata. Eve se prăbuși în brațele mamei sale, incapabilă să găsească cuvinte ca să descrie ce îndurase în nesfârșita noapte petrecută în East End. Mama o lăsă să-și verse necazul, apoi îi pregăti o baie fierbinte. Cufundată în apa fierbinte, gândul îi zbură la Iris și la toți acei oameni care nu mai aveau o astfel de cadă. Sau apă curentă. Sau gaz, ca să-și pregătească un ceai. Îi trebui multă vreme ca să se oprească din tremurat.

— Nu cred că cineva și-a imaginat vreodată așa ceva, spuse Eve mai târziu, în timp ce stătea în camera mamei sale cu o ceașcă de ceai în mână. Dacă soldații de pe front au avut de îndurat asemenea orori în timpul primului război, nu e de mirare că s-au întors acasă zguduiți și frânți. Acum frontul este aici, pe străzile noastre. Fiecare dintre noi este un soldat. Însă cum să ripostăm?

— Nu te îngrijora pentru asta acum, spuse mama. E duminică dimineată și ar trebui să mergem la biserică și să mulțumim lui Dumnezeu că ți-a cruțat viața noaptea trecută. Ne vom ruga și pentru Iris și familia ei.

Eve închise ochii și lacrimile i se revărsară pe obraji.

— Nu știu dacă pot sta față în față cu Dumnezeu. Încă sunt atât de furioasă. Tu n-ai văzut ce s-a întâmplat în East End noaptea trecută.

— Încearcă să dormi puțin. Vorbim când mă întorc.

Eve reuși să adoarmă în patul mamei și dormi câteva ore, însă viziuni oribile îi umplură visele. Nu izvorau din propria imaginație, precum majoritatea coșmarurilor, ci din ceea ce văzuse și experimentase. Când se trezi, mama îi aduse micul dejun pe o tavă.

— Tildy ți-a pregătit ouă și pâine prăjită. Toți cei de jos sunt mulțumitori lui Dumnezeu că ești nevătămată.

— Vreau să mă ofer voluntar la Departamentul Auxiliar de Pompieri, spuse Eve în timp ce măncă. I-am privit cum interve-neau ieri și îmi doresc să ajut.

— O, Eve. Nu ești suficient de mare sau puternică pentru a manevra acele furtunuri grele de apă. Cred că aș muri de îngrijorare pentru tine. Tu ești tot ce am!

— Ei bine, nu pot tremura de frică într-un adăpost până la sfârșitul războiului. M-am simțit atât de blocată acolo! Poate că serviciul de pompieri are și alte slujbe pe care le pot face în afară de mânuirea unui furtun.

— Roagă-te pentru asta. Te rog, draga mea. Știu că ești furi-oasă pe Dumnezeu, dar vorbește cu El. Nu este un moment potrivit să stai departe de El.

Lacrimi umplură ochii Evei în timp ce-și ridică ochii spre tabloul bunicii Maud, cel în care era înfățișat Bunul Păstor. Fusese o mângâiere pentru ea în timpul copilăriei. Se încrezuse în El. Dar acum unde era? Cum putea îngădui acest teribil război?

Eve petrecu după-amiaza cu mama ei și serviră o cină ușoară în bucătăria de jos împreună cu ceilalți slujitori. Groaza pe care o îndurase începu, treptat, să pălească. Poate că în noaptea asta va reuși să închidă ochii fără să vadă flăcările și dărâmăturile, sau imaginea mamei ce-și ținea în brațe copilul mort.

— Ar trebui să plec, spuse ea într-un sfârșit. Trebuie să mă întorc la apartament înainte de ora stingerii.

Era la ușa din spatele casei, pregătită să plece, când sirena antiaeriană își începu teribilul vaiet, sunetul transformându-se într-un țipăt tremurat. Inima i se strânse de frică. *Zece minute.*

— O, Doamne, ajută-ne, murmură mama ei. Eve! Intră în adăpostul Anderson alături de ceilalți. Eu fug la etaj ca s-o ajut pe doamna Rosamunde.

— Nu, nu mă părăsi! spuse Eve, agățându-se de ea. Mama o împinse spre ușă.

— Du-te cu ceilalți, draga mea. Vin și eu într-un minut.

Nouă minute. Aerul serii o făcu să tremure în timp ce-i urmă afară pe ceilalți servitori. Adăpostul era atât de strâmt, doar o gaură sub pământ pregătită pentru șase adulți. Inima îi bătu puternic și panica o cuprinse la gândul că putea fi îngropată de vie. Trebuia să se aplece ca să se strecoare înăuntru. Mirosea a pământ jilav și a viermi. Eve și ceilalți se așezară față în față pe bănci, cu genunchii atingându-li-se – o amestecătură de mâini și picioare. Așteptând.

Cinci minute. Jumătate din timp se scursese. Dincolo de sunetul sirenei se putea auzi hureitul batjocoritor al avioanelor inamice. Unde era mama? *Grăbește-te! Te rog, grăbește-te!* Eve fu pe punctul de a sări în picioare ca să alerge în casă după ea, când clapa se deschise și mama se strecură înăuntru, cu răsuflarea întretăiată. Eve îi făcu loc, apucând-o de mână când aceasta se așează.

— Unde este lady Rosamunde? întrebă menajera.

— N-a vrut să vină. A spus că refuză să fie îngropată de vie într-o gaură dezgustătoare. N-am vrut s-o las acolo singură, dar...

Exploziile începură. Coșmarul se întorsese. Nu părea real. Detunăturile erau mai îndepărtate decât noaptea trecută, însă bubuitul bombelor căzute din cer o înspăimântă pe Eve la fel de tare. Ea fusese martoră a devastării pe care o lăsau în urmă. Nu putea respira. Trebuia să iasă afară!

Nu putea.

În timp ce servitorii tăifăsuiau încet, Eve încercă să estimeze cât de departe erau exploziile. Care erau țintele. Care parte a Londrei avea să cunoască cea mai mare devastare. Îi părea că tot East End. Din nou. Încercă să respire adânc, însă nu reuși. O greutate mare îi apăsa pe piept.

Trecură ceasuri și nu se schimbă nimic. Eve rămase în adăpost alături de mama ei încă o noapte lungă, în timp ce pământul se cutremura și Londra ardea. Se rugă pentru Iris și familia ei. Se rugă ca ea și mama să supraviețuiască unei alte nopți interminabile.

13

Wellingford Hall, noiembrie 1940

Telefonul o trezi pe Audrey dis de dimineată, târâindu-și urgenta alarmă. Își înșfăcă halatul de casă și-și vârî brațele în mâneci, în tot acest timp coborând în grabă treptele. Răspunse Robbins, care-i întinse receptorul.

— E vicarul, domnișoară Audrey.

— Bună ziua, reverend Hamlin. Sunt Audrey.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnișoară Clarkson, dar noaptea trecută a avut loc un bombardament îngrozitor în Coventry. Ne solicită ajutorul. Vreți să veniți?

Înima începu să-i bată mai repede. Îl cunoștea pe vicar suficient de bine pentru a recunoaște urgența din glasul său.

— Da, desigur. Ce pot face?

— Avem nevoie de pături. Alimente. Cearșafuri vechi pe care să le transformăm în bandaje. Apă curată, de băut.

— Am înțeles. Ne întâlnim la biserică în cel mai scurt timp cu putință.

— Și, domnișoară Clarkson...? adăugă el înainte ca ea să așeze receptorul. Mi s-a spus că acolo sunt scene desprinse din iad. Avioanele naziste au bombardat orașul unsprezece ceasuri, încontinuu. L-au devastat.

— O, Dumnezeuule...

— Au distrus până și catedrala din Coventry.

Audrey închise ochii. Frumoasa catedrală din secolul al paisprezecelea. Distrusă.

Vicarul își dresе glasul.

— Toți vor înțelege dacă veți vrea să rămâneți aici în timp ce vom duce ajutoare supraviețuitorilor.

— Nu, spuse ea. Nu, mi-ar face plăcere să ajut.

Eve o învățase să fie curajoasă, silind-o s-o cârmească pe *Rosamunde* pentru evacuarea de la Dunkirk, insistând să învețe să sofeze. Putea face asta. O va face.

Audrey alergă pe scări în sus spre camera ei, rugându-se pentru locuitorii din Coventry, pentru bărbații și femeile care se trudeau să-i ajute. Învățase să se roage în ultimele câteva luni cât se implicase din ce în ce mai mult în viața satului și a bisericii. Era simplu, spusese vicarul. Era doar o stare de vorbă cu Atotputernicul, însoțită de credința că El o auzise. Că Îi păsa. Urmase și un curs de prim ajutor pentru a învăța cum să aplice un garou și să administreze ajutor medical de bază. Acum, în timp ce aduna pături și cearșafuri din dormitoarele de la Wellingford împreună cu una dintre cameriste, scotocind prin dulapuri, se gândi cât de diferită era de fata timidă, plângăcioasă, de odinioară.

Doamna Smith și Robbins împachetară toate alimentele pe care le găsiră și umplură cu apă bidoanele disponibile. George îi ajută să urce totul în mașină.

— Aș vrea să vă însoțesc, domnișoară Audrey, spuse el. S-ar putea să aibă nevoie de mine la săpat... știți... în căutare de supraviețuitori.

Audrey se temu că era prea bătrân pentru o treabă atât de cumplită, însă nu vru să-l refuze.

— Da, desigur, George. Pune-ți lopata în portbagaj, alături de restul lucrurilor.

Se opriră la biserica din sat ca să mai încarce provizii și voluntari. Apoi, cu mașina încărcată până la refuz, Audrey urmă mașina vicarului spre Coventry, de-a lungul liniștitei zone rurale. Cu toate acele îngrozitoare vești primite în ultimele săptămâni, Audrey se întreba uneori dacă Anglia avea să supraviețuiască.

Italia intrase în război de partea naziştilor. Franţa capitulase la mai puţin de trei săptămâni de la evacuarea din Dunkirk. Trupele naziste ocupaseră insulele britanice din Canalul Mânecii, aflate la doar câteva mile depărtare. Aproape întreaga Europă fusese înfrântă. În scrisorile pe care i le scria Eve, aceasta descria în detaliu teama şi devastarea din Londra, unde naziştii aruncau bombe nopţi la rând. Oare avea să mai rămână ceva în urmă?

Între timp, familia lui Audrey fusese separată. Mama insistase să rămână la Londra, în ciuda rugăminţilor lui Audrey. Alfie avea să fie detaşat curând, călătorind cu o navă de transport pe apele infestate de submarine. Tata îşi supraveghea fabricile din Manchester, fără a avea de gând să se întoarcă la Wellingford. Iar Eve lucra în Londra în timpul zilei, dormind în fiecare noapte într-un adăpost antiaerian. Audrey tânjea să-i adune pe toţi oamenii dragi şi să-i ascundă în adăpostul pe care George îl săpase în grădina din spaţele conacului Wellingford, însă nu putea. Luptau cu toţii în acest război într-un fel sau altul, iar ea dorea să ajute, la rândul ei.

Un nor dens de fum uleios, negru-roşiatic, umplea orizontul la aproape cinci kilometri de Coventry. Oraşul era în flăcări de la un capăt la celălalt. Convoiul lor se opri în dreptul unui grup de refugiaţi năucii, ce se îndepărtau, împleticindu-se ca nişte somnambuli, de oraşul devastat. George îşi apucă lopata şi porni înainte alături de vicar pentru a ajuta la operaţiunea de salvare, în timp ce Audrey coborî din maşină pentru a distribui refugiaţilor alimentele, apa şi păturile. Îşi scoase trusa de prim ajutor ca să bandajeze răni şi arsuri. Mulţi dintre supravieţuitori aveau tăieturi de la ferestrele făcute ţandări de suflul exploziilor. Audrey şi celelalte femei din grupul femeilor voluntare lucrau toată dimineaţa, pe măsură ce victime cu ochi înroşiţi de fum şi chipuri înnegrite continuau să sosească.

În cele din urmă, Audrey şi celelalte tovarăşe de drum urcară în maşină şi îşi continuară drumul spre oraş, unde avusese loc grozăvia. Când nu reuşiră să meargă mai departe din cauza dărâmaturilor ce blocau străzile, femeile ieşiră din maşină şi porniră la pas, împărţind alimente şi apă muncitorilor ce căutau supravieţuitori sub ruine. Nu suportă să privească la trupurile

înșirate în afara a ceea ce fuseseră casele lor. Cioburi de sticlă i se fărâmițau sub talpa încălțărilor în timp ce oferi apă și bandajă răni, acompaniată de vuietul focurilor îndepărtate, zăngănitul sirenelor ambulanțelor și al mașinilor de pompieri, strigătele și gemetele supraviețuitorilor. Își dorea să se așeze în praf și să plângă pentru tragedia și dezastrul la care era martoră. În schimb, se rugă în gând pentru tăria de a continua atâta vreme cât era nevoie de ea. Și nevoia era mare.

Nu știi cât timp trecuse – ceasuri? Zile? Îngenunchease pe pământ oferind apă unui domn în vârstă, când cineva o strigă pe nume. Reverendul Hamlin se afla lângă ea. George îi era alături, cu umerii căzuți, plin de funingine pe mâini și pe chipul ars de soare și acoperit cu perciuni.

— Am făcut tot ce-am putut pentru ziua de azi, spuse vicarul. E timpul să ne întoarcem acasă.

Întinse mâna ca s-o ajute să se ridice. Ceilalți voluntari din sat se întoarseră, sleiți de puteri, la mașinile de-acum goale.

În timp ce conducea mașina își simțea ochii arzând din pricina fumului la care fusese expusă. N-avea să uite ziua asta cât timp va trăi. Iar războiul era departe de-a se fi terminat. Cât mai erau nevoiți oamenii să îndure? Națiunea ei va rezista pe poziții, sau va capitula în fața naziștilor, așa cum făcuseră atâtea altele? Nu existau răspunsuri. Doar întrebări fără sfârșit și o sfâșietoare nesiguranță. *Doamne, ajută-ne*, se rugă ea în gând. *Te rog... te rog... ajută-ne pe toți!*

Londra

Eve își curăță biroul și acoperi cu husa mașina de scris. Avea timp doar cât să ajungă acasă și să îmbrace ceva înainte de a se schimba în uniforma Serviciului Auxiliar de Pompieri pentru tura de noapte, alături de alți voluntari.

Își așază mâna peste mașina de scris a lui Iris, în semn de tăcut omagiu. Biroul lui Iris era încă neocupat. Iris nu revenise la lucru. Ultima oară când o văzuse, se îndrepta spre școala din East End împreună cu bunica ei, ca să aștepte un autobuz guvernamental ce avea să le ducă la un adăpost. Eve știa din memoriile pe care

le dactilografiase la Ministerul Informațiilor că existase o încurcătură. Autobuzele nu ajunseseră la școală. În timp ce Eve se ascundea în adăpostul Anderson împreună cu mama ei și ceilalți servitori, o bombă lovise școala. O mie șase sute de oameni fuseseră răniți în timpul raidului din acea noapte. Patru sute treizeci muriseră. Eve își dorea din toată inima să se întoarcă și s-o caute pe Iris și familia acesteia, însă East End era atât de distrus, încât știa că nu va găsi niciodată șirul de case printre care se aflase odinioară și căsuța lui Iris.

Ieșind din clădirea ministerului, Eve își vârî capul între umeri pentru a se feri de vântul rece de noiembrie ce i se strecura prin jachetă. Se îndreptă zorită spre scările ce coborau în stația de metrou, străbătând străzile înțesate de oameni ce se înghionteau în graba lor de a ajunge acasă după muncă. Viața mergea înainte în Londra, în ciuda vastelor pierderi și devastări. În ultima lună naziștii bombardaseră neobosiți orașul, în fiecare noapte, lovind numeroase obiective istorice – Catedrala Sfântul Paul, Westminster Abbey, Mansion House, clădirea Curții de Justiție, până și palatul Buckingham.

Naziștii aruncau mai întâi bombe incendiare, aprinzând focuri care să le ghideze bombardierele în întunericul nopții. Pe fiecare stradă existau mormane de saci cu nisip pentru stingerea flăcărilor. Fiecare casă sau firmă avea o pompă manuală de apă și toți locuitorii Londrei știau cum s-o folosească. Eve ocoli o stradă izolată, trecând pe lângă un bloc de locuințe al cărui zid exterior se desprinsese de clădire, lăsând vederii lucrurile personale ale oamenilor atârnând pe palierele înclinate. Coborî treptele ce duceau în stația subterană împreună cu alte câteva sute de oameni. Peroanele stației, treptele și chiar șinele de tren aveau să se umple curând cu oameni care nu aveau la dispoziție un adăpost Anderson în grădină sau un adăpost public în apropiere. Aceștia trebuiau să rămână dincolo de liniile galbene până după naveta de seară, apoi să se instaleze pentru încă o noapte de teroare, însă mulți ignorau regulile.

Un val de aer stătut precedă trenul. Eve își croi drum printre oameni ca să poată urca și se agăță bine de una dintre chingi, pregătindu-se pentru huruitoarea călătorie spre casă. Londonezi

cu chipuri istovite priveau drept în față sau studiau cu atenție articolele din ziare. Își dori să le fi putut citi gândurile.

Douăzeci de minute mai târziu, Eve coborî la stația aflată în apropierea apartamentului său. Dormea aici, jos, alături de colegele de cameră, atunci când nu era în tură la departamentul de pompieri. Deveniseră un soi de comunitate, pregătindu-și patul în locul obișnuit, mamele citindu-le copiilor povești de seară, femeile în vârstă tricotând șosete pentru soldați. Lunga noapte începea întotdeauna cu sirenele. Întotdeauna. O, cât de mult ura acel sunet! În unele nopți, detunăturile răsunau foarte aproape, cutremurând pământul. Nimeni nu știa ce avea să găsească dimineața la suprafață.

Eve urcă treptele spre apartamentul ei și-și găsi colegele servind o cină rapidă înainte de a-și aduna lucrurile pentru a coborî în adăpost.

— Vii cu noi? întrebă noua colegă, o fată pe nume Mabel, care o înlocuise pe Iris.

— Sunt de gardă la pompieri în seara asta. Ne vedem dimineață.

Își pregăti niște fasole cu pâine prăjită, apoi se schimbă în uniforma Departamentului Auxiliar de Pompieri, strecurându-și după cap cordonul măștii de gaz și punându-și pe cap casca din oțel. Audrey o implorase să vină la adăpostul conacului Wellingford Hall, însă Eve nu putea părăsi Londra. Era solidară cu ceilalți voluntari care luptau împotriva dușmanului. Lucra acolo din două în două nopți, între 9 seara și 8 dimineața, răspunzând la patru telefoane de urgență împreună cu o altă voluntară; apoi se întorcea la apartament ca să-și schimbe hainele, servea micul dejun și pleca la treabă.

În seara asta, cealaltă voluntară era o doamnă casnică de vârstă mijlocie pe nume Edith, care-și dusese copiii și pe bunica acestora în subteranul metroului înainte de a veni să facă voluntariat.

— Văd că liniile telefonice sunt din nou funcționale, spuse Edith. Ultima oară când am lucrat aici fuseseră distruse de bombardament.

— Cred că liniile de urgență sunt întotdeauna o prioritate. La apartamentul în care locuiesc telefonul n-a funcționat toată săptămâna.

Tăifăsuiră între apelurile de urgență, sirenele țipând în întunericul de deasupra la unison cu huruitul avioanelor dușmane, răpăitul antiaerienelor britanice și zgomotul făcut de ploaia de șrapnele. Ori de câte ori primeau un apel despre focul stârnit de o bombă incendiară, se interesau câte mașini erau necesare și trimiteau echipaje de la diferite stații de pompieri.

— Poți merge la culcare, spuse Eve când Edith începu să caște. Nu e multă activitate în seara asta și, nu știu cum se face, dar eu sunt trează ca ziua.

Dormeau pe rând în paturi suprapuse, trezindu-se ori de câte ori sunau telefoanele.

Ceasurile se scurseră unul după altul. Sunetul distant al bombardamentelor continuă deasupra lor, însoțit de sforăitul ușor al lui Edith. Eve învățase să-și dea seama cât de departe erau bombardamentele și care dintre zonele Londrei fusese lovită.

Somnul începu să-i dea târcoale când țârăitul telefonului o făcu să tresară. Eve ascultă cu o groază crescândă cum apelantul descrie cum o bombă lovise unul dintre cartierele londoneze, daunele civile și focul ce continua să se răspândească. Casa familiei Clarkson se afla în acel cartier.

Mama!

Glasul Evei tremură în timp ce puse mâna pe telefon și ceru mai multe echipaje. Vehicule de urgență.

Nu mama! Te rog, Doamne, nu mama mea!

După ce trimise ajutoarele, o trezi pe Edith.

— Eu... eu trebuie să plec. Preia tu telefoanele.

— Dar nu poți pleca! Trebuie să rămânem amândouă aici până când vine schimbul următor.

— Strada pe care locuiește mama mea a fost lovită!

Eve își trase jacheta pe ea, își petrecu pe după cap baierile poșetei și masca de gaze și alergă pe scări în sus.

Era prea departe pentru a parcurge distanța pe jos. Apucă una dintre bicicletele galbene pe care le foloseau mesagerii departamentului. Eve își dori să poată zbura până acolo, însă întunericul ca smoala nu-i îngădui. De obicei lua metroul într-acolo, așa că drumul nu-i era familiar. Iar indicatoarele rutiere

fuseseră înlăturate pentru a-i induce în eroare pe spionii dușmani. Sirenele răsunau strident în jurul ei. Antiaerienele împröscău văzduhul. Proiectoarele căutau avioane. Bombe şuierătoare cădeau bufnind şi mai apoi explodând. Eve pedală cât putu de repede, implorându-L pe Dumnezeu să-i cruțe mama.

În cele din urmă, se apropie de cartier. Strălucirea flăcărilor lumina întunericul nopții de la o distanță de câteva străzi. Sări de pe bicicletă şi o apucă de coarne, strecurându-se printre mormanele de moloz ce umpleau străzile şi printre furtunurile şerpuitoare ale pompierilor. Pompierii blocaseră zona, însă uniformă şi bicicleta îi înlesniră trecerea în interiorul baricadelor. O durea pieptul de la efortul făcut. Inima îi bătea cu putere de frică şi oboseală în timp ce coti pe stradă.

Priveliştea ce o întâmpină o făcu să țipe de groază. Întregul şir de case se transformase într-un morman de moloz în flăcări. Nicio persoană aflată înăuntru n-ar fi putut supraviețui. Îşi desleşă mâinile de pe bicicletă, care căzu zăngănind pe caldarâm. Genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi de şocul groazei. *Nu! O, Doamne, nu! Mama!*

— Domnişoară? Eşti bine, domnişoară?

Un voluntar încercă s-o ridice, însă picioarele refuzau s-o țină.

— M... mama mea...

Nu putu respira.

— Este cineva...? A ieşit cineva?

— Acum caută supraviețuitorii.

— E... este un... un adăpost... un Anderson... în spatele casei.

Buzele n-o ascultau, gândurile i se încâlceau. *O, Doamne!*

— Oameni... ar putea fi oameni înăuntru. *Te rog, Doamne... Te rog, te rog fă ca mama să fie acolo.*

— Îi vom salva, domnişoară, îndată ce reuşim să ajungem acolo. Ce-ar fi să aştepți aici?

Însă Eve clătină din cap şi se agăță de cadrul bicicletei ca de o barcă de salvare.

Strigăte şi gemete se auzeau dinspre mormanele de moloz. Strigăte vlăguite după ajutor. Lucrătorii săpau cu frenezie, dând la o parte grămezi de dărâmături, săpând, săpând. Eve ar fi vrut

să li se alătore, însă nu se putea mișca, privind prin ceața de fum și lacrimi. Privind. Așteptând. Sperând. Cu inima bubuindu-i în piept.

Te rog, Doamne, fii să fie cu toții în siguranță! Nu doar mama ei, ci și Tildy, majordomul, menajera. Prietenii ei. Și mama lui Audrey. De dragul lui Audrey, Eve se rugă ca lady Rosamunde să fi intrat și ea în adăpost. Însă Dumnezeu părea foarte departe. Probabil că-Și întorsese fața de la creația Sa, de putea îngădui atâta moarte și distrugere încontinuu, noapte după noapte.

Când fu sigură că picioarele o vor susține, Eve se ridică și se amestecă prin mulțimea de lucrători și victime, cercetând chipurile oamenilor îmbrăcați în pijamale. Tremurând, trase adânc aer în piept înainte de a se uita la trupurile ce zăceau în stradă. Nu recunoștea pe nimeni. Mai așteaptă puțin, privind săpăturile, într-un suspans chinuitor. Lucrătorii clătină din cap. Aveau de gând să renunțe?

Poate că mama nici măcar nu era în Londra. Poate că ea și lady Rosamunde se întorseseră la Wellingford Hall, în cele din urmă. Eve alergă în căutarea cele mai apropiate cabine telefonice, agățându-se de un firicel de speranță.

— N-ar trebui să fii afară, tânără domnișoară, strigă un polițist în timp ce trecu pe lângă el alergând. Intră într-un adăpost!

Eve îl ignoră și continuă să fugă. Bine că-și amintise să-și ia poșeta. Când ajunse la cabina telefonică scotoci în ea după monede. Abia reuși să le vâre în fantă, atât de tare îi tremurau degetele de frică și frig. Le vâri pe toate. Operatorul îi spuse că nu erau suficiente.

— În cazul ăsta, aș dori un apel cu taxă inversă.

— Cine să spun că sună, vă rog?

— Um... Rosamunde Clarkson.

Operatorul efectuează apelul. Eve auzi telefonul sunând în mod repetat.

— Îmi pare rău, doamnă, nu răspunde.

— Mai încercați! E o casă imensă. Au nevoie de timp pentru a ajunge la telefon în miez de noapte.

În cele din urmă recunosc vocea lui Robbins, îngroșată de somn.

— Alo? Wellingford Hall. Cine sună, vă rog?

Eve dădu să răspundă, însă operatorul interveni, întrebând dacă acceptă un apel cu taxă inversă. Urmă o pauză. Apoi:

— Da. Da, accept.

— Robbins! Sunt Eve. Îmi cer scuze că m-am dat drept lady Rosamunde, dar e vorba de o urgență. Mama mea este cumva la Wellingford?

Așteptarea răspunsului păru a fi interminabilă.

— Nu, este la Londra.

O străbătu un val de greață. Fu nevoită să se sprijine de peretele cabinei. Cu siguranță mama ei se afla la adăpost, chiar dacă lady Rosamunde refuzase să intre. Mama trebuia să fie bine. *Trebuia.*

— Alo? Alo? spuse Robbins. Ce se întâmplă, Eve?

— Audrey este acolo?

— Doarme.

— Du-te sus și trezește-o. Trebuie să vină imediat la Londra. O bombă i-a distrus casa în noaptea asta.

— O, Dumnezeuule mare...

— E în ruine. Nu știu dacă... dacă cineva...

O ambulanță trecu pe lângă ea în întuneric. Se apropie de ruine. Eve își simți stomacul ghem de groază. Era neajutorată. Era atât de neajutorată.

— Alo, Eve? Mai ești acolo?

— Trebuie să plec. Spune-i lui Audrey să vină la casa... ăăă... acolo unde obișnuia să fie casa. Am s-o aștept.

Închise telefonul și dădu fuga înapoi, la locul unde se oprise ambulanța. Paramedicii scosese o targă și acum așezau pe cineva pe ea. Eve reuși să treacă de inspectorii ARP ce încercară s-o oprească, strigând:

— Nu! Lăsați-mă să trec! Lăsați-mă să-mi văd mama!

Nu era ea.

Eve tremura atât de tare, încât abia se mai putea ține pe picioare. Trebuia să ajungă în spate, la adăpostul Anderson.

Sigur mama era acolo. Toți ceilalți servitori erau acolo. Trebuia să fie! Încercă să-și croiască drum prin haosul străzii, însă lucrătorii nu-i îngăduiră să treacă. Reuși să îngaimă o explicație, disperată să facă pe cineva să înțeleagă, însă nu era capabilă să-și facă ordine în gânduri și cuvinte.

— Vom ajunge acolo îndată ce vom putea, domnișoară, o asigurare ei.

Eve se întoarse împleticindu-se la locul unde se afla ambulanța. Unul dintre paramedici o convinse să se așeze și-i înfășură o pătură în jurul umerilor. N-o ajută cu nimic. Eve nu se putu opri din tremurat. Avea impresia că tot corpul i se va dezmembra în mici bucățele. Privi detașată activitatea frenetică din jurul ei, ca și cum mersul timpului încetinise, iar minutele se transformaseră în zile, săptămâni. De ce nu se grăbeau?

Te rog, Doamne... Te rog, n-o lua pe mama...



Audrey stătu în cadrul ușii dormitorului îmbrăcată în halatul de casă, întrebându-se dacă nu cumva era un vis urât, sperând să fie. Robbins era pe holul întunecat, în pijamale, anunțând-o că telefonase Eve. Casa din oraș fusese lovită. Audrey trebuia să plece acolo de îndată. Simți că se clatină odaia și se prinse de tocul ușii. Văzuse ce făcuseră bombele naziste în Coventry.

— Aș vrea să vin la Londra cu dumneata, domnișoară Audrey, spuse Robbins. Nu vreau să plecați singură.

— Îți mulțumesc, Robbins. Ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai însoți. Ne îmbrăcăm și pornim îndată.

Trebuia să se oprească din tremurat. Trebuia să se adune și să fie puternică. Le va lua câteva ceasuri ca să ajungă la Londra, strecurându-se prin întuneric fără posibilitatea de a folosi farurile din cauza interdicției.

O implorase pe mama ei să părăsească Londra și să vină la Wellingford.

— N-o să le îngădui naziștilor să mă scoată afară din propria-mi casă, îi spusese mama.

— Și Wellingford este casa ta, spusese Audrey.

Auzise râsul amar al mamei sale și și-o imaginea clătinând din cap. Mama nu iubea Wellingford așa cum îl iubeau Audrey, Alfie și tatăl lor. Pentru ei, acesta avea să însemne mereu „acasă.” Însă nu și pentru mama.

Soarele începea să răsară când Audrey și Robbins ajunseră la periferia Londrei. Fuscse cel mai lung drum al vieții ei. O femeie în uniformă îi spuse lui Audrey că nu pot merge mai departe. Audrey ar fi vrut să-și verse furia pe ea, însă reuși să-i răspundă calm:

— Casa mea a fost bombardată noaptea trecută.

— Va trebui să mergeți pe jos. De aici nu mai puteți merge cu mașina. Au voie doar vehiculele care intervin în caz de urgență.

Audrey parcă și ieșiră amândoi din mașină. Tulburarea ei crescuse cu fiecare pas tremurător pe care-l făcea încercând să evite cărămizi, fragmente lucioase de șrapnel, furtunuri de apă încolăcite. Audrey se opri într-o tăcută oroare când zări ruinele fume-gânde. Robbins gemu și-și duse mâna la frunte.

Toate clădirile cu excepția uneia singure erau la pământ. Fațada acesteia era căzută, iar Audrey putea zări interiorul încăperilor vecinilor ei de parcă ar fi privit o casă de păpuși. Tablourile atârnav strâmb pe pereți. Mobilierul și covoarele zăceau vraște în mormane. Podelele erau înclinate, gata să se prăbușească. Casa familiei ei se aflase la mijlocul șirului de case. Audrey nu se putea mișca. Nu putea gândi.

— Audrey! Audrey!

Își auzi numele strigat ca de la mare distanță, ca atunci când cineva te trezește dintr-un coșmar strigându-te pe nume.

— Audrey!

Se răsuci și căzu în brațele Evei. Forța cu care o prinse aceasta îi tăie răsuflarea, însă Audrey se agăță de ea, tânjind să ia tărie din tăria Evei.

— O, Eve... Dumnezeuule...

— N-au găsit pe nimeni încă.

Audrey nu reuși să priceapă ce spunea Eve.

— Au un Anderson, nu-i așa? În spate?

— Încă încearcă să ajungă la el. Garajele...

Eve se opri. Îi dădu drumul și alergă spre un pompier care îndruma un grup de supraviețuitori buimaci să elibereze aleea. Robbins apucă brațul lui Audrey și-o urmară. Bucătăreasa și menajera o îmbrățișau pe Eve. Plângând. Mama nu era cu ei. Nici mama lui Audrey.

— Unde e mama mea? țipă Eve. Nu este cu voi?

— Nu...

— Cum adică, *nu*? Trebuie să fie!

Eve o scutură pe menajeră, încercând parcă s-o forțeze să-și schimbe răspunsul. Bucătăreasa se strădui să răspundă printre suspine.

— Eram cu toții în adăpost, cu excepția lui lady Rosamunde. Mama ta s-a dus înapoi, s-o convingă să coboare la loc sigur. Atunci... atunci a lovit bomba.

Eve se prăbuși la pământ și plânse.

Audrey nu știa ce să facă. Ezită, apoi se ghemui lângă ea, simțind în aceeași măsură pierderea Evei și a sa.

— Încă mai caută, nu-i așa, Eve? Nu ne putem pierde speranța.

Ceasuri trecură în așteptare, cele două ținându-se strâns de mână, privind cum sapă echipele de salvare. O camionetă sosi aducând ceai și sandviciuri, însă niciuna nu reuși să mănânce. Audrey le auzi pe slujnicele sale vorbind, plângând, și pe Robbins mângâindu-le ca un tată.

Pe măsură ce echipele de salvare dădeau la o parte molozul, Audrey recunoscuse, ici-colo, câte o bucată de mobilier sau un fragment dintr-un covor sau vază și-i trecu prin minte nebuneasca idee că dacă ar putea să le adune pe toate laolaltă din nou, totul va fi ca înainte. Mama va fi bine. Și-o imaginea pe mama ieșind din mormanul de moloz puternică, și falnică, și frumoasă, scuturându-și praful de pe rochia cu paiete și strâmbând din nas la toată treaba asta – apoi încruntându-se nemulțumită când îi va vedea lacrimile de ușurare. Audrey își dori să poată plânge, însă se simți ciudat de amorțită în strădania ei de a-și păstra cumpătul. Asta era ceea ce mama și-ar fi dorit.

Cu puțin timp înainte de ora amiezii, echipele de salvare descoperiră două trupuri neînsuflețite. Inspectorii ARP le așezară pe

tărgi. Când Robbins se duse să le identifice, unul dintre suporturile de țigaretă ale mamei se rostogoli din ruine la picioarele sale. Audrey îi observă expresia de pe chip și știu ce se întâmplă înainte ca acesta să rostească un singur cuvânt.

— NU!

Țipătul izvorî din adâncul sufletului ei, fără a-l putea controla. Nu putea fi adevărat. Mama nu putea fi moartă. Era o femeie care ieșea în evidență, o femeie mândră, frumoasă, liantul vieții lui Audrey. Nu fusese mama pe care și-o dorise Audrey, însă era mama de care avea nevoie – acum mai mult ca niciodată. Cum avea să navigheze prin ritualurile aristocrației fără ea? Existau reguli și obiceiuri pe care încă avea nevoie să le învețe, standarde la nivelul cărora să se ridice, oamenii potriviți pe care să-i cunoască. De când își putea aduce aminte, Audrey se agățase de speranța că dacă reușea să facă totul corect, dacă se căsătorea cu un soț potrivit, dacă socializa în cercurile adecvate, poate că mama ar fi ajuns, în cele din urmă, s-o iubească. Pentru că în ciuda rezervei de care dădea dovadă, în ciuda întunecatului adevăr al infidelității sale, lady Rosamunde era mama ei. Iar Audrey o iubea.

Plânse alături de Eve, un ecou al țipetelor izvorâte din adâncul ființei acesteia. Audrey se întoarse spre ea. Împărtășeau o pierdere inimaginabilă. Însă Eve se dădu înapoi.

— Este vina mamei tale!

Chipul i se schimonosi de furie și durere.

— A fost prea egoistă ca să intre în adăpost, unde s-ar fi aflat în siguranță. N-a vrut să plece din Londra, așa că mama mea a fost obligată să rămână și ea aici. Mama ta nu se gândea la nimeni decât la propria persoană!

Furia Evei o ului. Însă acuzația era adevărată.

— Știu. Știu cum este mama...

Cum *a* fost. Mama era moartă. Un hău de durere se deschise înaintea lui Audrey. Își acoperi fața și plânse, revărsând în lacrimi toate acele ceasuri de frică și durere înmagazinată. Eve îi întoarse spatele și se prăbuși în brațele bucătăresei. Niciunul dintre servitori n-o consolă pe Audrey.

14

Satul Wellingford

Eve apucă mâna lui Alfie în timp ce privi cum George, Robbins și Williams – bărbați care fuseseră ca niște tați pentru ea – coboară sicriul mamei în groapa săpată în spatele bisericii din sat. Săteni pe care-i cunoscuse dintotdeauna o înconjurau, împărtășindu-i durerea, șușotind între ei despre moartea tragică a mamei. Pe tot parcursul lungilor ceasuri ale priveghiului, serviciului funebru și, acum, îngropăciunii, Alfie și Audrey rămăseseră alături de Eve, susținând-o, ajutând-o să treacă prin aceste teribile zile, chiar dacă ei înșiși treceau prin aceeași durere. În mormântarea lui lady Rosamunde avea să fie mâine, la Wellingford, îndată după întoarcerea acasă a domnului Clarkson.

— Dacă pot face ceva, spuse reverendul Hamlin. Orice...

Toți o iubiseră pe Ellen Dawson. Înfocata ei loialitate față de lady Rosamunde îi uimise pe săteni, în aceeași măsură în care o uimise și pe Eve. Aceasta încă o mai învinovătea pe lady Rosamunde pentru moartea mamei sale. Dacă n-ar fi fost atât de încăpățânată, mama ar fi încă în viață. Adăpostul Anderson îi protejase pe ceilalți. Însă Eve încercă să nu-și îndrepte furia spre Alfie sau Audrey. Nu era vina lor. Și ei suferiseră din cauza egoismului lui lady Rosamunde.

Lacrimile îi împăienjeniră privirea în timp ce sicriul mamei sale se odihni pe fundul gropii săpate lângă mormântul bunicii Maud. Cele două persoane pe care le iubea cel mai mult în lumea asta o părăsiseră. Când murise bunica, Eve crezuse că durerea din inima ei nu se va vindeca niciodată. Viața ei se schimbase în acea zi, însă lumea continuase să meargă înainte, soarele răsărind și apunând. „Fie că plouă, fie că e soare, bucură-te de ziua pe care ți-o dă Domnul”, o învățase bunica Maud. Cu ajutorul mamei sale, care o consolase, rana dureroasă a pierderii se vindecase încetul cu încetul. De data asta, durerea Evei părea a nu avea margini, înghițind-o de vie, blocând orice rază de soare.

Cum își putea trăi viața fără mama? Cui să se confeseze când se va îndrăgosti? Cine va împărți cu ea speranțele și visurile, bucuria din ziua nunții? Cine o va învăța cum să fie mamă? Mama muncise atât de mult, sacrificase atâtea pentru a o crește până la vârsta asta, iar acum nu mai putea fi părtaşă la tot ce avea să urmeze în viața fiice sale. Iar Eve avea să ducă dorul căldurii îmbrățișării mamei, sfaturilor ei blânde, iubirii ei. Nu era drept! Durerea ei era o rană prea adâncă pentru a se putea vindeca vreodată.

După masa ce urmă înmormântării și după ce ultimii dintre săteni și servitori o consolară și plâneră împreună cu ea, Eve se întoarse la Wellingford împreună cu Alfie și Audrey. N-avea unde merge, cu excepția apartamentului din Londra. În seara asta avea să doarmă în vechea ei odaie.

— Să ieșim și să ne îmbătăm, îi spuse Alfie în timp ce urcară treptele conacului.

— Nu pot face asta, Alfie. N-ajută la nimic să mă îmbăt. Nu așa scap de durere.

— Ești sigură? Pe mine asta mă ajută să uit, întotdeauna. Măcar pentru puțină vreme.

Oare Alfie știa cât de mult obișnuia să bea mama lui? Aflase despre bărbații din viața ei? Dar nu era momentul să-l întrebe asta.

În cele din urmă, Alfie porunci servitorilor să facă un foc tare în salon – una dintre încăperile mai mici de la Wellingford – iar el

și Eve se cuibăriră laolaltă pe canapeaua tapițată cu brocart până după miezul nopții. Audrey li se alăturase o vreme, însă plecase, într-un final, la culcare. Alfie stinse luminile și dădu draperiile la o parte, ca să poată privi în voie cerul învolburat de noiembrie.

— Nu te temi că patrulele ARP te vor amenda pentru că dai draperiile la o parte și lumina flăcărilor va fi vizibilă? întrebă Eve când se instalează din nou lângă ea.

— Dacă încearcă, le voi spune ce părere am despre asta.

Deschisese o sticlă de whisky de-a tatălui său, însă era singurul care bea din ea. Direct din sticlă. Lui Eve îi plăcu mai mult de el în prima parte a serii, când încă nu fusese amețit de băutură, care parcă îl transformase în altcineva, cineva care juca rolul unui om fericit. Se rezemă de umărul lui, temându-se de clipa când va fi nevoită să-și ia rămas-bun de la el, petrecându-l din nou la război. Oare Dumnezeu i-l va lua și pe Alfie? Putea fi atât de crud?

— Mulțumesc pentru că m-ai ajutat să trec cu bine de ziua de azi, spuse ea oftând. Acum nu mai am pe nimeni. Sunt singură.

— Cum aș putea să te învesesc? Mi-e dor de fata plină de viață de dinaintea războiului. Erai întotdeauna atât de energică și... neîmblânzită. Atât de plină de viață. Obişnuiam să cred că te-ai putea distra până și într-o încăpere goală.

— Războiul ăsta a schimbat totul. Mi-a distrus speranța unui viitor. Îmi pare că războiul va continua în felul acesta la nesfârșit, până când nu va mai rămâne nimeni, nici de-o parte, nici de cealaltă.

Tăcu.

— Și acum tu te vei întoarce din nou la luptă.

— Nu-mi aminti.

Alfie ridică sticla și luă o înghițitură. Se șterse la gură.

— Dar trebuie să se sfârșească.

Eve se trase înapoi și așteptă până când el o privi. Avea să-i spună ceea ce tânjea să spună, indiferent de consecințe.

— Vreau să știi că te iubesc, Alfie. Din toată inima. Ești singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată și ai ridicat ștacheta atât de sus, încât nu cred că voi mai iubi vreodată pe altcineva așa cum te iubesc pe tine.

El o trase aproape. O ținu strâns.

— Vreau să-ți fac o mărturisire. Și eu sunt îndrăgostit de tine.

— E-ești?

— Îhî. De multă vreme. Am întâlnit o mulțime de fete, dar niciuna nu se compară cu tine, Eve Dawson.

Se trase din brațele lui pentru a-l putea privi, căutând adevărul în ochii lui. Lumina flăcărilor se oglindea în lacrimile din ei.

— E prima dată când îmi spui asta.

— Știu. Nu ți-am spus niciodată pentru că...

Se opri. Ea așteptă.

— Pentru că mi-e frică să te iubesc, Eve. Mi-e frică de faptul că te-aș putea răni. Eu nu cred în căsătorie, după tot ce s-a petrecut în cea a părinților mei. Ar fi mai bine pentru amândoi să nu-mi dăruiesc inima. Mai bine să nu am niciun fel de așteptări de la mine sau de la tine. Putem doar să fim împreună, să ne distrăm.

Dădu să ridice sticla, însă Eve se agăță de brațul lui.

— Nici eu nu știu cum arată o căsnicie. Tata a murit înainte de-a mă naște eu.

— Vezi? N-aș putea suporta să te iubesc, să găsesc bucurie și împlinire alături de tine – pentru ca mai apoi să te pierd. De-asta... asta...

Făcu semn spre sticla de whiskey.

— Te ascunzi în spatele ei, Alfie. Ce-ar fi să iei hotărârea de-a nu te mai ascunde și de-a fi tu însuți?

— Nu cred că mi-ar plăcea ce văd dacă ar fi să stau față în față cu mine însumi, treaz.

— De ce? Ești un om minunat.

— Nu, nu sunt, spuse el râzând cu amărăciune. Sunt superficial, Eve. Îmi plac banii și lucrurile frumoase. Mașinile de viteză. Petrecerile gălăgioase unde mă pot pierde printre alți indivizi superficiali. Sunt ca mama mea în privința asta. Aș pierde acea viață dacă m-aș căsători cu tine.

Eve închise ochii simțindu-și inima străpunsă de durere. Alfie o iubea. Se gândise la căsătoria cu ea. Însă n-avea s-o facă niciodată.

— Vezi? spuse el, ridicându-i bărbia. Deja te-am rănit. Și asta e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Își puse sticla pe dușumea și-i luă mâna, ținând-o într-a sa. Ea vru să și-o retragă, dar și să rămână așa pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, Eve, dar acesta sunt eu. Tata vrea să mă căsătoresc cu o fată care provine dintr-o familie de aristocrați. Toată viața a urmărit să ajungă un om respectabil, iar adevărul este că dacă nu-i fac pe plac, o să-mi pierd moștenirea. Și nu vreau s-o pierd.

În acea clipă îl urî pe Alfie. Urî brutală lui onestitate ce-i spulbera orice speranță.

— Așadar, dacă ar trebui să alegi între dragoste și avere, ai alege averea? Întrebă ea, cu vocea rigidă de furie.

— Deja am mărturisit că sunt un om superficial, Eve. Îmi pare rău.

— Și mie îmi pare foarte rău pentru tine. O viață simplă cu o persoană iubită poate fi la fel de frumoasă ca o viață cu... toate astea.

Făcu semn spre opulenta încăpere.

— Crezi că averea i-a făcut fericiți pe părinții tăi?

— Știu că nu i-a făcut.

Ridică sticla și luă o înghițitură prelungă, făcând o grimasă când o așeză iar.

— Știu că nu-ți pot cere să mă aștepți. Dar dacă ai vrea... aș putea rămâne necăsătorit până când voi intra în posesia moștenirii, apoi voi fi liber să mă căsătoresc cu tine.

— Ce fel de om vei fi atunci?

— Nu știu. Nu-mi place nici acum foarte mult de mine, așa că ce diferență e? De-asta am nevoie de așa ceva.

Ridică sticla pentru o clipă.

— Și de-asta am nevoie de tine.

— Dacă trebuie să bei pentru a putea trăi cu tine însuși, la ce bun să fii bogat?

— Pui întrebări imposibile. Sărută-mă, Eve. Sunt un om mai bun atunci când sunt cu tine.

Ea îi îngădui s-o tragă aproape și s-o sărute, simțind aroma de whisky în respirația sa. Și pentru câteva clipe frumoase, înălțătoare, nimic altceva nu mai contă. Îl iubea. Și Alfie o iubea. Se pierdu în bucuria pură a momentului.

Când sărutul se sfârși, ea îi mângâie chipul, îndrăgind senzația pe care i-o lăsară perciunii aspri. Luceau precum chihlimbarul în lumina flăcărilor.

— Ești un om mai bun decât crezi, Alfie.

El clătină din cap.

— Când eram în Belgia, fiecare zi îmi părea a fi ultima. Eram sigur că o să mor. Am văzut pe atâția alții murind, oameni mai buni decât mine... Adevărul este că nu cred că o să supraviețuiesc acestui război.

— Nu spune asta!

— De aceea sunt hotărât să profit din plin de fiecare zi pe care o am.

Așeză din nou sticla pe dușumea și-i prinse fața între palme.

— Permisia e aproape pe sfârșite. Nu putem avea o noapte prețioasă de fericire împreună?

— Adică, vrei să mă culc cu tine?

El încuviință. Eve nu putea nega pasiunea pe care o simțea pentru el, o pasiune aprinsă și fierbinte precum cărbunii din vatră. Își imaginează bucuria pe care o putea simți în îmbrățișarea lor, în dragostea lor unul pentru celălalt. Atât de mulți pieriseră în acest război deja, și cine știe dacă ea și Alfie o să supraviețuiască? Pentru ce să nu-și dăruiască unul altuia această ultimă noapte? O, cum tânjea s-o facă! Totuși, nu putea. Clătină din cap. Lacrimile i se prelinseră pe față când încercă să-i explice.

— Alfie, eu nu mai am nimic decât pe mine însămi. Nu mă pot oferi ție sau oricărui alt bărbat, decât dacă știu că în schimb primesc același lucru. Altfel n-ar fi un schimb corect. Ți-aș dărui totul – și n-aș mai avea nimic.

— Nu va fi așa.

— Tocmai mi-ai spus că iubești altceva mai mult decât pe mine. Ai recunoscut că nu am toată inima ta.

— Eve, ascultă...

— Trebuie să mă duc la culcare, Alfie. Măine mă întorc la Londra.

Se trase din brațele lui și se ridică.

— Voi continua să cred că te vei schimba. Că te vei regăsi și vei alege dragostea în cele din urmă, nu banii. Deocamdată, este destul să știu că mă iubești, chiar dacă ocup locul al doilea în inima ta.

El o apucă de mână ca s-o oprească.

— Vei fi mâine la înmormântarea mamei alături de mine și de Audrey?

— Nu pot. Mama mea a murit din cauza ei. Deja i-am spus lui Audrey că nu vin. Ea înțelege. Tu trebuie să fii cu ea, Alfie, nu eu. Te iubește atât de mult. Tu ești tot ce i-a rămas. Te rog, fii bun și blând cu ea. Nu mai bea până te vei întoarce la baza militară.

— Așadar, ne luăm rămas-bun acum?

— Nu rămas-bun, ci la revedere.

Se aplecă și-și petrecu brațele în jurul lui, sărutându-l ca și cum ar fi făcut-o pentru ultima oară, rugându-se să nu fie așa.

— O să-ți scriu de fiecare dată când voi avea posibilitatea, chiar dacă tu n-o să reușești s-o faci. Te iubesc atât de mult, Alfie.

Traversă încăperea spre ușă, iar el nu încercă s-o urmeze. Ea se întoarse pentru a-i arunca o ultimă privire și-l văzu ducând sticla la gură.



Audrey se trezi înainte de revărsatul zorilor și se îmbracă în grabă. Eve pleca devreme în dimineața asta și erau lucruri pe care își dorea să i le spună. Pe care trebuia să i le spună. O găsi în bucătăria de la demisol, servind o ceașcă de ceai.

— Te-ai trezit devreme, spuse Eve.

— Vreau să te duc cu mașina la gară.

Eve clătină din cap.

— Mulțumesc, dar aș prefera să merg pe jos. Am nevoie de timp să gândesc... și să-mi iau rămas-bun de la acest loc.

Audrey se așează alături de ea pe un scaun din lemn.

— Îmi pare atât de rău pentru alegerile egoiste pe care le-a făcut mama mea. Știu că cuvintele mele nu pot schimba nimic, însă îmi pare cu adevărat rău. Te rog, rămâi cu mine la Wellingford pentru o vreme, Eve. Trebuie să te detașezi de nebunia din Londra și să-ți pui deoparte timp ca să-ți jelești pierderea. Amândouă avem nevoie...

— N-am de gând să fug și să mă ascund la țară.

— Nu asta am vrut să spun. Rămâi câteva zile și...

— Noi suntem foarte diferite, Audrey. Reacția ta este să te întorci grăbită în zona ta de siguranță. A mea este să lupt!

Audrey își dori s-o poată contrazice, însă Eve avea dreptate.

— Am implorat-o pe mama să vină la Wellingford, unde e mai sigur, dar a refuzat.

Eve nu păru s-o audă, ci continuă să privească în ceașca goală.

— Războiul i-a luat pe toți – mai întâi pe tata, acum pe mama. Nu mai am pe nimeni. Cel puțin tu îi mai ai pe tatăl tău și pe Alfie.

— O, Eve.

— Ei bine, eu o să ripostez! M-am gândit la asta de ceva vreme, dar acum sunt hotărâtă. Mă înrolez.

— Credeam că faci deja voluntariat.

Eve flutură din mână ca și cum ar fi vrut să alunge cuvintele lui Audrey.

— Stau lângă un telefon ca dispecer pentru departamentul de pompieri. Nu e destul! Vreau să mă înrolez în ATS* și să conduc o ambulanță sau un camion sau... sau ceva! N-am de gând să șed într-un birou și să bat la mașină toată ziua, iar noaptea să mă ghemuiesc într-un adăpost. Trebuie să lupt!

Audrey simți cum o cuprinde furia, la rândul său. Mama era moartă, casa din oraș era în ruine. Dacă Alfie și Eve își puteau face partea, atunci putea și ea. Nu i se mai părea suficient să împartă pături și să bandajeze răni. Putea fi curajoasă dacă o avea pe Eve alături.

* Axiliary Territorial Service – Serviciul Teritorial Auxiliar era unitatea de femei a armatei britanice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.).

— Mă înrolez și eu.

— Ha! Mi-ar plăcea s-o văd și pe asta!

Audrey îi putea trece cu vederea disprețul. Vorbise durerea din inima Evei.

— Vorbesc serios, Eve. Nu vreau să stau la Wellingford Hall singură până la sfârșitul războiului.

— Dacă se va sfârși vreodată.

— Amândouă ne-am pierdut mamele. Amândouă ar trebui să ripostăm. Împreună. Așa cum am făcut în timpul evacuării, la Dover. Și nu ești singură, Eve. Încă mă ai pe mine. Și pe Alfie.

Eve se uită lung la ea. Apoi o trase în brațe și plânseră împreună.

— Îmi pare rău, Audrey... Îmi pare atât de rău pentru lucrurile pe care le-am spus...

— Nu contează. Vom trece prin asta împreună. Vom jeli împreună. De acum înainte suntem surori. Vom sta împreună orice s-ar întâmpla. La bine și la rău. Până când războiul se va sfârși – și după aceea, pentru totdeauna.

— Nu-mi pot imagina un „după aceea.”

— Nici eu. Însă orice s-ar întâmpla, Eve, vom trece împreună prin toate.



Pornind pe jos spre gara satului, mintea Evei zbârnâia gândindu-se la toate lucrurile pe care trebuia să le facă. Dacă Audrey nu se răzgândea, atunci aveau să se înroleze împreună în Serviciul Teritorial Auxiliar, săptămâna viitoare. Între timp, Eve trebuia să demisioneze de la slujba pe care o avea la minister și din cea de voluntar la serviciul de pompieri, să-și împacheteze puținele lucruri și să-și ia rămas-bun de la colegile de apartament.

Trenul sosi, ticsit de bărbați în uniformă. Ce bine ar fi dacă armata le-ar fi îngăduit femeilor să lupte folosind arme adevărate. S-ar dovedi la fel de neînfricăată precum tatăl său. La urma urmelor, n-avea nimic de pierdut.

Încă se gândea la tatăl ei, deplângând pierderea fotografiei lui în ruinele casei de la oraș, când trenul opri pufăind în gara Victoria din Londra. Tabloul bunicii Maud, cel al Bunului Păstor,

fusesse și el distrus, împreună cu ultimul strop de credință pe care Eve l-ar mai fi putut avea în El. Inspectorii ARP promiseseră că i se va îngădui să scormonească ruinele, însă nu spera să mai găsească ceva.

Eve plănuise să ia metroul până la apartamentul său, coborând în schimb la stația Westminster. Big Ben marca jumătatea de oră când ieși în aerul rece al zilei și traversă aglomerata stradă Bridge către Westminster Abbey.

Păși spre mormântul Eroului Necunoscut, simțindu-se singură în marea sală. Privi în jos la lespedea întunecată, cu ochii uscați, secătuiți de lacrimi.

— Acum sunteți cu toții împreună, tata, murmură ea. Tu, bunica Maud și mama.

Vizitase adesea mormântul de când se mutase la Londra și întotdeauna îl simțea pe tatăl ei aproape, ascultând-o. Nu și astăzi. Astăzi mormântul nu era decât un reper întunecat în mijlocul unei pardoseli vaste de piatră. Era singură.

15

**Centrul de instruire pentru transport motorizat al ATS,
decembrie 1940**

Audrey își înțepă iar degetul cu acul de cusut, sângerând. Luptă să-și controleze lacrimile. În săptămâna pe care o petrecuse alături de Eve în tabăra de pregătire ATS, se surprinsese mai mereu luptând cu lacrimile. Nu-și închipuise că va fi atât de greu. Ca să nu mai vorbim de faptul că în prima zi a lor în armată, fuseseră trimise la latrină, șase fete deodată, și li se acordaseră doar șaizeci de secunde pentru a face ce trebuia făcut. Dar ceea ce făcuse ca experiența ei aici să fie și mai rea, erau chicotelile și comentariile indecente pe care le făceau fetele din pătura de jos, care de la prima vedere își dăduseră seama că era o aristocrată.

— Ține-ți gura și las-o în pace! țipase Eve la fata care o tachina cel mai rău. Își face partea, la fel ca noi toate, nu-i așa?

— Îți mulțumesc că-mi ții partea, îi spusese Audrey mai târziu.

— Ai putea s-o faci și singură, să știi.

— Nu știu cum. N-am știut nici la pension, iar fetele acelea erau din rândul nobilimii. Îți amintești cât de abătută eram? Acum e și mai rău.

— O să fie mai bine. Odată ce vom supraviețui instruirii de bază, ne vom putea ocupa de lucruri folositoare.

Audrey nu era sigură că va supraviețui. În ultimele șapte zile îi fusese smuls tot ce-i era cunoscut și liniștitor, tot ceea ce-i amintea cine este. Personalul medical o supusese unor examinări umilitoare. Gălăgiosul sergent major o intimidase și o hărțuise în așa măsură încât și în somn auzea „stâng-drept, stâng-drept.” Dacă Eve nu i-ar fi fost alături, n-ar fi ajuns atât de departe.

— Tu te adaptezi mult mai bine la schimbare decât mine, îi spusese Audrey când se prăbușiseră pe paturile lor înguste, la sfârșitul primei zile de instruire.

Dormeau în fostul dormitor al unei austere școli gimnaziale pentru băieți. Eve trebuise să-i arate lui Audrey cum să pună cearșafurile pe pat. Materialul aspru avea textura unei pânze de sac. Oribilele pijamale fabricate de armată se potriveau mai degrabă pe trupul unei femei de două ori cât Audrey. Erau ca la închisoare.

— Singurul motiv pentru care mă pot adapta la condițiile modeste este acela că toată viața am fost săracă, îi răspunsese Eve. Cel puțin tu te poți întoarce la viața ta rafinată după încheierea războiului.

Audrey ar fi vrut s-o asigure că și viața ei avea să fie mai bună după război, când se va căsători cu Alfie, însă niciuna dintre ele nu credea cu adevărat că povestea de dragoste a Evei va avea un final fericit.

Deocamdată, singurele lucruri ce-i aminteau lui Audrey de vechea ei viață erau hainele civile pe care le purtase când venise la centrul de instruire, depozitate acum în dulapul de lângă pat, și fotografia înrămată cu ea și Alfie, așezată pe polița acestuia. Fotografia fusese făcută la bordul lui *Rosamunde*, vara trecută, când ea și Alfie navigaseră împreună. Soarele le lumina chipurile, iar vântul li se juca prin plete. Eve avea și ea pe dulap o fotografie a lui Alfie, chipeș în uniformă și cu un zâmbet lipsit de griji pe chip. ATS îi luase lui Audrey orice altceva, inclusiv lenjeria intimă. Cea oferită de armată era oribilă.

— Vechiturile astea demodate arată de parcă le-ar fi purtat bunicile noastre! spusese una dintre fete, ridicând o pereche de chiloți cu picior lung.

— Nici bunicile noastre n-ar fi purtat pantalonii ăștia bufanți! răspunsesese altcineva.

Fiecare fată din dormitor primise câte un sutien mărime universală, indiferent dacă era mai plină sau mai slabă, cu pieptul mai mare sau aproape deloc, spunându-i-se să facă în așa fel încât să i se potrivească. Fetele glumiseră spunând că sunt gata să împartă surplusul, sau încercaseră să umple cupele cu șosete. În timp ce restul fetelor se dezbrăcau fără probleme, lipsa de intimitate o făcea pe Audrey să se simtă umilită. Era unul dintre lucrurile pe care le disprețuisese la pension.

Mâncarea din sala de mese a fostei școli de băieți necesita o altă ajustare.

— Nici măcar n-am idee ce fel de carne e asta, tu îți poți da seama? o întrebase pe Eve în timp ce se străduia să taie o bucată de carne maronie, cu o textură ca de cauciuc.

Eve ridică din umeri, nepăsătoare.

— Nu-mi pasă. Mănânc mult mai bine decât mâncam eu și colegele mele de apartament înainte de înrolare. Niciuna dintre noi n-avea timp să stea toată ziua la coadă cu cupoanele de rație. Când ajungeam noi acasă de la lucru, toată carnea era vândută.

Audrey slăbise, nu doar din cauza bucatelor necomestibile, ci și datorită nesfârșitelor marșuri, zi după zi, și a faptului că în loc să umble normal, erau nevoite să alerge din loc în loc. Nu era obișnuită cu un exercițiu atât de riguros – nici cu incomodele încălțări ale armatei, iar picioarele i se bășicaseră. Își aminti cu câtă grație traversase Eve pârâul acela pietros în prima zi în care se întâlniseră, desculță fiind, și cum coborâse din copac de parcă ar fi fost croită pentru așa ceva. Da, Eve se descurca mult mai bine decât ea în armată.

Acum ședea pe pat în cele câteva minute ce le mai rămăseseră până la ora stingerii, folosindu-și trusa de cusut pentru a-și modifica sutienul și alte obiecte vestimentare dintre cele primite de la armată – jachetă, fuste, pulovere, cămăși și cravate. Mânecele și manșetele erau mult prea lungi pentru constituția mignonă a ei și a Evei. Ciorapii groși îi aminteau de cei ai menajerei lor. Toate trebuiau marcate cu numele și numărul ei. Și încă mai

trebuia să-și lustruiască încălțărilor și nasturii uniforme înaintea de culcare. Îi dăduseră o trusă de curățare pentru fiecare dintre aceste sarcini, iar Audrey nu știuse pentru ce erau acele lucruri. La Wellington încălțărilor și hainele apăreau în dulapul ei ca prin magie, curate, lustruite, călcate și periate. Audrey nu cususe în viața ei, iar acum își suga degetul însângerat de ultima înțepătură. Da, viața în armată necesita o ajustare mult mai consistentă decât își imaginase vreodată. Cum reușise Alfie să suporte toate acestea?

— Aș vrea s-o văd pe fata după statura căreia au conceput uniforma asta, spuse Eve.

Aceasta stătea în fața lui Audrey, pe pat, cosând și ea.

— Probabil că avea un metru optzeci, brațe de cimpanzeu și un piept uriaș. O singură mărime n-are cum să se potrivească tuturor!

— Pe deasupra mai e și urâtă, spuse Audrey oftând. La ce folosesc buzunarele astea plisate? Iar jachetele cu curea fac ca posteriorul tuturor să pară enorm. Ar fi trebuit să ne înrolăm în Wrens*. Faimosul designer Edward Molyneux le-a creat uniforme.

— Ai vorbit ca o adevărată aristocrată! Se vede că nu ai fost nevoită să porți niciodată uniforma unei spălătorese. Crede-mă, asta e o îmbunătățire considerabilă.

— Asta sunt eu, Eve. Nu trebuie să-mi scoți ochii.

Își supse degetul vătămat, din care încă mai picura sânge.

— Încă te mai poți răzgândi cu privire la înrolare, să știi. Nu cred că e prea târziu. Înrolarea a fost ideea mea, nu a ta.

Audrey își dori cu toată ființa să renunțe, însă glasul batjorcoritor al mamei sale – „O, pentru Dumnezeu, Audrey” – îi întări hotărârea. Își jură să continue, să se ridice la standardele așteptate din partea ei, așa cum făcuse toată viața. Acum acestea nu mai erau așteptările mamei sale, ci ale propriei națiuni. În plus, Audrey tânjea să-I fie pe plac lui Dumnezeu.

— Nu voi renunța, răspunse ea.

* Women's Royal Naval Service – batalionul feminin al Marinei Regale Britanice (n.tr.).

Își va lăsa deoparte personalitatea și individualitatea pe durata războiului și va deveni ca toate celelalte, acceptând până și periuta de dinți și peria de păr primite de la armată. Continuă să coasă.

Una dintre cele mai aprige persecutoare, o fată cu gura mare pe nume Irene, pe care n-o interesa să-și ajusteze uniforma pentru a i se potrivi, hoinări prin încăpere privind la fotografiile înrămate aflate pe dulapurile celorlalte fete. Audrey se zbârli când Irene puse mâna pe fotografia lui Alfie. Era pe punctul de a-i cere politicos s-o pună la loc când Eve o împunse cu piciorul, apoi își duse un deget la buze.

— Hei, ia priviți aici, fetelor, spuse certăreața. Domnișoricile astea împart același iubit!

Toată lumea își ridică privirile, anticipând ce avea să se întâmple.

— Chipeș băiat, nu-i așa? spuse Eve calmă.

Continuă să coasă.

— Drept e! răspunse Irene. Mă întreb câte alte fete mai au fotografia asta. Poate primesc și eu una.

Reuși să declanșeze răspunsul așteptat – râsete batjocoritoare. Eve continuă pe același ton calm.

— Uită-te mai bine, Irene. Ar putea fi fratele geamăn al lui Audrey, nu? E fratele ei – și iubitul meu.

— Îți bați joc de mine! N-ai tu norocul să ieși cu fratele fandositei!

— Jur pe viața mea că așa este, spuse ea, făcându-și semnul crucii pe piept.

— Nu ți-a spus mama ta că băieții din nobilime nu vor decât un singur lucru de la fete ca noi? Și acesta nu e căsătoria.

Urmără și mai multe râsete.

Eve nu păru a fi tulburată.

— Crezi ce vrei, răspunse ea. Eu știu adevărul.

Irene mai privi preț de câteva clipe fotografiile, apoi păru să-și piardă interesul. Le puse jos cu năduf și trecu la următoarea victimă. Audrey expiră aerul pe care nici nu realizase că-l ținuse în plămâni.

Eve se ridică de pe pat și se aplecă asupra lui Audrey.

— Te simți bine? Întrebă ea.

— Presupun că da. Deși n-ajung nicăieri cu cusăturile astea. Mereu mi se înnoadă așa.

— Lasă-mă pe mine, spuse Eve, luându-i-o din mână. Termin eu de cusut dacă-mi lustruiești tu încălțările.

— Mulțumesc.

Audrey găsi că e mult mai ușor să lustruiască încălțări decât să coasă.

— Cum de știi cum să te porți atunci când ești luată peste picior? o întrebă pe Eve.

— Băieții de la școală obișnuiau să ne chinuie pe noi, fetele, tot timpul. Mi-am dat seama că dacă nu reacționez, îmi pierd interesul.

Rupse așa cu dinții, apoi adăugă:

— Iar aceia care nu-și pierdeau interesul, ajungeau să afle că știu să-mi apăr pricina.

Audrey zâmbi.

— Ești eroina mea, Eve.

— Ascultă, spuse în șoaptă, aplecându-se spre ea. Știu cum poți avea câștig de cauză în fața lui Irene și a celorlalte „gură-mare.”

— Cum?

— Mi s-a spus că solda ne vine împreună cu un cupon pentru țigarete de la bufet. Tu nu fumezi, dar Irene da.

Mica măsură de putere o ajută pe Audrey să doarmă mai bine în acea noapte.

Se trezi devreme dimineața următoare, pentru o zi ce începu ca toate celelalte, străduindu-se să pună totul în regulă pentru inspecție. Trebuia să-și așeze toate lucrurile pe patul bine întins, să-și împăturească pătura corespunzător, iar nasturii de la jachetă și încălțările să sclipească de atâta lustru. Audrey rămase în poziție de drepti la picioarele patului, neîndrăznind să miște, rugându-se să treacă cu bine inspecția. Eșecul însemna să frece dușumeaua latrinei în mâini și genunchi. Cu ajutorul lui Eve, Audrey trecuse întotdeauna. După inspecție, mărșăluiră spre terenul de paradă pentru a exersa manevrele, până când

sergentul major avea să fie mulțumit. Audrey nu reușea să-și dea seama care era scopul inspecțiilor, nici nu putea să înțeleagă cum își putea servi țara mărșăluind în pătrate perfecte.

— Vom începe vreodată să șofăm? îi șopti ea Evei când o ploaie mărunță începu să cadă.

— Să sperăm. Știu că au nevoie disperată de șoferi de ambulanță.

— Atenție, strigă sergentul major când terminară manevrele. Înainte de a începe cursurile de șoferie, toată lumea trebuie să treacă de testul gazelor de luptă.

— Asta nu sună a bine, mormăi Eve.

Îi vorbise lui Audrey despre teama ei de spații închise, despre groaza că ar putea fi îngropată de vie. Eve se simțea încătușată chiar și când era obligată să-și pună împovărătoarea mască de gaze. Era singura temere pe care Eve o recunoscuse vreodată în fața lui Audrey.

— Toată lumea trebuie să-și pună masca de gaze, explică mai-marele lor. Intrăm în adăpostul de acolo și se va da drumul la gaz. Când veți vedea lumina roșie intermitentă, vă scoateți masca și așteptați până când lumina se stinge. Apoi mergeți spre ieșire și alergați afară.

— Să nu intri în panică, Eve, șopti Audrey în timp ce-și scoaseră măștile din cutii și le puseră pe față. Evident, gazul nu va fi letal.

— Masca asta este îngrozitoare!

— Ori de câte ori sunt nevoită să rămân calmă, recit Rugăciunea Domnească. Poți face asta, Eve.

Inversarea aceasta de rol era ceva nou pentru amândouă.

Cu masca pe față, Audrey intră împreună cu Eve în adăpostul lipsit de ferestre și se așază lângă ea pe una dintre bănci, privind în jur ca să vadă unde se află cele două ieșiri. Luă mâna Evei în timp ce luminile se stinseră și încăperea se umplu cu o ceață cenușie, sinistră, atât de groasă încât abia dacă reușea să-și vadă mâna în fața ochilor. Degetele o dureau de la strânsoarea cu care o apucase Eve. I se păru că trecuseră ceasuri până când se aprinse lumina roșie, colorând ceața cu strălucirea ei. Eve dădu drumul mâinii lui Audrey și-și smulse masca. Audrey făcu

așișderea, luptându-se cu impulsul de a trage, panicată, aer în piept. Avu impresia că-i explodează plămânii. O auzi pe una dintre fete țipând. Altele începură să tușească. Lumina intermitentă se stinse, iar Audrey apucă mâna Evei și, îmbrâncindu-se prin mulțime, o conduse spre cea mai apropiată ușă, recunoscătoare pentru faptul că observase unde se afla în acel întuneric negru ca smoala. Găsi zăvorul și deschise larg ușa. Primi ca pe o binecuvântare ploaia răcoroasă, ridicându-și fața spre cer și trăgând aer în piept.

— Am trecut! spuse Eve zâmbind tremurat.

Însă se scurseră câteva minute până când culoarea să-i revină pe chip și până când inima lui Audrey să-și încetinească bătăile. Tușind și plângând, fetele care nu trecură testul, printre care și Irene, fură luate deoparte de un caporal.

Același caporal le repartiză mai apoi pe Audrey și pe Eve la un escadron format din douăzeci și cinci de femei.

— În următoarele săptămâni, le explică noul lor lider, cursul de instruire va consta din conducerea vehiculelor, întreținerea lor, cursuri de prim ajutor, tactici în atacurile cu gaze de luptă și teste de citire a hărților.

— Șofatul va fi ușor pentru noi, spuse Eve cu obișnuita-i încredere.

Audrey era de aceeași părere. Însă niciuna dintre ele nu luase în calcul dublul ambreiaj al camioanelor și ambulanțelor. Vehiculele pe care exersau erau fixate pe niște blocuri de beton, astfel încât cei instruiți să poată manevra transmisia fără ca mașina să se deplaseze, iar Audrey avu de furcă până când reuși s-o deprindă.

Ca și cum uniformele n-ar fi fost suficient de proaste, li se dădură niște salopete cenușii oribile, pe care aveau să le poarte în timpul cursurilor de întreținere a mașinilor, cursuri pe care le făceau în garaje atât de friguroase, încât Audrey se temea că o să-i înghețe degetele. Ea și Eve învățară cum să schimbe cauciucurile și să facă reparații de rutină la ambulanțele lor. Învățară să citească hărți, astfel încât să se poată orienta în zonele desemnate fără indicatoare rutiere. Învățară să șofeze pe cele mai proaste

drumuri, pe timp de noapte, cu farurile acoperite, în întunericul beznă al ceasurilor stingerii. În tot acest timp, Audrey fu hărţuită, insultată, umilită şi – uneori – lăudată.

— Luptăm pentru căminele noastre, le reaminti instructoarea după o zi descurajantă, când totul păruse a merge prost. Nu e timp să plângeţi după mama.

Audrey o privi pe furiş pe Eve, încercând să-şi stăpânească lacrimile şi întrebându-se dacă aceasta avea să-i strige în faţă instructoarei că amândouă îşi pierduseră mamele mulţumită bombelor lui Hitler. Însă Eve rămase stoică.

După săptămâni de eforturi epuizante, Audrey şi celelalte femei se aflară în faţa testului final – fiecare avea să-şi conducă ambulanţa în timpul nopţii pe o rută ce i se desemnase, purtând o mască de gaze şi echipament complet de protecţie. Eve deveni din ce în ce mai agitată, cu fiecare piesă de echipament pe care o puse pe ea. Când privi la Audrey prin masca de gaze, i se putea citi în ochi teama.

— Poţi face asta, îi spuse Audrey, întrebându-se dacă Eve înţelesese ce-i spusese cu glasul înăbuşit din cauza măştii.

Îşi studiară hărţile pentru ultima dată, apoi fiecare porni pe ruta desemnată.

Sarcina o încordă la maximum pe Audrey. Refuza să se gândească la toate istorisirile teribile pe care le auzise – oameni care se izbiseră în întuneric de vaci sau de alte maşini, sau care ieşiseră de pe drum şi se cufundaseră în mlaştini sau rămăseseră blocaţi pe câmp. Aşezată lângă ea, instructoarea nu-i dădea niciun fel de semnal, ca să ştie dacă proceda bine sau nu – până când ajunseră înapoi la centrul de instructaj.

— Foarte bine, domnişoară Clarkson. Îţi poţi scoate masca.

Instructoarea mângâli ceva pe un formular, fără a da semne că ar vrea să coboare din maşină, aşa că Audrey nu făcu nicio mişcare.

— Desigur, domnişoară Clarkson, acesta nu este ultimul dumitale test.

Postura perfectă, înăscută, o trădă preţ de o clipă, şi-şi lăsă umerii să cadă, dezamăgită.

— Nu este?

— Nu. Nu vei ști dacă ai trecut testul real decât atunci când vei fi solicitată pentru prima oară la locul dezastrului. Acela este un test pe care nu-l putem simula și pentru care nu te putem pregăti cu adevărat. Crezi că vei face față la imaginea mădulelor risipite la locul exploziei unei bombe, sau la trupuri moarte și consumate de foc?

Audrey înghiți, căutând un răspuns.

— N-aș putea spune. Ar fi o nebunie să pot specula. Sper să țin minte faptul că sunt acolo ca să-mi fac treaba și să-i transport pe supraviețuitori la spital.

— Îți doresc succes, domnișoară Clarkson.

— Mulțumesc.

Audrey își trecu mâna prin părul ud de sudoare și încâlcit, simțind cum o mănâncă scalpul de la masca de gaze. Nu mai semăna cu fata care crescuse la Wellingford Hall, debutanta care ar fi trebuit să se prezinte în fața reginei. Acea Audrey dispăruse. Foarte bine – oricum, nu-i plăcuse niciodată prea mult de ea.

— Am remarcat că te-ai înscris pentru aceleași misiuni ca și Eve Dawson după ce vei pleca de aici.

— Da, doamnă.

Se întrebă cum se descurcase Eve cu limitările echipamentului de protecție.

Instructoarea o privi cu asprime.

— N-ai prefera să faci echipă mai degrabă cu cineva din clasa ta socială?

Întrebarea o surprinse.

— Hm... Nu, doamnă, nu vreau. Aș prefera să fiu în echipă cu Eve Dawson.

Femeia deschise ușa cu un oftat ce parcă ar fi vrut să-i comunice că făcea o mare greșală.

— Dacă asta vrei. Sper să nu regreti.

Ianuarie 1941

Sunetul unor explozii îndepărtate o trezi pe Eve. Scânteieri asemănătoare cu fulgerele se zăreau la marginile draperiilor groase.

Naziștii bombardau din nou orașul Liverpool. Urletul distrugerii umplu noaptea, cu toate că sediul ambulanțelor ATS unde fuseseră repartizate ea și Audrey, se afla la câțiva kilometri depărtare de oraș.

Eve se ridică în șezut și se uită la ceasul primit de la Alfie. Două și jumătate dimineața. Se ridică și-și luă uniforma și un pulover gros, știind că vor fi chemate și vor avea de înfruntat aerul rece al nopții. Audrey se răsuci spre ea și o privi cu ochi mijiți.

— Ce faci? Cât e ceasul?

Eve își ridică mâna.

— Ascultă...

Huruitul era continuu, ca o furtună cu tunete nesfârșite.

— Naziștii bombardează Liverpool. Sună rău. Ne pot solicita în orice clipă, așa că mai bine să fim îmbrăcate.

Audrey se frecă la ochi, apoi se sculă ca să se îmbrace. Împărțeau fosta cameră de hotel cu încă două fete, care se treziră și ele pentru a se pregăti. Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie la ușă.

— O, bun. Sunteți pregătite, spuse supraveghetoarea de noapte când le văzu. Să mergem.

Eve participase la câteva misiuni în cele două săptămâni de când ea și Audrey se calificaseră pentru a conduce ambulanțele. Până acum sarcina lor fusese aceea de a evacua pacienți civili din spitalele din Liverpool către spitale mai sigure din afara orașului. Judecând după exploziile puternice din seara asta, sarcina ce le stătea înaintea avea să fie diferită.

— Nu-i de mirare că ne puneau să alergăm tot timpul la centrul de instruire, spuse Audrey în timp ce se îndreptau alergând de la hotel spre garajele unde se aflau mașinile.

Străzile erau pustii, cu excepția șoferilor și a infirmierilor ce porniseră să-și ia în primire ambulanțele. La dispecerat telefoanele sunau încontinuu, iar voluntarele scriau grăbite misiunile de urgență.

— Am sentimentul că va fi urât, spuse Eve. Ești pregătită, Audrey?

— Cred că da. Tu?

— Mai bine fac asta decât să şed într-un adăpost.

Le trimiseră pe amândouă în acelaşi loc – un colegiu tehnic de pe strada Durning, în Liverpool. Eve îşi studie în grabă harta, aşteptând ca infirmierii să ajungă – tineri scutiţi de luptă din motive de conştiinţă.

— Ții minte noaptea în care am navigat de la Folkestone la Dover? Întrebă Audrey în timp ce se îndreptau spre maşinile ce li se desemnaseră. Nici prin gând nu ne trecea atunci că acela are să fie doar începutul aventurilor noastre de război, nu-i așa?

Eve recunoscă tremurul din glasul lui Audrey.

— Te vei descurca, Audrey. Ai prins curaj de atunci.

— Ne vedem acolo, spuse Audrey.

Eve scrise repede în jurnalul vehiculului numele ei, destinația și ora, apoi porni motorul. Se îndreptă spre Liverpool, conștientă de faptul că orașul era ținta numărul unu a naziștilor după Londra. Era oraș portuar, vital pentru transportul alimentelor și materialelor de război de peste Atlantic. Naziștii atacau aproape din două în două nopți. Acum, ea și Audrey aveau să se avânte în miezul luptei, orașul fiind deja cuprins de fum și flăcări.

Eve încetini pe măsură ce se apropie de oraș, fiind nevoită să treacă peste furtunuri de apă, să ocolească mormane de moloz căzute pe străzi și cratere ce devoraseră șoseaua. În cele din urmă, ajunse pe strada Durning. Patrulele ARP și voluntarii AFS, care eliberaseră un drum pentru ca ambulanțele să poată trece, îi făcură semn să înainteze. Inima i se opri când zări muntele de moloz ce odinioară fusese colegiul tehnic, identificabil doar după o inscripție ce atârna într-o rână pe un fragment de zid. Un furnicar de oameni săpau un tunel în mormanul de ruine. Eve parcă mașina cât putu de aproape și ieși. Audrey o urmă de îndată, un lucrător din apărarea civilă făcându-i semn să înainteze.

— Credem că sunt aproape trei sute de oameni prinși sub dărâmaturi, spuse el. Vedeți cele două tramvaie?

Arată spre ceea ce mai rămăsese din tramvaiele îngropate pe jumătate sub rămășițele clădirii distruse.

— Când a sunat alarma, au oprit aici, pentru ca pasagerii să se poată adăposti în adăpostul public aflat la subsol.

— Dumnezeu, șopti Eve.

Îngropați de vii. Cea mai mare teamă a ei.

Infirmerii descărcară târgile din ambulanțe.

— Unde au pus răniții? Întrebă unul dintre ei.

Lucrătorul clătină din cap.

— Încă n-am găsit pe niciunul. Niciunul în viață. Încă săpăm.

— Mai aveți o lopată? Întrebă infirmierul.

— Urmează-mă.

Eve apucă trusa de prim ajutor și, împreună cu Audrey, intră în învâlmășeală. Deasupra lor, avioanele naziste își continuară atacul, străpungând aerul cu țipătul bombelor a căror explozie cutremura, bubuind, pământul. Luminile proiectoarelor cerceau cerul încrucișându-se, însoțite de sunetul asurzitor al artileriei antiaeriene. Eve experimentase ororile bătăliei în East End, însă nu și Audrey. Aceasta tresări la fiecare detunătură, făcându-se mică și acoperind-și instinctiv urechile, însă se îndreptă curajoasă spre locul unde echipele de salvare făcuseră un tunel de acces în adăpostul de la subsol și unde lucrătorii și voluntarii civili trăgeau de sub dărâmături trupuri însângerate, zdrobite. Sute de trupuri. Unii erau doar copii. Atât de zdrobiți, încât erau de nerecunoscut. Niciunul în viață.

Eve se opri locului, terifiată. Trusa de prim ajutor îi căzu din mână. Îi venea să verse. Nu putea face asta. Însă Audrey era lângă ea, rezemându-se de ea, tremurând și plângând cu ea.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, hohoti Audrey. N-am vrut să mă pierd cu firea... Am vrut să fiu tare...

Eve o strânse cu putere în brațe.

— Poți să plângi, Audrey. Întotdeauna ai avut o inimă mare cât oceanul.

— Dar mamei nu-i făcea plăcere să mă vadă plângând. Oamenii de teapa noastră nu plâng niciodată. Trebuie să te știi stăpâni, vezi tu?

— Chiar vrei să fii ca mama ta? Întrebă Eve.

Audrey se trase în spate ca să se uite o clipă la ea, apoi îi căzu din nou în brațe.

— O, nu, Eve! Așa au suferit și au murit și ele, nu-i așa? Mamele noastre... precum acești sărmani.

Un zăgaz se rupse înăuntrul Evei și începu să plângă cu hohote, la rândul ei, pentru mama sa, pentru acești oameni fără suflare sau suferind, pentru tot ceea ce avusese de îndurat și va mai avea de îndurat țara ei. Plânse pentru coșmarul fără sfârșit prin care trecuseră amândouă și pentru viitorul pe care nu-l putea vedea sau imagina încă. Larma bătăliei continuă să se dezlănțuie în jurul lor, nepăsătoare. Fără încetare.

Dintr-odată, un strigăt se auzi din dărâmături.

— Am găsit unul în viață! Aduceți o targă!

Eve și Audrey se desprinseră una de cealaltă, ștergându-și ochii. Aveau o treabă de făcut. Ceea ce nu putea niciuna dintre ele să facă singură, aveau să facă împreună.

16

SUA, 1950

— Eu și Bobby nu plecăm nicăieri, Eve. Stăm chiar aici.

Audrey nu știa de unde-și adunase curajul să spună asta, însă vorbise serios. Își putea da seama după expresia de pe chipul Evei că o surprinsese. Însă Eve fusese cea care o învățase să fie curajoasă.

Își feri ochii de privirea furioasă a Evei, legănându-l ușor pe Bobby și privind pe fereastra mare a sufrageriei la zona de case în care locuia Eve. Pentru Audrey era o lume străină, ce se trezea la viață în această călduroasă dimineață de vară. Câinii lătrau; copiii se jucau cu mingea și se dădeau pe biciclete sau trotinete. Casele cu formă identică erau vopsite în culori diferite, fiind ridicate pe parcele acoperite cu gazon. Obloanele de la ferestre nu păreau a avea vreun scop, cu excepția celui decorativ. Audrey își aminti căsuțele cu obloane de pe coasta Angliei, unde ea și Alfie mergeau să navigheze în fiecare vară, își aminti aspectul lor ponosit, dar relaxant, formele și mărimile diferite. Acasă, Londra încă se reconstruia când plecase Audrey, deși războiul se sfârșise în urmă cu cinci ani. Nu trebuia să te aventurezi prea departe ca să cauți semne ale distrugerii. În multe locuri alimentele și hainele erau încă raționalizate.

Cartierul american al Evei părea neatins de război. Însă deși totul arăta îngrijit, curat și ordonat, părea sterp. Era nevoie de câteva decenii pentru ca puținii copaci și tufe să se înalțe. Audrey ducea dorul maiestuosului Wellingford Hall, frumoseilor încăperi spațioase și împrejurimilor împădurite.

Își întoarse din nou privirea spre Eve.

— Ai idee cât mi-a fost de greu să las Anglia în urmă și să vin aici? Și să mă întâlnesc cu familia lui Robert după ce le-am întors spatele cu patru ani în urmă? Mai ales după felul în care a murit Robert...

Se opri pentru a înghiți nodul de durere ce i se punea în gât ori de câte ori se gândea la el.

— Știi ce mult a însemnat pentru mine Wellingford și că am crezut că voi locui întotdeauna acolo. Motivul pentru care am venit în America... sunt aici pentru că n-am avut de ales.

Eve oftă și-și trecu mâna peste față.

— Ascultă, putem găsi o cale de a-ți făuri o situație aici. Sunt multe orașele frumoase unde poți locui. Poți dispune de toți banii familiei Barrett...

— Nu vreau bani! Am avut bani toată viața mea, bani care nu mi-au oferit ce aveam nevoie cel mai mult. Sau ce are fiul meu nevoie. Noi vrem o familie, Eve. Aceea pe care tu ne-ai furat-o.

— Tu ai dat-o deoparte...!

— Da! Pentru că sufeream! Dar asta nu-ți dădea dreptul să ți-o însușești!

Ajunseseră la un impas. Oare cât mai aveau să privească la acest obstacol înainte ca una dintre ele să cedeze și să-l dea la o parte? Eve trebuia s-o facă. Audrey n-avea de gând să dea înapoi.

Bobby își schimbă poziția în poala ei.

— Nu mă simt bine, mami, murmură el.

Era palid și apatic, și avea ochii înroșiți, ca și cum ar fi plâns întreaga noapte. Ea îi dădu la o parte părul din ochi. Îi simți fruntea fierbinte. Era oare din cauza căldurii sau avea febră? Își dori ca menajera de la Wellingford să fi fost aici, ca s-o sfătuiască.

— Trebuie să mănânci ceva, dragul meu.

El clătină din cap și-și îngropă fața în umărul ei. Gestul o duse cu gândul la fratele ei. Își dorise adesea ca fiul ei să aibă acea scânteie de umor ce-l caracterizase pe Alfie, acea tendință a lui spre zburdălnicie. În schimb, Bobby era tăcut și rezervat precum tatăl lui, adesea privind în spațiu și cumpănind, parcă, la profundele lui mistere. Oare Eve ducea dorul lui Alfie la fel de mult? Audrey știa că ea și Alfie se bucuraseră de o viață extravagantă când aveau vârsta lui Bobby, privind lucrul acesta ca de la sine înțeles. Închise ochii rugându-se în gând așa cum o învățase reverendul Hamlin, cerând lui Dumnezeu să-i arate soluția la această dilemă. Soluția Lui.

— Hei, vrei să ne jucăm la nisip? întrebă fiul Evei, bătându-l pe umăr pe Bobby.

Acesta se trase înapoi, ascunzându-se și mai adânc în brațele lui Audrey.

— Mă tem că nu se simte bine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Eve.

— Nu știu. Mi se pare că e fierbinte. Crezi că are febră?

Eve se ridică și-și puse mâna pe fruntea lui.

— Se simte că e fierbinte.

Teama lui Audrey se întepi. Ziarele de acasă erau pline de rapoarte despre paralizia infantilă, instilând frică în inima mamelor, ori de câte ori copiii lor aveau febră.

— Mă doare burtica, gemu Bobby.

Audrey îi ridică bluza de pijama. Era acoperit de pete mărunte, rozii.

— Putem chema un doctor? întrebă ea cu inima bubuindu-i în piept.

— O să-i telefonez doamnei Barrett. Sunt sigură că ea cunoaște pe cineva dispus să vină acasă.

— Nu crezi că e poliomielită, nu-i așa?

Eve flutură din mână ca și cum ar fi încercat să-i alunge temerile, și se îndreptă spre telefonul din bucătărie.

— Bănuiesc că este pojar – iar asta înseamnă că probabil și Robbie va face boala. Vom fi blocate în casa asta timp de o săptămână!

Audrey auzi cum formează numărul, discutând mai apoi cu un ton foarte degajat cu doamna Barrett.

— Bună, mama, sunt eu. Îmi pare rău că n-am reușit să vorbim, dar musafira mea de la Londra este încă aici... Da... da, am fost împreună în armată... Ascultă, fiul ei are puțină febră și o erupție pe piele... Hm, și eu m-am gândit că ar putea fi asta. Cunoști vreun doctor care...? Mulțumesc. Ar fi minunat. Mulțumesc... Nu, mai bine nu veni, mama. Sunt sigură că Robbie o să facă și el boala și va trebui să-i ținem pe copii liniștiți și în pat... Da... Da, te sun și-ți spun ce zice... Te îmbrățișez.

Eve se întoarce în camera de zi și oftă adânc.

— Doamna Barrett a promis că va trimite un doctor. Sunt câțiva la club.

— Îi spui „mama?” întrebă Audrey.

— Așa m-a rugat ea să-i spun.

Audrey se simți surprinsă și furioasă, deopotrivă. Și înșelată, din nou. Eve furase familia fiului ei. Familia ei. Totuși, Audrey se îndoia că i-ar fi putut spune vreodată mamei lui Robert „mamă”. Acel cuvânt avea o semnificație cu totul diferită pentru ea, spre deosebire de Eve.

— Asta e. Se pare că vom fi prizonierii tăi pentru încă câteva zile, spuse ea, exasperată.

Eve se prăbuși din nou pe scaunul din fața ei.

— Poți încerca să vezi lucrurile astea din punctul meu de vedere?

— Constat că e foarte greu s-o fac. Ți-aș putea pune aceeași întrebare, Eve. Când ai plecat de la Wellingford, acum patru ani, te-ai evaporat de pe fața pământului. N-am avut nici măcar idee ce ți s-a întâmplat. În tot acest timp mi-am făcut griji pentru tine, sperând că ești bine, dorindu-mi să dai un telefon sau să scrii. M-am rugat pentru tine în fiecare zi. N-am venit aici ca să-ți rui-nez viața. Când tata a vândut Wellingford Hall și am plecat spre America, nici prin cap nu mi-a trecut c-o să te găsesc aici.

— Ai fi venit dacă ai fi știut?

— N-am unde mă duce! Încă nu înțelegi lucrul ăsta? Știu că nu ne vrei aici, dar unde putem merge? Spune-mi, te rog!

Eve se ridică.

— Mă duc să fac loc doctorului să intre.

Audrey o privi cum cară cuferele și valizele din micul hol în dormitoare. O cunoștea prea bine pentru a ști că Eve făcea asta ca să-și consume furia. Și să evite a da un răspuns.

— Eu și Robbie am luat micul dejun la fermă, spuse ea când isprăvi, dar o să-ți pregătesc ceva dacă-mi spui ce ți-ar plăcea.

— De ce i-ai schimbat numele în Robbie? I-ai dat numele Harry, după tatăl tău. Țin minte foarte bine lucrul acesta.

Eve o privi lung, ca și cum răspunsul ar fi fost evident. Presupunea că era.

— Îmi pare rău, dar tot nu înțeleg cum ai putut face asta, Eve. Sau de ce ai făcut-o. Din punctul oricui de vedere, înșelăciunea ta este monstruoasă. Nu te simți deloc vinovată că i-ai mințit pe părinții lui Robert, făcându-i să creadă că Harry este nepotul lor? Că le-ai luat banii, casa asta?

— N-am intenționat să rămân! Planul meu era să folosesc biletele pe care tu le-ai aruncat și să vin în America. Eu și Harry am fi avut parte de un nou început. Urma să plec din oraș îndată ce mi-aș fi găsit o slujbă și m-aș fi putut întreține. Dar când am ajuns aici a fost ca și cum am pășit într-o cursă. Am fost blocată. Părinții lui Robert erau devastați de moartea lui, după cum îți poți închipui. Mi-au dat impresia că făceam un lucru minunat rămânând aici și oferindu-le din nou o familie. Nici n-ai idee cât de fericiți au fost să ne primească în viețile lor. Cu câtă mărini-mie ne-au primit. Tu erai departe și pierdusem legătura cu tine, și am presupus că-ți vezi de viața ta. Știam cât de mult iubești Wellingford Hall. Nu mi-am imaginat niciodată că te-ai putea răzgândi și vei decide să iei înapoi ceea ce ai dat la o parte atât de categoric.

— Nu eram capabilă să iau decizii raționale când am aruncat acele hârtii.

— Dacă s-a purtat cineva cu monstruozitate, aceea ai fost tu – refuzând și numai să-i vizitezi pe cei din familia Barrett, sau să îngădui ca nepotul lor să fie parte din viața lor.

— Eram sigură că mă învinovăteau pe mine pentru moartea lui Robert. Nu doream să le tulbur viața.

— Le-o tulburi din nou prin faptul că ți-ai făcut apariția!

— E nedrept, Eve. N-am știut că tu ești aici, pretinzând că sunt eu. Nu am venit să-ți fac ție rău sau lor. Nu putem găsi oare o soluție la toată încurcătura asta?

Eve oftă din nou.

— Mă duc să fac ceai. Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc. Cred că o să-l pun pe Bobby în pat.

Audrey se așează pe marginea patului, legănându-l în poală până când sosi doctorul, o oră mai târziu. Diagnosticul lui fu rujeolă.

— Eruptia durează de obicei între trei și cinci zile, spuse doctorul. Într-o săptămână ar trebui să-și revină.

Eve stătuse în cadrul ușii, însă auzind cuvintele doctorului, Audrey o văzu întorcându-se și îndepărtându-se. Erau forțate să rămână împreună aici timp de o săptămână.

— Încercați să-l țineți liniștit și în pat, continuă doctorul. Ar trebui să se odihnească și să evite activitatea. Dați-i să bea multe lichide. Iar pentru febră, dați-i câte o jumătate de aspirină.

După ce plecă doctorul, Audrey rămase lângă Bobby, așteptând să adoarmă. Era pe punctul de a se întoarce la bucătărie după făgăduita ceașcă de ceai, când o auzi pe Eve vorbind cu fiul ei.

— Putem merge să înotăm în piscina lui *nana*? Mi-e cald!

— Astăzi nu. Avem musafiri.

— Și când pleacă?

— Nu știu... Băiețelul este bolnav și trebuie să stea în pat.

— Asta mă enervează!

Ușa din spatele casei se trânti. Când Audrey se aventură în bucătărie, Eve ședea la masă, cu capul în mâini. Își ridică privirea.

— Trebuie să înțelegi, Audrey, că la vârsta lui Harry, eu aveam toate astea.

Arată spre bucătărie și spre grădina din spatele casei.

— Nu am avut averea familiei Barrett, desigur, dar am avut o căsuță confortabilă, o mamă și o bunică ce mă iubeau. Locuiam

într-un sat unde oamenii își purtau de grijă unii altora, iar eu eram liberă să mă joc și să explorez... și să fiu copil! Mi-am dorit toate lucrurile astea pentru fiul meu. Oare asta mă face un monstru?

— Eu n-am avut niciodată parte de așa ceva, spuse Audrey. Doar de avere. De-asta nici nu mi-am putut imagina o asemenea viață atunci când familia Barrett mi-au oferit-o. Mai ales fără Robert. Nici nu-mi imaginez cum aș putea trăi aici, dar n-am de ales. Ceea ce mi-am dorit eu pentru fiul meu era viața pe care eu și Alfie am avut-o la Wellingford Hall. Însă războiul în care am luptat tocmai pentru a păstra acea viață, s-a încheiat distrugând-o.

Se așeză la masă în fața Evei.

— Și în același timp ne-a făcut surori, Eve. Îți amintești?

— Da... Poate că aș putea spune celorlalți că tu ești sora mea, spuse ea cu un zâmbet slab.

— Și să continui a trăi în minciună?

— Nu știu ce altceva aș putea face! Am impresia că îmi stă înaintea un munte uriaș, iar eu nu știu cum să-l urc, sau cum să-l ocolesc. Am treizeci și unu de ani și deja am escaladat atâtea munți, că nu mai am voința sau tăria de-a încerca din nou.

— Tu erai întotdeauna cea care mă împingeai să urc, Eve. Chiar și atunci când îmi doream să abandonez.

— Ei bine, poate că m-am săturat să fiu eu cea puternică.

— Îți amintești cât de greu a fost acel an de după moartea mamelor noastre? întrebă Audrey. Dacă cineva ne-ar fi întrebat ce speram să facem odată războiul încheiat, n-am fi știut ce să spunem.

— Nu-mi puteam imagina că se va sfârși vreodată, spuse Eve, trecându-și degetele prin părul de culoarea nisipului. Am privit cum visurile ni se năruie, unul după altul, împreună cu țara noastră. N-am avut ocazia nici măcar să ne întrebăm cine suntem sau ce ne dorim în viață. Am trăit de la o zi la alta, conducând ambulante, ridicând oameni zdrobiți, transportându-i la spital în întunericul negru ca smoala. Uneori nici nu mai speram că viața mea va fi altfel vreodată.

— Știu. Anii în care cele mai multe fete planifică și visează la viitor ne-au fost furați. Tot ce știam era cum să supraviețuim în fiecare zi, fără a avea toate acele lucruri care ne dădeau identitate și ne ajutau să știm că suntem femei.

Eve râse fără haz.

— Ții minte uniforma aceea fără formă a ATS? Lenjeria aceea intimă ridicolă? Arătam ca niște babe.

— Nici măcar n-aveam idee cum va arăta viața la sfârșitul războiului... în cazul în care vom câștiga sau, ferească Dumnezeu, vom fi forțați să capitulăm. Așa că de ce să visăm? De ce să planificăm?

— Apoi au venit americanii, spuse Eve cu un ușor zâmbet. Pearl Harbor a fost bombardat, la fel ca Anglia. Iar americanii au intrat în război, în cele din urmă. În sfârșit apăruse o rază de speranță. Țin minte că m-am bucurat că japonezii i-au atacat – apoi m-am urât pentru faptul că am putut să gândesc în felul ăsta.

— Îmi amintesc că mi-am spus atunci că avem de-a face cu un război mondial. Mi-am imaginat micul glob pe care eu și Alfie îl aveam în sala de clasă și am simțit că îngheț când mi-am dat seama că aproape fiecare loc de pe planetă era afectat de război. Era copleșitor! Ca desprins de pe ultimele pagini ale Bibliei.

— Apoi a venit invazia, îți amintești? Nu cea nazistă, de care ne temusem noi atâta vreme, ci cea americană. Toate acele chipuri noi de soldați americani. Aproape două milioane!

— Unul dintre ei a fost Robert, murmură Audrey.

— Da, și unul a fost Louis. Ei ne-au făcut să ne amintim cine suntem. Ne-au făcut să ne simțim din nou ca niște femei.

Audrey încuviință. Robert nu doar o făcuse să se simtă ca o femeie, ci o femeie așa cum o crease Dumnezeu să fie. Unde dispăruse acea femeie?

17

Anglia, februarie 1943

Eve își servea cina împreună cu Audrey, când în sala de mese intră sergentul major. Femeia rămase locului câteva clipe privind în jur ca și cum ar fi căutat pe cineva anume. Eve gemu.

— O, nu. Ascunde-te sub masă, Audrey. Repede!

— De ce?

— Chițcanul tocmai a intrat pe ușă și cred că e în căutarea unei victime.

Eve se făcu mică în scaun, ținându-și capul aplecat, cu toate că n-ar fi ajutat-o la nimic dacă Chițcanul le căuta. Glorioasa podoabă capilară arămie a lui Audrey și postura ei aristocratică o deosebeau de toate celelalte femei.

— Nu ne poate obliga să ne punem la volan în weekendul nostru liber, nu-i așa? întrebă Audrey. Am fost de serviciu în fiecare noapte timp de două săptămâni!

— Poate face ce vrea. Capul jos, Audrey.

— Prea târziu. Uite-o că vine.

Femeia traversă încăperea, încălțările-i scârțâind pe podeaua acoperită cu linoleum. Denunțătorul sunet îi câștigase porecla „Chițcanul”, cu toate că „Taurul” ar fi fost o poreclă mai potrivită cu personalitatea femeii. Eve își ridică îngrozită privirea când scârțâitul se opri în dreptul mesei lor.

— V-am căutat pe voi două. În seara asta sunteți libere, corect?

— Am... mormăi Eve.

— Da, doamnă, spuse Audrey. Avem liber sfârșitul acesta de săptămână. Pentru prima oară luna aceasta, de fapt.

— Bun. La primărie s-a organizat o seară dansantă pentru câțiva ofițeri americani. Voi două trebuie să mergeți acolo.

— Îmi pare rău, dar nu pot merge, doamnă, spuse Eve pe un ton spăsit. Iubitul meu, care luptă în Africa de Nord, n-ar fi de acord cu asta.

— Iar eu nu dansez foarte bine, adăugă Audrey.

— Nu vă cer să vă măritați cu ei. Doar să le arătați puțină ospitalitate britanică pentru o seară. Oamenii ăștia ne salvează pielea, pentru Dumnezeu. Ați prefera să stați într-o cârciumă distrându-l pe Hitler?

— Nu, doamnă, răspunse Audrey.

— Bun. În cazul ăsta, spilcuiți-vă puțin. Camioneta vine să vă ia pe toate la șapte și jumătate. Mă aștept ca voi două să fiți acolo.

— Aș prefera mai degrabă să traversez Canalul Mânecii la volanul ambulanței, spuse Eve în timp ce femeia porni să vâneze următoarea victimă.

Audrey o privi cu curiozitate.

— Credeam că-ți place să dansezi.

— Îmi place. Dar nu cu o grămadă de americani cu gura mare.

— Îți amintești serata dansantă la care m-ai dus după funeraliile regelui George? întrebă Audrey.

— Parcă au trecut câteva secole de atunci. Într-o altă viață.

— În seara aceea m-ai învățat să dansez. Și ne-am distrat, nu-i așa? Ne-a ajutat să uităm că regele tocmai murise și că toate aveau să se schimbe.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Poate că avem nevoie de o altă serată dansantă care să ne ajute să uităm.

Celelalte fete din dormitor păreau încântate de idee. Eve le ascultă pălăvrăgind în timp ce se îmbulzeau în fața oglinzii, chicotind și ferchezuindu-se.

— Toți americanii pe care i-am văzut sunt chipeși ca niște staruri de cinema, spuse una dintre ele.

— Până și uniformele lor sunt minunate. Nu ca cele șterse și lăbărțate pe care le poartă băieții noștri.

— Am auzit că americanii dau țigarete gratis.

— Și ciorapi de mătase grozavi.

— Știi cât de mult a trecut de când n-am mai purtat o pereche adevărată de ciorapi de mătase?

— Din 1939! strigă cineva.

Toată lumea râse.

Eve trebui să admită că formația cânta minunat. Bătu din picior și fredonă toate melodiile marilor trupe americane și cântecele preferate ale Verei Lynn. Se bucură că fusese constrânsă să vină și se mulțumi să stea la o masă cu Audrey și să se bucure de muzică. Din partea ei, puteau flirta cu americanii celelalte fete.

— Îmi este dor de Alfie, spuse ea privind perechile dansând. E un dansator minunat.

Până când se îmbată, adăugă pentru sine.

Sala era atât de aglomerată, încât nu-i observă pe cei doi americani care se apropiară de ele, decât în clipa în care se opriră în fața ei. Amândoi erau, de fapt, chipeși ca niște staruri de cinema. Unul avea ochi albaștri și părul roșcat, iar celălalt avea ochii negri și părul ca abanosul. Amândoi erau înalți și bine făcuți. Roșcatul trebuia să se aplece pentru a nu se lovi cu capul de pragul de sus al ușilor, iar cel cu părul negru era doar cu vreo doi-trei centimetri mai scund.

— Voi, fetelor, păreți cam singurele aici, spuse roșcovanul. Dansați?

— Nu, mulțumim, răspunse Eve.

— Ei, haideți. Un singur dans. Atâta. Nu suntem în căutarea dragostei adevărate.

Aroganța lui americanăască îi făcu sângele să clocotească.

— Eu și prietena mea nu suntem interesate de voi, soldați americani, spuse Eve cu năduf. N-avem nevoie de bucățile voastre de ciocolată, de ciorapi de mătase sau de țigarete. Sunteți buni de gură, dar azi sunteți aici, mâine nu.

— Doamne! Relaxează-te! spuse el, ridicând ambele mâini. Te-am întrebat doar dacă vrei să dansezi!

— Vă rog s-o scuzați pe prietena mea, spuse Audrey. Am auzit despre tot felul de povești de dragoste cu soldați americani. Cele mai multe s-au sfârșit prost.

Roșcovanul se strecură pe unul dintre scaunele goale de la masa lor, reușind cu greu să-și vâre picioarele lungi sub masă.

— Ce fel de povești?

Eve fu pe punctul de a-i porunci să plece, când o zări pe Chițcan stând la doar câțiva metri depărtare. Pufăi frustrată.

— Am cunoscut o fată care a crezut toate balivernele despre dragoste pe care le turnați voi. A rămas însărcinată. Iar tatăl american a fost transferat de aici. Fără vreo adresă de contact. Acum, ce-ar trebui ea să facă?

Roșcovanul fluieră lung.

— Doamne... Complicată treabă.

Cel cu părul negru făcu semn spre al doilea scaun neocupat.

— Îmi dați voie? Întrebă politicos. Vă deranjează? Am stat în picioare toată ziua.

— Desigur că nu, răspunse Audrey.

El trase scaunul și se așeză.

— Știți ce se spune despre voi, americanii? Întrebă Eve. Că sunteți prea bine plătiți, prea înclinați spre sex și prea peste tot.

Roșcovanul râse, un râs călduros și amical, lipsit de orice urmă de batjocură.

— Îmi pare foarte rău pentru felul în care se comportă camarazii noștri americani, spuse cel cu părul negru. Eu și prietenul meu, Louis, nu ne dorim decât o seară petrecută relaxat, fără să ne mai gândim la război.

— Eu sunt căsătorit, am un prunc acasă, spuse roșcovanul Louis.

Își ridică mâna pentru a-i arăta Evei verigheta de pe deget.

— Vreți să vedeți pozele?

— Chiar te rog, răspunse Eve, bănuind că blufează.

Părea prea tânăr pentru a fi căsătorit – de vârsta ei, poate, puțin peste douăzeci de ani. Avea pielea deschisă la culoare, ochi

de un albastru închis, și un zâmbet desprins dintr-o reclamă la pudra de dinți. O, da – chipeș ca un star de cinema.

Își duse mâna la buzunarul din spate ca să-și scoată portofelul. Eve studie fotografia alb-negru ce înfățișa o tânără femeie care ținea în brațe un prunc în fașă. Îi întinse înapoi fotografia.

— Faptul că sunt căsătoriti nu-i împiedică pe cei mai mulți bărbați americani să se comporte necuviincios. Consideră probabil că englezoaicele le datorează ceva pentru faptul că au venit să ne salveze.

Louis îi ignoră comentariul și își vârî portofelul în buzunar.

— Prietenul meu Bob, aici de față, este aproape căsătorit. Acasă îl așteaptă o iubită pe care o are de multă vreme. Vrei să vezi și poza ei?

— Nu e nevoie, răspunse Eve. V-am spus asta ca să știți cum stau lucrurile. V-aș arăta o poză cu iubitul meu, dar nu am una la mine. Luptă în Africa de Nord.

Simți un nod în stomac numai imaginându-și obuzele de artilerie naziste abătându-se asupra lui Alfie. „Nu cred că voi supraviețui acestui război”, îi spusese el.

— În cazul ăsta, avem un aranjament foarte bun, spuse Louis, lăsându-se pe spate și sprijinindu-și scaunul doar pe două dintre picioare. Ne vom simți bine cu toții, voi nu va trebui să vă faceți griji că vă dăm târcoale, iar fetele noastre de acasă nu-și vor face griji cu privire la voi. Putem cădea de acord să rămânem doar prieteni?

Îi întinse Evei mâna pentru a încheia acordul. Aceasta ezită o clipă, apoi o apucă. Căldura și tăria mâinii lui o făcură să tânjească după atingerea lui Alfie.

— Ne-am înțeles, spuse ea, dregându-și glasul. Doar prieteni.

— Așadar, cum vă cheamă?

— Eu sunt Eve Dawson, iar aceasta este cea mai bună prietenă a mea, Audrey Clarkson.

Se întrebă ce părere avea Audrey despre americanii de față, când aceasta le zâmbi timid și dădu mâna cu ei.

— Încântat de cunoștință, Eve... Audrey. Eu sunt Louis Dubois și acesta este prietenul meu, Robert Barrett. Și noi suntem prieteni buni, încă de la școală.

— Din câte am văzut aici, spuse Robert, glasul lui blând contrastând cu cel răsunător al lui Louis, războiul acesta v-a afectat foarte mult pe voi, doamnele.

— Așa este, răspunse Audrey la fel de moale. Casa mea din Londra a fost distrusă în timpul bombardamentelor. Atât eu, cât și Eve, ne-am pierdut mamele.

— E teribil, spuse Robert. Îmi pare rău. Cred că a fost îngrozitor.

Eve nu vru să se gândească la ceea ce suferiseră și pierduseră. Își dorea să asculte muzica și să uite de război și de propria-i durere, măcar pentru o seară. Probabil că Louis gândea la fel, căci întrebă:

— Vă putem aduce ceva de băut?

— Mie îmi ajunge ce am, spuse Eve, arătând spre paharul ei pe jumătate plin.

— Nu, mulțumesc, spuse Audrey. Eu nu beau.

Eve știa de ce, iar asta era o altă aducere aminte încărcată de amărăciune a egoismului lui lady Rosamunde și a pierderii pe care o îndurase ea. Se ridică.

— Știi ceva, Louis? Poate că voi accepta invitația ta la dans.

Audrey și Robert puteau sta împreună să discute despre lucruri morbide, dacă asta le era dorința.

Louis se ridică și apucă mâna Evei.

— Grozav! Îmi place melodia asta.

Se strecurară prin mulțimea de oameni și dansară pe ritmul rapid a trei melodii la rând, savurând fiecare clipă de zbenguială. Apoi muzica își încetini ritmul. Eve se cuibări în brațele lui Louis de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Era un dansator minunat – mai bun decât Alfie, dacă ar fi îndrăznit să admită. Închise ochii, iar Louis o ținu aproape, în tot acest timp ea pretinzând că este Alfie.

— Numele iubitului meu este Alfie, îi spuse ea. Care este numele soției tale?

— Jean.

— Pun pariu că îi este foarte dor de tine. Și cum îl cheamă pe copilul tău?

— Karen. Când o să ajung acasă, n-o să știe cine sunt.

— De unde ești – în America?

— Din Connecticut. Nu departe de New York City. Iar tu ești din Londra?

— Nu, am crescut într-un sătuc, la țară, apoi m-am mutat la Londra pentru lucru. Acum nici nu mai știu unde este acasă. ATS ne detașează în diferite locații, oriunde este nevoie.

— Iubitul tău este din același sat?

Întrebarea o uimi pe Eve. Alfie era din același loc, și totuși nu. Crescuseră în două lumi diferite.

— Casa lui Alfie era cam la un kilometru și jumătate distanță de a mea.

Era cel mai simplu răspuns pe care-l putea da. Ar fi semănat prea mult cu povestea Cenușăresei dacă i-ar fi descris Wellingford Hall și i-ar fi explicat cum odinioară fusese spălătoreasa familiei lui Alfie.

— Acolo sperați să vă stabiliți odată ce războiul se va sfârși? întrebă Louis.

Lacrimi umplură ochii Evei. Știa, în timp ce se legăna în brațele acestui american chipeș, că Alfie n-avea să se căsătorească niciodată cu ea. Era o nesăbuință din partea ei să-și imagineze că va deveni vreodată doamna Alfred Clarkson, stăpâna de la Wellingford Hall. Nu atâta vreme cât tatăl lui Alfie trăia. Cu mintea știa asta, însă inima refuza s-o creadă.

— Da, minți ea. Țasta este planul... Spune-mi, tu ce crezi despre trista mea țărișoară?

— Mi-aș dori ca soarele să strălucească mai mult, însă în afară de asta, cred că e grozavă. Niciodată n-am călătorit mult când am fost copil, așa că e minunat să pot vedea lumea.

— Chiar și cu Herr Hitler călcând-o în picioare și trăgând asupra voastră?

Râsul lui Louis o făcu să zâmbească.

— Drept e că asta îi cam scade farmecul. Mai ales dacă traversezi Atlanticul într-o navă de transportat trupe, încercând să eviți submarinele inamice.

Eve și Louis continuară să danseze, melodie după melodie. Eve se distra, și nu-și putea aminti când se simțise atât de bine ultima dată. În tot acest timp, Audrey și Robert se cufundară în conversație, un lucru neobișnuit pentru timida Audrey. În cele din urmă, trupa luă o pauză, iar Louis o conduse pe Eve la bufet.

— Uau! exclamă ea. Ia uite ce de mâncare! Probabil e din partea voastră, a americanilor. N-am mai văzut de ani de zile ciocolată, sau fructe, sau fursecuri din acestea cu zahăr!

— În cazul ăsta, umple-ți farfuria. Mă duc să țin masa ocupată, pentru ca Bob și prietena ta să se poată servi și ei.

Se așezară cu toții la masă ca să mănânce, și în timp ce se înfrupta din prăjitură și din tarte cu fructe, Eve se bucură că Chițcanul le poruncise să vină.

— Voi doi păreți a fi prieteni foarte buni, spuse Eve după ce-i ascultă pe Louis și Robert tachinându-se reciproc, servindu-și replicile ca la un joc animat de tenis de câmp. De când vă cunoașteți?

— De când aveam șapte sau opt ani, răspunse Robert. Am jucat baschet împreună în liga de juniori. Tatăl lui Louis a fost antrenorul nostru.

— După aceea, am jucat împreună în toate echipele sportive pe care le poți numi, adăugă Louis.

Avea obiceiul de a-și răsuci pe deget verigheta în timp ce vorbea, ca și când i-ar fi fost incomodă.

— Apoi, doi alți prieteni, Tom și Arnie, ni s-au alăturat în primii ani de liceu. Tuspătru am făcut tot felul de sporturi – baseball, fotbal, baschet – ce vreți voi.

— Dar preferatul nostru este baschetul, spuse Robert. Noi, cei patru – Louis, Tom, Arnie și eu – am făcut parte din cele mai bune echipe sportive pe care le-a avut vreodată liceul. Am câștigat campionatul statal doi ani la rând.

— Toți ne numeau Cei Patru Faimoși, spuse Louis. Ne-am dus cu toții la colegiu cu bursă de baschet, apoi ne-am înrolat toți patru după atacul de la Pearl Harbor.

— Am fost norocoși că am nimerit amândoi aici, având în vedere cât de vast e războiul acesta și toate locurile diferite în care puteam fi detașați.

— Ce ai studiat la colegiu? întrebă Audrey.

— Bob va deveni avocat, spuse Louis, răspunzând în locul prietenului său. Tatăl lui putred de bogat și bunicul nu se vor mulțumi cu mai puțin, așa-i, Bob?

— Așa se pare, spuse acesta încet.

— Eu am studiat afacerile. Tatăl meu deține o companie de asigurări, așa că întotdeauna asta mi-am imaginat că voi face. Mai ales acum, când sunt însurat.

Eve începu să se simtă stânjenită de direcția conversației, temându-se că va duce la întrebări referitoare la propria educație.

— Dar ceilalți doi prieteni ai voștri? întrebă ea, pentru a-i împiedica să o iscodească, la rândul lor.

— Familia lui Tom deține o lăptărie, spuse Robert. Tom e cel mai timid, mai ales când vine vorba de fete.

— N-a avut niciodată timp de fete, spuse Louis, din cauză că muncește din greu ca să-și ajute părinții. Obişnuiam să glumim și să-i spunem „Părintele Tom”, de parcă ar fi fost preot – e felul acela de om căruia îi mărturisești toate necazurile. Iar el îți spune ce ar trebui să faci. Acum e detașat undeva în Mediterana. Iar Arnie este opusul – un adevărat Don Juan. În fiecare vară a lucrat ca salvamar la un club, etalându-și bronzul și făcându-le pe toate fetele să leșine după el. Sora mea mai mică a fost una dintre ele.

— Arnie obișnuia să aibă o relație romantică serioasă în fiecare oră cu altă fată, spuse Robert zâmbind. Voi, doamnelor, ar trebui să fiți cu ochii în patru în preajma lui.

— Unde este Arnie acum? întrebă Eve.

— Nu sunt sigur. A studiat medicina veterinară, așa că armata a hotărât să-l folosească pe post de medic sau ceva de felul ăsta.

— Arnie înțelege germana, adăugă Robert, așa că sunt sigur că Unchiul Sam* s-a folosit de asta.

Eve înghiți ultima bucată de prăjitură și se ridică.

— Haide să dansăm, Loius. Vrei?

Trupa se întoarse din pauză și dansul se reluă cu avânt. Apoi, pe măsură ce minutele se scurseră și se apropie miezul nopții, muzica deveni mai lentă.

— Dacă îți fac un compliment, spuse Louis în timp ce dansau pe melodia „When the Lights Go On Again,” n-o să mă pocnești, nu-i așa?

Eve zâmbi larg.

— De ce, par eu a fi tipul de femeie bătaușă?

— Ne-ai cam speriat când eu și Bob am venit la masa voastră.

— Dă-i drumul. Complimentează-mă. Sunt imună la dulcelea-riile americanilor.

Louis se opri din dans și-i zâmbi.

— Ai cei mai frumoși pistrui din câți am văzut în viața mea. Îmi amintesc de acele mici pete de pe blănița unui pui de căprioară.

Pentru a doua oară în acea seară, ochii Evei se umplură de lacrimi. Își întoarse capul, prea târziu însă. Louis deja le observase.

— Hei, îmi pare rău, Eve. Haide, pocnește-mă dacă am spus ceva prostesc.

— N-ai spus, zise ea ștergându-și lacrimile. Doar că și iubitului meu îi plac pistruii mei.

— Și îți este dor de el?

Eve încuviință. Louis o trase aproape, îmbrățișând-o scurt.

— Înțeleg. Uneori abia reușesc să-mi amintesc sunetul râsului lui Jean, sau senzația pe care o aveam când o țineam în brațe. Războiul ăsta stupid ne-a stricat tuturor viața, nu-i așa?

— Haide să nu vorbim despre război, spuse Eve, punându-și pe chip un surâs brav. Să dansăm și atât.



* Cu referire la guvernul american (n.tr.).

Audrey era uimită de cât de ușor putea conversa cu Robert Barrett. Nu se simțise niciodată atât de relaxată în preajma unui bărbat, mai ales unul pe care tocmai îl cunoscuse. Poate asta se datora faptului că niciunul dintre ei nu avea așteptări. Nu era evaluată sau analizată ca potențială partidă în cercul social al mamei sale. Robert nu știa nimic despre Wellingford Hall sau despre cât de bogată era Audrey. Nu era interesat în descendența ei aristocratică sau în holdingurile financiare ale tatălui ei. Robert era inteligent și elocvent și părea, din cele ce-i spusese, că se trage dintr-o familie înstărită. Chipul său atrăgător și ochii negri puteau înțeți bătăile inimii oricărei femei, însă el nu părea a fi conștient de propria-i frumusețe. Degaja o liniște interioară cu totul aparte și un mod de a se concentra asupra ei atunci când o asculta vorbind, care o făcea să aibă impresia că putea zări direct în sufletul ei. Niciodată nu întâlnise pe cineva ca el.

— Și ce faci în armată? o întreabă după ce Eve și Louis se întoarsă pe ringul de dans.

— Conduc o ambulanță.

— Serios?

Păru a fi luat prin surprindere.

— Mai conducem și camioane, sau transportăm ofițeri de rang înalt în mașinile armatei, dar amândouă preferăm ambulanțele.

— Și armata v-a învățat să faceți asta? Cu siguranță, nu-ți câștigai traiul din șofat înainte de război.

— Nu, înainte de război n-am prea făcut multe, cu excepția faptului că încercam s-o mulțumesc pe mama, socializând cu aristocrația. Scopul părinților mei era ca eu să atrag un soț care să fie o partidă socială bună – nimic mai prejos decât un conte, ce să-ți spun. Acum pot schimba cauciucuri, fac întreținere de rutină și reparații la orice autovehicul din parcul auto. Și duc răniții la spital, desigur.

— Iartă-mă dacă par necioplit, dar dacă te tragi din rândul nobilimii, n-au existat alte slujbe pe care armata ți le-ar fi putut da? Pari prea mică și delicată pentru a schimba cauciucuri.

— Aș fi putut avea o slujbă de birou, dar eu și Eve ne-am dorit să șofăm. Serviciul militar era voluntar atunci când ne-am înrolat

noi. Recrutarea a început în decembrie '41, iar acum armata este obligatorie pentru toate femeile necăsătorite cu vârsta cuprinsă între douăzeci și treizeci de ani. De fapt, fiica regelui George, prințesa Elisabeta, s-a înrolat în aceeași divizie în care suntem noi. Poartă uniformă și schimbă cauciucuri la fel ca noi, celelalte.

— Uimitor!

— Cred că e mai mult un indicator al stării de disperare în care se află Anglia. Luptăm pentru propriile vieți, astfel că fiecare bărbat și femeie își face partea. Chiar și aristocrația.

— Nu ai amintit de vreun iubit, însă îmi imaginez că o femeie atât de încântătoare ca tine trebuie să aibă unul.

Audrey se îmbujoră, flatată. Nu părea a fi tipul de om care să flirteze cu toate fetele ce treceau pe lângă el. Complimentul lui părea autentic.

— Nu am niciun iubit, mă tem. Se pare că nu mă prea pricep să socializez cu conți și duci – spre disperarea mamei mele. Așa cum ai bănuț probabil, Eve este cea îndrăzneată, iar eu sunt cea care se ține scai de ea.

— La fel stau lucrurile și cu mine și Louis. El se avântă înainte, iar eu îl urmez. Iar motivul pentru care nu te-am invitat la dans este acela că sunt un dezastru.

— La fel și eu. Louis a spus că ai o iubită acasă, de mai mulți ani.

— Da. Linda.

Tăcu, însă Audrey își dori să afle mai multe. Majoritatea oamenilor zâmbeau și se luminau la față atunci când erau întrebați de persoana pe care o iubeau. I se păru neobișnuit faptul că Robert nu făcu asta.

— Linda și cu mine suntem împreună încă de la începutul liceului. Părinții noștri sunt prieteni vechi. Toți au presupus, dintotdeauna, că ne vom căsători într-o zi.

— Nu pari prea entuziasmat de idee. Îmi îngădui să întreb... te afli oare într-o situație asemănătoare cu a mea, fiind obligat să împlinești așteptările părinților?

El ezită din nou, așa că Audrey adăugă repede:

— Îmi pare rău. E nepoliticos din partea mea să-mi vâr nasul în viața ta personală.

— Nu, nu. Nu-i asta. Numai că nimeni nu mi-a pus vreodată întrebarea asta. Nici măcar Louis, iar el este prietenul meu cel mai bun. Toți au presupus că eu și Linda vom fi întotdeauna împreună... Asta e ceea ce vrea ea, ce vor părinții noștri...

— Însă tu nu ești sigur.

— Nici măcar n-am sărutat o altă fată. Îl vedeam pe Arnie schimbând fetele la câteva minute și mă întrebam cum ar fi să cunosc și pe altcineva în afară de Linda. Odată i-am spus că vreau să luăm o pauză și – n-am mai spus asta nimănui – a fost pe punctul de a-și lua viața. A spus că nu vrea să trăiască fără mine.

— Robert, acesta nu este un motiv să...

— Știu, știu. Dar povestea e mai complicată. Ai dreptate – e toată treaba asta cu așteptările părinților. Dacă ne-am despărți, părinții ei și ai mei se vor da peste cap ca să ne vadă iar împreună. Știu că asta mă face să par slab, dar...

— Deloc. Cunosc exact sentimentul. Am încercat toată viața să-mi mulțumesc părinții, chiar cu prețul propriei mele identități și voințe. Niciodată n-au fost mulțumiți de mine, desigur, însă continui să încerc. Mama mea a murit în timpul bombardamentelor, însă ceea ce este amuzant e că încă nu sunt liberă. Mă surprind făcând lucrurile care ar fi mulțumit-o pe ea și i-ar fi câștigat aprobarea. Este singurul lucru pe care-l cunosc. Dacă acest război se încheie, probabil că voi sfârși prin a mă căsători cu al doilea fiu al vreunui conte, pe care nu-l iubesc și care n-are nimic în comun cu mine, și ne vom trăi amândoi, separat, viețile goale.

— De asta mă tem și eu în relația cu Linda. Vrem lucruri diferite de la viață. Când nu este nimeni în preajma noastră și încercăm să vorbim despre lucruri importante, nu avem nimic în comun. Ei îi place să fie membră a cluburilor, îi plac hainele și mașinile elegante, iar eu vreau mai mult. Nu vreau să fiu avocat, dar asta se așteaptă de la mine. Voi fi a patra generație care va prelua firma de avocatură a familiei.

— Oare cum se face că nu suntem în stare să ne spunem punctul de vedere și să ne eliberăm?

— Pentru că forța de atracție a familiei este chiar mai puternică decât forța gravitației... Am reușit să-mi spun părerea o dată, și mi-am atras oprobiul tuturor. Linda a vrut să ne căsătorim înainte ca eu să plec la război. A vrut să aibă un copil, în cazul în care are să mi se întâmple ceva. A început chiar să facă planuri de căsătorie, dar m-am panicat. Nu eram sigur. Nici măcar nu știu cine sunt sau ce vreau de la viață, și cu siguranță nu sunt gata să aleg o soție și să mă așez la casa mea. Ca să fiu sincer, nici măcar nu știu dacă o mai iubesc pe Linda. N-am experimentat niciodată acel sentiment de euforie și extaz pe care personajele din filme îl descriu atunci când se îndrăgostesc – ție ți s-a întâmplat?

— Deloc! Rareori s-a întâmplat să îmi placă vreunul dintre bărbații aleși pentru mine.

— Exact. Linda pare a fi alegerea părinților mei, nu a mea. Desigur, a fost furioasă când am refuzat să facem logodna înainte de a-mi începe instructajul de bază, ce să mai vorbim de căsătorie. Mai ales după ce Louis și Jean s-au căsătorit. Dar nici n-a vrut să se despartă de mine. Îmi scrie scrisori lungi cu vești de acasă și-mi spune cât de mult îi lipsesc și cât mă iubește. Niciodată nu știu ce să-i răspund. Aș vrea să îmi pot împărtăși gândurile cu privire la război și toate aspectele spirituale profunde implicate – însă n-am reușit niciodată să vorbesc cu ea despre credința mea. Pentru Linda creștinismul este o tradiție, un ritual reconfortant, însă pentru mine a devenit mult, mult mai mult – mai ales când încerc să găsesc un rost la tot ce am văzut și am experimentat aici. Credința mea...

Se opri brusc, iar pe chip i se așternu o expresie de stânjeneală.

— Îmi cer scuze, Audrey. Se presupune că seara asta ar trebui să fie amuzantă, iar eu trângănesc întruna despre toate chestiunile astea personale...

— Te rog, nu te scuza. În afară de vicarul bisericii de acasă, tu ești singura persoană cu care am vorbit despre lucruri ce contează cu adevărat. Tu și cu mine ne asemănăm în atâtea aspecte,

și cred... cred că ne înțelegem reciproc. Războiul acesta a ridicat întrebări interminabile despre credință.

— Îmi pot imagina că pierderea mamei tale a generat întrebări. Probabil că lumea îți pare a fi în pragul unui dezastru.

— Exact asta e impresia mea. Și ciudat, vicarul pare a crede că Dumnezeu poate folosi războiul pentru a da naștere la ceva bun. Spunea că cei mai mulți dintre noi își trăiesc viețile fără a se gândi la ce este viața și ce este moartea, sau la Dumnezeu care ne-a creat și ne iubește.

— Nu există atei în tranșee.

— Cred că e adevărat. Sincer, religia mea s-a asemănat foarte mult cu a Lindei înainte de război. Niciodată nu m-am gândit prea mult la Dumnezeu. Niciodată nu citisem Biblia.

— Nici eu. După ce m-am înrolat, armata a distribuit Biblii fiecărui soldat care dorea una, așa că am luat și eu, cu toate că religia fusese pentru mine, în cea mai mare parte a vieții, puțin mai mult decât o formalitate. În interiorul copertii era o scrisoare de la președintele Roosevelt. Va trebui să ți-o arăt odată. El recomanda ca fiecare persoană înrolată să citească Biblia, spunea că aceasta a oferit înțelepciune, tărie și inspirație oamenilor de-a lungul secolelor. O citesc de atunci.

Audrey nu răspunse, rămânând blocată la cuvintele lui Robert: *Va trebui să ți-o arăt odată*. El presupunea că se vor revedea. Poate chiar spera că se vor revedea. Iar Audrey fu foarte surprinsă să constate că și ea spera la fel. Încă se străduia să-și găsească cuvintele, când conducătorul formației anunță că vor interpreta ultimul cântec, „We'll Meet Again.”*

Robert se ridică și-i întinse mâna.

— Mi-ar face plăcere să dansez cu tine pe această ultimă melodie, Audrey. Îmi cer scuze în avans dacă te voi călca pe degete.

Ea se surprinse zâmbind în timp ce se ridică și-i acceptă mâna.

— Crede-mă, nu voi simți absolut nimic prin bocanciiăștia monstruoși de armată.

* Ne vom revedea (n.tr.).

Și se cuibări în brațele lui, de parcă ar mai fi fost acolo și altă dată. Poate că ceea ce o făcea să se simtă în largul ei cu Robert era faptul că în seara asta împărtășiseră lucruri profunde, personale. Și se simțea în siguranță. Dar și puțin tristă. Pentru că Robert Barrett era unul din cele aproape două milioane de soldați americani aflați pe insula ei, iar când „We'll Meet Again” se sfârși, iar ea și Eve urcară în camion ca să se întoarcă la bază, se gândi că probabil n-are să-l mai vadă vreodată.

18

Anglia, aprilie 1943

— Nu-mi vine să cred!

Audrey privi cu ochi măriți de uimire la afișierul ATS.

— Avem o permisie de două zile!

— Unde am putea merge? întrebă Eve.

— Nu știu... nu mă atrage Londra. Tu ce zici?

— Categorie nu. Se spune că orașul e ticsit de americani, ca sardinele în conservă. Agnes spune că a fost pișcată de șezut de zeci de ori când a fost acolo. Atât de tare se săturase să audă „Hei, puicuț!” încât s-a întors la bază cu o zi mai devreme.

Audrey simți un imens dor de casă, cum nu mai simțise de când se înrolase, în urmă cu doi ani și jumătate.

— Ce zici să mergem la Wellingford Hall în permisie? întrebă ea în timp ce se întorceau în dormitorul lor.

Wellingford nu era departe. Ea și Eve se aflau aproape de Southampton acum, transportând soldații răniți care soseau cu navele-spital. Rănilor îi sfâșiau inima. Cu fiecare transport pe care-l făcea cu ambulanța, înălța o rugăciune pentru Alfie.

— Credeam că Wellingford a fost ocupat de americani, zise Eve.

— În cea mai mare parte, da. Însă Robbins a păstrat unele părți ale conacului pentru folosință privată, pentru cazul în care eu, tata sau Alfie ne-am întoarce acasă.

Lucrul fu hotărât. Luară trenul spre sat și, după ce Eve salută pe câțiva dintre vechii ei prieteni și promise că se va întoarce la un ceai, ea și Audrey străbătură pe jos drumul de mai bine de un kilometru până la conac, cărându-și în spate ranițele. Audrey nu se așteptase la toate schimbările survenite acolo. Armata Terestră cultivase câmpurile și pășunile ce mărgineau drumul. Construiseră îngrădituri pentru vaci și oi, împărțind eleganta proprietate Wellingford în oribile parcele agricole.

— Robbins mi-a spus că fetele din divizia terestră au cultivat o parte din terenurile noastre, dar nu mi-am imaginat că vor face atâtea stricăciuni, spuse Audrey.

Peisajul deveni și mai dezolant când trecură prin porțile de piatră ale proprietății. Elegantele grădini ale lui George se transformaseră în grădini de zarzavaturi. Mașini mari și grele lăsaseră urme adânci și noroioase pe alee. Trei vehicule militare americane erau parcate în fața casei și un grup de soldați ședea pe trepte fumând. *Căminul meu!* ar fi vrut să strige. *Ce-ați făcut cu frumoasa mea casă?*

— Haide să intrăm pe ușa din spate, spuse Eve.

— Nu.

Audrey se simți inexplicabil de îndărătnică.

— Asta e casa mea. Și a ta, dacă ne gândim la toți anii pe care tu și mama ta i-ați petrecut aici, muncind. Vom intra pe ușa din față.

— Nu-i rău că îți aperi drepturile, spuse Eve cu un zâmbet larg. Sper că ești pregătită și să faci față la priviri oacheșe și pișcături.

— N-ar îndrăzni. Și nu care cumva să aud vreun *Hei, păpușico!*

Înaintară spre casă cu pas hotărât. Bărbații se opriră din vorbit și le urmăriră apropiindu-se. Audrey privi drept în față, cu bărbia ridicată, refuzând să le întâlnească privirile.

Ajunse aproape de ușă când o voce masculină spuse:

— Audrey? Tu ești?

Se întoarce surprinsă.

— Robert! Ce faci aici?

— Aici sunt staționat, spuse el râzând ușor. Am fost detașat la noul aerodrom ce se construiește la câțiva kilometri depărtare. Ce faci tu aici?

— Aici locuiesc eu. Când nu sunt în armată. Wellingford Hall este casa familiei mele. Aici am crescut. Eu și Eve avem două zile de permisie, așa că am hotărât să venim acasă.

— Oh, Doamne, cât de mult mă bucur să te văd.

Păru că ar fi vrut s-o îmbrățișeze, însă rămaseră amândoi locului.

— N-am crezut că ne vom mai întâlni. Eu și Louis am fost transferați la câteva zile după ce te-am cunoscut.

— Îți place Wellingford Hall?

— E frumos!... Adică, îmi dau seama că a fost frumos înainte de război.

— Sunt consternată să văd toate schimbările, și nici măcar n-am intrat înăuntru.

— Dă-mi voie, spuse el, deschizând ușa greoaie. Și îmi cer scuze în avans pentru ceea ce compatrioții mei se poate să fi făcut casei tale.

— Nu, te rog. Anglia putea fi deja pierdută dacă n-ați fi fost voi, americanii.

Americanii țineau draperiile închise și pe timpul zilei, iar holul de la intrare era foarte întunecat, la fel și salonul și sufrageria, aflate de o parte și de cealaltă a acestuia. Pentru o clipă, Audrey se simți dezorientată în acest întuneric. Apoi își făcu apariția Robbins, părând încântat s-o vadă.

— Domnișoară Audrey! Bine ați venit acasă. Când ați sunat ca să ne anunțați venirea, am fost încântați cu toții. Foarte încântați. Și, Eve...

Înainte de a apuca să mai spună ceva, Eve își lăsă ranița să cadă și îl îmbrățișă, gest care o făcu pe Audrey să se simtă invidioasă.

— Cum ești Eve, fetița mea?

— Foarte bine. Sper că nu te-a deranjat faptul că am intrat pe ușa din față. Audrey mi-a îngăduit s-o fac.

— Fugi de-aici!

Luă ranițele amândurora.

— Duc astea sus și vă vom instala pe amândouă. Doamna Smith v-a pregătit dormitorul, domnișoară Audrey.

— Mulțumesc, spuse ea urcând scările. Abia aștept să port haine civile. Dar Eve? Poate că ar putea folosi camera lui Alfie?

— Dacă nu te deranjează, spuse Eve înainte ca Robbins să poată răspunde, aș prefera vechea mea cameră de la nivelul al treilea. Asta, dacă n-o folosește nimeni.

— Ești sigură? întrebă Audrey. Nu e nevoie, să știi.

— Nădăjduiesc că mama a lăsat acolo câteva dintre lucrurile ci. N-am avut puterea să arunc o privire după înmormântare, dar acum sper să nu-și fi luat toate lucrurile la Londra.

— Ești binevenită să folosești camera, Eve, spuse Robbins. N-am schimbat nimic acolo.

— Bun. Dar întâi vreau să scap de uniforma asta și să fac o plimbare în pădure, așa cum făceam când eram copil. Crezi că ar fi în regulă? Având în vedere prezența americanilor? Sper că nu hoinăresc pe acolo împușcând iepuri drept ținte de antrenament, nu-i așa?

— Din câte știu, au lăsat pădurea neatinsă, răspunse Robbins. I-am cazat pe ofițerii americani în aripa vestică, nu în partea asta a conacului.

— Vrei să vii în pădure cu mine, Audrey?

Aceasta clătină din cap.

— Cred că te-ai simți mai în largul tău fără mine.

— Atunci, ne vedem mai târziu.

Eve o lăsă pe Audrey în fața ușii propriiei camere și păși grăbită prin ușa servitorilor, către catul al treilea. Audrey îi auzi pașii alergând pe treptele din lemn.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, domnișoară Audrey? întrebă Robbins în timp ce îi cără ranița în cameră.

— Nu, mulțumesc. Sunt în regulă.

Bărbatul încuviință și părăsi încăperea, închizând ușa. Dormitorul copilăriei ar fi trebuit să i se pară familiar, însă nu așa stăteau lucrurile. Cărțile și suvenirurile de pe rafturi păreau a aparține altcuiva. Deschise ușa dulapului și-l găsi plin de haine mai potrivite pentru viața ei de dinainte, nu pentru cea din timpul

războiului. Se duse în baie ca să se spele de praful călătoriei, apoi schimbă uniforma cu o pereche de pantaloni din lână, o bluză de mătase și un pulover de cașmir, cele mai simple haine pe care le putu găsi. Privi pe fereastră și o zări pe Eve traversând câmpurile cultivate, spre pădure. Audrey închise ochii și se rugă în șoaptă ca Eve să poată redescoperi acea copilă lipsită de griji din trecut. Când îi deschise, își zări chipul în oglindă. Audrey văzu o străină. Își feri iute privirea, înspăimântată de chipul nefamiliar.

Își atârnă uniforma în dulap și-și despachetă ranița, sarcini pe care în trecut le-ar fi lăsat în seama servitorilor. Când isprăvi, se întrebă ce-ar putea face. Ar fi trebuit să-l întrebe pe Robbins care dintre odăile de jos îi era îngădui să le folosească. Fusese dezorientată la sosire și totul se întâmplase atât de repede, încât...

Robert! Se îndepărtase nepoliticos de el fără a-i mulțumi cum se cuvine, sau fără ca măcar să-i spună: „M-am bucurat să te revăd.” Și chiar se bucurase. Nu uitase niciodată acea seară minunată pe care o petrecuseră împreună la dans. Se mută la altă fereastră și privi în jos, ca să vadă dacă mașinile armatei încă mai erau parcate afară. Erau. Audrey își trecu grăbită peria prin păr și coborî scările în căutarea lui. Robert stătea la baza lor, ca și cum ar fi așteptat-o.

— Robert! Bună ziua din nou. Îmi cer scuze că am dispărut atât de brusc...

— Nicio problemă. Îmi pot imagina cât de bine e să te afli din nou acasă.

— E bine, da. Deși niciunul dintre membrii familiei mele nu se află aici. Și totul este atât de... diferit.

— Ai fost invadată, Audrey. Slavă cerului că nu de către naziști.

— Mă întorc acasă pentru prima dată de când eu și Eve ne-am înrolat. A fost o surpriză atât de plăcută să te găsesc aici. M-am bucurat mult de discuția pe care am avut-o în seara în care ne-am întâlnit.

— Și eu. Iar acum că ești aici, sper că vom mai putea povesti. Poate chiar acum, dacă ești liberă.

— Mi-ar face mare plăcere. Dar n-ar trebui să lucrezi? Nu te țin de la lucru, nu-i așa?

— Astăzi și mâine nu sunt de serviciu. Eu și Louis ne gândiserăm să mergem la Londra, dar am decis să rămânem. Acum mă bucur că am făcut-o.

— Și eu. Să mergem undeva ca să putem sta de vorbă? Ce zici de biblioteca tatei?

— Acea este una dintre încăperile în care nu avem voie să intrăm. Cu toate astea, mărturisesc că am aruncat o privire înăuntru. N-am putut rezista în fața tuturor acelor cărți. Însă n-am atins niciuna.

— În cazul ăsta, haide acolo. Vei fi oaspetele meu.

Scrutară rafturile în timp ce se plimbară prin încăpere, folosind scara pentru a ajunge la cele aflate pe rafturile de sus. Aveau aceleași preferințe în materie de poezie și literatură clasică. Și istorie.

— Aș putea petrece ani aici, și tot n-aș ajunge să citesc tot ce mi-ar plăcea, spuse Robert când se așezară, în cele din urmă, în fotoliile ample din fața căminului.

— Îi voi spune lui Robbins să-ți îngăduie să împrumuți cărți la discreție.

— Mulțumesc. Ai o moștenire spectaculoasă, Audrey – casa aceasta, cărțile și mobilierul, distinsa ta familie. Presupun că toate acele portrete magnifice din hol îi reprezintă pe strămoșii tăi.

— Da' de unde! În realitate, sunt o falsă aristocrată.

Faptul că recunoscuse adevărul în fața unui străin o surprinse. Însă ceva anume din blândețea lui maniere, onestitatea și atenția cu care o trata, o convinseseră pe Audrey de faptul că se putea încrede în el.

— Tatăl meu provine dintr-o familie de clasă mijlocie și și-a dobândit averea prin afacerile inteligente pe care le-a făcut. A cumpărat moșia aceasta de la un aristocrat scăpătat. Toate portretele, obiectele prețioase și cărțile i-au parvenit odată cu casa. La fel și argintăria. Mama mea a venit cu sângele albastru în relația asta. Căsătoria lor a fost una de conveniență. Ea i-a

oferit tatei respectabilitate, iar el i-a oferit suficientă avere cât să fericească orice femeie. Nu cred că există multe situații ca a lor în Statele Unite.

— Ai fi surprinsă. Noi nu avem aristocrație, însă un nume vechi de familie și o bună reputație sunt încă de mare valoare, mai ales în familiile cum este a mea, care au fost acolo încă dinainte de Revoluție. Se pune o presiune foarte mare pe fiii acestor familii – mai ales dacă sunt singurii fii – să pășească pe urmele părinților și bunicilor. După terminarea războiului, se așteaptă din partea mea să studiez avocatura la Yale și să mă alătur afacerii de familie.

— Asta-i ceea ce m-a surprins când am vorbit ultima oară – cât de asemănători suntem. Nu știu cum te simți tu, dar eu mă simt prinsă în capcană. Dacă îți petreci toată viața încercând să faci pe plac părinților, nu cumva să îndrăznești să-i dezamăgești.

— Înțeleg, crede-mă. Însă doar pentru o clipă, haide să ne imaginăm ce am face dacă am fi cu adevărat liberi de toate acele așteptări. Începe tu.

— Nu știu... N-am îndrăznit să-mi imaginez...

— În regulă, n-a fost corect să te iau prin surprindere cu întrebarea asta. Încep eu, pentru că m-am gândit la asta încă de când mi-am început instructajul de bază. Armata mi-a întors viața cu susul în jos, lipsindu-mă de toate obișnuitele mele propteale. M-a forțat să regândesc tot ce știam odinioară...

— Da! Exact așa am simțit și eu după ce m-am înrolat. Viața în armată e atât de diferită de viața cu care sunt obișnuită, încât identitatea mea e aproape inexistentă. Încă nu știu cine sunt. Chiar azi m-am simțit ca o intrusă în propriul dormitor. Fata care a locuit acolo odinioară nu sunt eu. Am ajuns să-mi pun singură uniforma în dulap – un lucru pe care în trecut îl făceau servitorii pentru mine.

— Atunci ce-ar fi să-ți imaginezi un viitor nou? În timpul acelor ceasuri lungi petrecute pe navă venind înapoi, i-am urmărit pe camarazii mei jucând pocker sau dormind, și am încercat să-mi imaginez ce aș face dacă n-ar trebui să mă întorc la

viața ce mi s-a trasat deja – căsătoria cu Linda, intrarea în firma de avocatură, adăugarea numelui meu la distinsa descendență a familiei Barrett.

Ideea o făcu pe Audrey să se simtă chiar mai pierdută și singură. Cine era ea? Cum își dorea să fie viața ei? Întrebările o înspăimântau, așa cum o făcuse și imaginea aceea a străinei din oglindă. Însă reflecțiile lui Robert o intrigau.

— Ce ai decis că ai face? Întrebă ea.

— Dacă aș putea să aleg?... Când mi-am pus pentru prima oră întrebarea asta, m-am simțit puțin ca acel tânăr bogat din Biblie care-L întreabă pe Isus ce ar trebui să facă. Cunoști istorisirea?

— Da. Reverendul Hamlin a predicat din acel text. Isus i-a spus să vândă tot ce are...

— Și să dea banii săracilor. Corect. M-a surprins faptul că Isus nu i-a spus să *dăruiască* totul. I-a spus să *vândă* totul. Asta implică un inventar al tuturor posesiunilor, analizarea valorii acestora și obținerea celui mai bun preț pentru ele, abia *apoi* dăruind profitul săracilor. Lecția pentru mine a fost să privesc atent la felul în care m-a creat Dumnezeu și la tot ce mi-a fost oferit – și apoi să investesc cu generozitate totul pentru Împărăția Lui. Acesta este opusul împlinirii așteptărilor pe care le au ceilalți pentru mine, opusul trăirii unei vieți pe care mi-au hotărât-o alții. Ar trebui, în schimb, să trăiesc viața pentru care am fost creat.

Cuvintele lui o intrigară, o entuziasmară. Și o înspăimântară, în același timp.

— Dar de unde știm pentru ce am fost creați?

— Asta este întrebarea-cheie.

Se aplecă în fotoliu, ochii lui negri cercetând-o cu intensitate.

— Încă nu știu în ce mă privește, însă cred că răspunsul mai larg se poate găsi în partea a doua a poruncii lui Isus – da săracilor. Cu alte cuvinte, ar trebui să dau tot ce am ca să-i ajut pe alții, iar Dumnezeu să fie glorificat. Oamenii bogați de obicei nu vând tot ce au, ca să dăruiască venitul obținut. S-ar fi ridicat multe semne de întrebare și ar fi existat o mulțime de oameni uimiți dacă acel tânăr bogat ar fi făcut asta. Oamenii ar fi vrut să știe ce anume a motivat un asemenea sacrificiu – iar el putea

arăta spre Cristos, spunând că iubirea sa pentru Mântuitorul l-a schimbat.

— Ceea ce spui tu e profund, Robert. Ai putea fi un slujitor al bisericii.

— Nu cred, râse el. Nu am răspunsuri la întrebări precum de ce suferă oamenii buni, sau de ce există răul în lume, sau oameni precum Hitler ori Mussolini.

— Când locuiam acasă, înainte de a mă înrola în armată, m-am simțit obligată să fac ceva pentru a-i ajuta pe oameni. Mare parte a motivației mele izvoră dintr-un sentiment de vinovăție. Familia mea avea atât de mult, și cu toate astea ignora nevoile sătenilor. Și am mai vrut să-mi arăt recunoștința față de Dumnezeu pentru faptul că l-a adus pe fratele meu acasă nevătămat după Dunkirk. Vicarul a spus ceva asemănător cu ce spui tu acum. Că lucrarea bisericii constă în a-L sluji pe Cristos în orice fel posibil, cu ceea ce ne-a fost dăruit.

— Cred că are dreptate. Recunosc, totuși, că mă asemăn foarte mult cu tânărul bogat. Încă spun nu și mă sustrag de la ceea ce cere Isus, din cauza fricii de necunoscut. În familiara mea viață și în așteptările familiei mele găsesc siguranță. Știu că, probabil, voi reuși să-i mulțumesc și, în același timp, să am o viață grozavă.

— Tocmai de aceea eu n-am îndrăznit să mă gândesc la un alt viitor. De aceea am venit acasă zilele astea. Există siguranță în ceea ce e familiar. Ți mulțumesc că mă provoci.

— Nu. Eu sunt cel recunoscător. Am ținut în mine gândurile astea și n-am avut cu cine să le împărtășesc.

Se trase la marginea fotoliului și îi luă mâna. Căldura mâinii lui o surprinse, apoi se răspândi în trupul ei cu o senzație asemănătoare celei pe care o avea atunci când se cufunda într-o cadă cu apă aburindă.

— Te rog, spune-mi dacă depășesc limita, Audrey... însă aș putea îndrăzni să sper... am mai putea sta de vorbă cât timp te afli acasă?

Audrey îl strânse de mână. Cu Robert nu se simțea deloc rezervată, iar asta o surprinse.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Știu că direcția acestui război se schimbă și, în sfârșit, îndrăznesc să sper că se va încheia. Așa că da, trebuie să mă gândesc cum vreau să trăiesc după aceea.

— Și poate... spuse el încă ținându-i mâna, poate că ne-am putea scrie după ce se sfârșește permisia, continuându-ne în felul acesta conversația.

Audrey ezită o clipă, amintindu-și de Linda, iubita lui Robert. Însă Robert nu se referea la scrisori de dragoste.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse ea. Foarte mare.



Eve găsi luminișul unde o întâlnise pentru prima oară pe Audrey și mica insulă din pârau unde-și avuseseră picnicul. Așa cum nădărduse, erau neschimbate, o oază de confort într-o lume ce se schimba mult prea repede. Astăzi pădurea fremăta de viață, iar frunzele aveau acea nuanță profundă de verde-smarald, preferata ei. Ferigile și florile sălbatice își ițiseră creștetele de sub oribila pătură maronie de frunze uscate, declarând că anotimpul morții se sfârșise și că o nouă viață stătea să înceapă. Ce bine ar fi fost ca lucrul acesta să fie valabil și pentru restul lumii, iar anotimpul morții și al pierderilor să se apropie de final. Se săturase de moarte, se săturase să trăiască aproape fiecare moment al fiecărei zile cu conștiința războiului, se săturase să vadă pretutindeni semnele însângerate ale acestuia.

Sări de pe o piatră pe alta pentru a traversa apele umflate ale pâraului și se așeză pe un bolovan gândindu-se: „*Aici este locul meu.*” Dacă închidea ochii, putea fi din nou copilă, crezând că lumea va merge înainte, anotimp după anotimp, fără a se schimba cu adevărat. Putea avea credința unui mieluşel inocent despre care învățase la școala duminicală, încrezându-se că Bunul Păstor o va păzi de orice rău. Deschise brusc ochii, amintindu-și cum strigase după Dumnezeu în adăpostul antiaerian din East End – pentru ca mai apoi, când sunase sirena de încetare a atacului, să iasă la suprafață doar ca să fie martora unor scene desprinse din iad. Își aminti cum, pedalând nebunește pe bicicleta aceea galbenă către casa din oraș, se rugase ca mama ei să

nu pătească nimic, doar ca să constate că rugăciunile ei sfârşiseră în cenuşă. Eve luptă din răsputeri să respire, simţind cum pădurea se strânge în jurul ei. Îşi ridică degrabă privirea în sus, ca să poată vedea cerul albastru printre crengile de un verde crud. Treptat-treptat, panica i se domoli.

Respiră din nou adânc, ascultând freamătul paşnic al pădurii. Însă până şi această linişte fusese atinsă de război. Avioanele huriau deasupra ei. Maşinile de armată schimbau viteza în timp ce hurducăiau şi zornăiau pe drumul ce ducea spre Wellingford Hall. Un tractor prinse viaţă pe ogorul pe care tocmai îl traversase, odinioară o încântătoare pajişte. Lacrimi i se iviră în ochi în timp ce ridică un băţ şi îşi curăţă noroiul de pe tălpile încălţărilor, pe care le purta acum o fată ce odinioară cutreierase pădurea desculţă. Poate că fusese o greşeală să vină la Wellingford Hall. Era căminul lui Audrey, nu al ei. Eve nu mai avea un cămin, nici măcar în această pădure.

Îşi şterse lacrimile şi se ridică, refuzând să se lasă învăluită de tristeţe. Urmă poteca ce ducea spre sat şi care ieşea din pădure tocmai în cimitirul din spatele bisericii. Se căţăra pe zidul de piatră şi se strecură printre pietrele funerare, oprindu-se în locul unde fuseseră îngropate, una lângă alta, mama ei şi bunica Maud. Va continua să lupte în războiul ăsta de dragul lor, de dragul speranţelor şi visurilor pe care acestea le avuseseră pentru viitorul ei. Sacrificaseră atât de mult pentru ea, sperând că va avea o viaţă mai bună decât a lor. N-avea să le dezamăgească.

După ce-şi luă rămas-bun de la mormintele lor, Eve ieşi pe poarta bisericii şi porni în josul străzii, spre parcul satului. Zări un grup de soldaţi americani venind în direcţia ei, iar instinctul ei fu să cotească pe o altă stradă, ca să scape de privirile şi comentariile lor deocheate. Însă recunoscă în mijlocul grupului statura înaltă a celui care râdea cel mai tare. Cel cu părul roşcat. Se opri, aşteptând să vadă dacă Louis o va recunoaşte în haine civile. După cum se aşteptase, toţi soldaţii o priviră languros când se apropiară, măsurând-o din cap până-n picioare. Unul dintre ei fluieră. Apoi Louis zâmbi larg.

— Eve? Ce Dumnezeu cauţi tu aici?

— Bună, Louis. Mă bucur să te revăd.

Era adevărat. Se bucurase de fiecare clipă petrecută împreună și își dorise adesea să se mai întâlnească. Ceilalți soldați începură să-l tachineze, cerându-i să le-o prezinte pe „drăgălașa bucățică” și amintindu-i că el era bărbat însurat.

— Mergeți înainte fără mine, spuse el, fluturând din mână. Eve n-are chef să facă cunoștință cu niciun american cu gura mare, nu-i așa, Eve?

— Așa-i, spuse ea zâmbind.

Louis îi hâșâi, apoi se așeză împreună cu Eve pe zidul jos de piatră din fața casei parohiale.

— Mă bucur să te întâlnesc aici, spuse ea zâmbind. Tocmai am lăsat-o pe Audrey la conac, unde ne-am întâlnit cu Robert, dar nu ne-a spus că ești și tu aici.

— Te referi la Wellington sau Welling-cumva Hall?

— Wellingford Hall. Da.

— Eu și Bob am fost transferați aici imediat după ce v-am întâlnit la dans. De atunci suntem aici, ca să lucrăm la noul aerodrom. Dar cum se face că te afli tu aici?

— Eu am crescut în satul acesta. Wellingford Hall este casa lui Audrey. Am avut două zile de permisie și am hotărât să venim acasă.

— Eu sunt de două luni aici și trebuie să spun că în afară de munca la aerodrom, e destul de plictisitor. E cam prea liniște pentru mine la vechiul conac.

— Și probabil că nici în sat nu e mai multă animație. Unde mergeai?

— La bodegă, să facem un joc de *darts* – sunt campionul *en-titre*, apropo – și să beau o bere caldă. Voi, britanicii, n-ați descoperit încă frigiderul?

— Nouă ne place caldă.

El făcu o grimasă și se prefăcu că se cutremură.

— Hei, vino la bodegă cu mine, Eve. Îmi e mult mai ușor să mă uit la tine decât la ceilalți nătărăi care mă însoțesc.

Eve rămase o clipă pe gânduri, cumpănind la invitația lui. Louis o făcea să râdă. Iar râsul o ajuta să uite. Puțin probabil că

avea să se strice de răs alături de Audrey, la conac. Satul era locul ei, nu Wellingford.

— Dacă vin să beau ceva cu tine, promiți să mă protejezi de acei „nătărăi,” cum îi numești tu? Dacă-mi trebuiau ocheade și pipăieli, mă duceam la Londra în permisia asta.

— Voi fi protectorul tău.

Îi întinse brațul, iar ea i-l apucă, zâmbindu-i în timp ce se îndreptară spre bodegă. Era înțesată de americani care râdeau zgomotos, sorbeau din halbe și jucau, gălăgioși, *darts*. Louis se dovedi a fi un cavaler desăvârșit, protejând-o de camarazii americani. Eve îl salută pe proprietarul localului, un vechi prieten care le oferă câte o halbă gratis, apoi îl conduse pe Louis la o masă mică, într-un colț al încăperii, ca să poată sta de vorbă. Doi fermieri în vârstă, care-l cunoscuseră pe tatăl ei, se opriră ca să o salute în drum spre ieșire, iar Eve își făcu în minte o listă cu toți prietenii și vecinii pe care își dorea să-i vadă în timpul acestei vizite, săteni pe care îi cunoștea dintotdeauna și care se purtasera cu bunătate cu ea când mama murise. Atunci fusese prea amorțită de durere pentru a-și lua timp ca să le mulțumească.

— Hei, logodnicul tău nu are spioni aici în sat, nu-i așa? întrebă Louis după ce fermierii se îndepărtară.

Se aplecă deasupra mesei, ca să vorbească încet.

— Nu-și va trimite acoliții după mine doar pentru că îți țin companie, sper?

— Nu, nu trebuie să-ți faci griji pentru Alfie.

Ochii ei se umplură brusc de lacrimi. Nu-și putu explica de ce.

— O, nu. Am spus ceva greșit, Eve?

— Deloc. Doar că... Eu și Alfie nu suntem logodiți. Iar adevărul, pe care învăț treptat să-l accept, este că probabil nu vom fi niciodată.

Sorbi din băutură, căutând cu disperare o modalitate de a schimba subiectul. Nu-i veni nimic în minte. Își aminti cât de stânjenită se simțise mai devreme, când intrase pe ușa din față a conacului Wellingford Hall, și în același timp, cât de bine și de natural i se păruse să-l poată saluta pe Robbins cu o îmbrățișare. Audrey îi oferise camera lui Alfie, dar Eve nu putea dormi acolo.

Acasă, pentru ea, era acea odăiță de la catul al treilea. Apropiatii ei erau prietenii din sat, nu prietenii lui Alfie.

— Te-ai despărțit de el, sau ceva de felul acesta? întrebă Louis.

Preocuparea lui părea autentică, studiind-o cu ochii lui albaștri, limpezi.

— Sunt dispus să ascult, dacă vrei să-mi povestești.

Neavând pe nimeni altcineva căruia să i se confeseze, Eve decise să se încreadă în Louis.

— Obişnuiam să lucrez la Wellingford Hall, spuse ea cu un oftat. Ca servitoare. Prietena mea, Audrey, a crescut acolo. Este casa familiei ei. Tatăl ei are mai mulți bani decât regele George. Suntem prietene bune, totuși, în ciuda mediului diferit din care provenim.

— Mi-am dat seama de asta. Ca mine și Robert. Familia lui are mult mai mulți bani decât a mea.

— Atunci vei înțelege dacă-ți voi spune că prietenul meu, Alfie, este fratele lui Audrey.

Louis fluieră prelung și se rezemă de spătarul scaunului.

— Dar asta n-ar trebui să fie o problemă dacă vă iubiți, nu-i așa?

— Înainte de a fi detașat, Alfie mi-a spus că mă iubește. Dar că nu se va căsători cu mine atât timp cât trăiește tatăl său, pentru că altfel și-ar pierde moștenirea.

— Pare a fi un tâmpit.

— Nu e chiar așa. Alfie n-ar ști cum să trăiască fără bani. El și restul aristocrației au crescut în conace uriașe, cu zeci de servitori. Ar fi pierdut fără ei. E ideea asta că cei cu sânge albastru sunt, oarecum, mai presus de masele de oameni obișnuiți, ca mine. Înainte de război, regele Edward a fost nevoit să aleagă între a se căsători cu o americană divorțată sau a domni ca rege al Angliei. A ales dragostea. Însă aristocrația l-a izolat din cauza asta. Alfie s-ar confrunta cu aceeași respingere dacă s-ar căsători cu mine. Le-am fost spălătoreasă, pentru Dumnezeu!

— Și totuși, i-ai rămas credincioasă?

Eve încuviință.

— Îl iubesc. Și cred că, în adâncul inimii mele, încă mai sper că se va schimba. Războiul distruge, în multe moduri, stilul lui de

viață. El și Audrey sunt siliți să trăiască și să muncească alături de oameni pe care odinioară i-au considerat a fi sub demnitatea lor. Au învățat să se descurce fără lucrurile rafinate pe care odinioară le-au privit ca de la sine înțelese, precum băi fierbinți și meniuri alcătuite din cinci feluri de mâncare. Îmi pare rău pentru ei. Familia lor este atât de rece și nesimțitoare, încât niciunul dintre ei nu știe cu adevărat ce este dragostea. Alfie nu-și poate imagina că dragostea poate fi suficientă pentru a-l susține, dacă ar renunța la avere. Ceea ce dă semnificație vieții sale sunt doar banii.

— Audrey e diferită?

— Cred că da. Greutățile războiului au mai adus-o cu picioarele pe pământ. Va fi în regulă. Deși m-ar întrista s-o văd întorcându-se la acel mod rigid și trist de viață, după ce războiul se va sfârși. Sper să găsească adevărata dragoste.

Tăcu pentru a mai lua o gură din băutură, apoi întrebă:

— Dar tu, Louis? Cum va fi viața ta după război?

— Eu o să mă alătur tatei la compania de asigurări. Îmi voi întreține soția și fiica... Dar vreau să-ți mai pun o întrebare, Eve. Dacă ai dreptate și lucrurile nu vor funcționa cu Alfie, tu ce vei face când se va încheia războiul?

— N-am idee. Voi trăi de pe o zi pe alta, bănuiesc. Voi găsi un serviciu, mă voi întâlni cu prieteni. Voi aștepta să mă îndrăgostesc din nou.

Ridică din umeri, ca și cum prin acest gest s-ar fi putut scutura de durere.

— Sincer, nu știu. După patru ani de război, mă simt ca acei oameni traumatizați pe care-i vezi rătăcind năuci printre ruinele bombardate. Toate punctele lor de reper au dispărut și nici măcar nu au idee unde vor merge sau cum vor trăi, așa că rămân prin preajmă, așteptând ca cineva să vină și să le spună ce să facă.

— Ești atât de tânără. Mai ai timp berechet ca să-ți dai seama ce vrei să faci.

Ea încercă să zâmbescă.

— Ai dreptate. Așa e.

Eve se simți atrasă de acest bărbat, se simțea în largul ei în prezența lui. Prea în largul ei. Trebuia să schimbe subiectul.

— Povestește-mi despre soția ta.

Louis luă o înghițitură, strâmbându-se din cauza gustului sau poate a temperaturii. Eve recunoscuse gestul ca fiind o încercare de a trage de timp. Îl văzuse la Alfie. Așteptă ca Louis să înghită și să-i povestească totul despre femeia care câștigase dragostea unui bărbat atât de sensibil ca Louis.

— Eu și Jean eram destul de tineri când am început să ne întâlnim. Aveam doar șaisprezece ani. Am fost prieteni pe tot parcursul liceului. Apoi eu am plecat la colegiu ca să studiez afacerile, iar Jean s-a angajat la magazinul unchiului ei. Tatăl ei nu i-a îngăduit să urmeze colegiul, spunând că era o risipă de bani, din moment ce tot ce-și dorea ea era să fie soție și mamă.

— Și asta își dorea?

— Bănuiesc.

Ridică din umeri de parcă niciodată nu s-ar fi gândit la asta mai înainte.

— După Pearl Harbor, am știut că va trebui să plec la război și amândoi eram puțin speriați de ceea ce ar putea aduce viitorul. Jean a avut un văr care a murit pe bordul vasului USS Arizona, iar asta ne-a afectat. În acele ultime săptămâni de dinaintea plecării mele, eu și Jean... ei bine... am mers puțin prea departe, dacă înțelegi ce spun.

Eve își feri privirea, amintindu-și de rugămințile lui Alfie. Știa.

— Norocul nostru, Jean a rămas însărcinată, continuă Louis, răsucindu-și verigheta pe deget, cu mintea în altă parte. Mi-a dat vestea în scris, pe când mă aflam la instructajul de bază. Când m-am întors acasă, în permisie, ne-am căsătorit. După aceea, armata m-a trimis la pregătire, așa că nu am trăit niciodată ca un cuplu căsătorit, la casa noastră. Mi se pare ciudat să mă gândesc la ea ca la soția mea. Jean și copilul locuiesc cu părinții ei. Karen s-a născut când eram staționat în California, însă am reușit s-o văd o singură dată înainte de a fi detașat aici. Prima dată când am ținut-o în brațe, am fost mort de frică la gândul că va trebui să fiu responsabil pentru un prunc atât de firav, o ființă umană

neajutorată. Într-o zi eram student fără griji și sportiv, pentru ca în următoarea să mă trezesc că sunt soț și tată. Iar acum, soldat. Vrând-nevrând, va trebui să mă așez la casa mea și să fiu responsabil când voi ajunge acasă. O singură noapte de pasiune tinerească și acum nu mai am de ales.

— O iubești?

El râse ușor.

— Am iubit-o puțin prea mult, ce zici?

Eve ar fi vrut să clatine din cap și să spună că pasiunea și dragostea nu erau același lucru. Știa din experiența cu Alfie. Mai știa și cât de greu este să refuzi a ceda pasiunii atunci când iubești pe cineva. Eve nu-și regretase alegerile, însă Louis era evident că asta făcea.

— Când Jean mi-a spus că e însărcinată, continuă el, i-am întrebat pe Tom și pe Bob ce ar trebui să fac. M-au sfătuit să fac ce e corect. Ce e onorabil. Dar eu aveam impresia că mi-am complicat destul de rău viața, și nu doar a mea, ci și pe a lui Jean. Ea ar trebui să iasă cu prietenele acum, nu să fie legată de un copil. Uneori mă întreb dacă nu se simte la fel de încătușată ca și mine.

— Ți-ar spune dacă ar simți asta?

El clătină încet din cap.

— Nu, probabil că nu. Iar eu nu i-aș răni niciodată sentimentele spunându-i ceea ce tocmai ți-am spus. Cum îți așterni, așa dormi, se zice.

— Ascultă la noi, spuse Eve, încercând să zâmbească. Haide să nu mai discutăm despre lucruri triste. Voi, americanii, mai organizați pe aici serate dansante? Poate că am putea merge să dansăm. Ești un dansator grozav.

— La bază se anunță mereu, dar Robert nu vrea să meargă niciodată, iar eu nu am o parteneră încântătoare cu care să mă duc.

— Haide să mergem în seara asta. Vrei?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

— Super! spuse ea, sărind în picioare. Află unde este dansul și ne întâlnim în hol la Wellingford Hall.

Louis se ridică, la rândul lui.

- Mergi acolo acum? Vin înapoi cu tine.
- Nu, mai sunt câțiva oameni din sat pe care aş vrea să-i vizitez mai întâi.
- Treci pe aici ca să mă iei când ești gata de plecare. Între timp, aş face mai bine să-mi apăr titlul de campion la *darts*.

19

Londra, noiembrie 1943

Eve simți cum o învăluie un sentiment de invidie când zări pe teigheaua de la recepția hotelului două scrisori pentru Audrey și niciuna pentru ea. Urcă greoi treptele ce duceau spre camera lor, lăsând-o pe Audrey în urmă, ca să-și deschidă plicurile. După o noapte lungă și nenumărate curse cu ambulanța, Eve tânjea să facă o baie fierbinte și să se prăbușească în pat. Vechea pensiune în care erau cazate avea o baie minunată. Din păcate însă, cada avea o dungă roșie trasată cu vopsea pe interior, amintindu-i că i se permitea s-o umple doar până la nivelul de 12 centimetri. Cum te puteai bucura de o baie satisfăcătoare în doar 12 centimetri de apă? Cu toate acestea, Eve respectă regula și, când se întoarse în cameră înfășurată în prosop, o găsi pe Audrey stând pe pat, încă citindu-și scrisorile. Fie erau foarte lungi, fie le citise de mai multe ori. Zâmbetul de pe chipul lui Audrey era atât de rar și încântător, încât Eve își dori s-o fi putut fotografia.

— Amândouă sunt de la Robert? întrebă ea.

— Da.

Audrey nu-și ridică privirea.

— Nu cumva a trimis două scrisori și săptămâna trecută?

— Îhî.

Audrey oftă și le puse jos, apoi se ridică și căută în comodă hârtie și stilou.

— Te deranjează dacă mai țin puțin lumina aprinsă? întrebă ea. Vreau să-i răspund lui Robert înainte de culcare.

— Nu e nicio problemă, spuse Eve, periindu-și părul. Poate că o să-i scriu și eu lui Alfie.

Însă Eve rămase cu foaia albă de hârtie în față, incapabilă să găsească ceva nou de spus. Între timp, zâmbitoare, Audrey umplu pagină după pagină. Euforia ei era uimitoare. Oare se îndrăgostea de Robert Barrett? Petrecuseră foarte mult timp împreună cu prilejul permisiei la Wellingford. Eve se dusesese la dans cu Louis în ambele seri, neștiind cum își petrecuseră timpul Audrey și Robert, însă în lunile ce se scurseseră de atunci, își scriseseră cu regularitate. O mulțime de scrisori. Dacă Audrey se îndrăgostea, Eve hotărî să facă tot ce-i stă în putință pentru ca povestea de dragoste a prietenei sale să aibă un final fericit.

— Audrey...?

Eve așteptă ca aceasta să-și ridice privirea.

— Am trecut pe la afișier azi și am văzut că există un post ATS lângă Wellingford care are nevoie de șoferi.

Audrey o privi fix, de parcă s-ar fi aflat la un milion de kilometri depărtare.

— Ar trebui să mergem noi. Ai putea merge acasă ori de câte ori avem liber.

— Mergem împreună?

— Categorical. M-am distrat la dans cu Louis.

Și pentru un foarte scurt răgaz, Eve reușise să-și alunge îngrijorarea cu privire la pericolul în care se afla Alfie și la incertitudinea unui viitor alături de el. Cu Louis ar putea dansa, s-ar distra și ar uita de război. Louis nu ruina orice întâlnire sfârșind prin a se îmbăta. Întotdeauna se dovedise a fi un gentleman perfect, credincios soției și fiicei sale.

— L-ai putea vedea pe Robert mai des, spuse Eve, testându-i reacția.

Audrey zâmbi. Chipul îi străluci mai puternic decât lampa de lângă pat. O, da. Poate că Audrey nu realiza încă, dar era îndrăgostită de Robert Barrett.

Cei doi continuă să-și scrie în ciuda freneziei războiului și a mutării lor la noul post. După ce se instalează și primă, în cele din urmă, o permisie de două zile, pleacă la Wellingford. Robert și Louis aranjă să aibă și ei o zi liberă, așa că hotărăsă să plece tîmpatru la Londra cu trenul.

— Vă vom arăta toate obiectivele turistice, promise Audrey.

Pe tot parcursul călătoriei, ea și Robert plănuiră ce anume vor vizita. Eve îi urmări îndeaproape, devenind din ce în ce mai sigură. Între ei exista o afecțiune profundă.

Fură cu toții de acord că avuseseră un timp grozav, însă vizita la Londra îi stârni Evei sentimente dulci-amărui. Își aminti prima ei călătorie la Londra și vizita pe care o făcuse la Mormîntul Eroului Necunoscut împreună cu Audrey. Atunci entuziasmul și anticiparea sfârșiseră într-o copleșitoare tristețe, iar acum se întâmplă așîderea. Tristețea pe care o experimentă nu se datora doar pierderii tatălui și mamei sale, care murise aici, în Londra, ci și orașului în sine, atît de răvășit de război. De cum păși în afara gării, Eve zări semnele distrugerilor cauzate de bombele naziste. Cratere, moloz și geamuri sparte. Mitraliere antiaerene și baloane de baraj. Mormane de saci cu nisip. Cioburi de sticlă. Marile magazine fuseseră afectate de bombe și de lipsa mărfurilor. Aproape fiecare obiectiv turistic pe care-l vizitară fusese atins, de la Catedrala Sf. Paul la palatul Buckingham, de la Guildhall la Camera Comunelor. Bombele atinseseră chiar și atît de îndrăgita Westminster Abbey. Și pretutindeni – pe străzi, îngrămădiți în autobuze, în ceainării și așezați la tejghelele micilor restaurante pentru a-și lua prînzul – se aflau soldați americani și cadre ale poliției militare americane, cu căștile și ghetrele lor albe, străduindu-se să-i supravegheze pe cei dintâi. Aceasta nu era Londra pe care o cunoștea Eve. Se simțea ca o străină aici și tânjea să meargă acasă. Dar unde era acasă?

În ciuda zilei reci și vîntoase, Audrey hotărî că ar trebui să meargă pe jos prin parcul St. James, către palatul Buckingham.

În timp ce Eve pășea alene pe aleea ce mărginea heleșteul înghețat, ceilalți făcură haz de un comentariu amuzant făcut de Louis, suflarea lor transformându-se în abur. Însă Eve își simți ochii umplându-se de lacrimi. Când ajunseră în piațeta din fața palatului, unde se aflase odinioară Memorialul Reginei Victoria, îi părăsi pe ceilalți și se îndreptă spre Green Park, ca să vadă mai îndeaproape ce erau acele mogâldețe albe presărate pe locul unde odinioară se afla minunatul parc. Apropiindu-se pe una dintre alei, Eve realizează că erau oi. Oi! În Londra! Păscând în voie iarba maronie, iernatică. Nu înțelegea. Unde era păstorul? Își abandonase oare oile în orașul acesta periculos, distrus? Îi venea să-și strige întrebarea – „*Unde este Bunul Păstor în toată suferința și pierderea asta?*” Se simțea la fel de abandonată ca și aceste oi, părăsită de El. Eve se răsuci, ștergându-și lacrimile. Își vârî adânc mâinile în buzunare și se întoarse la ceilalți, hotărâtă să-și ascundă durerea și confuzia.

La întoarcerea spre casă, compartimentele trenului se dovediră a fi ticsite de oameni, cei mai mulți soldați americani. Neputând găsi patru locuri libere alăturate, se împărțiră în două perechi. Audrey și Robert se așezară laolaltă, cufundându-se în conversație. Eve se rezemă de umărul lui Louis și închise ochii, obosită de plimbare și încă întristată de toată acea distrugere. Și de acele oi.

— Uită-te la ei, murmură Louis după o vreme. Parcă sunt doi porumbei, nu-i așa?

Eve deschise ochii. Se ridică. Audrey și Robert erau aplecați unul spre altul, chipurile lor radiind chiar și în întunecimea vagonului.

— Ai dreptate!

Tristețea ce o copleșise alungase orice gând cu privire la Audrey și la faptul că aceasta era îndrăgostită, însă chiar aici, în fața ei, se afla dovada. Și mai era un lucru evident, anume că Robert era și el îndrăgostit de Audrey.

— Louis, povestește-mi despre iubita lui Robert de acasă.

— Linda? Ea și Robert sunt împreună dintotdeauna. Nu-mi amintesc să nu fi fost vreodată împreună.

— Sunt fericiți? Par a fi potriviți unul pentru celălalt?

— Ei bine... eu și Jean suntem buni prieteni cu Bob și Linda. Nu mi-ar plăcea să-i vorbesc pe la spate...

— Louis, uită-te la Audrey și Robert. Strălucesc! Îți amintești ca el și Linda să fi arătat așa vreodată?

Louis se uită atent la ei.

— Hm... nu, din cât îmi amintesc. Sincer să fiu, mie nu mi s-a părut niciodată că s-ar potrivi. Linda este o fată capricioasă. Acum e fericită și amuzantă, și în al nouălea cer, pentru ca mai apoi să zacă în pat zile în șir, refuzând să iasă din casă. Bob încerca întotdeauna să-și dea seama unde greșise și să se revanșeze. Când Linda se înfurie – păzea! Nu i-am spus lui Bob niciodată, dar într-un fel mi-ar părea rău să-l văd legat de ea pentru tot restul vieții.

— Dar o iubește pe Linda, nu-i așa?

Louis rămase câteva clipe pe gânduri.

— Nu l-am auzit niciodată spunând asta. Însă este un gentleman și mult prea politicos pentru a-i da papucii. Știu că atât părinții lui, cât și ai ei speră că într-o zi se vor căsători.

— Dar uită-te acum la el, Louis. O cunosc pe Audrey de multă vreme și niciodată nu am văzut-o atât de fericită. Întotdeauna a fost atât de serioasă. Acum strălucește ca un proiector când primește câte o scrisoare de la Robert. Știai că-și scriu?

— L-am văzut scriind scrisori, dar am bănuț că-i scrie Lindei. Eve clătină din cap.

— Audrey primește cel puțin două scrisori pe săptămână de la el. Și zâmbește când îi scrie.

— Adevărul este că par a fi amândoi fericiți.

— Așa e, Louis, prietene. Așa e.

Iar Eve hotără să facă ceva pentru a-i da lui Audrey un imbold pe cărarea iubirii. Trenul opri în gară, iar cei patru, braț la braț pentru a nu se împiedica în întuneric, porniră pe drumul ce ducea către Wellington Hall. În hol, la despărțire, Robert apucă ambele mâini ale lui Audrey și o sărută pe obraz. Ea închise ochii, savurând clipa de parcă ar fi savurat o bucată de ciocolată dulce, aromată.

— Ai văzut asta? îi șopti Eve lui Louis.

— Uau! Cred că am avut capul în nisip. Ar trebui să stau de vorbă cu Bob.

— Așteaptă.

Eve îl apucă de braț pentru a-l opri.

— De a cui parte o să fii când vei avea discuția asta – de partea lui Audrey sau a Lindei?

— Sunt de partea lui Bob, spuse el cu un zâmbet ștrengăresc. Tăcu, lăsând-o în suspans.

— Iar asta înseamnă că o susțin pe Audrey.

— Și eu.

Își urară noapte bună și bun-rămas, știind că nu se vor mai vedea înainte ca Audrey și Eve să se întoarcă la bază, a doua zi dimineată. Eve o urmă pe Audrey pe scara principală către dormitorul acesteia, apoi intră în cameră în loc să urce la etaj.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse ea închizând ușa.

Eve mai fusese în camera impunătoare a lui Audrey, însă în seara asta se simți inexplicabil de stânjenită, ca și cum încăperea n-ar fi aparținut niciuneia dintre ele și ar fi fost intruse acolo.

— Despre ce să vorbim?

Grație sărutului lui Robert, Audrey încă mai purta pe chip o expresie visătoare, satisfăcută, ca cea a unei pisici ce tocmai se trezește după un somn lung.

— Stai jos, îi porunci Eve, arătând spre pat.

Audrey se supuse, așezându-se pe marginea patului, cu spațele drept. Eve se urcă în pat și se așeză cu picioarele încrucișate, cu fața spre ea. Trase adânc aer în piept și spuse:

— Te îndrăgostești de Robert, nu-i așa?

— Poftim? Nu... eu...

Roșeața din obraji o dădu de gol.

— Am căzut cu toții de acord că noi patru vom fi doar prieteni, nu-i așa?

— Eu și Louis am fost de acord pentru că eu sunt îndrăgostită de Alfie, iar el e căsătorit cu Jean. Dar Robert are o iubită, nu o soție. Voi doi sunteți liberi să vă îndrăgostiți unul de celălalt. Și cred că ați făcut-o.

— Greșești. Suntem doar prieteni.

Eve hotărî să încerce o altă abordare.

— Despre ce vorbeai în seara asta, la întoarcere?

Audrey se luminează de parcă o lumină electrică s-ar fi aprins înăuntrul ei.

— Despre tot felul de lucruri. Robert vorbește cu mine așa cum vorbim noi două, nu în felul acela artificial în care vorbeau toți ceilalți bărbați pe care i-am cunoscut. În seara asta am vorbit despre poezii noștri preferați – Elizabeth și Robert Browning, în special. Robert știe pe de rost câteva versuri dintre cele îndrăgite, și le-a recitat.

Eve râse gălăgios.

— Ei, haide! Nu-ți dai seama, Audrey? Voi doi sunteți îndrăgostiți.

— Eu... Eu nu cred... Robert are o iubită...

— Ce simți când te gândești că pleacă să lupte? Când te gândești că s-ar afla în pericol? Sau poate chiar că va fi ucis?

— Eve, e îngrozitor! Nu vorbi astfel!

— Ce simți la gândul că se va întoarce înapoi, în Statele Unite, și se va căsători cu iubita lui și nu te va mai vedea niciodată? Nu va mai putea să scrie scrisori, să știi. Cum ar fi să-ți trăiești restul vieții fără el? Ești dispusă să-ți iei rămas-bun de la Robert pentru totdeauna și să te mulțumești cu unul dintre bărbații cu care te întâlneai înainte de război? Sau poate că vei ajunge fată bătrână, ca guvernanta ta – cum o chema, oare?

— Domnișoara Blake. De ce spui toate lucrurile astea îngrozitoare?

— Pentru că ești îndrăgostită de Robert și el de tine, și dacă ești deșteaptă, ar trebui să topești acel zid de gheață care te-a separat de oameni întreaga viață și să-i dăruiești inima ta! Îngăduie-ți să iubești, Audrey. Bucură-te de minunea dragostei. Nu se compară cu nimic din ce ai experimentat până acum, nu-i așa?

Audrey păru a se adânci în gânduri preț de câteva clipe. Chipul îi strălucea.

— Chiar dacă ai dreptate și ceea ce simt pentru Robert este dragoste, n-aș ști ce să fac în privința asta. Niciodată n-am avut

parte de afecțiunea cuiva, nici nu mi-am oferit-o, la rândul meu. N-am învățat niciodată ce ar trebui să fac într-o asemenea situație.

— O, Audrey...

Eve tânji s-o îmbrățișeze, însă Audrey stătea atât de țeapănă, încât Eve se temea că are să se frângă.

— Nu există un mod corect sau greșit de a iubi pe cineva. Faci ceea ce pare natural. Renunță la rezerva ta și dăruiește-ți inima. N-o ține încuiată și protejată înăuntrul tău.

— Am fost nevoită s-o fac. În felul acesta nu voi ajunge să fiu rănită. Te invidiez, Eve. Dintotdeauna am făcut-o. Oriunde te duci, oamenii te iubesc. Eu mă tem să iubesc atât de spontan, așa cum faci tu.

— Trebuie să renunți la frică și să profiți de ocazie, cât timp mai poți. E posibil ca Robert să se întoarcă curând la luptă. Știm amândouă că invazia este aproape și că aduce cu ea făgăduitul „al doilea front.” Știm pentru ce au fost pregătite atâtea trupe și mormane de echipament. Niciunul dintre noi nu știe ce poate aduce ziua de mâine. Am putea muri cu toții și să fim dați uitării. Între timp, de ce să nu profiți de șansa de a iubi?

— Unde... cum se începe?

— Spune-i lui Robert ce simți. Spune-i că prietenia voastră a început să devină ceva mai mult pentru tine. Spune-i că vrei să fii cu el în fiecare clipă pe care o aveți la dispoziție.

Audrey privi în jos.

— N-aș putea face niciodată asta. Nu așa am fost eu crescută. N-ar trebui să verbalizez cu atâta îndrăzneală ceea ce gândesc.

— Privește în jurul tău, Audrey. Privește ce s-a întâmplat cu frumoasa ta casă. Și îți amintești cum arăta Londra azi? Mai seamănă oare ceva cu felul în care ai fost crescută? Te-ai gândit vreodată că vei purta o uniformă oribilă și vei conduce o ambulanță, vei mânca într-o sală de mese și vei face duș alături de alte femei? Războiul a eliminat regulile și tradițiile cu care am crescut. Anglia nu va mai fi la fel. Și nici noi.

— Ai dreptate, ai dreptate... Știu că m-am schimbat... Dar dacă Robert nu are aceleași sentimente pentru mine?

Eve își dădu ochii peste cap.

— Are, crede-mă! N-ai remarcat felul în care te privește? Nu simți că ți se topește inima?

Audrey își feri privirea, îmbujorându-se.

— Și de ce crezi că scrie atât de multe scrisori? Eu nu-i scriu lui Alfie atât de des cum îi scrii tu lui Robert, iar Alfie se află la mii de kilometri distanță, nu la șaizeci.

— Dar... dacă nu mă iubește? Întrebă ea cu glas firav.

Eve pufăi, frustrată. Încerca să fie răbdătoare, însă nu dorea ca prietena ei să rateze șansa la adevărata dragoste din cauza fricii.

— Chiar dacă te respinge, mai rău decât acum nu poate fi. Puteți rămâne prieteni. Însă dacă am dreptate și el este îndrăgostit de tine, nu-ți va părea niciodată rău că ai profitat de această șansă.

— Dar iubita lui, Linda?

— E treaba lui Robert să-și facă griji pentru ea. Ea n-are nicio legătură cu faptul că tu îl iubești.

Expresia de calm de pe chipul lui Audrey se risipise, înlocuită de o frunte încrețită și buze mușcate.

— Tu i-ai spus lui Alfie cât de mult îl iubești? Întrebă ea.

Audrey trăgea de timp, însă Eve îi făcu jocul.

— I-am spus că îl iubesc, da. Iar el spune că mă iubește. Dar a recunoscut și faptul că iubește mai mult banii tatălui vostru.

— Nu poate fi adevărat. Pare atât de fericit atunci când este cu tine.

— Alfie se ascunde în spatele aceluiași zid de gheață ca și tine. Doar că este mai bun în a-l masca, dându-i o notă de afecțiune. Este la fel de temător și neobișnuit cu relațiile ca și tine. De unde să învețe a fi un soț bun? Sau să aibă o căsătorie bazată pe dragoste? De la părinții tăi în niciun caz. Alfie nu știe să iubească, după cum nici tu nu știi.

— Și totuși, tu îl iubești și speri să te căsătorești cu el?

— Îl iubesc, da. Însă el nu se va căsători cu mine, riscându-și moștenirea. Cel puțin, a fost suficient de onest ca s-o admită. Războiul ne schimbă pe toți, așa că, deocamdată, sper că Alfie se va întoarce acasă un om diferit, cu valori diferite. Sper să vadă că dragostea este cel mai important lucru din lume. Iar în clipa

asta, încerc să te fac că vezi același lucru. Pe tine nu te-a schimbat războiul acesta, Audrey?

— Când privesc în oglindă, abia dacă mă mai recunosc. Am învățat să fac lucruri pe care niciodată nu mi-am imaginat că le voi face, crezând că nu sunt suficient de curajoasă sau puternică.

— Atunci spune-mi un lucru... Vrei ca după război să-ți trăiești viața ghidându-te după regulile mamei tale? Vrei să fii o persoană mondenă, să te căsătorești cu un bărbat bogat pe care nu-l iubești? Să le îngădui servitorilor să facă totul pentru tine, inclusiv să-ți crească copiii?

— Nu. Nu vreau.

— Atunci profită de ocazie, Audrey. Topește zidul de gheață și spune-i lui Robert că-l iubești. Îți garantez că nu vei regreta niciodată.

— Dar dacă...?

— Nici măcar nu gândești la toți acești „dar dacă.” Vezi tu, chiar dacă după război lucrurile nu se vor rezolva așa cum îmi doresc eu între mine și Alfie, n-o să regret niciodată că l-am iubit.



Audrey nu avu ocazia să-l vadă pe Robert în dimineața următoare, înainte ca ea și Eve să pornească spre baza lor. Nu dormise bine, frământând în minte cuvintele Evei. Sentimentele ei pentru Robert erau atât de noi și necunoscute, încât nu le putea identifica. Ea doar se lăsase purtată de ele, ca o barcă plutind pe ape liniștite, bucurându-se de fiecare clipă alături de el. Însă Eve avea dreptate. Ceea ce simțea era dragoste. Era îndrăgostită de blândul, inteligentul, bunul Robert Barrett. Posibilitatea de a-l pierde o înspăimânta. Dacă avea să fie ucis în luptă? Dacă se va întoarce în America și nu-l va revedea niciodată? Dacă el n-o iubea la fel de mult?

Dar dacă o iubea?

Audrey se frământă cu aceste întrebări mai bine de o săptămână, uneori căzând pe gânduri într-atât încât ajungea la destinație fără a-și aminti cum ajunsese acolo. Oare să-și mărturisească dragostea, sau să fie precaută? Poate că l-ar putea

întreba pe Louis care erau sentimentele lui Robert, înainte de a se face de râs. Singurele locuri luminoase în toate acele nesfârșite ceasuri când transporta răniți la spital erau scrisorile lui Robert – scrisori lungi, minunate, ce-i aduceau bucurie ori de câte ori le citea. Le citea și le recitea. Însă dacă Robert era îndrăgostit de ea, nu-i spusese asta niciodată în acele pagini. Audrey știa că ar fi fost o dovadă de lașitate din partea ei să-și mărturisească iubirea pentru el într-o scrisoare. Dacă chiar avea să facă acest salt în necunoscut, trebuia s-o facă în persoană, ca să-i poată vedea fața atunci când avea să spună: *Te iubesc*. Însă o, cât de mult ar durea-o să vadă respingere în ochii lui.

Audrey fu nevoită să aștepte trei săptămâni întregi înainte de a avea o zi liberă. Îndată ce ea și Eve își văzură numele pe lista permisiilor, Eve se întoarse spre ea și spuse:

— Mergem la Wellingford.

— Dar este o permisie de doar o zi, spuse Audrey, încercând să nu intre în panică. N-o să avem suficient timp.

— Putem sări în tren imediat ce ni se încheie tura. Vei avea timp. Nu-ți trebuie decât câteva secunde ca să spui: „Te iubesc.”

— Și dacă Robert nu-și poate lua liber?

— Nu contează. Mergem. Scrie-i. Spune-i că venim.

— Încă nu sunt sigură că pot să spun asta.

— Îl iubești, Audrey?

— Da... cred că da.

— Atunci o vei putea spune când va sosi clipa. Îmi vei mulțumi pentru asta într-o zi.

— Invidiez certitudinea ta.

Audrey scrisese și-l informă pe Robert când avea să sosească. El îi răspunse că în ziua aceea va fi în tură și că nu se va întoarce de la baza aeriană decât după miezul nopții. *Ne putem întâlni dimineață, la micul dejun, înainte de a lua trenul înapoi?* întrebă el. Audrey, în schimb, îl așteptă să sosească, știind că nu va putea adormi. Rămase în așteptare la fereastra dormitorului și, în clipa când auzi sunetul motorului, alergă în hol. Robert era însoțit de alți doi bărbați, însă ea îl văzu doar pe el.

— Audrey! Ai așteptat!

Zâmbetul îi alungă toată oboseala de pe chip, făcând ca inima ei să tresalte agitată. Ea încuviință, nodul ce i se pusese în gât împiedicând-o să vorbească. Îl luă de mână, îl trase după ea în biblioteca tatălui ei și închise ușa. Înainte ca ea să rostească un cuvânt, Robert o trase în brațele lui și o sărută. Căldura buzelor lui i se răspândi în tot corpul și avu impresia că se topește. Nu mai fusese sărutată în felul acesta niciodată, iar valul de dragoste și plăcere ce o învălui fu copleșitor.

— Audrey..., șopti Robert când se traseră înapoi.

O sărută pe tâmplă, pe gât, apoi îi găsi din nou buzele.

— Te iubesc, Audrey, murmură el ținând-o strâns. Te iubesc atât de mult!

Ochii lui Audrey se umplură de lacrimi ce i se revărsară pe obraji.

— Și eu te iubesc, șopti ea.

El se trase în spate ca s-o privească.

— Plângi?

— Nu știu. Toată viața mea am fost o smiorcăită. Iar acum... niciodată n-am fost mai fericită ca acum!

— Nici eu.

Ochii lui se umplură, la rândul lor, de lacrimi.

— E ca în filme, nu-i așa? Bucuria! Incredibila bucurie de a fi cu persoana iubită.

— Te-am așteptat în seara asta pentru că am vrut să-ți spun că te iubesc. N-am vrut să mai aștept până mâine. Dar ai spus-o tu mai întâi.

— Îmi pare rău, spuse el, redevenind serios. Haide, spune-mi. Vreau să te aud că-mi spui asta din nou.

— Te iubesc, Robert Barrett. Mai mult decât pot exprima cuvintele.

— Vrei să te căsătorești cu mine, Audrey? Știu că nu ne cunoaștem de multă vreme, dar nu-mi pot imagina restul vieții fără tine.

— Da. De o mie de ori, da, răspunse ea, agățându-se de el.

Audrey nici măcar nu se gândi la faptul că ar fi trebuit să ceară acordul tatălui ei pentru asta. Nu conta. Putea pleca de la Wellingford Hall la brațul lui Robert, fără a mai privi niciodată

înapoi. Se sărutară din nou, iar Audrey își simți genunchii atât de moi, încât fu nevoită să se așeze alături de el pe sofa.

— Știu că obținerea permisului de căsătorie va lua timp, spuse Robert printre săruturi. M-am interesat deja de toate procedurile pe care soldații americani trebuie să le facă pentru a se căsători cu femeii străine.

— Ai făcut-o? întrebă ea uimită.

— Desigur! Vreau să mă căsătoresc cu tine, Audrey, și am sperat și m-am rugat ca și tu să ai aceleași sentimente. Regulamentul Departamentului de Război spune că soldații americani staționați în străinătate au nevoie de aprobarea ofițerilor comandanți cu două luni înainte de căsătorie. Superiorul meu trebuie să te intervieveze și există zeci de documente ce trebuie completate. Trebuie să fac rost de scrisori din Statele Unite care să confirme că am o slujbă acasă și mijloacele necesare pentru a te întreține. În unele cazuri, armata cere o declarație din partea familiei soldaților, conform căreia aceasta le susține decizia. Însă eu am trecut de vârsta de douăzeci și unu de ani, așa că asta n-o să mai conteze.

Audrey simți o ușoară neliniște.

— Ce se întâmplă dacă părinții tăi nu vor fi de acord cu mine?

— S-ar putea să fie dezamăgiți că nu mă căsătoresc cu Linda, dar nu cred că se vor pune în calea noastră. Eu sunt singurul lor copil. Vor ca eu să fiu fericit. Nu, cel mai mare obstacol în clipa asta este că toate căsătoriile cu persoane din altă țară sunt interzise până după invazie. Dar m-am gândit toată ziua la asta și, dacă vrei să te căsătorești cu mine, cred că ar trebui să ne depunem imediat actele. Vom avea mai multe șanse să primim aprobare când se va încheia războiul.

— Ce cuvinte frumoase, Robert... noi, căsătoriți, și războiul acesta sfârșit.

— Se va sfârși. Aliații fac progrese continue... Dar pari atât de îngrijorată, draga mea. Te mai frământă ceva? Ți se pare că mă grăbesc?

— Nu! M-aș căsători cu tine azi! Dar cum îi vei da Lindei vestea? Ce-i vei spune?

— Am încercat s-o pregătesc pentru asta încă de când noi doi am început să ne scriem, pentru că știam de pe atunci că mă îndrăgostesc de tine. Am fost foarte onest cu Linda în tot acest timp, încă dinainte de a pleca de acasă. I-am spus adesea și foarte limpede că nu agreez viața de la club, nu-mi place să joc tenis și golf, nu-mi place să mă plimb cu ambarcațiuni de lux și să risipesc bani. Ea continuă să-mi spună că mă voi răzgândi. În scrisorile pe care i le-am trimis i-am spus că devin din ce în ce mai sigur că nu vreau să practic avocatura după război, nici să trăiesc așa cum trăiesc părinții noștri. Spune că vorbesc prostii. I-am mai amintit și faptul că atunci când am plecat, relația noastră a rămas una deschisă și că amândoi am fost de acord că ne putem vedea și cu altcineva. I-am spus și că mă văd cu tine. Ea insistă că sunt singurul bărbat pe care-l va iubi vreodată. Trăiește într-un soi de lume a fanteziei și crede că i se va face pe plac, pentru că asta se întâmplă întotdeauna.

— Îmi pare rău pentru ea, Robert.

— Și mie. Însă acum, când am ajuns să te iubesc, îmi dau seama că pe Linda n-am iubit-o niciodată. Niciodată n-am simțit pentru ea ceea ce simt pentru tine. Am fi făcut o greșală dacă ne-am fi căsătorit.

— Nu există altă cale prin care să-i poți da vestea fără a o răni atât de tare?

— Este prietenă cu soția lui Louis, cu Jean. Louis știe ce simt pentru tine, așa că a rugat-o pe Jean să vorbească cu Linda, s-o ajute să vadă că vrem lucruri diferite de la viață. Că întotdeauna am vrut lucruri diferite.

O trase din nou în brațele lui, iar ei i se păru atât de potrivit să se adăpostească acolo. Ar fi vrut să rămână așa pentru totdeauna.

— Te iubesc, Audrey. Oricât de des aș spune-o, tot nu va fi de-ajuns. De acum înainte, vom visa la un viitor împreună.

— Am încercat să-mi imaginez cum mi-aș trăi viața dacă aș putea s-o iau de la capăt, spuse ea. Dacă n-ar mai trebui să mă întorc la viața dorită de părinții mei pentru mine. Adevărul este că tatălui meu probabil că nu-i pasă ce fac sau cu cine mă

căsătoresc. Singura persoană de care i-a păsat vreodată a fost fratele meu, Alfie.

— O, Audrey...

— Nu spun asta ca să mă compătimești, ci ca să-ți dai seama că eu sunt singura care pune limite la ceea ce se va întâmpla după război. Mama nu mai este. Nu mai trebuie să trăiesc la nivelul așteptărilor ei.

— Iar gândul acesta te înspăimântă?

— Nu. Mă eliberează. Pe timp de război există atât de multă incertitudine. Se întâmplă lucruri îngrozitoare, și vedem profunzimea răului de care este capabil omul. Și cumva, pare greșit din partea mea să mă simt atât de fericită. Oare suntem nebuni să plănuim o viață împreună, când viitorul este atât de incert? Numai Dumnezeu ne cunoaște viitorul.

— Ai dreptate – nu știm ce ne rezervă viitorul, spuse el, sărutând-o din nou. Dar putem continua să ne rugăm și să ne încredem în Dumnezeu. Lucrul cel mai optimist și plin de credință pe care-l putem face este să ne plănuim viața împreună.

Iar lui Audrey, acest lucru i se părea corect. Minunat, extrem de corect.

20

Anglia, iunie 1944

Cineva bătu la ușa dormitorului tocmai în clipa în care Audrey se trezea.

— Ședință cu toți șoferii în cincisprezece minute!

Se ridică în șezut, rotind din umeri ca să se dezmoștească și tânjind după luxul unei băi lungi, fierbinți. Unitatea lor se mutase la un post aflat în apropierea coastei de sud, pentru a transporta răniți în urma invaziei din Ziua-Z.* Tensiunea și grozăviile la care fusese martoră își lăsaseră amprenta asupra ei. Până și în somn i se părea că aude răsunând sirenele ambulanțelor – atunci când reușea să doarmă.

— Cincisprezece minute?

Eve gemu când coborî din pat.

— Bine că am învățat să ne îmbrăcăm repede în timpul instructajului de bază.

— Corect. Și să folosim toaleta în șaiszeci de secunde.

* Termen folosit în limbajul militar pentru a desemna ziua de declanșare a unei operațiuni ofensive. Cea mai cunoscută „Zi-Z” este cea de 6 iunie 1944, în timpul căreia s-a declanșat debarcarea din Normandia, invazia Aliatilor destinată eliberării continentului european de sub dominația nazistă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.ed).

Audrey își trase pe ea aceeași salopetă pe care o purtase și ieri, apoi părăsiră dormitorul împreună.

— Poate că sunt vești bune, spuse Audrey în timp ce alergau către sediul central al departamentului. Veștile fuseseră îmbucurătoare în ultima vreme. Roma căzuse în mâinile Aliaților în 4 iunie. Mult așteptata invazie din Ziua-Z avusese loc în 6 iunie. O flotă de avioane umpluse cerul în acea zi, mai multe decât crezuse Audrey că există, câteva dintre ele de la baza aeriană unde era staționat Robert. La finalul acelor zile lungi de anxietate și luptă însângerată, Aliații reușiseră să pună ferm piciorul în Franța, pentru prima dată de la evacuarea din Dunkirk.

— Mă tem să sper, spuse Eve, gâfâind din cauza pantei pe care o urcau. Să credem oare că războiul s-ar putea încheia?

— Însă costul... viețile pierdute. E oribil, Eve. Oribil! Mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că Robert n-a plecat în Franța încă.

— Crezi că ne vor transfera dincolo de Canal, pe urma armatei?

— Poate că din cauza asta au convocat ședința.

Ar fi fost o misiune periculoasă. Chiar și după toate cele îndurate, Audrey nu era sigură că este pregătită pentru asta.

— Noi două suntem cele mai vechi, Eve. Am început încă dinainte de recrutare.

— Ceea ce înseamnă că suntem cele mai experimentate. Vor avea nevoie de șoferi experimentați.

Se strecurară în clădirea fostei benzinării – acum centrul de comandă al ambulanțelor – pentru ședință. Celelalte șoferițe păreau a fi la fel de tensionate și istovite ca și Audrey. Comandantul le solicită atenția, iar Audrey își ținu răsuflarea, așteptând.

— Știu că ne-am așteptat la o replică din partea lui Hitler după invazia din Ziua-Z... Ei bine, veștile sunt proaste. Tocmai am aflat că are o nouă armă. Bomba V-1 seamănă cu o torpilă cu aripi și este lansată direct de la bazele militare din Franța și Olanda, fără pilot sau avion. Fiecare bombă poartă aproape o mie de kilograme de explozibil și cauzează daune uriașe. Au o viteză atât de mare, încât lovesc înainte ca sirenele să sune. Și spre deosebire de bombardamentele obișnuite, atacurile V-1 pot

avea loc oricând, chiar pe timp de zi. Încă nu am descoperit o modalitate de a le doborî.

Mușchii deja tensionați ai lui Audrey se încordară de teamă. Privi la Eve, în timp ce tovarășele lor șușotiră între ele. Nu-și putea da seama dacă acestea îi era teamă sau nu. Femeia-ofițer ridică glasul deasupra murmurului.

— Motorul fiecărui proiectil face un sunet ciudat, ca un gălgâit. Unii spun că seamănă cu sunetul unei motociclete cu motorul stricat. Alții spun că seamănă cu un bâzâit. Chiar înainte ca proiectilul să cadă pe pământ, motorul se oprește. Nu se mai aude nimic altceva până la explozie.

Tăcu din nou. De data aceasta, în încăpere se lăsă liniștea.

— De când au lansat primul proiectil, în 13 iunie, naștii au mai lansat cam o sută pe zi, în fiecare zi. Cum nu există niciun avertisment, trebuie să ascultați cu mare atenție sunetul. Dacă bănuiți că ați auzit sunetul, ieșiți din mașină și adăpostiți-vă.

— Și dacă transportăm răniți? Întrebă cineva.

Ofițerul ridică din umeri.

-- Acum, am nevoie de șoferite care cunosc Londra și sunt dispuse să se transfere acolo. Cartierul central al Londrei este lovit din greu cu proiectilele astea. Se oferă cineva?

Eve ridică imediat mâna. Audrey ezită, apoi o ridică și ea.

— Mulțumesc. Cele care v-ați oferit voluntare, vă rog să rămâneți după ce pleacă toată lumea.

Li se spuse să-și împacheteze lucrurile și să pornească imediat către noul lor post de la spitalul St. Thomas, în centrul Londrei. Urmau să memoreze străzile și punctele de reper. Mare parte dintre infirmieri urmaseră trupele în Ziua-Z, așa că Eve și Audrey aveau să parcurgă un curs de prim ajutor și să împartă aceeași ambulanță. Vor fi cantonate în locuințele destinate surorilor medicale și solicitate ori de câte ori avea să fie nevoie. Tensiunea pe care o simțise adineauri îi cuprinse ca într-o chingă stomacul. Audrey abia reuși să înghită ceaiul și pâinea prăjită înainte de a da fuga în cameră să împacheteze.

— Ce vești descurajante, spuse Audrey mai târziu, când se aflară în trenul ce le ducea la Londra. Noua armă secretă a lui

Hitler pare a fi înspăimântătoare. Fără avertisment? Fără să ai timp ca să te adăpostești?

— Dacă-ți vine rândul să mori, ce mai contează cum se întâmplă? răspunse Eve. Și deja știi ce părere am despre a sta în adăpost.

— Da, știu.

— M-am oferit voluntară pentru tine, să știi.

— Pentru mine? întrebă Audrey. Ce vrei să spui?

— Dacă vom locui la Londra, vom fi mult mai aproape de Wellingsford Hall. Mai aproape de Robert.

Eve îi așteaptă reacția, iar când Audrey reuși să zâmbească, Eve izbucni în râs.

— Nu-i așa că dragostea e minunată? întrebă ea.

Audrey simți că se îmbujorează.

— Da. Așa este.

Abia avură timp să se instaleze în noua locuință de la spital, că începu supliciu. Noua armă ce ataca la întâmplare ținte civile, făcuse să scadă drastic moralul locuitorilor după succesul îndelung așteptatei invazii din Ziua-Z. Îndată ce primiră raportul că un V-1 a lovit, Audrey și Eve săriră în mașina lor și goniră la fața locului, pregătindu-se sufletește pentru înspăimântătoarea priveliște a corpurilor zdrobite și mădurelor retezate. Spitalul St. Thomas se afla vizavi de Westminster Abbey, Casa Parlamentului, Ministerul Apărării, Ministerul de Externe și Trezoreria, despărțit de acestea de râul Tamisa. Palatul Buckingham era puțin mai departe. Și toate erau ținte vizate de proiectilele inamice.

Câteva zile mai târziu, într-o dimineață însorită de duminică, tocmai intraseră în tură la spital, când sirenele începură să sune. Urmă o explozie uriașă, ce zgudui toate ferestrele. Eve se ridică, apucându-și trusa medicală.

— A început.

Audrey se ridică și ea, simțind furnicături pe piele.

— Cred că a fost aproape. De partea cealaltă a Tamisei, bănuiesc. Acolo sunt toate clădirile guvernamentale.

Liniile telefonice prinseră viață.

— Un V-1 a lovit Capela Gărzilor, pe Birdcage Walk, le spuse dispecerul.

— Știu unde este, spuse Eve. Chiar lângă Baraca Wellington.

— În capelă se ținea o slujbă la care participau soldați și civili. Vor fi sute de victime. Plecați!

— Asta e la o aruncătură de băț de palatul Buckingham, spuse Audrey în timp ce alergară la mașina lor, împreună cu celelalte șoferițe.

Li se alăturaseră toți doctorii și infirmierele disponibile.

Eve sări la volan și traversară râul pe podul Westminster în sunetul clopotelor de alarmă. Trecură pe lângă clădirea Parlamentului și zăriră pe partea dreaptă parcul St. James. Un nor uriaș de praf acoperea cerul deasupra capelei bombardate. Frunze și ace de brad se așternuseră pe stradă, smulse din copaci de suflul exploziei. Un vălătuc de praf înecăcios învăluise zona, fără a reuși să ascundă însă dezastrul total. Gărzi din barăcile învecinate se străduiau să degajeze drumul pentru a face loc ambulanțelor, îndrumându-le să parcheze cât mai aproape posibil de capela distrusă. Doctorii și infirmierele săriră din spatele ambulanțelor.

— Proiectilul s-a prăbușit cu vârful în jos direct în acoperișul capelei, spuse un soldat din regimentul de gardă. Clădirea s-a surpat peste toți cei aflați înăuntru, înainte ca vreunul să poată ieși. E posibil să fie blocați între ziduri în jur de trei sute de oameni.

— Se poate elibera o cale ca să putem intra înăuntru, la victime? întrebă unul dintre doctori. Le putem administra morfină până când vor fi scoși de sub dărâmături.

— Ușile principale de acces în capelă sunt blocate. Echipete de salvare caută o cale de a intra înăuntru. O să vă spunem de îndată ce vor găsi una.

Audrey rămase așteptând lângă Eve și echipele medicale, simțindu-se neajutorată. Privi la zidurile dărâmate și acoperișul prăbușit, întrebându-se cum era posibil ca cineva să supraviețuiască unui asemenea dezastru. Privind la mormanele de cărămizi, pietre și bucăți de lemn și auzind pârâitul cioburilor

de sticlă călcate în picioare de cei din echipele de salvare, retrăii același coșmar ce-i bântuise visele încă de când începuse războiul. Și în tot acest timp se gândi la acei oameni neajutorați care sufereau, stingându-se.

Echipele de salvare le făcură semn să tacă. Audrey își ținu respirația în timp ce ciuliră urechile încercând să surprindă vreun geamăt sau strigăt după ajutor. Se auzi strigătul unuia dintre salvatori.

— Aici!

Gărzile venite de la barăci se alăturară săpăturilor, scoțând de sub dărâmături primele victime și transportându-i pe cei în viață la ambulanțele aflate în așteptare.

— Tu du-te la spital, Eve, spuse Audrey. E o distanță scurtă. Eu rămân aici, ca să dau o mână de ajutor la triaj.

Știa cum să aplice presiune pe o rană sângerândă, să prindă un garou și să liniștească pacienții îngroziți. Echipele de salvare reușiseră să deschidă o cale către interiorul capelei, iar Audrey urmări cum cei din echipa medicală se târâră, curajoși, pe sub dărâmături, ca să administreze morfină victimelor blocate acolo.

Îndată ce localizară supraviețuitorii și reușiră să-i elibereze, ambulanțele îi transportară la spital, apoi se întoarseră după alții. Era o treabă agonizantă și aproape interminabilă, cei morți sau aflați pe moarte depășind numărul supraviețuitorilor. Când simțea că nu mai poate suporta toată povara acelei suferințe, Audrey făcea schimb cu Eve.

Se scurseră patruzeci și opt de ore până când ultima victimă fu scoasă de sub dărâmături, iar Audrey și Eve reușiră să pună geană pe geană. Audrey află că fuseseră 121 de morți și 141 de supraviețuitori cu răni grave. Preotul care oficiase slujba în acea dimineață se afla printre cei morți, împreună cu alți câțiva ofițeri din armata britanică și un colonel al armatei Statelor Unite.

Audrey se întrebă dacă suferința asta se va sfârși vreodată. Bombele V-1 continuară să se abată asupra Londrei pe tot parcursul lunii iunie, iar Audrey și Eve lucrau zi și noapte, de gardă tot timpul. Când nu conduceau ambulanța, făceau reparații de întreținere, curățau motorul de praf, verificau cauciucurile de

tăieturile cioburilor de sticlă. Audrey învătă să recunoască bâzâitul prevestitor de rău al bombelor V-1, pe care londonezii le porecliseră „doodlebug.”* Cunoscu un nou soi de frică, aceea pe care o resimțea în lungile momente dintre oprirea sunetului gălgâitor al motorului bombelor și explozia propriu-zisă – atunci își ținea respirația, așteptând. Nimeni nu putea prezice unde sau când aveau să cadă bombe. Scrisorile de la Robert, scurte și scrise în grabă, însă citite și recitite cu bucurie la sfârșitul unei zile epuizante, deveniră frânghia ei de salvare. Robert se afla în Anglia încă, ajutând la funcționarea bazei aeriene și oferind astfel sprijin aerian luptelor ce se duceau pe Continent.

Am primit rapoarte teribile cu privire la bombardamentele V-1 din Londra, scrise el. Îmi fac griji pentru tine, Audrey, dragostea mea.

Ea îl asigură că se afla în siguranță. Învaț să-mi las deoparte sensibilitatea și să administrez primul ajutor atunci când este necesar, îi răspunse ea. Trebuie să te obișnuiești cu vederea sângelui dacă vrei să poți fi de ajutor. Poate că la finalul războiului voi fi o soră medicală în toată puterea cuvântului. Cu fiecare nesfârșită săptămână și lună ce se scurgea, ea și Robert tânjeau tot mai mult după ziua în care aveau să se revadă. Niciunul dintre ei însă nu știa când va fi acea zi.



— Voi două meritați o pauză, le spuse supraveghetoarea într-o dimineață încântătoare de septembrie. Ce ziceți de un drum în afara Londrei?

Eve tânjea după pădure, după miros de pin, licheni și pământ reavăn.

— Sună minunat! Unde mergem?

— Am împrumutat una dintre ambulante de la o altă unitate și vrem s-o returnați. Înțeleg că amândouă proveniți dintr-o localitate din apropiere.

Eve nu-și putuse imagina ceva mai potrivit. Avea să-și revadă vechii prieteni, să viziteze cimitirul și să facă o plimbare prin pădure. Audrey urma să-l vadă pe Robert și poate că Louis și-ar

* Sau „bomba zburătoare” (n.tr.).

putea lua o seară liberă ca să meargă la dans. Eve simți un fior de anticipare la gândul că se va putea distra din nou împreună cu Louis, dansând în confortul brațelor lui.

— Conduc eu. Tu poți trage un pui de somn, se oferi Eve, așezându-se la volan. Nu vrei ca Robert să te vadă cu cearcăne negre sub ochi, nu-i așa?

Audrey era epuizată după toate acele luni de muncă solicitantă. Adormi înainte de a ajunge la periferia Londrei.

Familiara zonă rurală îi oferi Evei o senzație de liniște. Cât de minunat era să lase în urmă semnele războiului, viețile ruinate și stresul indus de bombele V-1. Tocmai traversa un sătuc idilic, uimindu-se de faptul că nu fusese atins de ororile războiului, când auzi zgomotul unei motociclete apropiindu-se din spate. Se uită în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă șoferul acesteia dorea s-o depășească. Însă nu zări nicio motocicletă. Privi în față, însă nici acolo nu zări nimic. Inima i se opri când realizează ce era.

Eve smuci volanul ca să tragă mașina pe marginea drumului și apăsă frâna cu putere.

— Audrey! Audrey, ieși afară! Ieși afară acum! țipă ea.

Audrey privi în jur buimacă.

— Ce?... De ce?

— Este un V-1, Audrey! Ieși!

Eve coborî repede din ambulanță ca să se adăpostească, fără a se mai obosi să închidă portiera. Când privi în urma ei, o zări pe Audrey în același loc, înăuntru.

Motorul bombei își încetă bâzâitul.

O, nu!

Eve alergă spre ambulanță și deschise portiera din dreptul pasagerului. O trase afară pe Audrey. Se îndepărtau de mașină clătinându-se, când forța exploziei le aruncă pe amândouă la pământ. Se întâmplase atât de repede încât Eve avu senzația că se izbise de un zid de cărămidă. Scânteii de lumină ca niște stele îi jucară în fața ochilor. Unda de șoc îi străbătu fiecare fibră a corpului. Abia avu timp să-și acopere capul înainte ca un nor de moloz și praf să se abată asupra lor.

Rămase zăcând în buruieni, uluită. Asurzită. Încercă să se ridice, însă își simți capul atât de amețit de parcă s-ar fi învârtit în cercuri. Senzația o făcu să vomite.

— Audrey, spuse ea cu glas răgușit.

Abia își putea auzi propria voce.

— Audrey, unde ești?

Se ridică încet și privi în jur. Audrey zăcea prăbușită la pământ, cu brațele întinse și cu unul dintre picioare îndoit într-o poziție nenaturală. Nu mișca.

Eve auzi un țârăit. Se apropia o ambulanță. *Slavă lui Dumnezeu.* Se târî îndurerată spre Audrey, ca să vadă dacă era vie, dacă respira, și îi simți pulsul la gât.

— Audrey! Audrey, trezește-te! o imploră ea.

Fruntea și părul îi erau năclăite de sânge. Ceva îi ieșea prin piele. Osul tibiei. Din rană se prelingea sânge. Eve scoase o batistă și făcu din ea un garou, folosind un băț ca s-o răsucescă strâns. Avea să-și facă treaba până la sosirea ambulanței. Dar unde era echipajul? *Haideți odată! Haideți odată!* Erau pe aproape. Sirenele sunau atât de tare!

Totuși, toate celelalte sunete din jurul ei erau estompate. Eve nu auzi ciripitul păsărilor sau vântul adiind printre copaci, sau orice alte sunete. Abia își auzise propria voce când strigase după ajutor. Acelea nu erau sirenele ambulanțelor. Sunetul era doar în urechile ei. Iar Audrey putea muri. Trebuia s-o ducă la spital.

Eve privi în jur după ambulanța lor, rugându-se ca bomba să n-o fi distrus. Era la marginea drumului, acolo unde o lăsase, la doar câțiva metri distanță, cu geamurile sparte din cauza exploziei. Eve se îndreptă într-acolo, târându-se și clătinându-se, ignorând greața pe care o simțea și capul ce-i pulsa de durere. Fiecare mișcare aducea cu ea un val de durere agonizantă la brațul stâng, însă reuși să deschidă ușile din spatele ambulanței. Trase afară o targă. O târî până la locul unde zăcea Audrey. Îi urcă trupul nemișcat pe targă. O trase înapoi, la ambulanță. Audrey nu gemu, nici nu schiță vreo mișcare, nici măcar în clipa în care Eve împinse targa în spatele ambulanței. Verifică din nou pulsul lui Audrey. *Slab.* Înlocui batista cu un garou adevărat. Efortul o

ameți. Închise o clipă ochii, străduindu-se să rămână conștientă. Nu avea voie să își piardă cunoștința. Nu putea.

Eve apucă o pătură din spatele mașinii înainte de a închide portierele și o folosi pentru a acoperi cioburile de sticlă de pe bancheta șoferului. Un curent dureros îi trecu prin picior în clipa în care apăsă pe ambreiaj. Un altul îi străpunse brațul când apucă maneta schimbătorului de viteze. *O, Doamne, ajută-mă!* Nu putea conduce. Dar trebuia s-o facă.

Lacrimi de durere și panică îi încetoșară privirea. Numai frica și antrenamentul o ajutară să continue. Două ambulanțe trecură pe lângă ea, venind din direcție opusă. Avea impresia că sunetul făcut de acestea vine de undeva, de departe, cu toate că se aflau lângă ea. Ar fi trebuit să aștepte, să caute alte victime. Dar nu era timp.

În cele din urmă, Eve opri în fața intrării de urgență a spitalului, așa cum făcuse de nenumărate ori până atunci. Motorul hurui și se opri, însă durerea era deja prea mare pentru a mai putea apăsa pe ambreiaj pentru ultima oară. Fusesse instruită să-și păstreze calmul, însă deschise larg portiera și aproape că se prăbuși din ambulanță, strigând la infirmieri să se grăbească. Audrey nu mișcă în clipa când aceștia o transferară pe un pat pe roți.

— Trăiește? întrebă Eve în timp ce o duceau pe Audrey înăuntru. Nu reuși să înțeleagă răspunsul înăbușit.

O soră medicală o ajută să se întindă pe un pat mobil.

— Să ne ocupăm de tine acum, mormăi aceasta.

Eve simți un val de durere cumplită, apoi totul se întunecă.

Când deschise ochii, un doctor era aplecat deasupra ei, ascultându-i pieptul cu un stetoscop. Îi spuse ceva, iar ea clătină din cap.

— Nu aud nimic!

— Vei fi bine, spuse el, aplecându-se mai aproape. Timpanele nu sunt fisurate. O să coasem cele mai grave dintre tăieturi, ca cea adâncă, de pe picior. Ai suferit mai multe echimoze și ai un cot dislocat, dar te vei reface.

Eve încercă să se ridice în șezut.

— Trebuie să mut ambulanța...

O soră medicală o ținu culcată.

— Am mutat-o deja. Așteptăm și mai multe victime.

— Ce se întâmplă cu prietena mea? Are o rană la cap...

— Știm. Avem grijă de ea. Are o fractură complicată la picior și trebuie operată. Acum stai liniștită ca să te pot coase.

Eve făcu așa cum i se spuse și rămase liniștită pe pat. Când îi așezară articulația cotului la loc simți o durere cum nu mai simțise niciodată în viață. Apoi, ca prin minune, durerea dispăru. Tăieturile ce aveau nevoie de cusături conțineau mici cioburi de sticlă, probabil de la parbrizul spart. Mai multe victime fură aduse în camera de urgență, iar surorile medicale o mutară pe un scaun aflat lângă cabinet pentru a face loc altcuiva pe patul mobil. Eve își dori să poată da și ea o mână de ajutor, însă nu se putu opri din tremurat, chiar și cu o pătură înfășurată în jurul trupului. Audrey era rănită grav, iar Eve era îngrozită pentru ea.

Ceasuri se scurseră înainte ca valul de ambulanțe și victime să se oprească. Auzul lui Eve se îmbunătăți, însă capul continuă s-o doară. O opri pe una dintre ocupatele surori medicale și o întrebă de Audrey.

— Îl trimit pe doctor să vorbească cu tine, promise aceasta.

În cele din urmă, doctorul care vorbise cu ea mai devreme se ghemui în fața ei, apropiindu-i-se de ureche.

— Am operat fractura de picior a prietenei tale. Încă este inconștientă. Va trebui să mai așteptăm până când ne vom da seama ce se întâmplă cu rana de la cap. Între timp, ar trebui să-i anunți familia.

O cuprinse un val de greață. Audrey și-ar dori ca Robert să fie lângă ea. Eve trebuia să sune la ambasada americană și la Wellingford Hall, ca să-l localizeze. Însă nu putea folosi telefonul decât când avea să-i revină auzul. Se strădui să se ridice în picioare, încet, cu durere, și se îndreptă schiopătând spre două dintre șoferițele ATS care stăteau de vorbă lângă ușă.

— Mă puteți ajuta, vă rog?

Eve le explică ce se întâmplase și le imploră să-l anunțe pe logodnicul lui Audrey Clarkson, Robert Barrett, la baza

americană sau la Wellingford Hall, unde era încartiruit. Șoferițele își notară informația și promiseseră să facă tot posibilul ca să dea de el. O ajutară să se întoarcă la scaunul ei și apoi se duseră să dea telefoane.

Eve se rezemă cu spatele de perete și închise ochii. *Doamne, ai de gând s-o iei pe Audrey așa cum ai făcut cu toți cei pe care i-am iubit vreodată? Dacă da, Te rog, ia-mă pe mine. Și adormi sleită de puteri și de șoc.*

Când deschise din nou ochii, cineva o scutura încetișor, strigând-o pe nume.

— Eve... Eve...?

Louis se ghemui lângă ea. Se făcuse noapte.

— Eve, ești bine?

— Cred că da... Am adormit.

Dacă Louis era aici, probabil că și Robert sosise.

— Audrey! E bine? Ți-au spus ceva?

— Încă este inconștientă.

— Trebuie s-o văd.

Încercă să se ridice în picioare, însă Louis o sili să rămână așezată.

— Trebuie să rămână în spital câteva zile. Între timp, tu trebuie să ieși de aici și să te odihnești.

— Vreau să stau cu Audrey...

— Bob este cu ea. Doctorul mi-a spus să te duc acasă.

— Eu... nu am o casă.

Adevărul o lovi cu forța unei a doua unde de șoc. Își acoperi fața și plânse. Brațele lui Louis o înconjurară – cu atâta blândețe, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o rănească. Ea se rezemă de el și plânse cu suspine. Simți căldura și tăria lui, și își dori să nu-i mai dea drumul niciodată.

— Nu mă lăsa singură, Louis. Te rog!

— Nu te voi lăsa.

O ridică în brațe și o duse la mașina parcată afară. Lui Eve nu-i păsa unde o duce, atâta vreme cât avea să rămână alături de ea. O duse la Wellingford Hall. După ce Robbins se agită îngrijorat

în jurul ei, iar doamna Smith promise să-i aducă ceai și o supă fierbinte, Louis o duse sus, în dormitorul ei de la al treilea nivel.

— Pot merge singură, îi spuse ea, însă Louis nici nu vru să audă.

Doamna Smith îi aduse tava cu mâncare și rămase cu ea și Louis în timp ce Eve încercă să mănânce. Avea încă o senzație de greață, ca și cum toate măruntaiele i-ar fi fost dislocate de suflul exploziei. Louis ieși din cameră când doamna Smith o ajută să-și dea jos uniforma însângerată și să se îmbrace cu o cămașă de noapte, însă Eve îl imploră să se întoarcă și să rămână alături de ea încă o vreme, dacă nu îi deranjează.

— Nu plec nicăieri, o asigură el. Doctorul spune că n-ar trebui să rămâi singură.

Singură. Cuvântul o înspăimânta. Singura persoană pe care o avea în lumea asta era Audrey. *Dacă i s-ar întâmpla ceva...*

— Îți amintești ce s-a întâmplat? o întrebă Louis, așezându-se lângă ea pe pat.

— Eu și Audrey duceam o ambulanță la vechiul nostru post... Am auzit sunetul unei bombe zburătoare... Ce nume stupid pentru un lucru atât de letal... Am crezut că Audrey o să moară!

Lacrimi i se prelinseră pe obraji.

— Nu va muri, spuse Louis, ținând-o strâns în îmbrățișare. Doctorii sunt de părere că-și va reveni.

— Credeam că și eu voi muri, și nu voiam. Trebuia să rămân în viață ca s-o salvez pe Audrey. Ea este singura familie pe care o mai am și dacă ceva i se întâmplă... eu voi... eu voi fi singură!

Începu să tremure incontrollabil. Louis o ajută să se întindă și o acoperi cu o pătură, așa cum bunica Maud obișnuia să facă înainte de a o săruta de noapte bună.

— Nu pleca, Louis!

— Nu plec. Sunt aici, Eve.

Se întinse lângă ea pe pat și o cuprinse cu brațele.

— Sunt atât de sătulă de bombe... am obosit să mai trăiesc în frică, plânse ea. Am fost atâta vreme înconjurată de moarte, încât mă simt eu însămi pe jumătate moartă. Știu cât de fragilă

este granița dintre viață și moarte – o singură suflare, o singură bătaie de inimă.

Se răsuci într-o parte ca să-l privească și-și puse mâna pe pieptul lui, ca să-i simtă bătaia inimii. Fermitatea bățăilor inimii lui o liniști.

— Tu te temi vreodată, Louis? Spune-mi adevărul. Încă de când a început războiul, am încercat din răputeri să fiu curajoasă. Dar am nevoie să știu că și altcineva este la fel de înspăimântat ca și mine.

El încuviință. El înțelese.

— Când Bob a primit telefonul în care i se spunea despre tine și Audrey...

Glasul lui se frânse. Lacrimi îi umplură ochii.

— M-am gândit: *Nu ele. Te rog, Doamne. Nu mai lua oameni care-mi sunt dragi.* Unii dintre camarazii de la baza aeriană... Azi mâncam împreună la masă, iar a doua zi nu mai erau. Trebuia să le adun lucrurile și să îi anunț pe cei dragi...

Hohoti în timp ce lacrimile i se prelinseră pe obraz.

— Îmi pare rău...

Îi dădu drumul atât cât să-și șteargă lacrimile. Eve simți o afecțiune atât de profundă pentru acest bărbat bun, blând, o iubire atât de adâncă.

— Să nu-ți pară rău, Louis. Dumnezeu știe că avem tot dreptul să plângem. Deși nu prea pare să-I pese.

— Prietenul meu din copilărie, Arnie, se află în Belgia acum. Chiar în miezul conflictului. Și tocmai am primit vestea că celălalt prieten, Tom, a fost rănit în Italia. Curând voi fi transferat în Franța și ne stă înaintea o luptă lungă și crâncenă înainte de a ajunge în Berlin, și... N-am spus nimănui asta, nici măcar lui Bob... dar am îngrozitoare senzație că voi urma eu... că voi muri... și îmi este atât de frică!

Eve își lipi fața de obrazu-i neras și plânseră împreună. Lacrimile lui erau calde și, cumva, reușiră s-o liniștească.

— Dacă murim, Eve, cărui scop am slujit? Oare morțile la care am fost martori au vreo însemnătate? Moartea noastră va face oare vreo diferență?

— Nu știu. Astăzi am fost atât de aproape de moarte.

O străbătu un fior. Louis o strânse și mai tare.

— Am trăit cu moartea, am fost înconjurată de ea timp de cinci ani interminabili și m-am săturat de ea. De mirosul ei, de imaginea ei. De groaza ei. Și nu se întrevede niciun sfârșit. Îmi doresc să uit de războiul ăsta, Louis. Pentru un ceas – sau măcar pentru cinci minute! Vreau să uit ca să mă pot simți din nou vie. Nu vreau să mai aud zgomotul avioanelor ce se apropie, sau bâzâitul bombelor zburătoare. Nu vreau să mai aud bubuitul exploziilor și să știu că viețile oamenilor au fost spulberate într-un milion de bucăți. M-am săturat de sunetul sirenelor și de zăngănitul soneriilor ambulanțelor.

Se trase înapoi ca să privească în ochii lui triști.

— Te rog, Louis. Te rog, ajută-mă să uit.

Louis o privi lung, cu ochi înlăcrimați, apoi îi cuprinse fața cu ambele mâini. O sărută. Un stăvilar se frânse înăuntrul ei și Eve răspunse sărutului cu toată dragostea și dorința pe care inima ei baricadată le înmagazinase. Tot ce conta era atingerea buzelor lor, căldura brațelor ce o înconjurau.

În cele din urmă, Louis se trase înapoi și șopti:

— Te iubesc, Eve.

Ea privi în ochii lui, în sufletul lui. Spunea adevărul. O iubea.

— Nu am vrut să mă îndrăgostesc de tine, dar s-a întâmplat. Mă gândesc tot timpul la tine și mereu îl întreb pe Bob când veți veni din nou la Wellingford ca să te pot vedea. Toate acele ceasuri petrecute împreună dansând, râzând... M-am îndrăgostit de tine.

— Și eu te iubesc, șopti ea.

Zâmbetul lui fermecător, sunetul râsului lui, părul de culoarea ghimbirului. Dragostea nu dispăruse din lumea ei marcată de război, iar ea tânjea după puterea-i vindecătoare.

— Am încercat să tăgăduiesc asta și să mă conving că suntem doar prieteni, dar nu e adevărat. Te iubesc, Louis. Credeam că nu voi mai iubi niciodată pe cineva decât pe Alfie, însă mă simt mai aproape de tine după toate aceste luni pe care le-am petrecut

împreună decât m-am simțit vreodată de Alfie. Niciodată nu m-am putut baza pe sentimentele lui.

Iar Alfie avusese dreptate – era un om superficial. Louis era un bărbat adevărat, profund.

— Oare cum am ajuns aici? întrebă el cu uimire.

— Nu știu. Dar sărută-mă din nou, Louis. Poate că vom uita că mâine s-ar putea să nu mai trăim.

El o trase aproape, iar Eve îi încredință toată suferința și pasiunea ei, își așternu în brațele iubirii lui toată durerea și teama.

Adormiră unul în brațele celuilalt.

Eve se trezi în timpul nopții și Louis era încă alături de ea, puternic și cald și viu. Îi privi pieptul ridicându-se cu fiecare respirație, iar sunetul răsuflării lui o calmă și adormi din nou. Se trezi când el o sărută ușor. Era aplecat asupra ei, îmbrăcat în uniformă. Înainte ca ea să poată rosti vreun cuvânt, el se strecură afară din cameră.

Se simți înghițită de singurătate. Brațele îi păreau goale, încăperea rece și pustie. Mama nu mai era. Splendoarea conacului Wellingford Hall se evaporase. Iar Louis plecase și el.

Coborî din pat și dădu la o parte draperia grea ca să privească afară. Lumina răsăritului invadează încăperea, orbind-o. Un val de vinovăție se abătu peste ea. *Ce am făcut? Louis este soțul altei femei!*

Bunica Maud o pusese să învețe pe de rost Cele Zece Porunci. „*Să nu preacurvești*” era una dintre ele. Însă bunica mai spusese și că Bunul Păstor va fi întotdeauna lângă ea, veghind asupra ei – și nu fusese așa. Oameni nevinovați muriseră cu miile și sutele de mii, iar Lui nici că-l păsa. Audrey aproape că fusese una dintre ei. Nimic din tot ce o învățase bunica Maud nu era adevărat. Nimic.

Eve își dori să uite că noaptea ei cu Louis existase vreodată, însă știu că nu va reuși. Căci în sfârșit, pentru o noapte, se simțise din nou vie.

21

Audrey deschise ochii și simți o durere orbitoare. Capul îi zvâcnea. Totul în jurul ei era alb. Un spital? Încercă să vorbească, însă gura îi era uscată, gâtul iritat. Auzi un foșnet ușor, apoi îl zări pe Robert stând aplecat deasupra ei.

— Audrey! Am crezut c-o să te pierd.

Glasul înăbușit răzbătu ca de la mare depărtare.

— Ce s-a întâmplat?

Gâtul o durea de parcă ar fi înghițit nisip. Robert îi oferă o înghițitură de apă.

— Ai fost rănită de o bombă V-1. Ești în spital.

— Nu-mi amintesc. Eve și cu mine eram în mașină... Eram atât de obosită, încât n-am reușit să stau trează... apoi... nimic.

— S-a întâmplat cu două zile în urmă. Ți-au dat sedative ca să poți dormi, iar creierul să se poată vindeca.

— Două zile?... Eve! Unde e Eve?

Panica o sufocă.

— E bine. Are doar câteva tăieturi și un cot dislocat. Ți-a salvat viața, Audrey. Ți-ai fracturat piciorul, iar ea a oprit sângerarea și te-a adus aici.

— Unde e? Trebuie să-i mulțumesc.

Audrey încercă să-și întoarcă capul în căutarea Evei, însă strigă când un junghi dureros îi trecu prin cap.

— Șșșș... Stai liniștită, draga mea... Louis a dus-o acasă la Wellingford. Și ea trebuie să se odihnească în următoarele câteva zile.

— Ține-mă în brațe, Robert.

El o sărută și se întinse pe pat lângă ea, ignorându-i pe ceilalți pacienți aflați în salonul aglomerat și surorile medicale care-i priveau încruntate. Audrey încercă să-l îmbrățișeze, însă brațele îi erau prea slăbite.

— Mă bucur atât de mult că ești aici, șopti ea, apoi totul se întunecă din nou în jurul ei.

Un doctor stătea aplecat deasupra ei când se trezi.

— Mă puteți auzi, domnișoară Clarkson?

Ea încuviință. Vocea lui suna înăbușit, însă îl putea auzi.

— Vă reveniți destul de bine. Sunt foarte mulțumit.

— Unde este Robert? E aici?

— Locotenentul Barrett este afară. Sora îl va trimite înăuntru după ce vom încheia consultația.

Câteva minute mai târziu, lui Robert i se îngădui să intre, iar vederea chipului său frumos fu singurul medicament de care avu nevoie.

— Ascultă, am vești bune, spuse el după ce o sărută. Actele de care avem nevoie ca să ne putem căsători au fost acceptate. Superiorul meu a grăbit procesarea lor când a aflat ce s-a întâmplat cu tine. Ne putem căsători când ești pregătită.

Ochii lui Audrey se umplură de lacrimi, privindu-l ca prin ceață.

— E minunat!

— Dar este și o veste proastă. Voi fi trimis în Franța.

— Să ne căsătorim înainte de a pleca, Robert. Nu vreau să aștept. Viața e prea scurtă și se poate încheia oricând, pentru fiecare dintre noi.

— Nu ai nevoie de timp pentru...?

— Nu. Să-l rugăm pe vicar să ne cunune imediat. Chiar aici.

Atitudinea aceasta o luă și pe ea prin surprindere. Audrey fusese dintotdeauna tipul de om care trebuia să planifice totul, temându-se de schimbare. Însă faptul că scăpase din ghearele morții o determină să trăiască fiecare zi din plin de acum înainte.

— Îi vom ruga pe Louis și pe Eve să ne fie martori.

Robert râse.

— Nu vrei o rochie dantelată și o biserică plină de flori? Nici măcar să-i înștiințezi pe tatăl și pe fratele tău?

— Sper că nu încerci să dai înapoi, nu-i așa? întrebă ea, zâmbind.

— Ferească Dumnezeu!

O sărută din nou.

— Numai că nu vreau să te grăbesc.

— Robert, nu am nevoie decât de tine.

Eve sosi la spital mai târziu în acea dimineață, pe chip purtând o expresie îngrijorată, vânătași și zgârieturi.

— O, Audrey, spuse ea când o zări. Mi-a fost atât de teamă pentru tine. Mă bucur atât de mult că ești în viață!

— Și eu mă bucur, crede-mă. Mi-au spus că mi-ai salvat viața.

— Ai fi făcut același lucru pentru mine.

— Îți sunt datoare, Eve, și nu voi uita niciodată. Mulțumesc. Și acum am să-ți cer o favoare. De fapt, două.

— Orice.

— Vrei să-l contactezi pe reverendul Hamlin și să-l rogi să ne cunune, pe Robert și pe mine?

Zâmbi când văzu uimirea de pe chipul Evei.

— Când...? Unde...?

— Chiar acum. Aici, în spital... Iar a doua rugămintă este, vrei să fii domnișoara mea de onoare?



Stând lângă patul lui Audrey și privind-o devenind doamna Robert Barrett, Eve îi invidie fericirea. Iar asta nu se întâmpla într-o biserică, așa cum poate că visase Audrey, ci în salonul unui spital. Nu purta o rochie elegantă de mireasă, așa cum și-ar fi dorit probabil lady Rosamunde, ci un halat de spital și un bandaj alb de ghips pe picior.

Și, slavă Domnului, nu se căsătorea cu un individ plictisitor din nobilime, ci cu bărbatul pe care-l iubea. Eve se întrebă dacă Audrey își mai amintea de acea fetișcană timidă, temătoare, de odinioară, care se supunea dorințelor tuturor, neglijându-și

propriile dorințe. Audrey obținuse ceea ce dorise, iar Eve era fericită pentru ea. Soțul ei arăta minunat în uniforma sa, purtând pe chip un zâmbet ce dădea tuturor de știre că era cel mai norocos bărbat în viață. Bine ar fi ca norocul să-l urmărească și când va da piept cu naziștii.

Eve îi întinse vicarului verigheta pe care o protejase și apucă mâna lui Louis în timp ce Audrey și Robert își rostiră jurămintele. Căldura palmei lui, strânsoarea-i blândă, îi aduseră lacrimi în ochi. Fericirea pe care o descoperiseră pentru o noapte ar putea să dureze o viață dacă n-ar fi căsătorit. Dacă...

Își spuse că nu trebuie să-i pară rău pentru ceea ce făcuseră ea și Louis. N-avea niciun motiv să se simtă vinovată. Ea nu părăsise turma Bunului Păstor – El o abandonase! El îi ignorase rugăciunile și o lăsase pe mama să moară, în loc să vegheze asupra turmei Lui, așa cum promisese. O lăsase singură pe lume, cu nimic și nimeni asupra căruia să-și reverse dragostea. De ce să mai asculte de regulile Lui?

Eve rămase singură în coridor după nuntă, așteptându-i pe Louis și Robert, ca să se poată întoarce cu mașina la Wellingford. Louis o găsi acolo. Nu mai rămăseseră singuri de la noaptea lor împreună, iar când văzu că Louis își caută cuvintele, Eve avu impresia că știe ce dorea să-i spună.

— Eve, sper să nu crezi... adică... ceea ce am făcut... Trebuie să știi că te iubesc cu adevărat. Poate că am greșit profitând de tine când erai atât de vulnerabilă și dacă așa stau lucrurile, îmi pare rău...

— Mie nu îmi pare rău. Aveam nevoie de tine în noaptea aceea, și tu aveai nevoie de mine. Ne iubim, Louis. Dacă am vreun regret, acela se datorează faptului că tu ești...

— Știu... Ascultă...

Privi spre ușă, ca și cum ar fi fost îngrijorat că Robert l-ar putea auzi.

— Vrei să-mi scrii când voi fi în Franța? Trebuie să știu că ești bine. Și am nevoie... am nevoie să-ți pot împărtăși temerile mele. Nu este nimeni altcineva...

— Da, desigur.

În felul acesta se mai putea agăța încă puțin de dragostea lui pentru ea.

— Robert știe ce s-a întâmplat între noi?

Louis clătină din cap.

— Audrey știe?

— N-am spus nimănui.

— Eve, nu știu dacă voi avea șansa să te revăd înainte de a pleca, însă...

Atât mai reușiră să vorbească înainte ca Robert să iasă din camera lui Audrey, privind la ceas.

— Trebuie să plecăm. Ce mod de a începe o căsnicie, nu-i așa?

— Vor fi și zile mai fericite, spuse Eve.

Însă nu credea cu adevărat ce spune.

Două zile mai târziu, Audrey fu externată și se întoarse la Wellingford pentru recuperare și pentru a petrece timp cu soțul ei, înainte ca acesta să fie trimis în Franța. Servitorii îi mutaseră lucrurile în salonul cel mic aflată la parterul conacului, convertindu-l în dormitor.

În ceasurile în care Robert se afla la baza aeriană, Eve își petrecu restul permisiei alături de Audrey și savurând bucatele pe care Tildy le pregătea din puținele alimente disponibile.

— Țsta este un festin comparativ cu ceea ce mâncăm de obicei, o asigură Eve pe bucătăreasă.

Când primi prin poștă notificarea cu privire la noua repartizare, Eve o găsi pe Audrey singură în cameră, exersând și șchiopătând ajutată de cârje.

— Măine plec, Audrey. Mi s-a încheiat permisia.

Flutură scrisoarea de la ATS.

— Voi fi șofer pentru personalul militar și-i voi purta pe ofițeri prin toată Londra, așteptând la nesfârșit să-și termine întâlnirile importante.

Audrey se îndreptă șchiopătând spre marginea patului și se așează. Pe chip i se așternu o expresie de îngrijorare, ca și cum Eve ar fi fost trimisă într-o zonă de război. Însă nu fusese Londra o zonă de război în ultimii cinci ani?

— O, Eve! V-1 se abat asupra Londrei zi și noapte, spuse Audrey.

— Pot lovi oriunde, Audrey. Tu ar trebui să știi asta mai bine ca oricine. Însă cu puțin noroc, odată ce voi fi în Londra, navigând printre toate acele cratere, baricade și străzi închise, voi fi prea obosită ca să mă mai gândesc la Alfie.

Sau la Louis.

— Va fi liniște aici. Nava lui Robert pleacă peste două zile.

— Și Louis va pleca?

I se opri inima când Audrey încuviință.

— Bănuiesc că pentru o vreme nu voi mai avea cu cine dansa.

Își aminti premoniția lui Louis și se întrebă dacă-l va mai vedea vreodată.

— Eve, sunt atât de îngrozită pentru Robert!

— Se va întoarce la tine. O să vezi.

Audrey încuviință, însă niciuna dintre ele nu credea asta.

— Trebuie să-mi fac bagajul, spuse Eve.

— Așteaptă. Vrei să mă ajuți să fac ceva mai întâi?

— Sigur? Despre ce e vorba?

— Du-mă în sat. Vreau să merg la biserică și să mă rog pentru tine, pentru Robert și pentru Alfie.

Eve se strădui să-și controleze furia. Ar fi vrut s-o întrebe pe Audrey unde fusese Dumnezeu în ultimii cinci ani și de ce credea că va începe să răspundă acum rugăciunilor. În schimb, încercă să glumească pentru a-și ascunde iritarea.

— Sunt destul de sigură că Dumnezeu îți poate auzi rugăciunile chiar aici, Audrey.

Asta dacă ascultă.

— Mă simt mai aproape de El în acea bisericuță.

Eve pierdu băătălia și explodează.

— Și oamenii care se aflau în Capela Gărzilor se simțeau probabil aproape de El când un V-1 a trecut prin acoperiș și i-a ucis pe toți!

Audrey fu luată prin surprindere, ca și cum Eve ar fi pălmuit-o. Apoi privi în jos.

— Nu-i nimic. Găsesc pe altcineva.

— Îmi pare rău, mormăi Eve. Te duc. Nu vreau să plec de aici și să las resentimente între noi... Dar te rog să nu te aștepti să intru înăuntru.

Audrey își ridică din nou privirea spre ea.

— Nu înțeleg. Întotdeauna ți-am invidiat credința. În copilărie te-ai dus la biserică împreună cu bunica ta. Obişnuiai să vorbești despre Bunul Păstor și despre felul în care El va avea întotdeauna grijă de tine. Ce s-a întâmplat cu credința ta, Eve?

— Ce s-a întâmplat? A fost îngropată sub dărmăturile casei de la oraș, împreună cu mamele noastre! Credința mi-a fost furată de naziști – la fel Alfie și tinerețea mea și toate speranțele și visurile mele! Bombele au aruncat-o în aer când mi-au luat-o pe prietena mea Iris și pe bunica ei, și alți mii de oameni nevinovați! Aceleași bombe care aproape că mi te-au luat și pe tine!

Își strânse pumnii, răsuflând greoi în timp ce scuipă cuvintele încărcate de amărăciune.

— Dumnezeu mi-a demolat credința atunci când războiul mi-a luat mama, așa cum mi l-a luat și pe tata. A creat între noi o prăpastie imensă atunci când m-a abandonat și m-a lăsat singură, fără un loc pe care să-l pot numi acasă!

Iar ea largise această prăpastie atunci când se culcase cu un bărbat înșurat.

— Eu... nu știu ce să spun...

— Mă bucur că încă mai ai credință, Audrey. Și mă bucur că tu și Robert v-ați găsit unul pe altul. Sunt sigură că veți avea o viață minunată împreună în America, după încheierea războiului, departe de ruinele Angliei și de tot ceea ce ne amintește ce am pierdut.

— Eve... te rog...

Audrey își apucă cârjele și se strădui să se ridice în picioare. Eve realizează că va încerca s-o îmbrățișeze, însă mila era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Se întoarse spre ușă.

— Mă duc să aduc mașina în fața casei și te aștept afară.

Eve avea să viziteze cimitirul cât timp Audrey se va ruga. Va face o plimbare în pădure. Și va servi o băutură la bodegă. Nu va intra în biserică.

În acea seară, stând întinsă în pat și privind în întuneric, Eve încă mai fumega gândindu-se la credința naivă a lui Audrey. Era inutil să încerce să adoarmă. Se ridică și dădu la o parte draperiile, sperând că luna și stelele vor lumina peisajul, ca să poată vedea pădurea din depărtare. Însă cerul era acoperit și pădurea învăluită într-un nor de ceață. Lăsă draperiile să cadă la loc. Da, era potrivit ca, încă de la începutul războiului, fiecare casă și clădire din țară să fie învăluită într-un lințoliu negru, ca și cum s-ar fi aflat în doliu. Eve nu-și aminti să existe o singură persoană dintre cele cunoscute, care să nu fi pierdut pe cineva în acest război interminabil.

Fu pe punctul de a se întoarce înapoi în pat, când auzi o bătaie la ușă. Inima îi tresări, gândindu-se că era Audrey. Nu voia s-o vadă, nu era capabilă să-și mai ia un rămas-bun de la prietena ei. Eve își ținu răsuflarea, sperând că Audrey va crede că doarme și va pleca. Bătaia se auzi a doua oară, mai tare. Apoi un glas de bărbat.

— Eve...?

Louis.

Deschise ușa. Louis se afla pe coridorul îngust, schimbându-și, agitat, greutatea de pe un picior pe celălalt. Chipul îi era palid. Expresia întipărită pe el o făcu să simtă un fior de teamă. Îl trase în cameră.

— Louis, ce este? Ce s-a întâmplat?

— Audrey a vrut să-ți dea ea vestea, dar i-am spus că o voi face eu.

— Ce este?

— A sosit o telegramă...

— Ce? Alfie? Nu Alfie!

Inima aproape că-i explodă de teamă. Nu mai putea suporta încă o pierdere. Eve îl apucă de partea din față a uniformei, scuturându-l.

— Nu mă mai fierbe, Louis. Spune-mi! Spune-mi!

— Alfie a fost dat dispărut în misiune. A fost o bătălie, iar naziștii au luat prizonieri. Momentan se crede că s-ar afla printre aceștia.

— Deci nu este mort?

— Nu a fost identificat printre morți sau răniți. Crucea Roșie a cerut o listă a prizonierilor. Ne vom ruga ca Alfie să fie acolo.

Ea dădu drumul cămășii lui și făcu un pas înapoi, apoi se clătină cuprinsă de un val de amețeală. Louis o prinse și o ajută să se așeze pe marginea patului.

— Te simți bine?

Ea clătină din cap. Asta era pedeapsa pe care o primea pentru că îl trădase pe Alfie. Se culcase cu Louis după ce refuzase s-o facă cu Alfie. Dacă era mort și ar putea s-o privească din ceruri, și-ar da seama că nu l-a iubit cu adevărat. Că îl iubea pe Louis mai mult. Însă Alfie iubise banii tatălui său mai mult decât pe ea. Se uită la Louis și puterea dragostei pe care i-o purta o copleși. Însă Louis nu era al ei.

Încercă să se ridice.

— Ar trebui să mă duc la Audrey. Va avea nevoie de mine.

Louis o sili să rămână așezată. Se așeză și el lângă ea, trăgând-o în brațele lui.

— Bob este cu ea. Se agață de el – și de speranță. Nu-ți poți pierde speranța, Eve.

Ea închise ochii. Pentru ce să spere la ceva ce nu va fi niciodată al ei? Alfie n-avea să fie niciodată al ei – viu sau mort. La fel Louis.

— L-am iubit pe Alfie..., spuse ea în timp ce lacrimi îi umplură ochii.

Se trase și se uită în ochii lui.

— Dar sunt îndrăgostită de tine. Iar tu pleci la luptă. Vei fi în pericol și... și nu pot suporta să te pierd și pe tine!

Niciunul nu spuse nimic, ci doar se abandonară unul în brațele celuilalt.

22

Londra, mai 1945

Larma din stradă, de sub fereastra camerei lui Audrey, cresc în intensitate, căpătând o notă de veselie cu fiecare clipă ce trecea, însă ea alege să rămână lângă aparatul de radio din micul ei apartament, temându-se ca nu cumva să rateze ultimele știri. Mai ales dacă avea să se vorbească despre locurile unde se aflau Robert și Alfie. Astăzi avea să fie proclamată oficial victoria în Europa – 8 mai. Ziua victoriei în Europa. Naziștii erau înfrânți. Mii de londonezi începuseră încă de aseară să sărbătorească. Astăzi, sărbătoarea luase avânt.

Încă de toamna trecută, de când Robert plecase, Audrey rămăsese lipită de aparatul de radio ori de câte ori nu era în tură, așteptând neliniștită vești despre război. Aliații dobândiseră victorii uimitoare și suferiseră înfrângeri amare pe tot parcursul iernii, iar ea trăise fiecare zi cu sufletul la gură. După ce-și lepădase bandajul de ghips, Audrey se întorsese la Londra pe post de dispecer, ca să fie aproape de Eve.

— De ce nu ai aplicat pentru un post mai ușor? o întrebase Eve. Naziștii trimit acum bombe V-2 asupra Londrei – mai periculoase decât acel V-1 ce aproape că te-a ucis.

— Am fost împreună în treaba asta încă de la început, răspunse Audrey, și vom isprăvi tot împreună.

În plus, la Londra exista șansa să primească mai repede vești de pe front. Crucea Roșie încă nu-l găsisese pe Alfie. Nu se afla pe lista prizonierilor de război alături de camarazii lui, așa că fusese declarat dispărut în acțiune. Acum, că luptele se încheiaseră, cu siguranță aveau să-l găsească.

Pe măsură ce Aliții avansaseră spre Berlin și vești despre atrocitățile săvârșite de naziști ieșiseră la suprafață, teama pentru Robert aproape că o consumă.

— Dacă mi se întâmplă ceva, îi spusese Robert înainte de plecare, te voi aștepta în ceruri.

Audrey se rugase fără încetare pentru oamenii pe care-i iubea, inclusiv pentru Eve, care-și pierduse credința.

Audrey căuta să prindă o frecvență cât mai clară ca să poată asculta mai bine știrile, când Eve intră cu pas apăsător și închise radioul.

— Ce faci? întrebă Audrey.

— Vino. Ieșim din apartamentul ăsta. Am așteptat aproape șase ani ziua asta – șase ani lungi din viața noastră! Trebuie să sărbătorim.

— Ai dreptate, spuse Audrey după câteva clipe. Mă duc să-mi iau haina.

— Nu, ia-ți uniforma. Noi am jucat un rol în victoria asta.

Audrey se schimbă în uniformă, își puse bereta și o urmă pe Eve în stradă.

— Luăm metroul până în Trafalgar Square, spuse Eve, trăgând-o după ea. O să transmită la difuzoare discursul regelui.

Oamenii înțesau stația de metrou, îndreptându-se cu toții spre Trafalgar Square. Coborâră la Charing Cross și-și croiră drum spre piață prin mulțimea în sărbătoare. Mii de oameni umpleau străzile, ovaționând și fluturând steaguri – Audrey nu văzuse niciodată atât de multe steaguri! Oamenii se urcaseră pe statui și monumente presărate cu flori, jubilând. Pretutindeni erau bărbați și femei în uniformă, reprezentanți ai multelor roluri pe care și le asumaseră cetățenii în acest război, iar Audrey se bucură că Eve insistase să poarte uniforma ATS. Zâmbi, amintindu-și cât de mult urâse uniforma prost făcută atunci când îi fusese

încredințată pentru prima dată. Se gândi la toate petele de sânge pe care le absorbise – printre care și propriul sânge – și o purtă cu mândrie.

Cineva le puse în mână câte un steag în miniatură și se alăturară valului de oameni care le fluturau și ovaționau. Copiii erau purtați pe umerii părinților lor, micuți care nu cunoscuseră vremuri de pace. Văzu zâmbete pe chipurile oamenilor, însă și lacrimi. Cu toții pierduseră pe câte ceva. Cel puțin, acum n-aveau să mai moară oameni în război. Audrey o înghionti pe Eve ca să-i atragă atenția, ridicându-și glasul deasupra tumultului.

— Nu mi se pare real!

— Îți vine să crezi că războiul s-a sfârșit? strigă Eve drept răspuns.

Audrey își aminti de Dunkirk și Coventry. De colegiul tehnic din Liverpool. De Capela Gărzilor din Londra. De oamenii care pieriseră în toate acele locuri și care nu se aflau aici, ca să sărbătorească. Dar poate că unii dintre cei pe care îi salvaseră ele erau aici.

— N-am mai văzut străzile atât de pline de la procesiunea funerară a regelui, spuse Audrey. Îți amintești?

Fusesse o zi rece de ianuarie, nu una blajină, de primăvară, ca acum. Străzile fuseseră tăcute și posomorâte, o atmosferă potrivită pentru cei din casa regală. Ziua de azi era pentru oamenii obișnuiți, victoria pe care o celebrau era a lor. Când difuzoarele din Trafalgar Square începură să propage anunțul oficial, cuvintele primului ministru Churchill își găsiră ecou în gândurile lui Audrey.

— Aceasta este victoria voastră, spuse el. Războiul a ajuns la final. Trăiască libertatea! Dumnezeu să-l apere pe rege!*

Pentru Audrey, războiul n-avea să se sfârșească decât atunci când Robert și Alfie se vor întoarce acasă. Aliații încă mai luptau cu japonezii, iar Audrey se temea că Robert va fi trimis pe frontul din Pacific.

* God save the King – este de fapt imnul național al Regatului Unit (n.tr.).

Liniștea se așternu peste mulțime când regele George al VI-lea începu să vorbească cu glas moale, șovăitor. Regele îi mulțumi lui Dumnezeu, „tăria și scutul nostru,” și spuse că trebuie „să-l mulțumim pentru îndurările Sale.” La sfârșit, Audrey și Eve se alăturară mulțimii ce se îndreptă ca un talaz către palatul Buckingham, pentru a-l ovaționa pe rege și familia regală. De partea cealaltă a pieței, în spatele porților de fier, regele și regina, împreună cu prințesele Elizabeth și Margaret, stăteau în balconul regal fluturându-și mâinile. Regele George era îmbrăcat în uniformă militară, iar prințesa Elizabeth purta o uniformă ATS, identică cu a lor.

— Dă-mi voie să-ți spun că uniforma ei stă mai bine pe ea decât pe noi, spuse Audrey râzând.

Eve zâmbi larg.

— Aș vrea să știu dacă poartă acei oribili chiloți cu picior regulamentari!

După amiaza se transformă în seară, iar oamenii începură să danseze pe străzi. Eve o trase pe Audrey într-un șir de oameni care dansau conga. Focuri de tabără luminară întunericul la lăsa-rea nopții, parcă dând înapoi anii mohorâți de întuneric.

— Ești gata să ne întoarcem acasă? întrebă Audrey când se făcu târziu.

Eve încuviință. Porniră braț la braț spre stația de metrou, ca nu cumva să fie separate una de cealaltă.

— Presupun că slujba noastră la ATS se va încheia curând. Ce vom face după aceea?

— Eu o să rămân în Londra și o să lucrez atâta vreme cât îmi vor îngădui, spuse Eve, cu glasul răgușit din cauza ovațiilor. Asta îmi va da puțin răgaz ca să gândesc ce să fac și încotro să mă îndrept.

— În cazul ăsta, rămân și eu, până se va întoarce Robert.

Trei zile mai târziu, în timp ce Audrey se pregătea de culcare, sună telefonul. Ea și Eve nu primeau multe apeluri și se speria ori de câte ori suna. Ridică receptorul cu inima bubuind.

— Alo, domnișoara Audrey?... Robbins sunt, de la Wellingford Hall.

Audrey se așează pe marginea patului. Tremurul din glasul lui Robbins era un semn rău. Își aminti cum o însoțise la Londra după ce casa lor fusese bombardată și cum prezența lui îi oferise mângâiere și tărie pe parcursul acelei călătorii lungi, îngrozitoare. Își ținu răsufarea, dorindu-și ca Robbins să-i fie alături și acum.

— Îmi pare rău să vă spun asta, domnișoară Audrey, dar tatăl dumitale a primit vești despre tânărul stăpân Alfred... Au confirmat că a căzut în luptă... Îmi pare foarte, foarte rău.

Audrey lăasă să-i scape un geamăt. Eve veni lângă ea și o prinse de mână.

— Cum... cum a primit tata vestea? Să vin acolo? Are... are nevoie de mine?

— Tatăl dumitale nu este aici, din păcate. A părăsit Wellingford după primirea veștii. Doamna Smith și cu mine... ne-am gândit că ar trebui să vă anunțăm.

— Da, înțeleg.

Tatăl ei era singura familie ce-i mai rămăsese, dar n-aveau să-și găsească mângâierea unul într-altul. *Alfie nu mai era*. Nu putea să priceapă asta. Nu și-l putea imagina mort, ci doar viu, având pe chip acel zâmbet ștrengăresc și glas mucalit, părul fluturându-i în vânt în timp ce navigau împreună pe mare. O, cât îl iubise!

— Dacă hotărăști să vii acasă, noi vom fi aici, domnișoară Audrey.

— Mulțumesc, Robbins... Voi... voi da de știre.

Așează receptorul în furcă de parcă ar fi cântărit o mie de kilograme.

— Alfie nu mai este, nu-i așa? spuse Eve.

Audrey nu reuși decât să încuviințeze printr-o mișcare a capului, nodul ce i se pusese în gât nelăsând-o nici măcar să respire.

— Știam asta. Am simțit că l-am pierdut.

În zilele ce urmau acestei vești de neconceput, Audrey fu extrem de recunoscătoare pentru prezența Evei alături de ea. Și Eve îl iubise pe Alfie. Îl plânseră împreună în timp ce împărtășiră amintiri din viața lui, până când li se umflară și înroșiră

ochii. Amândouă își pierduseră mamele, iar acum îl pierduseră pe scumpul lor Alfie. Audrey n-avea să-l mai vadă vreodată. Durerea ei nu cunoștea margini.



Patru luni mai târziu, la începutul lunii septembrie, Robert scrisese că se întoarce la Londra. Războiul din Pacific se încheiase, iar el avea să se afle printre primele trupe demobilizate și trimise acasă, în America. Audrey nu-l mai văzuse de aproape un an. Eve călători alături de ea cu metroul către stația Victoria, pentru a asista la întâlnirea lor.

Trenul era plin de soldați americani care se înghionteau, râdeau și chiuiau de bucurie. Audrey îi privi îngrămadindu-se afară din vagoane și îl zări mai întâi pe Louis, mai înalt decât toți ceilalți, cu părul-i arămiu sclipind. Și chiar lângă el se afla Robert. Audrey lăsă să-i cadă din mână geanta pe care o căra și alergă spre el, strecurându-se printre ceilalți soldați. Robert o cuprinse în brațe, iar ranița de pe umăr i se prăbuși la pământ. Audrey nu experimentase niciodată o bucurie atât de mare.

— Am făcut o rezervare într-un hotel din apropiere, îi spuse ea când se desprinseră din îmbrățișare. În sfârșit, putem avea o lună de miere așa cum se cuvine.

— Să mergem.

Își luară gențile și se îndreptară spre hotel, braț la braț. Audrey nu-și dori să mai iasă din acea cameră. În sfârșit, știa ce înseamnă a fi iubită.

Mai târziu, întinși sub așternuturi și ciugulind din bucatele comandate în cameră, vorbiră despre viitorul lor.

— Nu te-am întrebat niciodată ce simți când te gândești să-ți părăsești casa și să te muți în America, spuse Robert.

— Casa mea este acolo unde ești tu.

— Părinții mi-au promis că o să ne susțină. Sunt nerăbdători să te primească în familia noastră.

— Trebuie să recunosc că îmi va fi greu să-mi iau rămas-bun de la Wellingsford. Iar despărțirea de Eve va fi îngrozitoare. E ca o soră pentru mine.

— Vom veni înapoi, în vizită. Iar Eve poate veni să ne viziteze oricând poștește.

— O să-i spun asta.

Audrey îi zâmbi.

Însă înainte de a putea continua, mai trebuia rezolvată o chestiune. Nu-și dorea să umbrească fericirea lor aducând-o în discuție pe fosta iubită a lui Robert, dar trebuia s-o facă.

— Dar Linda? S-a împăcat cu ideea că suntem căsătoriți?

— Așa se pare, spuse el cu un oftat. Părinții nu mi-au scris nimic de ea, iar Linda a încetat să-mi scrie. Sper să putem rămâne prieteni. Te-ar deranja asta, Audrey?

— Deloc.

Se cuibări lângă umărul lui, dragostea lui oferindu-i un sentiment de siguranță. Era cel mai minunat sentiment din lume.

— Nu sunt împăcat că lucrurile s-au încheiat în felul acesta cu Linda, de la distanță – deși înainte de a ne căsători i-am trimis zeci de scrisori prin care mi-am explicat decizia. Trebuie s-o văd față în față și să-mi cer iertare dacă am rănit-o. Trebuie s-o rog să mă ierte.

— E un lucru frumos din partea ta, Robert. Ai o inimă atât de sensibilă.

Și era atât de diferit de ceilalți membri ai familiei ei. Va trebui să învețe de la el și să încerce a-și ierta părinții pentru felul în care o răniseră.

— Cei din familia mea n-au vorbit niciodată despre sentimentele lor, spuse ea. Sentimentele erau ținute în spatele ușilor închise, încuiate și sigilate. Pentru mine este un lucru foarte diferit să le pot împărtăși.

— Vom avea parte amândoi de un nou început și ne vom face o viață nouă împreună. M-am gândit mult la asta și am hotărât să mă duc, totuși, la Facultatea de Drept de la Yale. Cred că voi fi un avocat bun – însă nu unul neîndurător. Un avocat care pledează pentru cauze bune. Și nu voi lăsa treaba asta să-mi consume viața, așa cum s-a întâmplat în cazul tatălui și bunicului meu. Vom trăi modest.

— Eu aş vrea să fac cursuri de soră medicală şi să devin una adevărată într-o zi.

— Ai tot sprijinul meu, scumpa mea.

Îi ridică mâna şi i-o sărută.

— Orice vom face, nu vom lăsa ca alţi oameni să ne impună aşteptările lor. Singurele aşteptări la înălţimea cărora merită să trăim sunt cele din Biblie.

Robert se întoarse spre ea.

— Când ne-am alăturat armatei, am jurat să slujim o misiune comună, cauza libertăţii. Am urmat poruncile şi ne-am supus vieţii şi deciziile celor aflaţi la cârmă. Am intrat de bunăvoie în luptă, pregătiţi să ne dăm viaţa, la nevoie. Iar tu aproape că ţi-ai pierdut-o pe a ta.

— Eve mi-a salvat viaţa. Întotdeauna îi voi rămâne îndatorată.

— Eu la fel!

Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Acum vreau să fac acelaşi legământ, ca să-L slujesc pe Dumnezeu. Pentru tot restul vieţilor noastre, putem folosi disciplina pe care am învăţat-o ca soldaţi şi lecţiile pe care le-am primit în timp ce luptam în război, pentru a renunţa la propriul nostru confort şi a urma poruncile Lui. Lupta împotriva răului nu s-a isprăvit.

— Este adevărat. Cunosc oameni care încă mai au nevoie să fie eliberaţi.

Audrey se gândi la tatăl ei. Şi la Eve, care încă mai era plină de amărăciune faţă de Dumnezeu.

— Ne vom descurca împreună, spuse ea cuibărindu-se în braţele lui. Întotdeauna ne vom avea unul pe celălalt, pentru tot restul vieţii noastre.



Eve nu îndrăzni să-l îmbrăţişeze pe Louis când coborî din tren în staţia Victoria. Nu avându-i în preajmă pe Audrey şi Robert şi pe toţi ceilalţi soldaţi aflaţi pe peron. Toţi ştiau că Louis este căsătorit. Când Eve îndrăzni să-i arunce o privire, îl surprinse

privind-o lung. Lacrimile de bucurie din ochii lui le oglindeau pe ale ei.

— Încotro, soldat? întrebă, zâmbindu-i.

El zâmbi larg.

— Nu știu. Sunt nou în orașul ăsta. Ce mi-ai recomanda?

— Ți-e foame? E un local grozav în apropiere, unde poți mânca pește și cartofi prăjiți.

Audrey și Robert plecaseră la hotel, iar după câteva cuvinte pe care Louis le schimbă cu camarazii săi, trei dintre ei li se alăturară. Se așezară la masă împreună, râzând și înfulecând bucatele grase, în timp ce Eve încercă să pretindă că nu-l iubește pe Louis, că nu se ofilea pe dinăuntru.

— Așadar, încotro veți merge acum? întrebă ea.

— Suntem lăsați la vatră, spuse unul dintre bărbați. Mergem acasă.

Acasă. Ori de câte ori auzea acest cuvânt, Eve nu-și putea forma o imagine în minte. Acasă nu însemna căsuța bunicii Maud. Nu însemna camera ei de la catul al treilea de la Wellingford. Nu putea numi *acasă* nici nenumăratele pensiuni, dormitoare și camere de hotel în care locuise în ultimii câțiva ani. Nici măcar apartamentul minuscul pe care-l împărțea acum cu Audrey nu era cu adevărat o casă, ci o locuință închiriată temporar, până când slujba ei în ATS avea să se încheie. *Și ce urmează?*

— Mă bucur pentru voi toți, spuse ea străduindu-se să zâmbească. Îmi închipui că vă bucurați să vă întoarceți acasă.

Louis rămase locului când ceilalți își isprăviră masa și se pregătiră să plece.

— O conduc pe Eve la stația de metrou, le spuse el. Trebuie s-o protejez de vagabonzi americani ca voi. Ne vedem mai târziu.

În timp ce se îndreptară spre stația Sloane Square, inima Evei tânjea de dragoste și dor.

— Probabil că sunt singurul soldat care nu se bucură că se întoarce acasă, spuse el. Asta înseamnă să te părăsesc. Și nu vreau să-mi iau rămas-bun.

Eve îl apucă de mână și-l conduse în tăcere pe trepte în jos, spre stația de metrou. Urcară în tren și coborâră împreună în

stație, iar Eve îl conduse pe scări în sus, spre apartamentul ei. Audrey avea să fie plecată timp de trei zile.

— E foarte mic, spuse ea când intrară, și nu este foarte elegant...

Louis o trase în brațele lui, întrerupându-i șirul cuvintelor.

Eve se trezi în timpul nopții și-l privi dormind. Uitase să închidă draperiile și-l putea vedea clar în lumina lunii. O, dacă ar putea dormi alături de el în fiecare noapte, trezindu-se lângă el în fiecare dimineață! Își trecu degetele prin părul lui de culoarea ghimbirului și-i studie chipul în lumina slabă, încercând să-și imagineze ce ar putea face pentru ca asta să se întâmple, cum ar putea fi împreună o viață întreagă. Însă pe măsură ce luna coborî la apus și se înălță soarele, Eve realizează că era cu neputință. Louis nu era al ei.

Coborî din pat și se îmbracă pentru muncă, încercând să facă cât mai puțin zgomot, ca să nu-l trezească. Însă mișcarea ei prin casă îl trezi, iar Louis se ridică, proptindu-se într-un cot, și o privi.

— Unde pleci? o întrebă cu glasul îngroșat de somn. Vino înapoi în pat.

Dădu pătura la o parte, ca și cum ar fi invitat-o.

Eve se întoarse cu spatele.

— Nu pot, Louis. Întârzii la lucru.

— Chiar trebuie să pleci la lucru?

— Audrey are o scuză bună pentru a-și lua câteva zile libere, dar eu nu am. Îmi pare rău.

Arcurile scârțâiră când Louis coborî din pat. Eve își isprăvi pregătirile evitându-i ochii albaștri, îndepărtându-se câte puțin de el. Louis nu era al ei. Nu va fi niciodată. Trebuia să-l părăsească. Și trebuia s-o facă cât mai repede.

— Nu vreau să pleci, Eve. Te iubesc. Încă de când ne-am întâlnit am încercat să găsec un mod de-a fi împreună, și...

— Nu, spuse ea ridicându-și ambele mâini pentru a-l ține la distanță. Nu putem face nimic. Ești un bărbat de onoare. Nu-ți poți abandona soția și fiica.

Își legă șireturile pantofilor și se strecură în jacheta militară. Își găsi poșeta. Dacă mai stătea mult, avea să cedeze.

— Am făcut o greșeală când m-am căsătorit cu Jean. N-o iubesc așa cum te iubesc pe tine. Jean a fost...

— Jean este soția ta. Între noi nu mai e nimic. Nu mai trebuie să fie nimic. Trebuie să te întorci acasă la ea și la Karen.

Eve se strădui să-și oprească lacrimile, ducând cea mai grea bătălie a vieții ei.

— Dar te iubesc și tu mă iubești...

— Asta nu contează! Nu ne mai putem vedea. Ceea ce simțim unul pentru celălalt, ceea ce am avut... eu și tu suntem două victime de război.

— Eve, așteaptă!

— Încuie ușa după tine când pleci.

23

Londra, noiembrie 1945

Războiul se încheiase cu trei luni în urmă. Audrey crezuse că nu va mai fi nevoită niciodată să stea într-un adăpost antiaerian. Însă iat-o aici, ghemuită într-o criptă umedă, îmbrăcată doar cu pijamale pe sub haină. Își petrecu brațele în jurul trupului și-și ridică genunchii la piept, ca să se protejeze de frig. Încă mai tremura după ce fusese trezită brusc din somn de vestea că peste drum de apartamentul ei, în dărâmături, se descoperise o bombă neexplodată. Mirosul de umezeală și mucegai îi stârni un val de greață. Spera să nu i se facă rău. În fiecare zi a acestei săptămâni luptase cu stările de rău, până când trebui să recunoască, în cele din urmă, care era motivul lor. Trebuia să-i dea vestea Evei. Audrey se trase mai aproape, aplecându-se spre ea.

— Eve, ascultă. Trebuie să-ți spun un secret.

Eve o privi de parcă se străduia să nu zâmbească.

— Să-mi fac cruce și să jur pe viața mea? întrebă ea.

Audrey trase aer în piept.

— Cred că sunt însărcinată.

Preț de o clipă, Eve păru uluită. Apoi o cuprinse cu brațele într-o îmbrățișare scurtă.

— Felicitări.

— Nu i-am scris încă lui Robert. Mă tem s-o fac. A fost ceva neplanificat. Am avut grijă...

— Oricum ar fi, se va bucura, spuse Eve, strângând mâna lui Audrey. Mai ales dacă e băiat. Oare nu orice bărbat își dorește un fiu?

Acum, că-i împărtășise vestea celei mai bune prietene, pruncul îi părea real. Gândurile îi alergară înainte.

— În dimineața asta, cu bomba asta – mi-am dat seama cât de mult îmi doresc să mă aflu în siguranță de acum înainte. Ne-am riscat viețile de atâtea ori în timpul războiului, fără a conta pare-se, din moment ce nimeni nu știa ce va aduce ziua de mâine, dacă vom trăi sau vom muri, sau dacă naziștii vor trece Canalul și ne vor omorî. Dar războiul s-a sfârșit și Robert este în siguranță, iar eu vreau să fiu la fel, la rândul meu, până când va sosi clipa când voi pleca la el, în America. Vreau ca pruncul nostru să fie în siguranță.

— Ce vrei să spui?

— Plec din Londra. Mă duc acasă, la Wellingford Hall.

Eve ezită o clipă înainte de a răspunde.

— Și cu lucrul ce vei face? Dar cu apartamentul nostru?

— O să-mi dau demisia. Chiar astăzi.

Slujba nu i se mai părea acum atât de importantă. Nu mai conduceau ambulanțe, ci doar mutau dintr-un loc într-altul documente oficiale, procesând actele de lăsare la vatră ale soldaților întorși din război. În plus, probabil că bărbații își vor vrea înapoi locurile de muncă din birouri.

— Iar ție nu cred că-ți va fi greu să găsești o altă colegă de apartament, adăugă ea. Îmi vei lipsi, Eve, spuse Audrey.

— Și tu mie.

Eve privi fix la zidul de piatră din fața ei, de parcă ar fi fost o prizonieră într-o celulă.

Mai târziu în acea după-masă, în timp ce se întorceau acasă cu metroul așezate una lângă cealaltă în vagonul ce se balansa, Eve se întoarse spre Audrey.

— Credeam că Robert a spus că e nevoie de câteva luni până când toate actele voastre vor fi în regulă.

— Așa a spus. Prioritatea guvernului este să-i aducă pe soldați acasă, de oriunde s-ar afla. S-ar putea să dureze chiar și un an până când vor trimite după miresele de război.

— Atunci de ce atâta grabă? De ce să renunți la slujbă și să părăsești Londra? Ce vei face la Wellingford în tot acest timp de așteptare?

— Americanii au lăsat conacul vraiste, știi asta. Trebuie să despachetez toate lucrurile ce au fost depozitate și să dau jos draperiile de camuflaj. Cum tata încă e plecat atât de mult, va avea nevoie de ajutor ca să aducă Wellingford la gloria sa de odinioară. Cei câțiva servitori care au rămas au nevoie de supraveghere și îndrumare.

— După ce pleci în America, tatăl tău va locui acolo singur?

— Nu știu... Poate... Wellingford păstrează atât de multe amintiri frumoase cu Alfie.

Trenul încetini, apropiindu-se de stație. Ușile se deschisera cu un hure și oamenii se grăbiră să iasă. Alții se îngrămădiră înăuntru. Ușile se închiseră și trenul porni din nou.

— Eu și tata n-am fost niciodată apropiați. Însă acum am rămas doar noi. Și mi-ar plăcea să cred... ei bine, nădăjduiesc să putem fi o mângâiere unul pentru celălalt în aceste ultime luni de dinaintea plecării mele. Poate că dacă voi da o mână de ajutor la restaurarea conacului și-l voi putea transforma într-un cămin... dacă vede cât de mult înseamnă asta pentru amândoi...

Tăcu, neștiind ce spera, de fapt. La afecțiune, poate? Era corect să încerce a zidi o relație cu el pentru ca mai apoi să plece în America? Audrey nu știuse ce înseamnă iubirea înainte de a-l întâlni pe Robert, și se întrebă dacă tatăl ei iubise vreodată. În afară de faptul că se mândrea cu Alfie, nu-și amintea să-l fi văzut arătându-și afecțiunea față de cineva.

Coborâră la stația lor și urcară la suprafață pe scara rulantă. Oamenii împânzeau trotuarele, toți grăbindu-se acasă de la muncă. Eve nu mai spusese nimic până când ajunseră la apartament.

— Ar fi trebuit să ne oprim la magazin, spusese ea după ce deschise ușa cămării. N-avem nimic de mâncare.

— În ultima vreme nu mi-a fost prea foame, spuse Audrey, punându-și mâna pe abdomen.

— Când trebuie să naști?

— În iunie, cred.

Eve se mulțumi să încuviințeze din cap. Părea preocupată. Și tristă. Audrey se așeză la mica lor masă și o privi scotocind printre conservele de supă și piersici, dorindu-și să știe ce să spună, cum s-o ajute.

— Nu vorbești niciodată despre ce vei face după ce părăsești ATS, Eve.

— Asta pentru că n-am niciun plan. Spre deosebire de tine, nu am un soț, nici măcar un iubit. Apartamentul ăsta e singurul meu cămin. Și nu vreau să par obositoare, dar nu am nici familie. Poate că relația ta cu tatăl tău e una distantă, dar cel puțin tu ai un tată.

— Ascultă, Eve...

— Orice ai vrea să spui, oprește-te. Ultimul lucru de care am nevoie este mila ta. O să văd eu ce-o să fac.

Puse conservele pe teighea și-și luă haina din cârligul de lângă ușă, punându-și-o în spate.

— Unde pleci?

— În parc. Gândesc mai bine când am copaci în preajmă.

— Să vin cu tine?

— Nu, te rog. E vremea să ne obișnuim să trăim separat. Nu peste multă vreme vom fi despărțite de un ocean.

Încuietoearea se închise cu un clinchet în urma ei.

Audrey se gândi cu îngrijorare că făcuse o greșeală alegând atât de brusc să se întoarcă la Wellingford. Mintea îi fusese ocupată cu gânduri cu privire la Robert și pruncul lor, și nu-i trecuse prin cap că Eve va rămâne singură. Însă Eve își făcea atât de repede prieteni. Întotdeauna se întâmplase așa. Zeci de fete din ATS ar fi fost încântate să împartă cu ea acest micuț apartament mobilat. În plus, era prea târziu... Audrey își înaintase demisia. Privi în jurul încăperii hotărând ce să împacheteze, deja cuprinsă de dor după Wellingford Hall.



Mijlocul i se îngroșase, iar pantalonii o strâneau. Era sfârșitul lunii ianuarie când Eve află că slujba avea să i se încheie. De la întâi februarie nu mai era angajată. Șeful îi promisese că-i va da referințe excelente, însă ce șansă avea oare să fie angajată, odată ce pântecul umflat îi va da de gol taina? Însă îi simțise primele semne de viață și nu-și regreta hotărârea de a păstra pruncul.

Pretutindeni în jurul ei londonezii își relatau viețile, refăcându-le din ruinele războiului, căsătorindu-se cu persoanele iubite, începând noi slujbe, reparându-și casele distruse. Și ea trebuia să facă la fel, chiar dacă se simțea secătuită, lipsită de oricine și orice i-ar fi putut oferi o temelie pe care să clădească ceva. Încercase zilnic să-și facă un plan în timp ce călătorea cu metroul înspre și dinspre locul de muncă, însă fără succes. Se plimbase la nesfârșit prin parcul St. James și prin cel învecinat, Green Park – oile dispăruseră acum, că războiul se încheiase – încercând să decidă ce să facă. În cele din urmă, singura persoană la care putea apela pentru ajutor era Audrey. Asta însemna că trebuia să se întoarcă la Wellingford Hall. Avea să meargă acolo și să cerșească o slujbă, nu de dragul ei, ci al copilului ei. Pruncul acesta era singura ei familie, singura legătură cu oamenii pe care-i iubea – cu mama și cu bunica Maud. Și cu Louis. Eve își eliberă biroul în ultima zi de lucru, împachetă tot ce avea – și nu avea multe – și luă trenul spre Wellingford.

Peisajele odinioară atât de familiare îi păreau străine acum, când se îndreptă pe jos spre conac, cărându-și bagajele. Terenurile arabile fuseseră abandonate și presărate cu buruieni, drumul era presărat cu hârtoape și adâncituri lăsate de roțile vehiculelor militare, victime de război, ca și ea. Ca și copilul ei. Eve străbătuse acest drum împreună cu mama, ca să-și înceapă munca la spălătorie. Pășise pe același drum când plecase ca să devină dactilografă și, mai apoi, șofer în ATS. Niciodată nu-și imaginase că se va întoarce ca servitoare. Însă avea s-o facă de bunăvoie, dacă Audrey îi va îngădui să rămână.

Se opri în interiorul porților deschise, și-și așează valizele la pământ ca să-și tragă sufletul. Privi la impunătoarea fațadă de piatră cu ferestre cu șprosuri. Acestea o priviră, la rândul lor, cu

o răceală tăcută, lipsită de afecțiune. Wellingford Hall i-l readuse în amintire pe Alfie. Aici își luase rămas-bun de la el – și de la nesăbuitul ei vis de a deveni soția lui și stăpâna de la Wellingford Hall. Însă îi aminti și de Louis.

Eve oftă și-și ridică valizele. Mama muncise din greu pentru a se asigura că Eve va avea o viață mai bună, departe de Wellingford. Eve înțelegea acum de ce rămăsese mama aici, de ce sacrificase totul pentru copilul iubit. Eve avea să facă la fel.

Ocoli clădirea spre intrarea servitorilor, spre locul de unde plecase.



Audrey ședea la biroul din micul salon, încercând să descrie pentru Robert blânda mângâiere a mișcărilor pe care pruncule le făcea în pântecul ei. *Ca penele aripilor unor îngeri*, scrise ea. Își dorise să-i poată spune asta în față, însă hârțogăraia birocratică ce avea să-i îngăduie ei și altor mii de mirese de război să vină în America înainta într-un ritm frustrant.

Unele dintre „sfioasele neveste” din rândul cărora făcea și ea parte, protestaseră în fața Ambasadei Statelor Unite din Grosvenor Square, altele în fața hotelului unde fusese cazată Eleanor Roosevelt, soția fostului președinte. Lui Audrey îi lipsea teribil Robert, uneori durerea singurătății devenind aproape de nesuportat. Scrisorile lui erau singurele pete luminoase în lungile ei zile de așteptare.

Auzi o bătaie la ușă și, întorcându-se, îl văzu pe Robbins în cadrul ei, purtând pe chip o urmă de zâmbet.

— Este aici cineva care vrea să te vadă, domnișoară Audrey.

Se dădu la o parte și din spatele lui apără Eve, îmbrăcată în ponosita ei haină de lână, înghețată de frig și istovită. Audrey se repezi la ea ca s-o îmbrățișeze.

— Eve! Ce surpriză! O, mă bucur atât de mult să te văd!

Și era bine – ba chiar minunat. Eve îi lipsise mai mult decât își imaginase că se va întâmpla vreodată.

— Robbins, te rog, ia haina Evei. Și vrei să ne aduci un ceai, te rog?

— Da, domnișoară Audrey.

— Vino și așează-te, Eve. Spune-mi ce te aduce aici într-o zi atât de friguroasă.

Eve nu răspunse. În schimb, își puse mâna pe abdomen. Pe o proeminență de aceeași mărime și formă ca cea a lui Audrey. Aceasta se dădu înapoi câțiva pași și se așeză pe scaunul din fața biroului, uluită.

— Eve! Un copil?

— Da. Un copil.

— Dar cine...? Cum...?

— Contează?

— Cum ai putut face un asemenea lucru?

Cuvintele îi scăpaseră pe gură înainte de a le putea opri. Ea și Eve auziseră atâtea istorisiri în timpul războiului despre fete care dăduseră de necaz. Ascultaseră atât de multe avertismente disperate referitoare la consecințele pe care le atrăgea după sine o sarcină în afara căsătoriei, încât socotise că Eve este prea înțeleaptă, prea sigură pe sine și ambițioasă ca să sfârșească în starea asta. Pe lângă asta, Audrey fusese alături de ea pe tot parcursul războiului. Nu avusese niciun iubit în afară de Alfie. Copilul nu putea fi al lui.

— Am nevoie de ajutorul tău, Audrey, nu de condamnarea ta.

— Îmi pare rău... Numai că m-a șocat treaba asta! Nu mi-am imaginat niciodată că vei face un asemenea lucru!

— Pentru că tu nu l-ai fi făcut? Oh, așa este – tu întotdeauna respecti regulile. Și nu faci niciodată greșeli, corect?

— Eve... Îmi pare rău...

— Am venit să te rog să-mi dai o slujbă aici, la Wellingsford Hall. Nu există multe opțiuni pentru femeile în situația mea. Vrei să mă angajezi, sau ar trebui să-mi caut de lucru în altă parte?

Reacția lui Audrey o îndurerase. Aceasta nu putea decât să-și imagineze cât își călcase Eve pe mândrie ca să poată veni aici.

— Îmi pare rău, spuse din nou. Te rog, iartă-mi ieșirile nesăbuite. Sigur că poți rămâne, Eve. Te rog, ia loc.

Robbins se întoarse câteva minute mai târziu aducând tava cu ceai. Tensiunea din încăpere se mai risipi în timp ce aranjă masa

şi le umplu ceştile. Eve părea a fi la fel de stânjenită ca atunci când Audrey o invitase pentru prima oară să servească ceaiul împreună, în sala de clasă. Eve nu întinse mâna după ceaşcă sau după fursecuri.

— Spune-mi ce altceva pot face ca să te ajut, spuse Audrey după ce Robbins ieşi din încăpere. Ce vei face după ce se va naşte copilul?

— Încă nu ştiu.

— Pot vorbi cu vicarul ca să se ocupe de adopţie. Ar fi cea mai bună soluţie, pentru tine şi pentru copil.

— Mai am câteva luni ca să iau o hotărâre. Deocamdată aş fi recunoscătoare pentru o slujbă şi un loc unde să stau. Sunt dispusă să fac curăţenie, să spăl rufe şi, desigur, să gătesc. Am fost ajutorul lui Tildy înainte de război, îţi aminteşti? Şi dacă ai nevoie de cineva la spălat vase...

— Sigur că poţi rămâne. O să vedem ce se găseşte de lucru. Şi avem suficiente încăperi. Acum, că americanii au plecat, le-am pus în ordine. O s-o rog pe doamna Smith să pregătească una pentru tine.

— Aş prefera vechea mea cameră de la etajul al treilea. Sinceră să fiu, aşa m-aş simţi oarecum acasă. Şi-mi pot face singură patul.

— Desigur, ştiu că poţi. M-am gândit doar că... ei bine, eşti prietena mea şi aş prefera să mă gândesc la tine ca la musafira mea decât...

— Trebuie să muncesc, Audrey. Măcar ca să-mi plătesc caza-re şi masa. Şi trebuie să economisesc bani pentru viitor.

Îşi puse din nou mâna pe abdomen.

Audrey oftă şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Îţi aminteşti cum în cele mai cumplite momente ale războiului, nu reuşeam să ne imaginăm viitorul? Aveam impresia că războiul n-avea să se sfârşească niciodată.

— Iar acesta nu este viitorul pe care ni l-am imaginat, nu-i aşa? Tu, plecând să locuieşti în America, iar eu crescând un copil fără tată.

— Nu, nu este.

Audrey își ridică ceașca și sorbi din ceai. Când o puse jos din nou, o lovi de farfurie. Și-ar fi dorit să întrebe cine era tatăl, însă Eve avea să-i spună când era pregătită.

— Deci, când pleci în America? întrebă Eve, risipind tăcerea stânjenitoare.

— Nu știu. Am sperat că pruncul se va naște acolo, dar dacă actele nu vor fi gata la timp, va fi greu să călătoresc în starea mea. Sunt atât de multe mirese de război, peste șaiszeci de mii se spune, doar în Marea Britanie.

— Soldații americani au fost ocupați cât timp au stat aici, spuse Eve rânjind.

Audrey nu văzu nicio urmă de umor în comentariul ei.

— Am fost încurajată când primul vapor cu mirese britanice a ancorat în New York, la începutul lunii. Peste 450 de femei și cam o sută și ceva de copii. Sper să vină și rândul meu, curând.

— Să începi o viață nouă.

Audrey privi rochia ponosită pe care o purta Eve și fu dureros de conștientă de faptul că pentru Eve nu va exista un nou început. O înfricoșa să nască atât de departe de soțul ei și nu-și putea imagina cât de greu este să nu ai soț. Sigur, Eve avea să-și dea copilul spre adopție. Audrey își dresе glasul și căută să spună ceva.

— Robert a fost surprins să audă că vom avea un copil atât de curând, dar este fericit. Mi-a trimis câteva broșuri cu planurile casei pe care o va construi pentru noi, dar încă nu mi-o pot imagina. Vrei să le vezi? Le am aici.

Îi întinse broșurile lucicase pe care era desenat proiectul casei, la exterior și interior. Ilustrația prezenta o fericită familie americană care locuia în casa cu două dormitoare: un tată zâmbitor, o mamă cu șorț în față, doi copii adorabili și un câine ce rânjea. Audrey nu reuși să descifreze expresia de pe chipul Evei cât timp le studie.

— Nu se prea aseamănă cu Wellingford Hall, nu-i așa? spuse ea în cele din urmă. Unde vor dormi servitorii voștri?

Obrajii lui Audrey se înfierbântară. Înainte de a avea ocazia să răspundă, Robbins intră și-i umplu din nou ceașca. Eve n-o atinsese pe a sa.

— Doriți altceva, domnișoară Audrey? Întrebă el.

— Nu, mulțumesc.

Așteptă până când Robbins ieși din încăpere, apoi oftă.

— Mă cunoști mai bine ca oricine, Eve, așa că știi cât de înspăimântătoare sunt toate aceste schimbări pentru mine. Niciodată nu mi-a plăcut schimbarea, iar acum vor fi atât de multe – plecarea de acasă, începutul unei vieți atât de diferite.

— Cel puțin nu vei face toate astea singură.

— Da, e adevărat. N-aș putea face față la nimic dacă nu l-aș iubi pe Robert atât de mult. Însă sunt îngrijorată de faptul că părinții lui nu mă vor accepta. Ei au vrut ca el să se căsătorească cu Linda. Părinții lor sunt prieteni de o viață.

— Ești nepoata unui conte. Tatăl tău este mai bogat decât regele George. Nu e ca și cum ar aduce acasă o servitoare ca mine.

— Robert spune că acolo nu este un sistem de clase ca al nostru. Nu există aristocrație.

— Să nu crezi asta. Se va găsi întotdeauna cineva care să vrea să se afle în vârf – și asta înseamnă că altcineva va fi jos.

— Îmi va lipsi Wellingford Hall. Și tu îmi vei lipsi, Eve. Am jurat că vom fi mereu împreună, ții minte? Ca surorile.

— Ar fi fost posibil, spuse Eve încet, dacă Alfie ar fi supraviețuit. Împături planurile casei și i le întinse lui Audrey.

— Se pare că noua ta casă nu va fi la fel de luxoasă ca cea cu care ești obișnuită.

— Robert spune că vom trăi o viață obișnuită în America. Va trebui să învăț să gătesc și să administrez o casă.

— Credeam că familia lui Robert este bogată.

— Este. Dar noi vrem să locuim separat, departe de așteptările lor. Tu știi că nu mă pricep la gătit. Poate că m-ai putea învăța.

— Presupun că în felul ăsta ne putem ocupa timpul cât așteptăm.

Eve reuși să zâmbească în timp ce-și bătu ușurel mijlocul.

— Și nu știu nimic despre creșterea unui copil. Tu știi?

— Nu prea multe. Dar dacă am putut învăța cum să schimbăm cauciucuri la un camion, ar trebui să reușim și să schimbăm scutece.

Pentru prima oară de când sosise, Eve zâmbi.

— Nu te-ai atins de ceai și de fursecuri, spuse Audrey, arătând spre tavă. Nu ți-e foame?

— Sunt lihnită. N-am mâncat de azi-dimineață.

— Atunci dă-mi voie să-l chem pe Robbins. O voi ruga pe Tildy să-ți pregătească o masă cum se cuvine.

— Am o idee mai bună, spuse Eve, străduindu-se să se ridice. Vino cu mine la bucătărie și îți voi da prima lecție de gătit.

— Nu e nevoie să începem imediat. Numai ce-ai ajuns.

— Am venit aici ca să muncesc, nu să servesc ceaiul cu tine. Acum, am sau nu o slujbă?

— Desigur că ai, dar...

— Vapoarele cu mirese se pregătesc de plecare, Audrey. Ai face bine să înveți să gătești pentru soțul tău și să ai grijă de casa pe care o construiește. N-ai timp de pierdut.



Într-una dintre călduroasele seri de iunie, moașa se sui pe bicicletă și porni spre Wellingford Hall ca să moșească pruncul Evei. Audrey o implorase pe Eve să se mute într-o încăpere mai confortabilă, însă ea insistase să nască în simpla cameră a servitorilor de la etajul al treilea. O rugă pe Audrey să rămână cu ea pe tot parcursul nașterii.

— O să-ți arăt cum să procedezi, îi spuse cu un zâmbet, așa cum ți-am arătat cum să conduci o mașină și cum să pregătești un meniu cu pui pentru soțul tău.

— M-ai învățat mult mai mult decât atât, spuse Audrey ținând-o de mână între contracții. M-ai învățat cum să fiu curajoasă.

— Și nu uita că te-am convins să-i spui lui Robert că îl iubești.

— O, n-o să uit asta niciodată! Doar că mi-aș dori...

Dădu să spună că își dorea s-o poată ajuta să găsească un bărbat pe care să-l iubească, însă geamătul Evei o întrerupse, durerea încolțind-o din nou. Eve încă nu-i spusese cine este tatăl copilului. N-avea să conteze odată ce Eve își va da copilul spre adopție, însă nici cu privire la acest lucru nu se hotărâse.

— După ce o să vezi asta, o să te răzgândești și o să mergi la spital, ca să te anestezieze cu eter, spuse Eve când durerea se mai domoli.

— Dacă tu poți, pot și eu.

Însă Audrey nu-și putea nega frica.

Câteva ceasuri lungi mai târziu, Eve dădu naștere unui băiețel. Bucuria pe care o simți când își ținu fiul în brațe șterse toate urmele durerii de pe chipul ei.

— O să-i dau numele Harry, după tatăl meu, spuse ea, sărutându-i pumnul încleștat.

După ce încăperea fu pusă în ordine și moașa se întoarse acasă, Audrey trase un scaun lângă patul îngust al Evei.

— Vrei să-l iau eu, ca să poți dormi? întrebă ea.

— Sunt prea entuziasmată ca să pot dormi. Uită-te la el, Audrey. Nu-i așa că e perfect?

Chipul zbârcit și roșu o făcu pe Audrey să zâmbească. O urmări pe Eve cum mângâie părul roșcovan al copilului și realiză cu uimire cine era tatăl lui Harry. În tot timpul acelor minunate ceasuri pe care ea le petrecuse cu Robert, Eve fusese cu Louis. Audrey nu bănuise absolut nimic.

— Louis Dubois este tatăl lui Harry? întrebă Audrey.

Încercase să nu-și dea pe față uimirea și dezaprobarea, însă judecând după răspunsul furios al Evei, se pare că nu reușise.

— Da, Audrey. Desigur că Louis este tatăl lui.

— Dar... dar Louis este căsătorit. Are un copil!

— Ei bine, surpriză! Niciunul dintre aceste lucruri nu l-au oprit din a deveni tatăl încă unui copil.

— Oh, Eve. Cred că-ți dai seama că în circumstanțele astea, cel mai bun lucru este să-ți dai copilul spre adopție.

Eve îl strânse și mai aproape la piept, ca și cum Audrey ar fi vrut să i-l smulgă.

— Nu pot renunța la el.

— Cum vei trăi? Va crește în dizgrație.

— Sunt mulți copii fără tați după război. Micul Harry nu va fi singur. Poate că tatăl lui a pierit în luptă.

— Dar... ce vei scrie pe certificatul de naștere?

— O să inventez un nume.

Audrey pufăi frustrată. Trebuia să-și împiedice prietena să facă o greșeală teribilă, una ce avea să ruineze atât viața ei, cât și a fiului ei.

— E o hotărâre foarte proastă, Eve. Vei fi silită să-ți minți fiul pentru tot restul vieții lui. N-ar fi mai bine să crească într-un cămin cu doi părinți?

— Un cămin ca al tău, Audrey?

Cuvintele o ustură și aduseră lacrimi în ochii lui Audrey.

— Te rog, ia-ți puțin timp ca să te rogi pentru asta.

Răspunsul Evei veni rapid și cu furie.

— Cum crezi că-mi va răspunde Dumnezeu la rugăciunea asta, când n-a răspuns la niciuna dintre celelalte? L-am rugat să o protejeze pe mama, și totuși a murit. Într-un mod cumplit. L-am rugat să-l păzească pe Alfie – la fel ai făcut și tu – și totuși Alfie a murit. La fel, o moarte cumplită. Copilul acesta este singura familie pe care o am. Tu ai putea renunța la propriul copil dacă ai fi în locul meu?

— Nu știu ce să spun. Eu nu sunt în locul tău. Dar îngăduie-mi să te întreb... ce te-ar sfătui mama ta să faci dacă ar fi aici? Sau bunica ta?

— Nu cred că vreuna dintre ele m-ar judeca. Ele au sacrificat totul pentru mine. N-am avut tată, dar am știut întotdeauna cât de mult m-a iubit familia mea. Și sunt hotărâtă să-l cresc pe Harry în așa fel încât să simtă același lucru, chiar dacă voi fi nevoită să lucrez la spălătorie.

— Însă dacă restul societății nu-l acceptă...

— Tu ai urmat toate regulile, Audrey, toată viața. Societatea poate că te-a acceptat, însă te-ai simțit iubită?

Audrey se ridică și părăsi încăperea. Se duse în dormitorul ei, posomorâtă, și descoperi că încă o invidia pe Eve Dawson – așa cum o făcuse toată viața. Invidia curajul Evei, siguranța ei, și mai mult decât orice, moștenirea de dragoste ce avea s-o ajute să devină o mamă iubitoare. Audrey ar fi putut învăța și asta de la Eve, dacă n-ar fi trebuit să plece în America.

Durerile nașterii începură câteva ceasuri mai târziu. Când sosi moașa, Eve își așază pruncul într-un coș de rufe și-l duse la catul de jos, ca să poată sta lângă Audrey.

— Îmi pare rău că ți-am vorbit aspru, șopti Eve în timp ce-i ținu mâna.

— Și mie îmi pare rău pentru ce am spus.

Fiul lui Audrey se născu a doua zi, după ceasuri lungi de durere cum nu mai cunoscuse vreodată. Își aminti întrebarea Evei în timp ce-l ținea pe micul Bobby în brațe și știu că răspunsul era *nu*. N-ar fi putut renunța niciodată la fiul ei, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

De îndată ce se simți în stare, Audrey căută să-i telefoneze lui Robert, în Statele Unite, ca să-i dea vestea cea mare.

— E băiat, Robert! Un băiețel frumos și sănătos!

— Îmi vine să plâng de bucurie, răspunse el.

Era să-i audă glasul printre pocnetele legăturii telefonice.

— Și tu te simți bine, scumpa mea Audrey? Îmi doresc să fi fost acolo, cu tine.

— Da, sunt bine. Fiul nostru seamănă atât de mult cu tine, încât am impresia că am o părtică din tine aici, cu mine. Are părul negru, ca al tău.

— Sperasem să aibă părul tău. Are o culoare atât de frumoasă.

— Te iubesc, Robert. Mă rog să putem fi curând împreună, toți trei.

— Și eu mă rog pentru același lucru. Te iubesc, scumpă Audrey.

Erau cele mai frumoase cuvinte pe care Audrey le auzise vreodată.

24

Wellington Hall, septembrie 1946

Devenise un obicei – unul pe care Audrey îl prețuia enorm de mult – ca în fiecare dimineață să petreacă câteva minute în camera de zi împreună cu Eve și cu cei doi fii ai lor, în timp ce Eve lua o pauză de la muncă. Copiii, acum în vârstă de trei luni, creșteau repede și erau la fel de diferiți ca înfățișare și temperament, precum erau ea și Eve. Fiul lui Audrey, Bobby, avea părul și ochii negri ca ai lui Robert, și o fire solemnă, sensibilă. Fiul Evei, Harry, avea părul arămiu și ochii albaștri și era la fel de vesel ca mama sa. Evei îi venea foarte natural rolul de mamă, așa că o învăța pe Audrey cum să fie o mamă bună pentru acest micuț pe care-l iubea cu atâta înflăcărare. Râdeau la unison încercând să smulgă un zâmbet micului Bobby, când Robbins aduse corespondența primită în acea dimineață. Inima lui Audrey bătu mai repede când zări un plic gros din partea guvernului Statelor Unite.

— Vai de mine! În sfârșit au ajuns.

— Sunt documentele de imigrare? întrebă Eve, aplecându-se mai aproape ca să vadă.

— Așa se pare. Bănuiesc că așteptarea a ajuns la capăt.

Audrey îl așează pe Bobby în coșuleț și duse plicul la pupitrul de lucru pentru a-l deschide. Eve o urmă cu micul Harry

în brațe. Audrey deschise plicul cu ajutorul unui cuțitaș, simțind cum bucuria i se transformă în frică și din nou în bucurie – ca o mașină scăpată de sub control. Bucurie că, în sfârșit, ea și Robert vor fi din nou împreună. Teamă la gândul că avea să-și lase în urmă casa și să înceapă o viață nouă printre străini, într-o țară străină. Scoase scrisoarea și își văzu numele, *Doamna Robert Barrett*, și pe cel al fiului ei, *Robert Clarkson Barrett*. Citi primul paragraf, apoi își ridică privirea spre Eve.

— Am primit aprobarea.

— Scrie când pleci sau unde ar trebui să mergi?

Audrey parcurse scrisoarea cu privirea.

— Trebuie să mă prezint la fosta tabără militară din Tidworth, în două săptămâni... Acolo se vor face examenele medicale necesare... E posibil să rămânem în Tidworth și până la trei săptămâni... Nu se menționează nicio dată a plecării.

— Ar fi bine să începi să-ți împachetezi lucrurile.

Audrey își simți mâinile fără vlagă.

— Mă tem, Eve.

— Ai trecut cu bine de instrucțiile de la baza militară. Ai cârmuit un vas prin ape tulburi într-o zonă de război, în beznă totală. Și ai supraviețuit unui atac cu V-1! Poți face asta, Audrey. Și nu uita – Robert este premiul ce te așteaptă la finalul călătoriei.

— Îmi doresc să putem face asta împreună.

— Te vei descurca bine fără mine. Acum ai o familie. Nu doar Robert și copilul, ci și părinții și toți prietenii lui. Te invidiez.

Audrey vârî scrisoarea înapoi în plic.

— Ai dreptate. E o prostie din partea mea să dau dovadă de lașitate. Numai că niciodată nu m-am ridicat la nivelul așteptărilor oamenilor, indiferent cât de mult m-am străduit. Și nu vreau să-l dezamăgesc pe Robert.

— El este singura persoană pentru care nu trebuie să-ți faci griji, și este nebun după tine. Așteaptă până va gusta din bucatele pregătite de tine și va vedea ce mamă minunată ești pentru fiul lui.

— Că veni vorba despre fiul nostru...

Lui Bobby nu-i făcuse plăcere să fie abandonat în coșulețul de răchită și începuse să scâncească. Audrey îl ridică și-l propti de umărul ei, savurându-i căldura dulce și mirosul de lapte.

— Sper ca drumul să nu fie prea obositor pentru el. E atât de mic.

— Bebelușii sunt destul de adaptabili la vârsta asta. Tot ce are nevoie este lapte, un pătuț și scutece curate.

Audrey îl duse cu ea la fotoliul din fața focului și se întoarse din nou spre Eve.

— Îmi doresc să fi putut crește împreună ca prieteni, așa cum am fost noi. Așa cum au fost tații lor.

Eve își feri privirea când Audrey aminti de tatăl lui Harry. Lui Audrey îi păru imediat rău. Se grăbi să schimbe subiectul.

— Ce vei face după plecarea noastră? Desigur, poți rămâne ca să lucrezi aici împreună cu Robbins și doamna Smith, însă pe viitor? Ești mult prea capabilă pentru a rămâne o servitoare pentru tot restul vieții.

— Nu sunt sigură. Găsesc eu ceva.

Tonul îi era sec.

— Îmi doresc să te pot ajuta...

— Deja ai făcut-o.

Eve se ridică.

— Se face târziu. Am de lucru.

— Eve, ascultă...

— Și trebuie să vedem cum reușim să împachetăm în cutii și valize toate hainele tale.

Plecă înainte ca Audrey să se gândească la un răspuns.

În acea după-masă, mai târziu, trebăluiau cot la cot în dormitorul lui Audrey. Patul era acoperit cu haine, sertarele biroului și ușile dulapului erau larg deschise, când Robbins bătu la ușă.

— O telegramă pentru dumneata, domnișoară Audrey.

— Mulțumesc, Robbins. Îți trebuie ceva mărunțiș pentru curier?

— Deja i-am plătit.

— Mulțumesc.

Audrey rupse plicul, întrebându-se dacă conținea alte detalii despre documentele de imigrare.

— Să sperăm că n-au făcut vreo încurcătură, spuse ea în timp ce scoase mesajul din plic.

— Poate că vor să te prezinți mai devreme la Tidworth. E bine că am început să împachetăm.

Telegrama era din Statele Unite. Scria:

S-A ÎNTÂMPLAT O TRAGEDIE STOP ROBERT A MURIT
ÎNTR-UN ACCIDENT DE MAȘINĂ SEARA TRECUTĂ
STOP VOM TELEFONA MAI TÂRZIU STOP ROBERT O
BARRETT SR

Audrey privi cuvintele nevenindu-i să creadă. Le citi a doua oară, de parcă ar fi fost scrise într-o limbă pe care n-o învățase.
„A avut loc o tragedie...”

— Nu... Nu... Nu poate fi adevărat!

Încăperea începu să se învârtă.

Eve o apucă înainte de a se prăbuși și o conduse spre pat.

— Audrey, ce s-a întâmplat?

Audrey îi întinse telegrama.

— O, Audrey... nu! gemu Eve.

Un hohot de plâns i se opri în gâtleej, aproape sufocând-o. Audrey se luptă să vorbească.

— Nu poate fi adevărat... Trebuie să-i telefonez... El îmi va spune... va spune că a fost o încurcătură!

Încercă să se ridice, însă dușumeaua se legăna precum puntea unei corăbii. Își dori să se afle cu adevărat pe o corabie, iar apele oceanului s-o înghită.

— Trebuie să-i telefonez.

— Liniștește-te, Audrey. Nu încerca să te ridici. Dau eu fuga jos și o să rog centralista să facă legătura telefonică. Mă întorc imediat.

Audrey o auzi strigând după Robbins și doamna Smith, ca de undeva departe, de la capătul unui lung și gol tunel. Nu mișcă. Nu putea mișca. Nu putea simți nimic decât o durere isfâșietoare în locul unde ar fi trebuit să se afle inima. O, Doamne! Te rog, fă să nu fie adevărat! Te rog! Te rog... Se gândi la cuvintele

pline de amărăciune ale Evei, cum că Dumnezeu nu răspundea la rugăciuni.

Ce oră era în America? Robert o învățase să calculeze diferența de fus orar, ca să nu-și telefoneze prea devreme sau prea târziu. Audrey nu reuși să gândească. Nu-i păsa de oră. Tot ce-și dorea era să audă glasul lui Robert asigurând-o că era bine. Că fusese o încurcătură. *Te rog, Doamne...*

Eve intră în dormitor cu răsuflarea întretăiată.

— Centralista va suna după ce va face legătura.

Se așeză pe pat lângă Audrey și-i apucă mâinile tremurânde.

— Vrei să vorbesc eu cu părinții lui Robert?

— Nu... o să... o să vorbesc eu.

Însă cum putea vorbi când avea o gaură în piept? Frica aproape că o sufoca. *A fost o greșeală. Trebuie să fie.* O să meargă la telefon, care părea a se afla la o sută de kilometri distanță, și o să vorbească cu Robert.

— Dă-mi voie să te ajut, spuse Eve în timp ce Audrey se ridică pe picioarele-i tremurânde.

Coborâra în foaier, la telefon. Cu fiecare pas pe care-l făcea, Audrey simțea cum capul i se învâрте. Când ajunseră în josul scărilor, Eve îi puse o batistă în mână, ca să-și șteargă lacrimile pe care nici nu le simțise până atunci.

Când, în cele din urmă, telefonul sună, Audrey tresări speriată.

— Ești sigură că nu vrei să vorbesc eu cu ei? Întrebă Eve când ridică receptorul.

Audrey clătină din cap. Telegrama era o greșeală. Avea să audă glasul lui Robert în orice clipă acum. Își duse receptorul la ureche.

— Alo, sunt Audrey... aproape că spuse Clarkson.

— Da, alo. Sunt tatăl lui Robert... Îmi pare rău că nu am telefonat... Când ți-am trimis telegrama, poliția încă nu știa exact ce se întâmplase. Am așteptat să primim mai multe detalii, dar acum...

Glasul i se întrerupse și nu se mai auzi nimic câteva clipe.

— Alo? Mai sunteți acolo? Întrebă Audrey.

— Da... Mă poți auzi?

Glasul îi suna de parcă ar fi vorbit într-o cutie de tablă.

— Vă aud. Vorbiți mai tare, vă rog.

Înima îi bătea atât de tare încât se temu că o să-i explodeze.

— Încă nu ne-am revenit... Linda, fosta iubită a lui Robert, a venit la noi și l-a rugat pe Robert să meargă cu ea ca să rezolve o problemă. Ea era la volan și a... a... Martorii spun că mergea cu o viteză foarte mare. Poliția crede că a îndreptat mașina spre piciorul podului în mod intenționat, ca să piară împreună cu Robert.

Audrey icni. Receptorul îi căzu din mână și genunchii i se bătură unul de celălalt. Eve o apucă și o susținu în timp ce Robbins îi strecură băncuța sub șezut.

— A... a murit?... Chiar a murit?

Fiul lui Audrey începu să plângă în coșulețul de la etaj, de parcă și-ar fi jelit tatăl.

Eve apucă receptorul.

— Să închei eu conversația? șopti ea.

Audrey clătină din cap și întinse mâna după el. Avea impresia că fiecare suflare o strivea, de parcă s-ar fi aflat sub tone de dărâmături.

— Mă tem că este adevărat, spuse domnul Barrett. Îmi pare atât de rău... Facem pregătirile pentru înmormântare...

Glasul lui se frânse. Audrey așteptă, ascultând cum bărbatul se străduia să-și revină.

— Soția mea o să îți scrie... trebuie să plec.

Legătura se întrerupse. Robert era mort.

Mort.

Iar Audrey își dorea să fi murit cu el.

— A fost vina mea, bâigui ea în timp ce Robbins așeză receptorul în furcă. Eve se ghemui în fața ei.

— Cum e posibil ca moartea lui Robert la mii de kilometri să fie vina ta?

— Linda a fost cauza accidentului de mașină. Au murit amândoi...

— Nu...

— Dacă nu i-aş fi spus lui Robert că îl iubesc, dacă nu ne-am fi căsătorit, s-ar fi dus acasă după război şi s-ar fi căsătorit cu Linda. Încă ar fi în viaţă.

— Vrei să spui că i-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi căsătorit cu o femeie capabilă să-l ucidă?

— Nu ştiu ce spun. Dar Robert ar fi în viaţă!

— Însă tu n-ai avea un fiu. Fiul lui Robert.

Fiul ei. Plângea. Ceva se frânse în inima ei când auzi scâncelele lui. Durerea se revărsă în afară cu un urlet ce-i zgudui trupul cu forţa lui. Urlă întruna, incapabilă să se oprească. Dacă Eve n-ar fi ținut-o strâns, Audrey s-ar fi desfăcut în bucăţi.

Timpul stătu pe loc. Audrey n-avu idee cât timp urlă în felul acesta, cât timp trecu până când doctorul din sat sosi şi-i administră un sedativ.

Nu-şi aminti când urcase scările în camera ei, însă probabil că o făcuse, căci se trezi în patul ei, cu gâtul dureros şi ochii umflaţi arzând.

Eve şedea lângă ea. Şi ea plângea.

— Nu ştiu ce să spun, Audrey. Îmi pare atât de rău.

— Unde e Bobby? E bine?

— E jos, cu doamna Smith. Vrei să ți-l aduc?

— Nu... nu pot...

Lacrimile începură din nou să-i curgă. Îşi dorea să se poată întoarce în timp şi să se trezească în altă zi, o zi în care Robert să fie în viaţă, să-l poată striga şi să-i audă vocea. Să-l audă spunând: *Te iubesc*. Însă n-avea să mai audă niciodată acele cuvinte. Audrey închise ochii şi întunericul îi păru binevenit, rugându-se să nu mai fie nevoită să-i deschidă vreodată.

Nu ştiu câte zile de întuneric urmară. Durerea ei era un munte pe care n-avea idee cum să-l urce. Nu putea coborî din pat. Uitase că are un fiu. Eve şi ceilalţi servitori se ocupară de gospodărie şi îngrijiră de Bobby, în timp ce Audrey era paralizată de amorţeală. Eve vorbea cu ea ori de câte ori îi aducea de mâncare în cameră, mâncare pe care Audrey n-o putea înghiţi, însă niciunul dintre cuvintele ei nu păreau să aibă vreun sens.

Eve încercă s-o determine să se ridice din pat, însă tot ce-și dorea era să mai înghită o pastilă și să doarmă la nesfârșit.

— Pastilele s-au terminat, îi spuse Eve într-o dimineață.

Dădu la o parte draperiile, iar camera se umplu de lumină, trimițând ace dureroase în ochii umflați ai lui Audrey.

— Trebuie să te ridici ca să putem schimba așternuturile. Ți-am pregătit apă pentru baie. Haide, te ajut.

Audrey îi îngădui Evei s-o dezbrace și s-o ducă la cadă, așa cum mama lui Eve obișnuia să facă pentru mama ei. Apa fierbinte îi produse furticături pe piele, și tânji să se cufunde cu totul în ea și să se lase înghițită.

— Trebuie să mănânci ceva, Audrey. Ești piele și os.

— Nu mi-e foame.

— Apleacă-te pe spate ca să-ți spăl părul.

Audrey ascultă, lăsând apa să-i curgă pe cap.

— Ții minte că în timpul războiului aveam voie să facem baie doar în cincisprezece centimetri de apă? întrebă Eve.

Audrey nu răspunse. Lungul și îngrozitorul război se încheiasă, iar Robert supraviețuise. Însă acum era mort.

— Știu că pare imposibil, Audrey, dar trebuie să începi să trăiești din nou. Ai un copil la care să te gândești.

— Robert era viața mea. Era tot ce aveam, tot ce doream. Nu mai pot continua să trăiesc fără el.

— Știu. Dar trebuie s-o faci. Robert nu și-ar fi dorit să renunți la a trăi.

— N-am crezut că voi supraviețui imensei dureri a morții lui Alfie, dar Robert a fost alături de mine. M-a împiedicat să mă scufund.

— Și acum sunt eu aici.

Audrey clătină din cap. Ea n-o dorea pe Eve.

— Nu poți înțelege cum este. Nu mai am pe nimeni!

Eve se ridică din locul unde îngenunchease, lângă cadă.

— Ai uitat cu cine vorbești? Pe cine am eu, Audrey? Și eu i-am pierdut pe toți. Dar ne vom descurca cumva. Amândouă. N-avem de ales.

Când Audrey nu răspunse, Eve așeză prosopul pe marginea căzii.

— Te las să isprăvești singură.

Audrey și-ar fi dorit ca Eve să rămână, însă în același timp își dorea să fie singură. Eve se întoarse din nou spre ea când ajunse la ușă.

— Intră înapoi în luptă, Audrey. Dacă nu pentru tine, atunci de dragul lui Bobby. Vrei ca servitorii să-l crească pe fiul lui Robert așa cum ați fost crescuți tu și Alfie?

Audrey nu răspunse, nu putea lua decizii cu privire la o viață ce nu-l mai includea pe Robert. Când isprăvi baia, se îmbracă pentru prima oară în aproape două săptămâni. O găsi pe Eve jos, în camera de zi, hrănindu-l pe Bobby dintr-o sticlură. Servitorii începuseră să-i dea lapte praf câtă vreme Audrey jelise îndoliată, căci își pierduse laptele când refuzase să mănânce.

— Poftim, termină tu, spuse Eve întinzându-i copilul.

Preț de o clipă, lui Audrey îi păru ciudat să-l țină pe Bobby în brațe – o greutate mișcătoare, nefamiliară. Apoi însă, fiul ei o privi cu ochii lui negri ca măslinile. Ochii tatălui său.

Audrey îl strânse la piept. Nu era singură. Avea o părticică din Robert în brațele ei. O părticică prețioasă. Avea să-l audă pe soțul ei spunându-i „*Te iubesc*”, ori de câte ori avea să-și privească fiul. Înțelese acum la ce se referise Eve când spusese să intre din nou în luptă de dragul fiului ei. Audrey privi lung chipul dulce în timp ce pruncul își isprăvi laptele și adormi în brațele ei.

— A venit o scrisoare pentru tine, de la familia Barrett, spuse Eve când se întoarse în cameră ca să pună pe foc. E pe biroul tău.

— Citește-o tu, te rog. Spune-mi ce au scris.

Eve deschise plicul și scoase scrisoarea. În timp ce Eve o parcurse cu privirea, în încăpere se așternu liniștea, întreruptă doar de respirația blândă a micului Bobby.

— Sunt detalii despre serviciul de înmormântare... Încearcă să faci față șocului și durerii... Sfârșesc prin a spune că speră ca tu și copilul să mergeți acolo, așa cum ați plănuit. Spune: „Ești soția fiului nostru. Bobby este nepotul nostru. Întotdeauna veți

avea un cămin alături de noi. Vrem să vă purtăm amândurora de grijă.”

Inima lui Audrey se strânse de durere. Nu acesta era viitorul pe care ea și Robert îl planificaseră. Căminul ei trebuia să fie alături de el, nu alături de părinții lui.

— Încă mai ai timp să te prezinți la tabăra militară în Tidworth, Audrey. Cred că ar trebui să accepți invitația lor.

— Nu plec în America, spuse ea, clătinând din cap. Nu pot trăi cu niște străini. În plus, Robert ar fi încă în viață dacă n-aș fi fost eu.

— Nu e adevărat. Și dacă citești scrisoarea lor, vei vedea că ei nu gândesc așa.

— Nu pot pleca de acasă pentru a o lua de la început. Nu fără Robert. E cu neputință.

— Ai făcut multe lucruri ce păreau imposibile în timpul războiului. Acum nu este diferit.

Audrey se strădui să nu se lase înghițită din nou de hăul de durere ce se deschise sub ea.

— Am fost crescută într-o lume diferită de cea a lui Robert. Ți-am spus vreodată că în acel an în care mi-am făcut debutul în societatea londoneză, am avut o audiență la regină?

— Și la ce ți-a folosit?

— Încerc să-ți explic că aici, în lumea mea, știu cum să funcționez.

— Și ai învățat să funcționezi și în armată, nu-i așa? Acea viață nu s-a asemuit deloc cu viața pe care o duceai înainte. Dacă ai învățat să te adaptezi o dată, o poți face din nou.

— N-o pot face singură. Mi-e prea frică, Eve. În timpul războiului m-ai ajutat tu.

— Ascultă, o să sun eu la Tidworth pentru tine. Poate că îți vor îngădui să-ți amâni călătoria, ca să ai mai mult timp să te refaci.

— Nu mă vor lăsa să plec dacă află că Robert a murit.

— Atunci de ce nu pleci cât încă mai ai ocazia? Dacă nu-ți place America, te poți întotdeauna întoarce acasă. Ești suficient de puternică pentru a face asta, Audrey. Gândește-te la toate lucrurile grele cu care te-ai confruntat în timpul războiului. Tu nu ești lașă.

Audrey clătină din cap. Se ridică și-și duse pruncul la coșuleț, simțindu-se prea slăbită și cutremurată pentru a-l mai ține în brațe. Acesta se trezi și deschise ochii când îl așează, așa că Audrey continuă să lege coșulețul până când micuțul adormi.

— Am crezut că pot învăța să trăiesc în lumea lui Robert atâta vreme cât îmi era alături, îi spuse lui Eve. Dar n-o pot face singură. Voi fi pierdută și neajutorată, așa cum eram atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară în pădure. Ai râs de ideea mea de a fugi de acasă și mi-ai spus să mă întorc la Wellingford Hall, pentru că văzuseși cât de străin îmi era acel loc. Aici este locul meu, Eve. La Wellingford. În America voi fi într-un mediu străin, așa cum era atunci acea pădure pentru mine. În plus, am un copil la care trebuie să mă gândesc.

— Cel puțin du-te și cunoaște-i pe părinții lui Robert. Jelește împreună cu ei la mormântul lui. Apoi poți decide ce să faci.

— Sunt hotărâtă. Casa mea este aici, la Wellingford. Este și casa fiului meu. Eu și Robert ne-am îndrăgostit aici. Toate amintirile mele cu el sunt aici, nu dincolo de ocean. Vreau să-l cresc pe Bobby aici.

— Audrey, trebuie să te gândești la asta...

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Se duse la birou, ridică plicul cu actele de imigrare și le aruncă în coșul de gunoi.

— Poftim! S-a rezolvat!

— Ești nechibzuită, Audrey. Nu arunca la gunoi șansa asta.

— O să scriu familiei Barrett și o să le spun că nu venim.

Deschise sertarul cu hârtia pentru scrisori.

— Tatăl meu va sosi săptămâna viitoare. Voi rămâne aici și-l voi ajuta să conducă Wellingford Hall. E un rol pe care-l cunosc bine. Bobby poate crește aici, așa cum am crescut eu și Alfie.

— Te rog, mai gândește-te la asta. Dacă te vei răzgândi?

— N-o voi face. Asta am fost înainte de război. Înainte de Robert. Asta sunt fără el.



Eve scoase din coşul de gunoi, unde le aruncase Audrey, plicul gros cu documentele din partea guvernului Statelor Unite. Audrey se întorsese în dormitor după ce le scrisese soţilor Barrett ca să-i înştiinţeze că n-avea să vină. Scrisoarea sigilată zăcea pe birou, pregătită pentru a fi trimisă. Eve aruncă o privire la actele de imigrare. Era o nesăbuiţă din partea lui Audrey să refuze şansa asta. Dacă ea ar fi avut şansa să înceapă o viaţă nouă în America, n-ar fi ezitat să plece. Oftă şi aruncă din nou plicul în coşul de gunoi, continuând să şteargă praful.

Eve n-avea idei care va fi următorul pas din viaţa ei. Fără educaţie şi cu un copil lipsit de tată pe care trebuia să-l crească, viitorul ei părea a fi o fundătură dezolantă, aşa cum fusese şi al mamei sale, cu ani în urmă. Îşi trecu pământul peste poliţa semineului, apoi aşeză un preş pe jos, îngenuunchind ca să cureţe căminul.

O, Audrey, de-aş fi eu în locul tău...

Aruncă cenuşa în găleată. Dacă ar fi fost în locul lui Audrey, acum nu s-ar fi aflat în genunchi, cu mâinile acoperite de funingine. Ar fi pe drum spre Tidworth, spre America, departe de Wellingford Hall şi de Anglia şi de amintirea a tot ceea ce era în realitate – o femeie cu un copil şi fără niciun viitor. O, dacă documentele acelea ar fi fost ale ei...

Eve mătură căminul şi aşeză pe grătar bucăţi de lemn. Va trebui să-l alăpteze cât de curând pe Harry. Avea să golească gunoiul, să-şi adune găleata, lopăţica şi preşul, să-şi schimbe şorţul murdar şi apoi să-l alăpteze. Scoase plicul din gunoi şi-l puse deasupra găleţii cu cenuşă – apoi se opri.

Ce-ar fi dacă ar merge ea în America în locul lui Audrey?

Era absurd.

Însă ideea se lipi de ea cum se lipeşte osul de câine, şi nu-i mai dădu pace. De ce să nu ia locul lui Audrey şi să înceapă o viaţă nouă în America? Eve se aşeză pe braţul fotoliului ca să întoarcă ideea pe toate feţele.

Ea şi Audrey aveau aceeaşi greutate şi înălţime, aceeaşi vârstă. Părinţii lui Robert n-o întâlniseră niciodată pe nora lor. Îşi puteau da oare seama dintr-o fotografie alb-negru că părul Evei

avea o culoare diferită? Putea cu ușurință să imite vorbirea și manierele aristocratice ale lui Audrey. Trăise alături de ea suficient de mult încât să cunoască totul despre ea. Fiii lor, Harry și Bobby, aveau aceeași vârstă.

Eve șterse urmele de cenușă lăsate de degetele-i murdare pe plic. Oare ar fi putut să aibă sorți de izbândă? Cu cât cumpănea mai mult la această idee, cu atât i se părea mai logic. Făcuse pe aristocrata când se dusese la întâlnirea de la Savoy cu Alfie și avusese sorți de izbândă.

Documentele îi atârnau grele în mâini. Nu era ca și cum le-ar fi furat. Audrey le aruncase. Era adevărat, Eve avea să-i înșele pe părinții lui Robert, dar va pretinde că este Audrey numai până când va reuși să-și croiască o nouă viață în America. Odată ce va fi pe picioarele ei, Eve se va descurca singură. Cine va ști vreodată adevărul?

Louis va ști. Dacă va veni în vizită la familia Barrett ca s-o întâlnească pe Audrey și o va găsi pe ea – dar nu. Louis nu-i va putea divulga secretul fără a-și distruge propria familie.

Eve luă scrisoarea scrisă de Audrey pentru soții Barrett și o strecură printre celelalte documente. Își vârî plicul sub braț și-și adună materialele de curățenie. Harry scâncea, așa că alergă pe trepte în jos, spre demisolul servitorilor. Așeză găleata în spălătorie, se spală pe mâini, își desfăcu șorțul, apoi se așeză ca să-l alăpteze, ascunzând plicul în poală, sub trupul micuțului.

Va trebui să citească cu atenție materialele pentru a se asigura că va avea toate cele necesare pentru a-i lua locul lui Audrey. Însă ce oportunitate perfectă era asta pentru fiul ei. Și cum tânjea să-i ofere o viață mai bună! Dacă tot trebuia s-o ia de la capăt, de ce să n-o facă în America? Aici nu era nimic pentru ea, nu lăsa în urmă nicio persoană dragă. Audrey hotărâse să-și trăiască restul vieții la Wellingford Hall, ca stăpână a conacului. Ultimul lucru pe care Eve îl dorea era să rămână slugă aici. Acesta nu era un loc potrivit pentru fiul ei.

Sătul, Harry se opri din supt și o privi. O va face. Va merge la tabăra militară de la Tidworth sub numele de Audrey Barrett. Dacă cei de acolo aveau s-o creadă, va pleca spre America alături

de celelalte mirese de război. Eve știa unde-și ținea Audrey actele de identitate și certificatul de naștere al lui Bobby. Avea să-i fie ușor să le adauge la documentele din plic. Îl ridică pe Harry pe umăr ca să râgâie și scoase scrisoarea de intenție din plic. Aveau la dispoziție două zile ca să-și adune lucrurile și să se prezinte la tabără. Harry merita o viață mai bună. Merita să crească la lumina soarelui, departe de spălătoria de la Wellingford.

— Eu și Harry plecăm cu trenul vineri dimineața, îi spuse lui Audrey când îi duse tava cu masa de seară. A sosit timpul să plecăm și să ne descurcăm singuri.

— Plecați? De ce?

Eve se gândi la toate răspunsurile pe care le-ar fi putut da. La faptul că Audrey nu mai vorbea despre ele două ca fiind ca surorile sau că vor fi împreună orice s-ar întâmpla. Sau la faptul că Eve era slujnica lui Audrey, o viață pe care ea nu și-o dorea. Sau că niciuna dintre ele nu mai respecta deciziile pe care le lua cealaltă. În schimb, Eve ridică din umeri și spuse:

— Pentru că este timpul, Audrey. Amândouă știm asta.

— Unde vei merge? Ce vei face?

— Mă gândesc la câteva posibilități. Eu și Harry ne vom descurca cumva. Nu vreau să rămân blocată aici, în trecut. Mama a lucrat din greu pentru ca eu să nu fiu slujnică toată viața și nu vreau s-o dezamăgesc. Vreau o viață mai bună pentru Harry.

— Ai o adresă la care poți fi găsită? Cum voi da de tine?

— O să scriu după ce ne vom instala. Ascultă, întotdeauna voi fi recunoscătoare pentru faptul că ne-ai dat, mie și lui Harry, un loc de adăpost. Mulțumesc pentru asta.

— Eu... nu știu ce să spun.

— Nici eu.

Eve știu că luase decizia corectă când Audrey nu încercă s-o convingă să renunțe la plecare, implorând-o să rămână. Însă durerea acestui lucru îi străpunse inima ca lama unui cuțit. Niciuna nu plânse când se îmbrățișară de bun-rămas în acea vineri, la gară. Deja vărsaseră destule lacrimi cât pentru o viață.

25

Aflată în tabăra militară de la Tidworth, Eve își încrucișă brațele peste piept, stând alături de alte patruzeci de femei goale, înfrigurate, toate mirese de război, așteptând împreună să fie examinate pentru boli venerice și păduchi. Încercă să abordeze o mină curajoasă, spunându-și că suportase lucruri și mai grele, însă plânsul celorlalte femei aflate în situația asta stânjenitoare o irita. Audrey ar fi plâns și ea, asta-i sigur. N-ar fi supraviețuit niciodată umilinței. Controalele fizice păreau interminabile și supărătoare – și îngrozitor de meticuloase. Umilirea aceasta ar fi zdrobit-o pe Audrey.

— Doamna Robert Barrett?

Îi luă lui Eve câteva secunde să-și dea seama că asistenta o striga pe ea.

— Mă scuzați, spuse ea apropiindu-se grăbită. Visam cu ochii deschiși.

Trebuia să fie mai atentă, altfel aveau s-o remarce și să-i facă un test auditiv amănunțit. Eve încă nu era obișnuită să răspundă la numele „Audrey” sau să-i spună Robbie fiului ei. Nu voia să-i spună Bobby – așa îi spunea Audrey fiului ei. Mai bine Robbie.

După o oră nesfârșită și după ce fusese cercetată cum spera să nu i se mai întâmple niciodată, Eve se întoarse în vestiar.

— A fost oribil! Oribil! scânci una dintre celelalte mirese. Nu-mi vine să cred că ne-au tratat în felul ăsta!

Celelalte încuviințară suspinând.

— Cel puțin s-a isprăvit și suntem cu un pas mai aproape de plecarea din locul ăsta, spuse Eve încercând să le binedispună. Gândește-te la soțul tău. Când vei fi în brațele lui, acoperită de sărutări, toate astea își vor fi meritat osteneala.

Eve constatase, în prima zi de după sosirea în tabără, că făcuse o greșală serioasă în graba ei de a-și însuși identitatea lui Audrey. Celelalte mirese aveau lângă pat fotografii ale soților lor și se făleau cu chipeșii soldați americani cu care se căsătoriseră. Eve era o excepție. Singura fotografie pe care o avea era a lui Alfie, iar acesta purta uniformă britanică, nu americană. Eve încercase să-și remedieze eroarea scotocind cu frenezie prin bagaje în fața celorlalte femei, prefăcându-se a fi teribil de îndurerată de pierderea prețioasei fotografii. Femeile o priviseră cu suspiciune. Și probabil că li se părea ciudat faptul că nu petrecea câteva ceasuri în fiecare seară scriind scrisori soțului ei. Eve nici măcar nu se gândise să ia foi de hârtie și plicuri, așa că fusese nevoită să împrumute câteva de la lucrătorii Crucii Roșii. Le folosi pentru a scrie familiei Barrett, anunțând că în curând avea să se afle pe drum într-acolo.

Viața de înregimentare pe care o ducea la Tidworth îi reaminti de tabăra de instruire ATS, cu paturile-i spartane, mâncarea fadă și hlizirea și gâlcevile femeilor. Atunci când nu erau supuse la tot felul de examinări fizice, miresele frecventau cursuri de pregătire pentru noua lor viață în America. Lecțiile erau întotdeauna aceleași: fiți adaptabile și pregătite pentru schimbare. Ideea ar fi înspăimântat-o pe adevărata Audrey.

Pe măsură ce zilele se scurseră, Eve se strădui din răspuțeri să nu iasă în evidență. Nu socializă cu celelalte femei, nici măcar cu colegele de cameră, încercând să adopte personalitatea timidă a lui Audrey – nu din dorința de-a o imita, ci pentru a nu spune ceva greșit, pentru ca mai apoi să fie dată pe față ca impostoare. Eve habar n-avea ce s-ar întâmpla dacă autoritățile ar afla. Oare aveau s-o aresteze? Și ce s-ar întâmpla cu Harry? Timpul petrecut

la Tidworth nu părea a cunoaște un final, iar Eve se întreba uneori dacă nu cumva făcuse o greșeală. Se gândi la un moment dat să părăsească tabăra, însă n-avea unde să meargă, nici la cine să apeleze. În cele din urmă rămase, temându-se de clipa când avea să fie descoperită.

Însă nu se întâmplă asta. Eve trecu toate testele, suportă toate umilințele, și în cele din urmă sosi ziua când primi ordinul de imbarcare. Ea și Harry aveau să călătorească la Southampton, pentru a se imbarca pe un vas cu destinația America. Călătoria pe ocean urma să dureze nouă zile. Eve se așeză la rând în fața oficiului telegrafic alături de celelalte mirese entuziasmate care trimiteau telegrame soților lor. Eve își trimise telegrama familiei Barrett, anunțându-i data sosirii vaporului ei în New York City.

Enorma navă de croazieră se înălța deasupra debarcaderului din Southampton, eclipsându-le pe Eve și pe celelalte mirese. Părea ridicol ca o navă atât de mare să poată rămâne pe linia de plutire. Fumul se înălța din cele două coșuri gemene, de parcă vasul ar fi fost nerăbdător să iasă în larg. Sosi și rândul Evei să se imbarce. În timp ce trecu rampa cu Harry în brațe, simți pentru o clipă un junghi de panică și regret. Lăsa în urmă țara natală. Pentru totdeauna. Luptase din greu ca să-și salveze țara de naziști, petrecându-și nenumărate zile și ani lungi conducând ambulanța și salvând supraviețuitori zdrobiți și însângerați. Își pierduse în război mama, pe Alfie și prietena Iris, și dintr-odată i se păru greșit să întoarcă spatele națiunii ce se străduia din greu să se refacă. Și totuși păși înainte, chiar dacă lacrimile îi ardeau ochii. N-avea unde să meargă.

Echipajul o călăuzi spre cabina mică pe care avea s-o împartă cu o altă mireasă din Tidworth. Pamela și fiica ei în vârstă de un an se îndreptau spre Montana.

— Nu vii pe punte ca să-ți iei rămas-bun de la Anglia? întrebă Pamela când sosi momentul plecării.

Eve clătină din cap. Părinții Pamelei veniseră s-o petreacă, însă Eve n-avea pe nimeni pe țărm de la care să-și ia rămas-bun. Așteptă singură în cabină cu Harry adormit în brațe, cazanele navei huruindu-i sub tălpi.

Eve era singură. Și totuși... un zâmbet i se lăți pe chip când realizează că era liberă. Liberă de stigmatul trecutului ei de servitoare. Lipsa educației, legătura cu un bărbat căsătorit, nașterea fiului ilegitim, toate acestea erau uitate. Ea era Audrey Clarkson Barrett, văduva lui Robert Barrett. Fiul ei putea crește mândru de tatăl pe care nu-l întâlnise niciodată, așa cum crescuse și ea. Sirena navei scoase un sunet lung, profund. Apoi un altul. Ea și Harry aveau să pornească spre un nou început, un viitor promițător.

Călătoria pe ocean se dovedea calmă și lipsită de evenimente – fără furtuni violente, fără crize de rău de mare, fără întârzieri. Eve rămase deoparte, nesocializând cu celelalte mirese de teamă că ar putea face vreo greșală și s-ar da de gol. Celelalte tăifăsuiau despre noua lor viață în America, întrebându-se cum avea să fie, îngrijorate de întâlnirea cu socrii, nerăbdătoare să-și revadă soții după atât de multe luni de despărțire. Eve le împărtășea temerile, însă din cu totul alte motive. Cu siguranță, părinții lui Robert văzuseră fotografia lui Audrey. Oare își vor da seama de înșelăciune în clipa când aveau s-o vadă? Cea mai mare temere a ei era ce se va întâmpla cu Harry dacă avea să fie descoperită și arestată.

Când nava intră în portul din New York, Eve fu atât de agitată încât rămase sub punte, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. Harry îi simți teama și deveni neliniștit, refuzând să fie alăptat. Parcă se scurseră ceasuri întregi până când pasagerii obișnuiți debarcară. Urmau miresele a căror sosire era așteptată. Cei doi Barrett trimisese o telegramă prin care o înștiințau că aveau să-i vină în întâmpinare. Când sosi clipa, își clăti gura și-și pieptănă părul, ascunzându-și chipul sub borul pălăriei. Se privi în oglindă și zări o femeie palidă, înspăimântată, pe care n-o recunoscuse. Își ciupi obrajii, încercând să le dea puțină culoare. N-ajută la nimic.

Harry se agită în brațele ei, scâncind, în timp ce Eve așteaptă pe punte să-i fie strigat numele. Purta cel mai bun costum și pălărie, însă acestea nu aveau calitatea veșmintelor lui Audrey. Oare să fi fost asta o altă greșală vizibilă pentru cei din jur?

Eve își dori să-și fi lustruit încălțărilor uzate înainte de a pleca de la Wellingford.

— Doamna Robert Barrett... Robert Clarkson Barrett...

Înima îi bătea atât de tare încât o duru pieptul. Se simțea atât de slăbită și amețită după acea stare de rău, încât nu era sigură că va putea coborî rampa. O pereche bine îmbrăcată, ambii având părul negru ca al lui Robert, aștepta pe chei. Acesta era testul final. Dacă văzuseră poza lui Audrey, își vor da seama îndată că aveau de-a face cu o impoastă. Ochii i se umplură de lacrimi când se apropie de ei. Însă cei doi se îndreptară grăbiți spre ea. Doamna Barrett avea ochii plini de lacrimi.

— Audrey?... Tu ești? întrebă ea.

Eve nu reuși decât să încuviințeze printr-o aplecare a capului. Se temu că i se va face din nou rău când cei doi o priviră îndelung. Debarcaderul păru să se lege, căci picioarele nu i se obișnuiseră încă cu uscatul.

În acea clipă domnul Barrett o strânse ușor de umăr, ca pentru a o liniști.

— Bine ai venit, draga mea. Robert ne-a spus că ești fragilă și a avut dreptate.

Doamna Barrett ezită, ca și cum ar fi fost nesigură. Eve îl transferă pe Harry pe celălalt șold în timp ce micuțul continuă să scâncească, plânsul său devenind mai gălăgios de acum. În cele din urmă, doamna Barrett păși înainte.

— Vrei să vii la *nana*, scumpule? întrebă ea, întinzând mâinile după el.

Ca prin minune, Harry se opri din plâns și se cuibări în brațele deschise ale femeii.

— O, dragul meu băiat! Ce chin îndelungat ai avut de suportat!

Îl sărută pe frunte, îl îmbrățișă, apoi îl sărută din nou. Harry îi oferă minunatul său zâmbet.

— Haide, vă ducem pe amândoi acasă, acolo unde vă este locul, spuse domnul Barrett.

Acasă. Zăgazurile se dădură la o parte când Eve auzi cuvântul după care tânjise cel mai mult. Nu-și mai putu reține lacrimile.

Domnul Barrett zâmbi în timp ce-și scoase o batistă din buzunarul de la piept și i-o întinse.

— Îți mulțumim că ai venit, Audrey. Înseamnă atât de mult să vă avem alături de noi — pe tine și pe fiul lui Robert.



Lui Audrey zilele i se părură fragile precum frunzele uscate. Uneori, îngrijirea fiului ei era o acțiune dătătoare de viață. Îl înfofolea bine și pornea la plimbare pe domeniul vast al moșiei Wellingford. În alte zile, cea mai mică amintire o făcea să se prăbușească, iar atunci doica angajată avea grijă de Bobby. Astăzi era o astfel de zi. Audrey ședea la biroul ei, recitind scrisorile lui Robert, imaginându-și că era în viață și că avea să meargă curând la el. Totuși, găsisese mângâiere aici, la Wellingford Hall. Aici, ea și Robert se îndrăgostiseră unul de celălalt. Aici se sărutaseră pentru prima oară. Putea închide ochii, agățându-se de amintirea sa.

Din când în când, frunzele uscate îi aduceau aminte de anii de război și, în timp ce retrăia mintal acele experiențe, avea impresia că acestea erau culese dintr-o carte pe care o citise, în care eroina condusese o ambulanță spre destinații de o grozăvie inimaginabilă. Audrey nu mai era acea persoană. Ori de câte ori reapăreau acele amintiri, încerca să le alunge, străduindu-se să-și dea seama cine era ea acum. În acele amintiri se afla și Eve, lucru care îi stârnea supărarea pentru felul în care aceasta o părăsese. Totuși, se bucura că Eve plecase. Eve ar fi acuzat-o că doar acționează ca și cum ar trăi, fără a o face cu adevărat. Și ar fi avut dreptate.

O bătaie la ușă o trezi din reverie.

— Vă caută reverendul Hamlin, spuse Robbins.

Frunzele fragile tresăriră și marginile lor se sfărâmară. Vicarul o învățase cum să se roage în timpul războiului, cum să găsească putere în Dumnezeu. El oficiase cununia. Cu o viață în urmă.

— Te rog, spune-i să vină în altă zi.

Robbins nu se urni din loc.

— A bănuir că veți spune asta. Mi-a zis să vă spun că nu pleacă până când nu va avea ocazia să vă vorbească.

— Foarte bine. Invită-l înăuntru.

Trebuia s-o termine cu asta.

— Să aduc ceai? întrebă Robbins.

— Nu. Nu va sta mult.

Vârî scrisorile lui Robert în sertar și se ridică, pregătindu-se sufletește pentru a-l întâmpina.

— Am venit ca să îți prezint condoleanțele mele, spuse vicarul, apucându-i mâna. Soțul tău a fost un om bun.

— Mulțumesc.

Își propuse să vorbească foarte puțin și să nu-l atragă în conversație. Însă reverendul Hamlin se așeză într-unul dintre fotoliile din fața căminului, de parcă l-ar fi invitat s-o facă. Bunele maniere îi cereau să ocupe celălalt fotoliu.

— Robbins mi-a povestit despre circumstanțele tragice în care a murit soțul tău și despre femeia care a cauzat moartea amândurora.

— În cazul acesta, nu mai este nimic de spus.

Vicarul tăcu o clipă, apoi se aplecă înainte.

— Audrey... de ce crezi că soțul tău a intrat în mașină cu ea?

Bunătatea din ochii lui și blândețea din glasul lui aproape că o copleșiră. Nu reuși să răspundă. Era o întrebare pe care nu îndrăznise niciodată să și-o pună și nu dorea să se gândească nici acum la ea.

— N-am venit aici ca să-ți cauzez și mai multă durere, continuă el. Slujba mea, încă de la începutul războiului, a fost una dificilă. Am încercat să-L apăr pe Dumnezeu și să explic inexplicabilul. Oamenii întreabă de ce îngăduie Dumnezeu asemenea tragedii, iar eu nu am un răspuns, cu excepția faptului că El cunoaște lucruri pe care noi nu le cunoaștem și vede lucruri pe care noi nu le putem vedea. Nu pot decât să te îndemn să mergi înainte, ca o corabie în ceață, poate, încrezându-te în dragostea Lui.

O amintire vie se iși în mintea lui Audrey – cum apucase cârma ambarcațiunii lui Alfie pentru a naviga în întuneric. Își aminti teama și sentimentul acela amețitor că face ceva ireal, de parcă totul se întâmpla altcuiva. Nu se deosebea prea mult de ceea ce simțea acum.

— Însă corabia în care mă aflu nu are cârmă, domnule reverend. Iar ceața nu se ridică niciodată.

El o prinse de mână cu degete aspre și calde.

— În timpul războiului am avut un dușman tangibil, un dușman rău. Și slavă lui Dumnezeu, dușmanul a fost înfrânt. Când încerc să aduc mângâiere celor care și-au pierdut oameni dragi, de obicei îi pot ajuta să vadă că pierderea lor a avut un scop mai înalt, a slujit la ceva bun, la înfrângerea naziștilor. Oare se poate îndoi cineva de suferința pe care am fi suportat-o dacă Hitler ar fi avut sorți de izbândă? Aceia care au murit și-au dat viața ca soldați ai Domnului, luptând pentru ca cei dragi să poată trăi eliberați de acel rău. Din același motiv Dumnezeu a îngăduit Fiului Său să sufere și să moară o moarte de nedescris, pentru ca aceia pe care El îi iubește să poată fi liberi.

— Robert nu a murit în luptă.

— Așa să fie oare? Poți explica de ce a fost de acord să urce într-o mașină cu o femeie care, evident, îl ura?

Audrey privi la mâna vicarului ce încă o strângea pe a ei. Nu putea explica. Robert știa că Linda era imprevizibilă. Ar fi trebuit să stea departe de ea. Însă Audrey își mai aminti că Robert spusese, *„Trebuie s-o întâlnesc față în față și să-mi cer iertare dacă am rănit-o. Trebuie s-o rog să mă ierte.”*

— A fost nevoie de curaj ca să faci ceea ce a făcut, spuse vicarul. Curajul pe care soțul tău l-a dobândit în luptă, ca soldat.

Robert comparase slujirea lui Dumnezeu cu serviciul militar. *„Putem folosi lecțiile pe care le-am învățat în luptă, ca să dăm deoparte propriul confort și să-l urmăm poruncile. Lupta împotriva răului este departe de-a fi încetat.”* Existau oameni care trebuiau eliberați. Iar Linda fusese unul dintre aceștia.

— Crezi că Robert ar fi stat de vorbă cu această femeie dacă Dumnezeu i-ar fi cerut-o? insistă vicarul.

Întrebarea o înfurie pe Audrey. Își trase mâna din mâna lui.

— De ce i-ar cere Dumnezeu un asemenea lucru?

— De ce te-ai dus în locuri periculoase în timpul războiului, riscându-ți viața? Ai condus ambulanța în locuri unde bombele cădeau încă.

— Am făcut-o pentru a salva vieți.

— Ah. Atunci înțelegi de ce soțul tău a făcut-o. Și de ce Dumnezeu i-ar fi cerut s-o facă. Poate că a sperat s-o salveze pe această femeie de la o viață de amărăciune și disperare.

Reverendul Hamlin se ridică.

— Știu că nu ai vrut să mă vezi astăzi și că mi-am impus prezența. Însă nu trebuie decât să dai un telefon dacă ai nevoie să vorbești.

Audrey îl conduse la ușă, din politețe.

— Îți mulțumesc că ai venit.

Când ajunse pe treptele din fața casei, bărbatul se întoarse din nou spre ea.

— În vremurile astea grele, avem atât de multe întrebări pe care I le punem lui Dumnezeu. Și știu că probabil nu ai răspunsuri și te întrebi ce să faci și ce urmează. Însă îmi îngădui să îți pun o întrebare la care să cugeți în timp ce încerci să dai de capăt lucrurilor?

Ea își înclină capul într-o încuviințare șovăitoare, nedorind să audă întrebarea și știind că va fi una dificilă.

— Ce crezi că ți-ar cere Dumnezeu să faci? spuse el.

Ea nu răspunse. Închise ușa în urma lui și a întrebării puse de el.



Cu puțin înainte de Crăciun, unchiul lui Audrey telefonă.

— Mătușa ta și cu mine vrem să te invităm să ni te alături de sărbători la reședința de la țară, spuse el. Nu vrem să te știm singură la Wellingford Hall. Vino ca să fii cu familia.

Audrey își reținu un răspuns furios. Când fuseseră ei o familie? Înainte de război, când mama era în viață, Crăciunul nu fusese sărbătorit în familie. Ca membru important în Camera Lorzilor, unchiul ei avusese foarte puțin contact cu sora sa, oaia neagră a familiei. Audrey îl văzuse ultima dată la înmormântarea mamei sale.

— Știi că m-am măritat cu un american în timpul războiului? întrebă ea. Avem un fiu. Are șase luni.

— Ar fi trebuit să iei legătura cu noi, ca să te putem felicita.

— Din nefericire, soțul meu a murit în urmă cu câteva luni.

Se așternu liniștea preț de câteva clipe.

— Îmi pare atât de rău, Audrey, spuse el în cele din urmă.

— Mulțumesc pentru invitație, dar cred că o să petrec Crăciunul la Wellingford. Încă sunt în perioada de doliu. Sunt sigură că veți înțelege.

— Desigur, desigur. Însă sper că atunci când vei fi pregătită, ne vei contacta – pe mătușa ta și pe mine. Am putea să te prezentăm cunoștințelor noastre. Ești nepoata noastră, la urma urmelor.

„Cunoștințelor noastre.” Aceiași oameni pe care mama și-ar fi dorit să-i întâlnească Audrey – plictisitori, lipsiți de imaginație, reci. Cu totul diferiți de iubitul ei Robert. Nu se putea întoarce la acei oameni. Nu după ce ajunsese să-l cunoască pe el.

— Mulțumesc pentru amabila voastră invitație. Vă voi contacta când voi fi pregătită.

Însă Audrey nu-și putea imagina că va fi vreodată.

26

SUA, decembrie 1946

La fel ca toate celelalte lucruri în America, sărbătoarea Crăciunului se dovedi a fi ceva extravagant. Era primul ei Ajun de Crăciun aici și Eve se afla în biserică alături de familia Barrett, iar povara sărbătorilor, cu brazii împodobiți, ghirlandele de verdeață și mormanele de crăciunițe, o făcea să se simtă îngropată de vie. Avea impresia că se află în adăpostul din tabăra de instruire ATS, în costumul de gaze, însă de data asta Audrey nu mai era aici ca s-o scoată afară. Eve privi la tavanul cu bârne, luptându-se să nu intre în panică, și-și aminti acoperișul distrus al Capelei Gărzilor și închinătorii îngropați de vii. Se strădui să respire, mutându-și privirea spre una dintre laturile bisericii, unde o uimitoare fereastră cu vitralii aflată chiar de partea cealaltă a locului unde stătea familia Barrett, îl reprezenta pe Bunul Păstor. Era tulburător de asemănător cu tabloul bunicii Maud, acum îngropat în dărâmturile casei din Londra a familiei Clarkson. Împreună cu credința Evei. Încercase să evite venirea la biserică, folosindu-se de fiul ei în vârstă de șase luni pentru a rămâne acasă. Însă familia Barrett angajase o doică foarte capabilă care să aibă grijă de el. Familiile înstărite ca cea a lor puteau angaja o armată de doici și slujnice.

Eve închise ochii în timp ce cântă corul, amintindu-și mirosul lumânărilor de ceară din biserica satului și ramurile ce

împodobeau pervazurile ferestrelor. Obişnuia să şadă între bunica Maud şi mama în Ajun de Crăciun, cântând „O, noapte preasfinţită” şi ascultând relatarea naşterii pruncului Isus în iesle. Păstorii erau personajele pe care bunica ei le îndrăgea cel mai mult.

— Tatăl şi bunicul tău au fost păstori, spunea ea în fiecare an. Mi-ar plăcea să ştiu că dacă Isus s-ar fi născut în Anglia, îngerii li s-ar fi arătat lor.

Copil fiind, povestirea o intrigase pe Eve. Isus era un rege precum regele Angliei, însă se născuse printre oameni obişnuiţi, ca ea. Într-un grajd, nu în palatul Buckingham.

— Unde altundeva s-ar fi putut naşte Bunul Păstor decât într-un grajd? spusese bunica când Eve îi ceruse explicaţii. Cine altcineva ar fi trebuit să fie primii Lui vizitatori? Păstorii aceia n-ar fi îndrăznit să calce în palatul Buckingham, dar într-un grajd se simţeau ca acasă.

Eve deschise din nou ochii. Doamna Barrett îi apucă mâna şi i-o strânse în timp ce pastorul vorbea despre Crăciun ca fiind o sărbătoare a familiei. Eve era conştientă de dragostea ce crescuse între ea şi părinţii lui Robert în doar câteva luni. Ea şi Harry umpluseră un loc gol în vieţile lor, iar ei umpluseră golul din inima ei. O îmbrăţişaseră cu dragostea lor fără a întreba nicio dată cine era şi fără a face comentarii legate de părul roşcat al nepotului lor şi ochii lui albaştri, atât de diferiţi de ai lui Robert. Audrey fusese o nesăbuită când refuzase să vină. Cei doi Barrett erau părinţii iubitori pe care Audrey şi-i dorise toată viaţa. Însă pierderea lui Audrey era câştigul lui Eve.

Luminile din biserică păliră. Flăcările lumânărilor pâlpăiră în timp ce oamenii trecură flacăra de la o lumânare la alta, rând după rând. Eve se făcu mică pe scaunul ei, dorindu-şi ca slujba să se încheie şi imnul ce proclama dragostea lui Dumnezeu să înceteze. Se simţea roasă de vinovăţie şi ruşine. Cum avea îndrăzneala de a veni în casa lui Dumnezeu, prefăcându-se că se închină? Oamenii din jurul ei nu ştiau că era o impotoare şi o adulteră, însă Dumnezeu ştia.

Acelaşi lucru i se întâmplase şi la petrecerea de Crăciun de la clubul frecventat de familia Barrett, cu câteva seri în urmă.

Și atunci Eve încercase să se sustragă, știind că este o impotoare, insistând că nu are cu ce să se îmbrace.

— Hainele și încălțăminte au fost raționalizate în timpul războiului, doamnă Barrett, fiind foarte greu de procurat. Din cauza asta tot ce am în valiză este atât de ponosit.

Se îngrijorase că servitorii aveau să remarce calitatea slabă a hainelor ei atunci când le luau la spălat, dându-i pe față secretul. Până acum, acest lucru nu se întâmplase.

— În cazul ăsta, vom merge la New York la cumpărături, răspunsese doamna Barrett. Tata îți poate spune cât de mult îți place să fac cumpărături!

Cumpărase o garderobă întreagă pentru Eve, tot ce era nevoie, de la pălării și încălțări, până la lenjerie intimă și ciorapi de damă. O dusese pe Eve la coafor pentru o tunsoare la modă. Își făcuseră amândouă manichiura.

Petrecerea de la club o îngrozise – iar Eve nu se speria ușor. De când adoptase numele lui Audrey, devenise o actriță, imitând felul de a vorbi a lui Audrey, gesturile ei delicate, manierele ei. Una era să se îmbrace și să facă pe Cenușăreasa pentru o seară la Savoy cu Alfie, și alta să joace acest rol tot restul vieții. Nu avea nimic în comun cu celelalte femei de la club care vorbeau despre casele lor de vară de la țărmul mării, meciurile de tenis și plimbările cu yachtul pe Long Island Sound. Mergeau la schi în Vail și Elveția. Absolviseră colegii prestigioase pentru femei, precum Vassar și Radcliffe. Deocamdată puneau purtarea timidă a Evei pe seama recente ei văduvii și a sosirii de curând în America. Însă mai devreme sau mai târziu, Eve va trebui să adopte stilul lor de viață.

Petrecerea de Crăciun o sleise de puteri, iar aceasta fusese doar prima din multe altele. Și slujba de la biserică o epuiză. Se strecură în camera lui Harry când se întoarse acasă și se aplecă deasupra pătuțului ca să-l sărute. Numai atunci se ridică de pe inima ei acea greutate sufocantă. Își aminti cum Audrey o apucase de mână în adăpostul de la tabăra de instruire și o condusesese prin fum afară, la lumină.

Evei îi lipsea prietena ei.

În ziua de Crăciun, Eve se așeză lângă sculptorul pom de Crăciun instalat în camera de zi a familiei Barrett, trăgând în piept mirosul de brad și deschizând muntele de cadouri scumpe pe care părinții lui Robert le cumpăraseră pentru ea și Harry. Pomul ar fi putut umple întreaga casuță a bunicii Maud. Eve își aminti cât de recunoscătoare era pentru mănușile tricotate pe care le primea de Crăciun. Sau pentru o portocală. Pentru câteva bombonele. Prosperitatea Americii o uimea. Nu se vedeau mormane de dărmături în locul unde odinioară fuseseră case, nu erau cozi pentru mâncare, nu existau rații. Soldații precum Robert și Louis se întorseseră la viața de civilie de parcă războiul n-ar fi existat niciodată.

Doamna Barrett râse încântată când micul Harry – Robbie – urmări cu atenție cum trenul electric ce fusese odinioară al lui Robert, dă ocol pomului de Crăciun. Domnul Barrett ședea pe dușumea cu Robbie în poală, manevrând controlul. Eve plănuise să ajungă în America și apoi să-și găsească o slujbă, să închirieze un apartament și să lucreze din greu pentru a se întreține pe ea și pe fiul ei. Însă Robert fusese singurul copil al familiei Barrett. Aceștia o rugaseră să le spună mama și tata. Îi promisese că-i vor oferi o viață bună, iar în cele trei luni de când se afla aici, își ținuseră promisiunea. Ar fi fost devastați dacă Eve ar fi plecat cu Robbie. Fuseseră copleșiți de durere până la sosirea lui Eve și a lui Robbie, iar aceștia le redaseră puterea de a râde din nou. Eve știa că era prinsă în capcană – însă era o capcană foarte confortabilă. Avea să rămână în capcană, de dragul fiului ei.

Cei doi Barrett o duseseră pe Eve la locația casei pe care Robert începuse s-o construiască, într-un cartier nou, învecinat.

— Va fi gata înainte ca Robbie să împlinească un an, în iunie, îi spusese ei. Până atunci poți locui cu noi.

Conducea mașina lui Robert. Avea bani în bancă de pe urma asigurării de viață a lui Robert. Familia Barrett înființase un cont pentru studiile lui Robbie. Eve nu trebuia să lucreze nici măcar o zi în toată viața ei.

Privi micul tren rotindu-se în cercuri și dădu la o parte atot-prezenta vinovăție, hotărâtă să se bucure de primul ei Crăciun în America.

Când se auzi soneria, doamna Barrett se ridică să deschidă. Servitorii aveau liber în ziua de Crăciun.

— A venit cineva să vă vadă, Audrey, strigă ea. Pe tine și pe Robbie.

— Pe *mine*?

Frica o gătui. După trei luni în care nu fusese descoperită, îndrăznise să creadă că va scăpa basma curată. Îl ridică în brațe pe Robbie, simțind un nod în stomac în timp ce se îndreptă spre ușă, pregătindu-se să dea ochi cu uniforma ofițerilor de poliție, cu un reprezentant al guvernului Statelor Unite, sau al autorităților britanice. În schimb descoperi un tânăr deșirat, prietenos, cam de vârsta ei, îmbrăcat cu un palton simplu, de lână. Acesta își scoase de pe cap căciula tricotată, iar părul castaniu îi rămase ridicat din cauza electricității statice. Avea ochi migdalați, plini de căldură, și un zâmbet copilăresc. Eve simți nevoia de a-i netezi părul.

— Bună, Audrey! Am așteptat cu nerăbdare să te întâlnesc. Eu sunt Tom Vandenberg.

Îi întinse mâna pentru a o saluta. Eve avu nevoie de câteva clipe ca să-și aducă aminte numele.

— Desigur! Prietenul lui Robert. Unul dintre acei Patru Faimoși. Mă bucur să te întâlnesc.

— Și eu. Bob mi-a povestit multe despre tine.

Stânjeneala Evei amenință a se transforma în panică. Cu siguranță că Robert îi arătase prietenului său poze cu Audrey și-i povestise despre ea. Tânji să fugă și să se ascundă, dar știa că ar fi fost cea mai proastă alegere.

— Și poftim – am adus un cadou de Crăciun pentru fiul tău.

Tom îi întinse Evei o mănușă mare din piele, pe care era lipită o fundă roșie. Probabil că el îi remarcă expresia de uimire căci adăugă repede:

— Este o mănușă de baseball.

— Mulțumesc. E foarte amabil din partea ta.

— Mănușa vine la pachet cu promisiunea lecțiilor pe care i le voi da când îl voi învăța cum să prindă mingea.

Părea atât de onest și deschis, încât Eve nu-și putu reține zâmbetul.

— Robbie este încă prea mic ca să arunce mingea, domnule Vandenberg...

— Tom. Te rog, spune-mi Tom.

— Însă este o ofertă minunată, spuse ea în timp ce luă mănua din mâna lui.

— Mulțumesc.

Robbie întinse mâna după ea, trăgând de funda roșie.

— În timpul războiului am promis cu toții că vom avea grijă de familia celuilalt dacă i s-ar întâmpla ceva vreunui dintre noi. Îl vizitez pe Arnie și pe ai lui ori de câte ori am posibilitatea, și-i ajut cu ce au nevoie.

Acum era ocazia potrivită să întrebe de Louis, însă Eve trebuia să aibă răbdare.

— Cum este Arnie?

— Nu prea bine. A fost ultimul care s-a întors acasă și se pare că suferă de stres post traumatic. Abia dacă vorbește și trăiește ca un pustnic.

— Nu studia ca să devină veterinar?

— Ar putea termina studiile pe baza G.I.Bill*, dar nu vrea să iasă din casă. Părinții lui spun că ar trebui să-i acordăm timp.

— S-a căsătorit cu o fată pe care a cunoscut-o în Germania, nu-i așa? Țin minte că Robert spunea că nu voi fi singura mireasă de război din oraș.

— Nu știu ce s-a întâmplat în Germania, iar el nu e gata să vorbească despre asta. Ascultă, îmi închipui cât de greu poate fi pentru tine să te muți atât de departe de casă. Însă mi-ar plăcea să te cunosc pe tine și pe fiul lui Bob, dacă-mi vei îngădui. Când mai crește, l-aș putea învăța să joace toate sporturile pe care eu și Bob obișnuiam să le jucăm.

Întinse mâna și ciufuli părul lui Robbie.

* G.I.Bill – a fost o lege care a furnizat o serie de beneficii pentru veteranii celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.).

— Așadar Bob a avut parte de un roșcat, nu? Louis este cel căruia îi spuneam mereu Morcoveață.

Eve simți cum i se înfierbântă obrazii. Își dori să scape de scrutinul lui. Însă acum era Audrey. Trebuia să facă ceea ce ar fi făcut Audrey.

— Cum este Louis? Locuiește tot aici, în oraș? Nu l-am văzut de când am sosit.

— S-a mutat în New Rochelle ca să deschidă o sucursală a firmei de asigurări a tatălui său. După ce s-a întors, n-a mai putut suporta viața dintr-un oraș mic. Abia dacă-l mai văd. A fost devastat când a murit Bob. Cu toții am fost.

— Vrei să intri și să stai puțin, Tom? îi trecu prin minte să întrebe, în cele din urmă.

— Nu pot rămâne. Trebuie să mă întorc acasă. Dar am mai vrut să-ți spun că ești binevenită la fermă, oricând dorești. Eu locuiesc la țară, chiar în afara orașului. Cred că fiului tău i-ar face plăcere să vadă animalele sau să exploreze pădurile. Eu și Bob am petrecut mult timp jucându-ne în acele păduri când eram copii.

Eve înghiți un nod de durere, tânjind să mai fie din nou copilă și să cutreiere pădurile, alergând desculță și cățărându-se în copaci.

— Deși poate că nu-ți place viața la țară, continuă Tom când ea nu răspunse. Bob spunea că ești înrudită cu regele Angliei.

— Regele este o rudă foarte îndepărtată, spuse Eve râzând. Și până și lui îi place să petreacă timp la țară, la castelul Windsor.

— Ei bine, ferma noastră nu e un palat, asta-i sigur, dar ești binevenită oricând. Este acolo un heleşteu pe care poți patina și avem un tobogan mare în spatele hambarului.

— Mi-ar plăcea să fac asta, Tom. Mulțumesc.

Lăsa deoparte informația pentru altă ocazie, știind că sufletul ei ar avea nevoie de balsamul pădurilor și dealurilor.

— Ei bine, ar trebui să plec.

— Da... ei... mulțumesc că ai venit, Tom. Și pentru cadoul de Crăciun.

— Cu plăcere. Ne mai vedem.

O salută ridicând căciula tricotată și plecă. Eve închise ușa în urma lui, reușind să respire din nou.

27

SUA, iunie 1950

Familia Barrett sărbătorește cu o petrecere la club ce-a de-a patruzeci de naștere a lui Robbie. Eve își privește fiul alergând alături de alți treizeci de copii îmbrăcați în haine scumpe, savurând bomboane și spărgând baloane, și se întreabă cum de trecuseră atât de repede cei trei ani și jumătate de când se afla în America. Băiatului îi fuseseră pregătite un tort imens, clovni care făceau tot felul de trucuri magice și plimbări cu poneiul în parcarele clubului. Extravaganța o copleșește pe Eve, însă Robbie pare a le privi pe toate ca fiindu-i cuvenite, de parcă ar fi fost dreptul lui, incluzând aici mormanul de cadouri primite. Oare avea să crească înlăntuit de averea sa, precum Alfie?

Lunga după-amiază fu presărată cu cocktailuri și pălăvrăgeală cu celelalte mame de la club. În timp ce copiii se jucau, Eve se prefăcea a fi interesată de viața lor, în tot acest timp inima ei tânjind după refugiul și mulțumirea pe care doar ceasurile petrecute în pădure i le puteau oferi.

Când, în cele din urmă, petrecerea se sfârșește, duse mulțimea de cadouri primite de Robbie în micul ei bungalou, se schimbă în haine confortabile și-i spuse lui Robbie să facă la fel. Apoi îi telefonă lui Tom Vandenberg.

— Bună, Tom. Sunt Audrey. Mă întrebam dacă nu cumva am putea veni pe la fermă pentru un ceas sau așa ceva.

— Sigur. Știi că sunteți întotdeauna bineveniți.

— Ar trebui să te avertizez, totuși. Tocmai ne-am întors de la club, de la petrecerea dată pentru ziua de naștere a lui Robbie, și e destul de agitat. Trebuie să-l liniștesc, ca să poată dormi la noapte.

Tom râse.

— Ei bine, ferma este locul potrivit.

— Mulțumesc, Tom. Vom fi acolo în scurt timp. O să aduc și niște tort, drept răsplată. A fost destul cât să hrănească un întreg regiment.

Tensiunea acumulată după istovitoare zi începuse să se risipească în timp ce mașina străbătu suburbiile și ajunsese la țară. Aici se simțea liberă și fericită, departe de femeile cu care nu avea nimic în comun. Când privea vacile lui Tom păscând pe iamaș sau turma de oi de pe dealuri, își amintea întotdeauna de copilăria petrecută la țară. În toți acești ani de când îl cunoscuse pe Tom, acesta devenise un bun prieten pentru ea și Robbie. Nutrea un sentiment de afecțiune pentru el și se simțea atrasă de el, însă deși clipele de insuportabilă singurătate fuseseră nenumărate, Eve nu dăduse curs sentimentelor sale. Îi iubise pe Alfie și pe Louis și-i pierduse pe amândoi. Nu dorea să mai experimenteze durerea usturătoare pe care o aducea cu sine dragostea. Eve înțelesese, în cele din urmă, de ce mama refuzase să meargă la cinematograful cu Williams. În plus, o relație cu Tom n-ar fi făcut altceva decât să-i complice viața. Comisese o fraudă atunci când își asumase identitatea lui Audrey, așa că o căsătorie cu Tom sau cu oricine altcineva avea să fie ilegală.

Tom îi aștepta afară. Se aplecă și o sărută pe obraz, apoi luă farfuria cu tort pe care aceasta o adusese.

— Mă duc s-o duc în casă și mă întorc repede.

Se întoarse în câteva secunde.

— Ei, ți-a plăcut petrecerea? Întrebă ciufulind părul roșcat al lui Robbie.

— Da! Să vezi câte cadouri am primit!

— Mai mult decât ar avea nevoie un băiețel de patru ani, adăugă Eve. Ce ziceți de o plimbare prin pădure?

Pădurea se întindea dincolo de pășune, iar Eve se îndreptă instinctiv, ca trasă de niște funii invizibile, spre copaci și spre sunetul făcut de pârâul curgător. Tânjea să poată fi din nou copilandra lipsită de griji de odinioară, care cutreiera printre copaci purtând la brâu, prins cu ace, șervetul în care se afla sandviciul cu cârnat și turta făcută de bunica Maud. O, dacă ar fi fost posibil să se întoarcă în timp, la zilele de dinaintea morții bunicii! Înainte de a merge să muncească la Wellingford Hall. Înainte de război și de nesfârșitele zile de frică, tristețe și durere. Înainte de Alfie. Și de Louis. Înapoi la acea perioadă a inocenței, când credea într-un Bun Păstor care n-o va abandona niciodată.

Ajunseră în pădure. Deasupra lor răsună ciripitul încântător al păsărelelor.

— Auzi, Robbie? Întrebă Tom. Asta este o privighetoare.

— De unde știi?

— Pentru că fiecare pasăre are propriul ei cântec. Te-aș putea învăța, dacă vrei.

Eve porni înainte grăbită, nedorind să audă răspunsul lui Robbie și sperând că Tom nu-i remarcase lacrimile. Și bunica Maud cunoscuse cântecul păsărilor și o învățase înainte de... înainte de a fi așezată pentru odihnă veșnică în cimitirul din spațele bisericii satului și înainte ca viața ei să se schimbe pentru totdeauna.

Se opri sub un copac uriaș, ale cărui ramuri aproape că atingeau pământul.

— Un copac numai bun pentru cățarat!

— A fost preferatul meu pe când eram copil. Vrei să încerci, Robbie?

Acesta se trase înapoi, clătinând din cap.

— Uh-uh!

— Vai! Nu-mi spune că fiul meu se transformă într-un băiat de la oraș! spuse Eve, râzând. Nu putem îngădui una ca asta!

Își scoase încălțările și se cățăără pe trunchi, oprindu-se pe o creangă deasupra lor.

— Asta îmi aduce atâtea amintiri, spuse ea rîzînd din nou. O, ce dor mi-a fost de pădure! Vino sus, Robbie.

Tom îl ridică pe prima creangă, ajutîndu-l pînă cînd Eve reuși să-l tragă lîngă ea. Însă băiatul era speriat, așa că-l lăsă pe Tom să-l coboare. Ea rămase pe creangă legănîndu-și picioarele, simțind coaja aspră a acesteia sub palmele ei.

— Dacă ar fi cu puțință, m-aș mulțumi să trăiesc într-un copac, spuse ea cu un oftat.

— Mă surprinzi, Audrey, spuse Tom cînd Eve coborî.

— Oh? De ce?

— Ei bine, din cele ce spunea Robert despre tine, mi-am imaginat că ești o prințesă distinsă, care locuiește într-un castel. Unde ai învățat să te cațeri în copaci?

— Hm... prietena mea Eve Dawson m-a învățat.

Își feri privirea, ca să nu-și dea seama că minte.

— Am aflat totul și despre Eve.

— Chiar? Ce ai auzit?

— Că era amuzantă, curajoasă și plină de viață. Oare ce mai e cu ea?

— Am pierdut legătura după război.

— Ei bine, a făcut o treabă bună cînd te-a învățat să te cațeri. Te-ai urcat pe creanga aceea de parcă ai fi fost o maimuță.

Eve îi întîlni privirea, iar dragostea și dorul pe care le văzu în ochii lui Tom o făcură să tresară. Inima i se strînsese. S-ar fi putut îndrăgosti de Tom cu atîta ușurință dacă și-ar fi îngăduit asta. Îi era cel mai apropiat prieten. Își imaginează cum ar fi fost să se lase cuprinsă de brațele lui, să-l sărute, iar inima începu să-i bată mai repede. Poate că deja se îndrăgostise de el. Eve își feri iute privirea. Imposibil. Familia Barrett n-ar fi fost niciodată de acord.

Însă mama ar fi fost. Și bunica Maud. Ele l-ar fi îndrăgit pe Tom Vandenberg.

Eve își continuă plimbarea, urmînd firul apei ce se scurgea prin pădure. Sunetul făcut de apa curgătoare era muzică pentru sufletul ei. Oftă mulțumită, iar suspinul ei se împleti cu cel al ramurilor ce se clătinau în adierea vîntului și cu foșnetul

frunzelor și vreascurilor pe care pășea. Mult prea curând, Robbie încetini pasul.

— Ai obosit deja? întrebă ea.

— Mă doare burtica.

— Nu mă miră după toată prăjitura și înghețata pe care le-ai mâncat.

— Ne putem întoarce acasă?

Eu sunt acasă, își dori ea să spună.

— Vrei să te car eu, prietene? întrebă Tom.

Robbie încuviință, iar Tom îl ridică pe umeri de parcă ar fi fost ușor ca o pană. Eve nu-și cunoscuse niciodată tatăl, însă probabil că se asemănase foarte mult cu Tom, un bărbat muncitor, care-și iubea pământul și animalele, un bărbat care avea un zâmbet cald pentru toți cei din jur. Cunoștea durerea unei copilării fără de tată și îi părea rău că fiul ei avea s-o cunoască la rându-i.

— În regulă. Cred că va trebui să ne îndreptăm spre casă, spuse Eve când ajunseră în curtea fermei.

Tom îl așază pe Robbie pe bancheta din spatele mașinii.

— Mulțumesc, Tom, spuse ea oferindu-i o îmbrățișare scurtă.

Îndrăgea mirosul de pădure și aer proaspăt pe care-l degajau hainele lui, însă nu îndrăzni să zăbovească în brațele lui.

— Oricând.

Eve porni mașina, regretând că trebuie să plece. Soții Barrett o primiseră cu atâta căldură în viețile lor, încât uneori Eve uita că aceștia nu erau familia ei adevărată. Astăzi însă, simțise deranjantul conflict între cine era cu adevărat și cine devenise. Între femeia care aparținea pădurilor și cea care organiza petreceri elaborate la club. Conducând mașina, Eve își șterse lacrimile dorindu-și, de dragul lui Robbie, de dragul ei, să nu fi ales niciodată să devină Audrey Barrett.

Wellingford Hall

Când Bobby împlini patru ani, Tildy pregăti un tort aniversar. Doamna Smith înfipse în el lumânări, iar servitorii se adunară în jurul lui cântându-i „La mulți ani.” Audrey își aminti propriile-i aniversări pe peluza conacului Wellingford, cu fețe de masă albe,

veselă de argint și copii pe care nu-i cunoștea. Obișnuia să stea la o parte privindu-i jucându-se, prea timidă pentru a li se alătura. Însă Alfie venea întotdeauna, o lua de mână și-o atrăgea în joc.

— Pune-ți o dorință, Bobby, îi spuse Audrey. Pe urmă suflă în lumânări.

Băiatul făcu ce i se spusese. Audrey se întrebă ce-și dorise. Ea renunțase să-și mai dorească ceva în ziua în care Robert murise.

După ce mâncară pe săturate, Audrey o rugă pe Tildy să pună o felie de tort pe o farfurie pentru tatăl ei, și i-o duse în birou.

— Tata? spuse ea, bătând la ușa. Ți-am adus o felie de tort. Astăzi este ziua lui Bobby.

Bărbatul nu răspunse. Audrey deschise încet ușa și intră, pregătindu-se suflându-și. Tatăl ei se întorsese la Wellingford Hall la scurt timp după ce Eve dispăruse, în urmă cu patru ani, și de atunci devenise din ce în ce mai solitar, izolându-se în biroul său, zi după zi, an după an, locul ajungând un soi de bârlog. Rareori părăsea încăperea, mâncând acolo, dormind acolo și refuzând să-i lase pe servitori înăuntru ca să curețe. Audrey ocoli mormanele de gunoi și teancurile de ziare și se apropie de biroul la care ședea, privind fix o sticlă goală de Scotch.

— M-am gândit că ți-ar plăcea o felie de tort, tata. Tildy l-a făcut pentru ziua de naștere a lui Bobby.

— Vând conacul, spuse el fără a o privi.

— Poftim?

— Împachetează-ți lucrurile și pleacă. Spune servitorilor că nu mai au de lucru aici. Vând Wellingford Hall și mă mut în nord, acolo unde mi-e locul.

Limba i se împleticea. Era beat.

— Nu vorbești serios, tata...

El o întrerupse cu un strigăt.

— S-a făcut! Deja am semnat actele! Nu vreau să mai văd niciodată locul ăsta blestemat!

Cuvintele lui o făcură să-și piardă suflarea. Trebuia să se așeze, însă gunoaiile acopereau fiecare scaun, cu excepția celui pe care ședea el.

— Ce se va întâmpla cu nepotul tău? Wellingford Hall este moștenirea lui. Nu poți vinde casa familiei lui.

— Ce nepot? spuse el cu un mârâit. N-am niciun nepot.

Inima lui Audrey fu învăluită de compasiune. Pierderea mamei, apoi a lui Alfie, fusese prea mult pentru el. Durerea și prea multa izolare în această încăpere îi afectase mintea. Încercă să vorbească rar, ca să-l ajute să înțeleagă.

— Ba ai, tata. Fiul meu, Bobby, este moștenitorul tău. Robert Clarkson Barret, îți amintești?

El se întoarse spre ea și o privi cu ochi sclipitori.

— Știu la ce te referi, Audrey. Nu mi-am pierdut mintea. Însă acel băiat *nu* este moștenitorul meu.

Audrey îl privi fix, sigură că bărbatul era confuz.

— Dar bineînțeles că este. Bobby este fiul meu. Eu sunt fiica ta...

— Nu, nu ești!

Strigătul lui răsună în încăpere.

— Nu ești fiica mea!

Cuvintele lui o loviră pe Audrey cu o forță atât de mare, încât avu impresia că o trântise de perete. Tatăl ei o privi cu un zâmbet dement pe chip.

— Mama ta, marea lady Rosamunde, nu ți-a spus niciodată adevărul? Întrebă el. Nu ești a mea, Audrey. N-am aflat niciodată cine e tatăl tău, dar a mea nu ești. Ești produsul uneia dintre multele ei *cochetării*. Un *accident* nefericit. Probabil că nici ea n-a știut cine este tatăl tău.

Audrey ar fi vrut să fugă din cameră ca să scape de cuvintele lui, însă nu se putea urni din loc, paralizată de ura lui și de șocul imens resimțit. Tot ce putea gândi era: „*De aceea nu m-ai iubit niciodată.*”

— Am terminat cu toate astea, spuse tatăl ei, arătând spre camera întoarsă pe dos. Mi-am trăit toată viața pentru nimic. Nimic! O să vând monstruoșitatea asta și am să-i pun capăt.

Disperarea o aruncă pe Audrey în genunchi.

— Te rog, nu ne face asta! Ce se va întâmpla cu mine? Ce se va întâmpla cu fiul meu?

— Du-te și găsește-ți un prost credul, așa cum a făcut maică-ta. Audrey nu putea crede că era atât de crud.

— Nu ne poți lăsa fără nimic, nu-i așa?

Expresia lui se îmblânzi, însă doar pentru o clipă.

— Mama ta a avut un cont de economii de la bunicul ei. N-am idee câți bani mai sunt acolo, poate o liră sau două.

Audrey se ridică pe picioarele-i tremurânde. Nu-i mai era milă de epava asta de om. Îl ura. O lăsa pe ea și pe fiul ei fără casă și singuri. Unde să meargă? Ce să facă? Alergă în camera ce nu mai era camera ei, străduindu-se să înțeleagă că tatăl ei nu era tatăl ei. Căminul pe care-l iubea nu era căminul ei. Șocul aproape că o paraliză. Și rușinea. Audrey tânjea să cedeze lacrimilor și să plângă în neștire, așa cum făcea când era copil, înainte ca Eve s-o consoleze oferindu-i câpșune. Așa cum se întâmplase când murise Robert. Eve spusese că trebuia să trăiască de dragul fiului ei, și avusese dreptate. Audrey nu putea ceda nici acum.

Își dori să știe ce se întâmplase cu Eve. Aceasta îi oferise întotdeauna curajul de care avusese nevoie – iar acum avea nevoie de curaj. Însă nu avea idee unde se afla. Nu-i scrisese, așa cum îi promisese. Niciunul dintre slujitori nu primise vreo veste de la ea. De ce-și lăsase cea mai bună prietenă să plece? De ce n-o implorase să rămână? Audrey fusese atât de dezamăgită de faptul că Eve avea un copil ilegitim și iată că, în tot acest timp, ea însăși fusese un copil ilegitim.

Nu se mai putea gândi la asta acum. Trebuia să-și facă un plan. Dacă Eve reușise să treacă de propria durere și șoc după atacul cu racheta V-1 pentru a-i salva viața, atunci își va lăsa și ea deoparte propria suferință și furie, de dragul fiului ei. Tata vorbise despre un cont de economii al mamei, așa că va începe de acolo. Îl va contacta pe unchiul ei din Londra.

Audrey se strădui să se calmeze, așteptând ca mâinile să nu-i mai tremure și genunchii să i se întărească. Apoi dădu fuga în camera de zi și-și căută înfrigurată agenda. Cât timp trecuse de când telefonase unchiul ei ultima oară? Audrey nu-și mai aminti. Bărbatul obosise s-o mai invite la Londra și să fie întâmpinat cu un refuz. Se izolase, la fel ca tatăl ei.

Găsi numărul de telefon și se duse în holul principal ca să telefoneze.

— Alo, sunt Audrey Clarkson, nepoata voastră, spuse ea când mătușa sa veni la telefon. Trebuie să discut ceva cu unchiul Roger și m-am întrebât dacă e posibil să vin la Londra la sfârșitul săptămânii.

— Dă-mi voie să verific calendarul nostru, draga mea...

Audrey își înfășură firul telefonului în jurul degetului.

— E destul de urgent, adăugă ea.

— În regulă. Ce-ar fi să vii vineri după-masă și să ni te alături la cină? Sylvia va fi și ea aici cu familia ei, dar sunt sigură că putem face loc și pentru tine.

Audrey își notă îndrumările mătușii către casa din oraș, căci aproape că uitase locația. Avea să-l lase pe Bobby cu doica la sfârșitul săptămânii și să meargă la Londra singură, cu mașina. Se întrebă dacă unchiul ei știa că Alfred Clarkson nu era tatăl ei. Oare să-i spună? Oare era posibil ca el să știe cine era tatăl ei adevărat? Închise ochii în timp ce așeză receptorul în furcă, dorindu-și să se trezească din acest coșmar.

Audrey își aminti casa din Londra a unchiului ei ca prin vis. Pe din afară, clădirea cu cinci niveluri, ce aparținuse familiei ei de câteva generații, părea a fi supraviețuit războiului nevătămată. Și-o aminti ca fiind mai opulentă decât propria-i casă, având în holul principal un blazon vechi de secole și tablouri ale strămoșilor ei pictate în ulei și înrămate în rame aurii. Însă intrând în casă, Audrey constată că splendoarea pe care și-o amintea din copilărie pălise, ca și cum războiul ar fi estompat toată strălucirea splendidei case de odinioară. Îi veni în minte gândul că era posibil ca unchiul ei s-o fi căutat după război pentru că avea nevoie de banii tatălui ei.

Menajera o întâmpină pe Audrey la ușă și-o conduse într-unul dintre dormitoare.

— Stăpâna a spus să coborâți la ora șapte, pentru băuturi. Cina este la opt.

— Este nevoie de o ținută specială pentru cină? întrebă ea.

— Da, desigur.

Audrey își aminti ritualul de dinainte de război. Mama și tata se schimbau întotdeauna într-o ținută formală pentru cină. Audrey crezuse că războiul eliminase asemenea formalități, însă își pusese în bagaj o rochie pentru orice eventualitate. Se bucura c-o făcuse. Își pieptănă părul, își puse rochia și coborî în salon îndată după ora șapte.

— Audrey! Mă bucur să te revăd! spuse unchiul ei. Arăți splendid! Dă-mi voie să-ți pregătesc ceva de băut.

În mod normal Audrey nu consuma băutură, nedorind să pășească pe urmele mamei sale, însă acceptă băutura în speranța c-o va liniști oarecum. Venise pregătită să cerșească și să implore, propunându-și să-l roage pe unchiul ei să-i găsească o locuință și o cale de a se întreține pe ea și pe fiul ei, pregătită să-și reia locul în rândul aristocrației. Însă mai întâi trebuia să poarte o conversație politicoasă cu el și cu mătușa ei, oameni care-i erau aproape străini, apoi cu verișoara Sylvia și soțul acesteia, după ce aceștia aveau să li se alăture. Pe Audrey o îngrozea flecăreala, simțindu-se la fel de stângace ca în perioada copilăriei. Poate chiar mai mult, știind că era forțată să cerșească. Sorbi din pahar, apoi îl puse deoparte, detestând gustul.

Când toată familia fu laolaltă cu băuturile în mână, Audrey își simți stomacul strâns într-un ghem. Era pe punctul de a-l întreba pe unchiul ei dacă ar putea vorbi cu el în particular înainte de cină, pentru a pune capăt suspansului așteptării, când fiul și fiica verișoarei sale se alăturară grupului, întrerupându-i.

Băiatul avea în jur de opt ani, iar fata era cu un an sau doi mai mică. *Ca între mine și Alfie*. Coborâseră însoțiți de guvernantă ca să-și vadă părinții pentru câteva clipe înainte de culcare. Inima i se strânse când o văzu pe fetiță mușcându-și buza agitată și pe băiat stând țeapăn. Ca și cum părinții lor erau niște străini pe care-i întâlneau pentru prima oară. Audrey își aminti cum aștepta ea însăși în fața părinților ei, disperată să primească aprobarea și dragostea lor. Și neprimindu-le niciodată.

Își ținu răsuflarea, sperând că familia unchiului ei era diferită de a sa, sperând la câteva gesturi de căldură și afecțiune de dragul copiilor. Însă ritualul de gheață se desfășură la fel cum

se întâmplase în cazul ei şi al lui Alfie. Aşa trăia nobilimea şi aşa-şi creştea copiii. Emoţiile trebuiau controlate. Nu aveai voie să plângi sau să ieşi din tipare. „*Oh, pentru Dumnezeu, Audrey.*”

În timp ce urmărea scena distantă, Audrey avu impresia dintr-odată că vede o frântură din viaţa mamei sale. Poate că şi ea fusese crescută în felul acesta, cu părinţi reci şi rezervaţi. Părinţi care dispreţuiau orice manifestare a emoţiilor. Oare mama ei tânjise după căldură şi afecţiune copil fiind, aşa cum se întâmplase cu ea – şi îi fuseseră refuzate? Asta ar explica de ce mama o tratase pe Audrey aşa cum o făcuse. Cum putea mama ei să dea dovadă de căldură şi tandreţe dacă nu le experimentase ea însăşi?

N-avusese parte de dragoste nici din partea tatei. Căsnicia lor fusese un aranjament menit să aducă beneficii amândurora, lipsit de dragoste. Mama nu cunoscuse niciodată bucuria pe care Audrey o descoperise în relaţia cu Robert, acea iubire ce se dăruieşte complet soţului, deschizându-şi inima şi sufletul faţă de el şi primind în schimb iubire. Oare mama ei îşi dorise cu atâta disperare să fie iubită, încât se îndreptase spre alţi bărbaţi? Oricât de ruşinoase ar fi fost împrejurările în care fusese concepută, Audrey simţi un val de compasiune pentru mama sa.

Copiii verişoarei ei îşi luară rămas-bun de la adulţi. Fata îşi sărută bunica pe obraz şi-şi înclină capul în direcţia mamei sale. Niciunul dintre adulţi nu-şi lăsă din mână paharul, nici nu-şi schimbă postura molatică pentru a-i îmbrăţişa. Guvernanta se îndepărtă împreună cu ei. Oare tânjeau şi ei după căldura braţelor părinţilor lor, la fel de mult cum tânjise ea?

Îşi întoarse capul pentru a-şi ascunde lacrimile, prefăcându-se că ar căuta ceva în barul cu băuturi. Încercă să-şi imagineze aceeaşi scenă, însă cu ea şi Robert în locul părinţilor, avându-l în faţă pe fiul lor, Bobby, stând rigid, aşteptând un gest de aprobare şi dragoste. Imaginea o cutremură. Robert nu şi-ar fi dorit o asemenea moştenire pentru fiul său. N-ar fi vrut ca Bobby să crească aşa cum crescuse ea şi Alfie. Iar Audrey ştia sigur că nici ea nu-şi dorea acest lucru pentru fiul lor. Venise la Londra hotărâtă să reentre în rândul aristocraţiei, aşa cum îşi dorise

mama ei. Însă observând familia unchiului ei, știu că trebuia să găsească o altă cale de a-și întreține fiul. Însă unde putea merge? Cum aveau să trăiască ea și Bobby?

Familia trecu în sufragerie pentru a servi cina, discutând politici despre lucruri neimportante în timp ce mâncară. Audrey își frământa mintea, încercând să găsească o cale de a scăpa, simțindu-se parcă blocată în întunericul adăpostului din tabăra de instruire ATS când încăperea se umplea treptat, cu gaz. Întrebarea pe care i-o pusese vicarul în urmă cu patru ani îi veni, neinvitată, în minte. „Ce crezi că ți-ar cere Dumnezeu să faci?” Era o întrebare mult mai mare decât unde va trăi sau cum va supraviețui. Însemna a găsi un scop mai mare în viață decât mulțumirea celorlalți oameni. Era ceea ce și-ar fi dorit Robert pentru ea.

— Spuneai că vrei să discutăm despre ceva anume? o întreabă unchiul ei după cină.

O conduse în maiestuoasa bibliotecă, ceilalți retrăgându-se în salon pentru un brandy.

Audrey trase aer în piept și trecu direct la subiect.

— Tata vinde Wellingford Hall.

— Dumnezeu! De ce?

Audrey se întreabă dacă e bine sau nu să-i spună adevărul și decise să n-o facă. Dacă unchiul ei nu știa deja că Alfred Clarkson nu este tatăl ei adevărat, n-avea de gând să păteze memoria mamei sale dezvăluindu-i acest lucru. Unele secrete era mai bine să rămână ascunse.

— Tata se mută în nord. Însă eu și fiul meu nu vom merge cu el.

— Plănuiești să te stabilești aici, în Londra?

— Ar părea cea mai bună opțiune pentru mine.

— Mie și mătușii tale ne-ar face plăcere să te introducem în cercurile sociale potrivite. Cred că te vei descurca foarte bine odată ce-ți vei găsi locul.

Audrey reuși doar să încuviințeze printr-o aplecare a capului, străduindu-se să-și oprească lacrimile când își aminti cât de dezolantă și lipsită de sens fusese viața ei înainte de război. Înainte de Robert.

— Primul pas va fi să angajăm un agent imobiliar și să-ți găsim un apartament. Ți-a spus tatăl tău care va fi alocația ta anuală pentru costurile de trai?

— Tata nu îmi va da nimic.

— Draga mea! Dacă voi doi ați avut o neînțelegere, te sfătuiesc să vă împăcați cât mai repede cu putință. Traiul în Londra este foarte scump zilele astea.

— Mă tem că nu există posibilitatea unei reconcilierii. Însă tata a menționat faptul că mama a avut un cont de economii. Nădărduiam că știi dumneata ceva despre asta.

— E posibil ca bancherul familiei noastre să știe. Însă mă îndoiesc să fi rămas ceva. Știi doar că lui Rosamunde îi plăceau lucrurile fine.

Audrey își înghiți și ultima fărâmbă de mândrie.

— Crezi că ne-ai putea ajuta să ne punem pe picioare?

El oftă și-și feri privirea.

— Îmi doresc să mă aflu în poziția de a te ajuta, însă nu e așa. Oricum, m-aș bucura să vorbesc cu tatăl tău în favoarea ta. Cu siguranță că el...

— Nu. Te rog să n-o faci.

Obrajii lui Audrey se aprinseră de rușine.

— Aș vrea doar să mă informezi despre acel cont.

— Desigur. Mă interesez.

— Mulțumesc, unchiule Roger.

Se ridică, tânjind să fugă din cameră, însă bunele maniere îi cereau să se întoarcă în salon și să li se alăture celorlalți.

— Mă mai gândesc la ceva, spuse unchiul ei înainte ca Audrey să ajungă la ușă. În cazul în care contul este gol, așa cum bănuiesc că se va întâmpla, oare familia soțului tău din America nu ți-ar putea oferi un sprijin?

— Poate.

Audrey se gândise la asta înainte de a veni la Londra, însă alungase îndată gândul. Refuzase oferta familiei Barrett după ce Robert murise, iar ei n-o mai contactaseră de atunci. Cum să îndrăznească a le cere ajutorul acum?

Ziua următoare, în timp ce se întorcea la Wellingford, Audrey avu timp să se gândească la puținele ei opțiuni. Și să se roage. Nu se mai rugase de ceva timp. „*Ce crezi că ți-ar cere Dumnezeu să faci?*” Încă n-avea idee, însă vizita la unchiul ei o convinsese că nu era de dorit să se întoarcă la viața rece și lipsită de afecțiune pe care o duceau cei din aristocrație. Avea să folosească rămășița de bani din contul de economii ca să-și făurească singură o viață la Londra. La urma urmelor, Eve o învățase odinioară să gătească și să administreze o gospodărie fără servitori.

Unchiul Roger telefonă câteva zile mai târziu.

— Mă tem că am vești proaste, Audrey. În contul de economii mai sunt cam cinci sute de lire – insuficienți pentru a-ți oferi un venit lunar decent. Îmi pare rău.

Audrey nu reuși să articuleze niciun cuvânt, nu putea gândi.

— Mai ești acolo? o întreabă unchiul său când nu primi niciun răspuns.

— Da, sunt aici.

— Ești sigură că nu vrei să vorbesc cu tatăl tău?

— Nu. Mulțumesc, dar nu.

Ea și Bobby ar fi fost dezonozați dacă societatea londoneză ar fi aflat adevărul despre nașterea ei.

— O să contactez familia soțului meu din America.

Îi mulțumi din nou și așeză receptorul în furcă.

Îi fusese greu destul să ceară ajutorul unchiului Roger, cum putea apela la sprijinul unor străini din America? Cu siguranță, nu prin poștă. Ar da dovadă de lăcomie și manipulare dacă i-ar contacta după tot acest timp, doar pentru a le cere bani. Ce-ar fi dacă ar folosi cele cinci sute de lire pentru a pleca în America, ca să-i întrebe față în față? Dacă-l vor întâlni pe Bobby, vor dori cu siguranță să ajute, nu-i așa?

Audrey se așeză pe băncuța din holul casei, nemișcată, și rămase acolo atât de mult timp, încât Robbins se apropie de ea și o întreabă dacă se simțea bine.

— Da, sunt bine. Mulțumesc.

El și ceilalți servitori aveau nevoie de un loc unde să meargă și-i ceruseră referințe. Tata le întorsese viețile cu susul în jos.

Audrey nu avea decât o singură opțiune, aceea de a merge în America.

— Ești bun să-mi scoți cufărul din magazie, Robbins? Familia soțului meu din America nu și-a întâlnit niciodată nepotul, și cred că Bobby este suficient de mare pentru a afla mai multe despre tatăl lui.

— Cât timp plănuieți să rămâneți acolo, domnișoară Audrey?

— Nu sunt sigură...

Un fior de frică o străbătu în timp ce-l puse la culcare pe fiul ei în acea seară. Plecau în America, singuri. Își petrecuse după-amiaza studiind orarele de călătorie și prețurile билетelor și încercând să decidă ce să împacheteze și ce să lase în urmă. Disperarea îi alimenta curajul. N-avea nicio idee ce-o aștepta în America sau cum va fi primită, însă va încerca să-i ofere fiului ei viața pe care Robert și-ar fi dorit-o pentru el.

Indiferent cum avea să arate viitorul ei, Audrey se va asigura că fiul ei știe că este iubit, în fiecare zi a vieții lui.

28

SUA, 1950

Eve desfăcu două scaune pliante pentru ea și pentru Audrey și se așezară laolaltă în grădina din spatele casei.

— Iarba asta trebuie iar tunsă, mormăi Eve – ca și cum asta ar fi putut transforma spațiul viran. Mi-aș dori ca George să fie aici ca să-mi dea o mână de ajutor.

— Grădinarul de la Wellingford?

— Era un geniu când era vorba de gardurile vii. Ar putea transforma locul ăsta într-un paradis. A pus un standard la care eu nu mă pot ridica.

Un greier își cântă cântecul în apropiere. Licuricii sclipeau prin tufișuri – un ritual de împerechere, îi spusese Tom. Un stropitor de gazon zumzăi într-una dintre grădinile învecinate. Un câine lătră.

— Întotdeauna e atât de cald aici? întrebă Audrey, spărgând tăcerea.

— Vara, da. Ba chiar mai cald, luna viitoare.

Eve nu dorea să vorbească despre vreme. Băieții dormeau, iar ea și Audrey trebuiau să-și rezolve problema. Niciuna dintre ele nu știa de unde să înceapă. Încă de la micul dejun pe care-l luase împreună cu Tom și familia lui, mintea Evei frământase cu frenezie tot felul de planuri și strategii revoltătoare pentru

soluționarea acestei crize. Era clar că Audrey nu va pleca. N-avea unde. Toate lucrurile de care beneficiaseră Eve și fiul ei în acești ultimi ani – casa, mașina, venitul, bunicii – îi aparțineau lui Audrey.

Eve știa că nu poate da ochi cu oamenii pe care-i înșelase, odată ce aceștia aveau să afle adevărul. Iar asta îi lăsa o singură opțiune: trebuia să dispară. Ar fi preferat să fugă și s-o ia de la capăt într-un alt oraș, decât să mărturisească adevărul și să se confrunte cu oamenii pe care ajunsese să-i iubească. Va trebui să-și făurească o viață nouă, așa cum fusese silită să facă în trecut. Și nu se putea gândi decât la o singură persoană căreia să-i ceară ajutorul. Trase în piept aerul dulce, cu mireasmă de iarbă, apoi expiră.

— Ascultă, Audrey... Cred că știu cum să rezolv „încurcătura” asta, așa cum i-ai spus tu. Însă voi avea nevoie de puțin timp. Promit că o să plec și o să-ți dau totul, însă mai înainte trebuie să găsesc o slujbă și o locuință, și...

— Nu te-aș lăsa niciodată să pleci fără să ai unde, Eve. Nu e nevoie să dispari în noapte, nu-i așa?

— Ai spus că ceea ce am făcut este monstruos – că am mințit pe toată lumea, ți-am furat numele și banii. Mulți oameni vor fi de acord cu tine. Nu mi-aș mai putea arăta chipul în orașul ăsta. Și cu siguranță nu m-aș mai putea baza pe ajutorul oamenilor pe care i-am înșelat.

— Poate că dacă le-am explica...

— Nu. Vor vedea ceea ce vezi și tu – o femeie imorală, cu un copil ilegitim, o femeie care a mințit și a comis o fraudă, profitând de ei în ultimii patru ani.

— Eve...

— Ascultă.

Alungă cu mâna un țânțar.

— Cred că știu pe cineva care m-ar ajuta, dar trebuie să merg într-un alt oraș.

— Cine?

Eve nu-și dori ca Audrey să știe despre cine e vorba.

— Vrei să stai aici mâine și să ai grijă de Robbie până când mă întorc? Și dacă sună cineva sau vine aici, te rog, nu le spune cine ești. Am nevoie doar de puțin timp pentru a mă stabili în alt loc.

— Dacă asta e ceea ce vrei, Eve. Dar...

— Mulțumesc. Asta e ceea ce vreau.

Ziua următoare Eve își aranjă părul și se machie cu mare grijă, apoi se îmbracă într-o rochie de vară roșie cu buline albe, punându-și la gât un șirag de perle pe care soacra ei le cumpăraseră pentru ea. Evei îi plăcea să meargă la cumpărături cu doamna Barrett, care îi răsfața de-a dreptul pe ea și pe Robbie, oferindu-le tot ce-și doreau aceștia.

— Întotdeauna mi-am dorit o fiică cu care să fac cumpărături, îi spusese doamna Barrett în ziua în care îi cumpăraseră rochia – și pantofi asortați, pălărie și poșetă, desigur.

Astăzi era ultima zi în care Eve avea să poarte hainele acestea. Ele îi aparțineau lui Audrey, adevărata noră.

Eve își sărută băiețelul de rămas-bun și-i promise să-i cumpere înghețată de ciocolată la întoarcerea acasă. Folosi harta pe care o avea în torpedoul mașinii pentru a ajunge în orașul aflat la cincizeci de kilometri depărtare, unde locuia Louis. Avea să-i spună că aveau un fiu, Robbie. *Harry. Numele lui adevărat este Harry, după tatăl meu.* Îi va arăta lui Louis poza lui și-l va ruga să-i găsească o slujbă de dactilografă și o locuință, și pe cineva care să aibă grijă de Robbie cât timp ea avea să fie la muncă. Nu-i va cere bani, doar s-o ajute să dispară.

Eve simți un nod imens în stomac în timp ce se îndreptă într-acolo, la volanul mașinii. Când ajunse în orașul în care locuia Louis, se opri la o cabină telefonică și căută în cartea de telefon, reclama companiei de asigurări Dubois. Un domn în vârstă care-și plimba câinele îi oferî îndrumări cu privire la strada pe care se afla sediul firmei. Eve o găsi cu ușurință – o clădire prezentabilă aflată într-o zonă înstărită a orașului. Vederea numelui lui Louis pictat pe geamul de sticlă cu litere negre și aurii îi înteeți dureros bățile inimii. Rămase în căldura înăbușitoare a mașinii preț de câteva minute, incapabilă să miște, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. Dacă mai stătea mult acolo, hainele

aveau să-i fie learcă de sudoare. *Trebuie să te aduni, Eve. Faci asta pentru fiul tău. Louis va vrea să-și ajute fiul.*

Se îndreptă spre intrare cu picioarele tremurânde. O întâmpină o recepționeră drăguță, care păzea ușa biroului lui Louis din spatele unui birou enorm, dotat cu o mașină de scris și un telefon. Eve ar fi putut face cu ușurință slujba fetei, sau una asemănătoare – să răspundă la telefon și să scrie scrisori. Fata îi zâmbi amabil.

— Bună dimineața. Vă pot ajuta?

Eve se strădui să-și stăpânească tremurul din voce.

— Este posibil să-l văd pe domnul Dubois pentru câteva minute? N-o să-l rețin mult.

— Pot să-l informez despre ce este vorba?

Inima Evei nu bătuse la fel de puternic decât în acele nopți nesfârșite ale bombardamentelor din Londra.

— L-am cunoscut când era staționat în Anglia, în timpul războiului. Soțul... soțul meu și cu mine îi eram prieteni. Sunt în trecere prin oraș astăzi și m-am gândit... ei bine, am vrut doar să-l salut. Oare ar fi trebuit să fac o programare?

— Nu, nu. Domnul Dubois este cu un client, dar n-ar trebui să mai dureze mult.

Fata verifică agenda.

— Are câteva minute libere înainte de prânz. Cine să-i spun că-l caută?

Va trebui să mintă. Dacă ar fi știut că Eve se află aici, Louis ar fi dat buzna pe ușă afară.

— Da. Doamna Robert Barrett.

Numele îi ieși cu ușurință de pe buze.

— Puteți aștepta aici, doamnă Barrett, sau dacă preferați, este o cafenea mică lângă birourile noastre.

— Mulțumesc. Aștept aici.

— Vă servesc cu o cafea?

— Nu, mulțumesc.

Numai gândul la cafea îi ardea stomacul. Nu putea suporta cafeaua americană, însă rareori cerea ceai, pentru că nimeni nu știa, în America, să pregătească un ceai decent. Ceaiul o liniștea,

nu-i dădea acea senzație că nervii ei sunt un ghem de sârmă ghimpată, cum se întâmpla când bea cafea. Inima îi bătea atât de tare, încât nu credea că va putea ajunge la acea cafenea micuță.

Se muștrului pentru faptul că se purta ca un iepure fricos. Avusese de-a face cu bombe și situații infernale – și mult, mult mai rău chiar – așa că putea da ochi cu tatăl copilului ei, bărbatul pe care-l iubise odinioară. I se părea că asta se întâmplase într-o altă viață.

O privi pe recepționeră la lucru și asta îi liniști oarecum agitația. Eve își aminti zilele când lucrase ca dactilografă, așezată ore în șir la biroul ei, până când îi amorțeau spatele și umerii. Când ajunsese în America, plănuise să muncească pentru a se întreține, pe ea și pe Robbie. Însă după ce întâlnise femeile de la club, realizează repede că soții Barrett nu vor fi niciodată de acord ca nora lor să muncească, mai ales ca dactilografă.

În cele din urmă, ușa se deschise și un domn mai în vârstă ieși afară. Recepționera apăsă un buton al interfonului.

— Domnule Dubois, aveți o vizitatoare care ar dori să vă salute. Doamna Robert Barrett, din Anglia.

O clipă mai târziu, Louis se află la ușa, cu un zâmbet larg pe față și ochii sclipind de anticipare. Apoi însă o zări pe Eve și tot sângele i se scurse din obraji, de parcă i-ar fi retezat o arteră.

— Eve? Ce...?

Ea se ridică și se îndreptă grăbită spre el, ca să-l împiedice să spună mai mult.

— Bună, Louis. Eram în oraș și m-am gândit să mă opresc și să te salut.

Glasul îi tremura ca unei femei în vârstă. Credea că era pregătită să-l vadă, însă rămăsese fără suflare când îl văzuse îmbrăcat în costum și la cravată, cu părul de culoarea ghimbirului, frumos aranjat, cu cărare. Zâmbetul îi era la fel de sclipitor, ca într-o reclamă pentru pudra de dinți. Eve se simți la fel de zdruncinată ca și el. Simți un amestec de vinovăție și dor după el în timp ce-l privi. Își aminti de momentele lor împreună. De căldura și tăria lui blajină. De dragostea lui.

Venirea ei fusese o greșeală.

Eve încă îl iubea. Și era greșit să-l iubească. Nu se va ierta niciodată pentru ce făcuse. Și nici Dumnezeu n-o va putea ierta, cu siguranță. De-asta erau pedepsiți, ea și fiul ei. Se strădui să-și rețină lacrimile. Nu va plânge. N-o va face.

Louis își reveni înaintea ei.

— Ce surpriză! Să... să vorbim în birou.

Ținu ușa deschisă până când ea intră, apoi o închise în urma lor. Pentru o clipă, rămaseră privindu-se fix. Apoi el o trase în brațele lui. Cât trecuse de când nu-i mai simțise îmbrățișarea? Sau îmbrățișarea unui bărbat? Era din nou în brațele lui Louis, însă n-avea să dureze – nu era cu putință. Lupta între vinovăție și dor se dezlănțuise precum flăcările în East End. Oare simțea și el conflictul acesta? În cazul ei, vinovăția era întotdeauna biruitoare.

O clipă mai târziu îi dădu drumul din îmbrățișare și se așeză în spatele biroului, ca și cum ar fi încercat să se ascundă într-o fortăreață. Bine că n-o sărutase. S-ar fi pierdut cu totul dacă ar fi făcut-o, așa cum se întâmplase prima dată, în acea teribilă, minunată noapte, după ce racheta V-1 aproape că le omorâse, pe ea și pe Audrey. El făcu semn spre un scaun aflat în fața biroului său.

— Ia loc, Eve. Eu... ăăă... mi s-a părut că recepționera a spus că ești Audrey Barrett. Eu... M-ai surprins. Adică... e un șoc!

— Îmi pare rău. M-am temut că o să țâșnești afară pe ușă dacă-mi spuneam numele adevărat.

Se prinse de spătarul scaunului ca să se sprijine, însă nu se așeză, de teamă că genunchii n-o vor mai ajuta când va vrea să se ridice.

— Nu, sigur că n-aș fi făcut asta. Tu ai fost cea care a plecat în acea zi. Ai spus că între noi s-a sfârșit totul.

— A fost decizia corectă. Singura posibilă.

El nu păru convins.

— E minunat să te văd, Eve. Nu te-ai schimbat deloc.

Era o afirmație ridicolă după aproape cinci ani, însă Eve nu reuși să-și coordoneze gândurile și cuvintele pentru a forma fraze coerente.

Fusesse suficient să-l vadă încă o dată. Acum trebuia să plece. Ideea de a-i cere ajutorul fusese una neinspirată. Încă se simțeau atrași unul de celălalt cu o putere pe care niciunul dintre ei nu reușise s-o controleze. Eve nu îndrăznea să se încurce din nou cu Louis. Ar fi rănit prea mulți oameni. Nu-i putea spune pentru ce venise. Va trebui să găsească o altă soluție la dilema ei.

— Ai venit în vizită la Audrey? întrebă Louis. Am auzit că ea și fiul ei s-au mutat aici, în urmă cu câțiva ani. Mi-am propus s-o vizitez, dar... adevărul este că m-am temut că revederea îmi va aminti de tine.

Eve încuviință și se strădui să se scuture de confuzia de care era cuprinsă. Ea era Audrey. Însă Louis nu știa asta. Își dresе glasul și încercă să-și adune gândurile.

— Louis, nu pot sta decât un minut-două. N-am venit aici ca să-ți întrerup viața. Am vrut doar să te văd din nou și să spun că... că sper că tu și soția ta sunteți foarte fericiți. Fiica voastră cred că e mărișoară.

— Karen are deja opt ani. Și mai avem o fiică acum.

Întoarse spre ea o fotografie înrămată aflată pe birou, în care două fete cu părul roșcat țineau în brațe un miel. Eve aproape că nu le remarcă. Vederea mielului o uimi – amintirea neavenită a Păstorului cel Bun. Păstorul care o abandonase. Sau fusese ea de vină oare? Ea se îndepărtase de El? Fotografia celor două fiice ale lui Louis făcu ca răspunsul să devină dureros de limpede.

— Crești oi acum, Louis? întrebă ea cu un râs nervos.

— Poza a fost făcută anul trecut, de Paște. Mielul era al fotografului. Cu toate că fetele au implorat-o pe Jean să-l aducă acasă.

Între ei se așternu o tăcere lungă când Louis rosti numele lui Jean. Apoi amândoi vorbiră în același timp.

— Ar trebui să...

— Eve, ascultă...

— Tu primul, spuse ea.

— Eve, îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat... n-am intenționat să te rănesc...

— Te rog, nu te scuza. Amândoi am făcut o greșeală teribilă.

— Eu nu am considerat-o a fi o greșeală.

Ea privi jos, la dușumea, nu la el. Era mai mult decât o „greșeală.” Încălcaseră una dintre poruncile lui Dumnezeu. Pentru prima oară, Eve se văzu așa cum probabil că o vedea Dumnezeu. Nu e de mirare că fusese pedepsită. *„Când păcătuiești împotriva Domnului”,* obișnuia să spună bunica Maud, *„poți fi sigură că păcatul tău te va ajunge din urmă.”*

— Acelea au fost vremuri teribile, Louis. Însă am vrut să știi, în caz că mi se întâmplă ceva, că noi...

Tăcu. Să-i spună că avea un fiu? Ar fi atât de mândru de Robbie.

Eve își ridică privirea și se uită din nou la fotografia înrămată a familiei lui, apoi o întoarse spre Louis. Nu putea face asta. Ea își ruinase viața – n-avea de gând s-o ruineze și pe a lui. Sau a familiei lui.

— Ne-am ajutat unul pe celălalt într-o perioadă foarte întunecată. Mă bucur că am fost prieteni, chiar dacă...

— Te iubesc, Eve.

— Te rog, nu spune asta. Nu pot fi parte a vieții tale, Louis. Am vrut doar să te văd din nou și să-ți mulțumesc că m-ai ajutat într-una dintre cele mai grele perioade ale vieții mele. Sper și mă rog ca tu și Jean să fiți fericiți.

— Nu i-am spus niciodată despre noi. Încă mă gândesc la tine aproape în fiecare zi, și uneori vinovăția este mai mare decât o pot suporta. După ce a murit Bob, trebuia să vorbesc cu cineva despre ce s-a întâmplat, așa că i-am povestit prietenului meu Tom Vandenberg despre tine.

Eve închise ochii preț de o clipă. Cum ar mai putea da ochi cu Tom după ce acesta va afla cine este ea în realitate? Tom fusese un prieten atât de bun pentru ea și pentru Robbie. Cel mai bun prieten.

— Tom m-a sfătuit să nu-i spun lui Jean, continuă Louis. A spus că n-ar trebui să-i spun niciodată – nici ei, nici altcuiva.

— Sunt de acord cu el, Louis. Te rog, promite-mi un lucru.

Eve se opri ca și cum ar fi așteptat ca el să spună, *„Mă jur pe viața mea”,* așa cum obișnuiau să facă ea și Audrey.

— Promite-mi că vei asculta sfatul lui Tom și nu-i vei spune lui Jean ce s-a întâmplat în timpul războiului. Dacă mărturisești, te vei elibera de vinovăție, însă greutatea acestui lucru va apăsa pe umerii lui Jean toată viața. Întotdeauna se va întreba dacă poate avea încredere în tine și dacă o iubești. Nu-i face asta. Promiți?

— Promit, șopti Louis.

— Lasă ca vinovăția să-ți fie penitență. Și n-o înșela niciodată. Eve dădu drumul spătarului de care se agățase și făcu un pas spre ușă.

— Trebuie să plec.

— Nu, Eve! Nu pleca!

El dădu să se ridice, însă ea ridică ambele mâini.

— Nu. Te rog, nu mă ține din nou, Louis. Lasă-mă să plec.

Se răsuci și se îndreptă grăbită spre mașină, luptându-se să-și controleze lacrimile de rușine și regret.

Și acum, ce urmează? Își apăsă fruntea de volan și lăsă lacrimile să curgă. Ce voi face acum?

Va fi din nou singură, fără un cămin – ca atunci când murise bunica Maud, ca atunci când murise mama. Dacă asta era pedeapsa ei pentru că se îndepărtase de Dumnezeu, Eve nu credea că o poate suporta.

29

Eve nu se putea întoarce acasă, ca să dea ochi cu Audrey. Nu încă. Nu până când avea să știe unde să meargă și cum să trăiască. A apela la Louis pentru ajutor fusese un ultim resort, însă în timp ce se întorcea spre casă după întâlnirea cu el, conducând orbește, știu că fusese o greșeală să-l implice. Asta o lăsa fără un plan. Dintotdeauna fusese puternică, capabilă să gândească rațional și să se adapteze în fața situațiilor potrivnice. Noua ei viață în America păruse a fi sub control – până când sosise Audrey.

Apropiindu-se de pădurea aflată la apus de ferma lui Tom, Eve opri mașina pe marginea drumului. Avea nevoie de pădure, de confortul unei tăceri profunde. Opri motorul și deschise ușa, apoi realizează că purta acea rochiță scumpă, de vară, și pantofi cu tocuri. Cum putea umbla prin pădure îmbrăcată atât de elegant? Însă poate că ar fi trebuit să se întrebe mai întâi, ce făcea ea în hainele astea? Nu erau ale ei. Era o actriță care interpreta un rol – rolul lui Audrey Barrett.

Oare fusese fericită în acel rol în ultimii trei ani și jumătate? Dacă era sinceră, nu. Nu fusese. Ea și Robbie fuseseră în siguranță și îngrijiți, însă existase o singurătate persistentă și o goliciune sufletească pe care nu o puteau umple hainele elegante sau petrecerile de la club. Dacă i-ar da lui Audrey viața înapoi, poate că ar putea găsi una mai împlinitoare. Dar Robbie? Avea să

fie lipsit de singura viață pe care o cunoscuse, împreună cu toți oamenii pe care-i iubea, înlocuită fiind de viața într-un apartament minuscule, având doar strictul necesar. Fericită sau nu, Eve fusese gata să continue a trăi o minciună de dragul lui.

Însă acum n-o mai putea face.

Eve își scoase încălțările și ciorapii. Își dădu jos crinolina, își scoase perlele, apoi coborî din mașină și intră în pădure. Arareori se întâmpla să mai meargă desculță, iar solul aspru al pădurii îi răni tălpile. Eve ignoră durerea, continuând să se adâncească în pădure, durerea alegerilor făcute adăugând la suferința ei. În depărtare se auzi șopotind și clipocind apa unui pârau, ademenind-o într-acolo. Baldachinul copacilor îi aminti de pădurile de acasă și de bucuria pe care obișnuia s-o experimenteze când se juca acolo. La marginea pădurii se afla biserica la care mergea cu bunica Maud, mama și George, biserica în care se simțise atât de iubită și protejată – până când Dumnezeu o abandonase.

Chiar o abandonase?

Poate că folosisese ideea abandonului ca pe o scuză ca să-și trăiască viața după bunul plac. Dacă era sinceră, trebuia să admită că ea îi întorsese lui Dumnezeu spatele, îngăduind amărăciunii și durerii s-o îndrepte, rătăcind, în direcția greșită, departe de El. În brațele lui Louis. Într-o viață de minciuni. Acum era pierdută și nu putea da vina pe altcineva, decât pe ea însăși. Pe propriile alegeri. Pe propria-i îndărătnicie.

Copilă fiind, găsisese atâta mângâiere în imaginea Bunului Păstor din tabloul ce atârna în căsuța bunicii Maud și în istorisirile pe care le auzise despre dragostea Lui și purtarea de grijă pentru ea. Bunica spusese că Păstorul pornea în căutarea oii pierdute, așa cum tata obișnuia să facă atunci când una dintre oile lui rătăcea, în nesăbuința ei. N-avea s-o abandoneze niciodată.

Eve se opri. Rămase locului, ascultând.

— Doamne, unde ești? șopti ea.

Tăcerea îi spunea că plecase. Era prea târziu. Se prăbuși la pământ fără a-i păsa de rochie, și-și îngropă fața în mâini.

— Doamne, îmi pare rău, spuse ea plângând. Îmi pare atât, atât de rău!

Îi părea rău pentru adulterul cu Louis. Îi părea rău că furase bărbatul altei femei, tatăl unei fete. Greșise și nu putea folosi războiul drept scuză. Îi părea rău că furase identitatea lui Audrey, casa ei, familia ei. Nu conta că Audrey le dăduse la o parte. Ceea ce făcuse Eve era greșit. Minciunile ei aveau să producă întristare unor oameni buni, care nu meritau asta, cum ar fi soții Barrett, Tom Vandenberg și familia lui. Mai rău, Eve își târâse fiul inocent în toată mizeria asta. Avea să fie rănit cel mai mult de păcatele ei. Micul Harry își pierduse deja numele, iar acum avea să-și piardă casa, bunicii, identitatea ca Robbie Barrett. Oare avea s-o ierte vreodată? Eve nu-l putea învinovăți dacă n-avea s-o facă.

Asta era puterea distructivă a păcatului și minciunii – îi atingeau pe cei inocenți și vinovați deopotrivă. Minciunile lui Hitler târâseră întreaga lume în șase ani lungi de iad. Când păcatele îi vor fi expuse, va fi copleșită de umilință și rușine, și pe bună dreptate. La urma urmei, nu reușise să fugă de Dumnezeu. În tot acest timp, El știa adevărul despre ea.

— Îmi pare atât de rău, Doamne! hohoti ea. Atât, atât de rău!

Eve nu merita iertarea Lui. Nu merita iertarea nimănui. Merita mânia, condamnare și rușine. Viața pe care o clădise se năruise, o îngropase, nelăsându-i nicio cale de scăpare, pe nimeni care s-o scoată de sub dărâmături. Plânse deznădăjduită. Bunica Maud ar fi atât de dezamăgită de ea. Ce bine ar fi ca acele istorisiri despre Bunul Păstor să fie adevărate, Păstorul care este gata să ia pedeapsa pentru vina ei, astfel încât ea să poată fi iertată. Ce bine ar fi dacă ar găsi-o pe ea, oaia Sa pierdută, și s-o ierte. Eve își acoperi fața și plânse fără oprire.

După un timp foarte îndelungat, un sunet ciudat îi atrase atenția. Își ridică capul și ascultă. Vântul șoptea printre ramuri. Păsările se chemau una pe cealaltă. Pârâul clipoceă și susura. Și auzi din nou – plânsul unui prunc. Nu, nu un prunc. Era strigătul tânguitor al unui miel.

Un miel? Nu era cu puțință.

Tufișurile foșniră în timp ce un animal se strecură printre copaci. Auzi un behăit jalnic. Eve se ridică. Atunci îl văzu – un miel mic, lănos, înconjurat de pădure. Înghițit de ea. Se îndreptă

înspre animal șchiopătând, cu picioarele julite, apoi se lăsă din nou la pământ, petrecându-și brațele în jurul mielului pierdut. Acesta îi linse mâna și fața cu limba-i caldă, aspră. Eve închise ochii, hohotind cu fața în blănița gălmoasă a mielului. Oare putea fi adevărat? Dumnezeu chiar o putea căuta, iertând-o pentru tot ceea ce făcuse?

Așteptă, abia respirând.

Pași foșniră prin pădure. Auzi glasul lui Tom strigându-și mielul.

Bucuria o copleși, inundând-o. Tot ce spusese bunica era adevărat.

— Aici! strigă Eve. Suntem aici!

Bunul Păstor venise să-și ia oaia pierdută și s-o ducă acasă.



— Când vine mămica mea? întrebă Robbie.

— Curând, cred.

Audrey speră că nu va începe să plângă. Eve fusese plecată toată dimineața, iar adevărul era că Audrey nu știa când se va întoarce.

— Mai ai cărți? O să vă citesc altă povestioară cât timp așteptăm.

Robbie coborî de pe canapea și porni spre dormitorul său, apoi se opri când auzi motorul unei mașini ce intra pe alee.

— Mami!

Alergă la ușa din fața casei, apoi afară. Audrey se ridică și privi pe fereastră, sperând că Eve se întorsese cu o soluție la dilema lor. Însă era o mașină neagră, elegantă, având anvelope cu margine albă și ceva ce arăta ca niște aripioare de rechin în spate. Două femei ieșiră din ea, o șoferiță blondă și tovarășa ei, o femeie cu părul negru ca pana corbului. Erau de vârsta lui Audrey, îmbrăcate de parcă urmau a avea o ședință foto pentru o revistă de modă. Audrey se trase înapoi de la fereastră, sperând că n-o observaseră. Eve spusese să nu vorbească cu nimeni. Însă Robbie rămase pe treptele din fața casei, așteptându-le.

— Bună, Robbie. Mama ta este acasă? întrebă blonda.

— Nu, dar este prietena ei.

Le conduse în casă prin ușa din față. Audrey n-avea de ales decât să le salute.

— Bună, probabil că ești musafira lui Audrey din Anglia, spuse blonda, întinzându-i mâna înmănușată. Eu sunt Phyllis West.

— Doris Anderson, spuse cealaltă, întinzându-i, la rândul ei, mâna.

— Da. Bună.

Audrey nu-și spuse numele, nedorind să mintă.

— Ea nu este aici, mă tem. E plecată cu treabă.

Femeile trecură pe lângă ea și intrară în camera de zi, ochii lor cuprinzând totul, ca și cum ar fi catalogat cele văzute. Audrey își aminti că la fel făceau ea și mama ei atunci când vizitau pe cineva în Londra, de parcă valoarea unei persoane putea fi dată de posesiunile ei.

— Mama soacră a lui Audrey ne-a spus că are o musafiră din Anglia, spuse Phyllis. Și că fiul tău este bolnav?

— A avut rujeolă. E aproape vindecat.

Audrey își dresă glasul, agitată.

— Nu sunt sigură când va veni E...

Aproape că spusese *Eve*.

— Ăă... când va veni acasă. Îmi pare rău.

— Nu ne deranjează să așteptăm.

Se așezară în camera de zi și-și scoaseră mănușile albe. Vizita lor nu părea să aibă un scop. Audrey avea deranjantul sentiment că erau pur și simplu curioase și veniseră să spioneze.

— Vreți... vreți o ceașcă de ceai?

— O ceașcă de *ceai*? întrebă Phyllis.

Femeile râseră, un sunet fragil, zornăitor, precum sticla spartă. Fetele de la pension râdeau așa, mai ales atunci când plănuiau ceva răutăcios.

— Nu, mulțumesc! spuse Doris pe un ton dramatic. Dar n-ar strica o cafea.

— Îmi pare rău, însă nu știu exact pe unde se află lucrurile. Mă aflu aici de foarte puțină vreme. Însă cred că există niște ceai rece.

Se duse în grabă în bucătărie pentru a scăpa de scrutinul lor, cu Bobby agățat de fustă. Îi aminteau de fetele de la pension -

dând buzna cu aerul lor superior, așezându-se cu mișcări lăncede, ca de felină, sclivisite ca niște pisici aristocrate. Audrey le auzi șoptind în timp ce turna ceaiul rece în două pahare. Nu reuși să scoată gheața din tava de metal, așa că le servi ceaiul fără gheață.

— Joci tenis? întrebă Phyllis când Audrey se întoarse cu ceaiul.

— Eu... jucam odinioară. N-am mai făcut-o de la război încoace.

Se așeză și-l ridică pe Bobby în poală.

— Asta este și scuza lui Audrey, spuse Phyllis. Ne refuză în mod constant.

Audrey nu știa ca Eve să fi jucat tenis și își imaginează că n-avea habar. Fusese spălătoreasă, dactilografă și șoferiță de ambulanță. Unde și când să fi învățat să joace tenis?

— Am venit ca s-o convingem să se alăture ligii noastre de la club. Nu plecăm până când nu acceptă. Jucăm în fiecare marți și joi și avem nevoie disperată de o jucătoare de rezervă.

Doris scoase un pachet de țigări și-și vâri una într-un portțigaret din fildeș.

Ca al mamei. Vederea obiectului o cutremură pe Audrey. Își dori ca femeile astea să plece.

— I-am spus că ar putea lua câteva lecții de la profesioniștii clubului dacă are nevoie să-și intre în mână, spuse Doris după ce-și aprinse țigara cu o brichetă argintie.

— Poate că ai putea juca cu noi cât timp stai aici, spuse Phyllis.

— Și tu ești aristocrată, nu-i așa? întrebă Doris, scoțând un nor de fum.

— Cu siguranță că este. Ascultă cum vorbește! Atât de rafinat, *draga mea!*

Un strop de sudoare se prelinse pe spatele lui Audrey. Aceste femei o intimidau. Mai rău, o înfuriau, presupunând lucruri pe care nu le cunoșteau despre ea. Hotărî să preia controlul și să schimbe subiectul.

— Cu ce altceva vă mai distrați aici, în America, în afară de jocul de tenis?

— Mergem la cumpărături, desigur, spuse Phyllis.

— În New York, nu aici, în oraș, adăugă Doris.

Privi în jur după o scrumieră. Audrey se ridică și aduse o farfurioară din bucătărie. Petrecuseră aproape cinci ani în armată, însă nici ea, nici Eve nu fumaseră vreodată.

— Mulțumesc, dragă, spuse Doris. Toate magazinele bune sunt acolo – Lord & Taylor, Saks, Bergdorf Goodman. Tu și Audrey ar trebui să luați prânzul cu noi săptămâna viitoare, și vom merge împreună la cumpărături.

Nimic altceva nu-i repugna mai mult lui Audrey. În plus, nu avea bani.

— Lucrează vreuna dintre voi în afara casei? întrebă ea.

Întrebarea îi fu primită cu hohote de râs.

— De ce am face asta?

Își aminti întrebarea vicarului, „*Ce crezi că ți-ar cere Dumnezeu să faci?*” și știu că răspunsul nu este „*Să joc tenis și să fac cumpărături în New York City.*” Nu-i plăceau aceste femei și nu și-o putea imagina pe Eve ca prietenă a lor, pe vivacea, independenta Eve Dawson pe care o cunoscuse odinioară. Dacă ea avea să-și revende locul de drept în calitate de noră a soților Barrett, oare va fi nevoită să se împrietenească cu Phyllis și Doris și să devină parte activă a vieții de la club? Ar fi urât lucrul acesta la fel de mult cum o făcuse Robert.

— Știi cumva dacă Audrey și-a amintit să-l înscrie pe Robbie la cursurile de navigare? întrebă Doris. Clasele se ocupă repede, să știi.

— N-am idee... Însă Robbie nu este prea mic pentru asta?

— Nicidecum. Copiii noștri trăiesc pe vase de agrement în timpul verii, aproape de la vârsta când pot umbla.

Audrey tânjea să le povestească despre acea împrejurare în care ea și Eve navigaseră în ape tulburi, într-o zonă de război, în miez de noapte. Își dorea să fie din nou acea femeie.

Doamnele își isprăviră ceaiul rece. Eve încă nu se întorsese. Hotărârea să nu mai piardă timpul așteptând.

— Spune-i lui Audrey să mă sune, spuse Phyllis fluturându-și mâna în semn de rămas-bun.

— Și anunță-ne dacă poți juca tenis joi, adăugă Doris.

Audrey închise ușa în spatele lor și se rezemă de ea ușurată, bucuroasă că scăpase de ele.

— Unde a plecat mămica mea? întrebă Robbie.

Audrey n-avea idee.

— Se va întoarce curând. Haide să citim altă povestioară.

Însă înainte ca Audrey să se așeze și să deschidă o carte, sună soneria. Phyllis și Doris se întorseseră.

— Trebuie să folosesc telefonul vostru, spuse Phyllis. Mașina mea are pană.

Audrey își înăbuși un geamăt. N-avea chef să stea închisă în casă încă o oră cu aceste femei, așteptând un mecanic. Privi dincolo de ele, la mașină.

— A fost înțepat? Aerul iese încet din cauciuc?

— De unde să știu? De-asta trebuie să chem un mecanic.

— Dă-mi voie să verific.

Audrey se strecură pe lângă ele și ieși pe alee, urmată îndeaproape de cei doi băieți. Cauciucul din față era dezumflat.

— N-ar trebui să fie greu de schimbat, spuse Audrey după ce studie situația. Ai o roată de rezervă?

— Probabil. Dar... cu siguranță că nu te aștepti s-o schimbi eu însămi.

— O pot schimba eu.

Audrey savură expresia de uimire de pe chipul lui Phyllis.

— Glumești, pufni Doris.

— Nu, nu glumesc. Am schimbat cauciucuri de camion pe tot parcursul războiului. La fel a făcut și prințesa Elisabeta, fiica regelui Angliei. Trage frâna de mână, te rog. Apoi deschide portbagajul.

— Frâna și... ce? întrebă Phyllis.

Deschise ușa mașinii oarecum ezitant, după părerea lui Audrey, și trase frâna.

— Acum, portbagajul.

Audrey se îndreptă spre spatele mașinii și arătă spre portbagaj.

— Trebuie să văd dacă ai un cric și o roată de rezervă.

Încălțată cu pantofi cu toc cui, Phyllis păși spre partea din spate a mașinii.

— N-ar fi mai ușor să chemăm un mecanic?

Audrey scoase cricul și cheia tubulară, fără a spune nimic.

— E puțin diferit de cricul pentru camioane cu care sunt obișnuită, dar cred că mă descurc.

Scoase gemând ușor roata de rezervă și o așeză jos. Trecuseră cinci ani de când schimbase o roată, însă își aminti cele învățate.

— E bine să scoți capacele și piulițele înainte de a ridica mașina pe cric, spuse ea în timp ce lucră. Altfel roata se va învărti și va fi aproape imposibil să le deșurubezi.

Două dintre piulițe erau atât de strânse încât se văzu silită să sară pe cheia tubulară ca să le desfacă.

— Ha! Am reușit! spuse ea triumfătoare.

Privirea de uimire și admirație de pe chipul fiului ei care o privea, aproape că-i umplu ochii de lacrimi.

Audrey asamblă cricul și-l așeză sub bara de protecție. Mașina se ridică încet în timp ce manevră maneta în sus și în jos. Femeile o priviră de parcă ar fi urmărit o specie nouă de animal. Îi făcea plăcere să le șocheze. După toată treaba asta, Doris și Phyllis aveau să-și anuleze invitația de-a o lua la cumpărături. Și oferta de a se alătura ligii de tenis. Însă Eve ar fi admirat-o — adică vechea Eve.

Audrey scoase roata murdară, o împinse până la portbagaj și o vâri înăuntru, dorindu-și să fi purtat salopeta ATS în clipele astea. Era murdară de praf pe mâini și pe partea din față a rochiei. După câteva minute, roata de rezervă era la locul ei, piulițele strânse și mașina coborâtă de pe cric. Sergentul ei major i-ar fi dat o notă mare pentru viteză și eficiență.

— Poftim. Ar trebui să poți ajunge acasă, spuse ea în timp ce așeză cricul la loc și închise portbagajul.

Femeile urcară în grabă în mașină, de parcă erau nerăbdătoare să scape de femeia asta nebună. Audrey își mușcă buza ca să-și ascundă zâmbetul. Eve s-ar fi tăvălit de râs pe jos în clipa asta.

Prietenia Evei însemnase atât de mult pentru Audrey de-a lungul anilor, căci îi arătase ce însemna adevăratul curaj. Eve îi salvase viața. Însă poate că actul cel mai curajos al Evei fusese

plecarea de acasă la vârsta de doisprezece ani pentru a deveni spălătoreasă, fără amărăciune, fără a privi înapoi.

— Spune-i lui Audrey că o să-i telefonăm mai târziu, spuse Phyllis înainte de a pleca.

Audrey se răsuci și-și zări fiul țopăind entuziasat.

— Ai făcut-o, mami! Le-ai reparat mașina!

— Da... așa este.

— Dar ai mâinile foarte murdare.

Audrey își privi mâinile, surprinsă să vadă că acele mâini murdare erau ale ei. Erau mâinile acelei femei competente, capabile, din timpul războiului. Își dorea să fie din nou aceea femeie.

— Da. Sunt frumoase, nu-i așa?

Râse și le flutură în joacă înspre Bobby de parcă ar fi vrut să-l murdărească și pe el. Acesta o luă la fugă, țipând de plăcerea noului joc. Robbie li se alătură, și începură să fugă tustrei în cercuri, râzând în hohote.

Audrey știa ce trebuia să facă. Avea să-i îngăduie Evei să fie doamna Robert Barrett, cu toate prietenele ei de la club, meciurile de tenis și cursurile de navigație. Robert nu-și dorise viața asta pentru el și fiul său, și nici pentru ea. De fapt, Robert ar fi dezamăgit dacă ar urma calea mai ușoară în loc să-și trăiască viața pe cont propriu. Se gândi la Alfie și la felul în care averea tatălui lor îl otrăvise, devenind mai importantă pentru el decât o dragoste durabilă. Audrey avea să găsească un mod de a se întreține, pe ea și pe Bobby, învățându-l să pună preț pe lucrurile corecte. Avea să-l învețe să dăruiască, nu să primească.

Un fior de entuziasm trecu prin trupul ei. Îi va spune Evei ce hotărâse, în clipa când aceasta se va întoarce.



Eve rămase așezată cu mielul în brațe, în timp ce Tom se îndreptă grăbit spre ea.

— Audrey? Ce faci...?

Probabil că arăta ciudat cu chipul răvășit de lacrimi și hainele șifonate. Însă Eve nu-și putu ascunde zâmbetul.

— Îți cauți mielul pierdut? întrebă ea, mângâind creștetul animalului.

— Da, dar... ești bine? Ce faci aici? Unde-ți sunt încălțările?

— E o poveste lungă, spuse ea, ștergându-și lacrimile. Ai timp s-o asculți? Am nevoie de sfatul tău. Sunt într-o încurcătură.

— Sigur.

El se așează pe pământ, în fața ei.

— Mi-am dat seama că ești îngrijorată când ai venit la noi zilele trecute. Sper că prietena ta n-a adus vești proaste de acasă.

— Ca să fiu sinceră, a lansat o bombă în viața mea.

Eve trase adânc aer în piept.

— Ai fost un prieten bun pentru mine și Robbie... lucru ce s-ar putea schimba când vei auzi ce am să-ți spun.

— Poți avea încredere în mine, Audrey.

— Am încurcat urât lucrurile și nu știu ce să fac. Te rog, promite-mi că n-o să mă urăști dacă-ți spun.

— Promit.

— Juri pe viața ta?

Tom zâmbi și-și făcu un X în dreptul inimii.

— Jur pe viața mea.

— Sunt prinsă într-o pânză de minciuni, Tom. În realitate, eu nu sunt Audrey Barrett. Sunt...

— Eve Dawson.

Ea îngheță, ca și cum un vânt rece s-a fi abătut asupra pădurii.

— Ți-a spus cineva?

— Nu, mi-am dat seama singur.

— Cum...? Când...?

— Am bănuir de ceva vreme, dar cred că am fost sigur de ziua lui Robbie, când te-am privit cum urci în acel copac de lângă pârau.

Ea își feri privirea, temându-se să-l privească în ochi. Iar Tom era doar primul dintre cei mulți care aveau să afle adevărul.

— Au mai fost câteva semne pe care le-am remarcat, continuă el. Cum ar fi pistruii tăi – Louis a spus că Eve avea pistrui frumoși. Însă chiar dacă bănuiala mea a fost adevărată, m-am

gândit că ai motivele tale pentru a te da drept Audrey, iar acele motive nu erau treaba mea.

Eve se simți ușurată – și terifiată în același timp.

— Sunt obosită de toate minciunile astea, Tom, însă nu știu cum să remediez situația. Nu mi-am imaginat niciodată că Audrey va veni aici, în America. Ea este femeia pe care ai văzut-o la mine acasă zilele trecute, în caz că nu ți-ai dat seama deja. A venit să-i viziteze pe soții Barrett, în timp ce eu foloseam piscina lor – nora și nepotul pe care nu i-au întâlnit niciodată. Din ferircire, doamna Barrett nu era acasă.

— Audrey nu știa că tu i-ai luat locul?

— Nu. Ea hotărâse să rămână în Anglia după moartea lui Robert. Nu i-am furat viața, Tom; ea a dat-o deoparte. Eu am luat documentele din coșul de gunoi și i-am împrumutat identitatea pentru că nu aveam familie, nu aveam unde să merg și niciun mijloc de a-mi întreține fiul. Acum ea e aici.

El rămase tăcut câteva clipe înainte de a spune:

— Îmi îngădui să-ți pun o întrebare? Nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei.

Eve ridică din umeri.

— Sigur.

Viața ei și minciunile pe care le spusese erau date pe față înaintea acestui bărbat bun, blând.

— Louis Dubois este tatăl lui Robbie?

— Presupun că e evident, nu-i așa?

— Doar pentru că-l cunosc pe Louis atât de bine.

Eve își plecă din nou capul, incapabilă să dea ochii cu el. Îi părea rău că deschisese discuția asta. Însă adevărul era că aceasta era singura cale spre iertare.

— Am stat mult de vorbă cu Louis după încheierea războiului, continuă Tom. Mi-a spus că trebuie să-mi mărturisească ceva, așa că mi-a povestit despre tine. Cum s-a îndrăgostit de tine fără să fi intenționat s-o facă. Cum n-avea nicio speranță că va putea fi vreodată cu tine din cauza lui Jean și a copilului. Mi-a spus că era chinuit de vinovăție pentru faptul că o trădase pe Jean și m-a întrebat dacă n-ar trebui să-i mărturisească totul.

— Și tu i-ai spus să n-o facă.

— I-am spus că ar trebui să-i mărturisească totul lui Dumnezeu, nu lui Jean. Dumnezeu îl va ierta, însă Jean s-ar putea să nu poată trece niciodată peste trădarea lui. Nu cred că este corect să-ți descarci sufletul, punând povara pe umerii altuia. Unele secrete e mai bine să rămână îngropate.

Eve încuviință. Ea îi dăduse lui Louis același sfat.

— Nu-ți poți imagina cât de greu este să trăiești cu o asemenea vinovăție, spuse ea.

— Louis știe că are un fiu? Întrebă Tom.

Ea clătină din cap.

— Adevărul i-ar ruina viața și i-ar distruge familia. Nu-i pot face asta. Deja mi-am ruinat propria viață... cu excepția lui Robbie, care este cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat vreodată.

— E un copil grozav. Tu ești o mamă minunată.

— Dar mi-e atât de rușine, spuse ea, lacrimile umplându-i din nou ochii. E destul de rău că toată lumea va afla că am mințit cu privire la propria-mi identitate, dar mai rău decât atât e faptul că tu știi că am comis...

Adulter. Nu putea spune cuvântul. Își șterse ochii și-și ridică din nou capul.

— Eu și Louis am făcut o greșală teribilă. N-am vrut să se întâmple asta.

— Cu toții am făcut lucruri de care ne este rușine, Eve. Fiecare dintre noi.

— Dar păcatele mele sunt uriașe! Iar acum Audrey este aici cu fiul lui Robert, iar păcatele mele vor fi date pe față. Soții Barrett o să mă urască pentru faptul că i-am mințit. Ei îl iubesc pe Robbie și cred că este nepotul lor. Și au fost atât de buni cu noi. Dar totul a fost o minciună! Casa și mașina mea îi aparțin lui Audrey. Asigurarea de viață și contul de economii sunt ale ei. Știu că ar fi corect să plec din oraș, dar unde să merg? Cum vom trăi, eu și Robbie? Nu am pe nimeni! Nimic!

— Hei... hei... nu plânge, spuse el trăgând-o în brațele lui.

Mielul se smuci și începu să behăie, prins între ei.

— Îmi pare rău, Tom. Îmi pare atât de rău. Mama ta este o sfântă. Va fi îngrozită să afle ce fel de om sunt. Și ai făcut atât de multe pentru mine și Robbie, crezând că suntem soția și fiul lui Robert. Nu știu cum tu, familia ta și oricine altcineva m-ar putea ierta vreodată. Nu v-aș învinovăți pe niciunul dintre voi dacă v-ați îndepărta de mine.

— Niciunul dintre noi nu este în postura de a arunca cu pietre.

— Sunt sigură că tu nu ai făcut niciodată ceva atât de rău!

— Îți voi spune același lucru pe care i l-am spus lui Louis. Dumnezeu te va ierta dacă i-o vei cere. Și când Isus îți va îndepărta vinovăția, vei putea experimenta un nou început. Dumnezeu iartă și uită trecutul tău.

Îi dădu drumul la mâini și-i întinse batista lui.

— Vrei sfatul meu? Întrebă el.

— Da, răspunse ea, trăgându-și nasul. Te rog.

— Cred că ar trebui să spui tuturor adevărul, așa cum mi l-ai spus mie. Oamenii care te cunosc și te iubesc s-ar putea să fie șocați și surprinși, însă vor continua să vă iubească, pe tine și pe Robbie. Iar aici mă includ și pe mine, părinții mei și soții Barrett.

— Ești sigur?

— Da. Sunt. Isus a spus că trebuie să-i iertăm pe cei din jurul nostru dacă vrem ca El să ne ierte. În plus, voi sunteți parte a vieților noastre de-acum. Știm ce femeie amuzantă, încântătoare și minunată ești, și nu contează care este numele tău real.

Eve nu era convinsă. Oamenilor nu le plăcea să fie înșelați, urau mincinoșii.

— Nu știu unde vom pleca, eu și Robbie. Nu am la ce să mă întorc în Anglia.

— Ei bine, eu sunt destul de egoist cât să sper că vei rămâne aici. Însă presupun că răspunsul depinde de Audrey.

Viitorul Evei, viitorul lui Robbie, se aflau în mâinile lui Audrey.

— Din ceea ce mi-au povestit Bob și Louis, întotdeauna am avut impresia că tu și Audrey sunteți apropiate, ca două surori. Cum de s-a schimbat lucrul ăsta?

— Eram apropiate în copilărie. Apoi ne-am îndepărtat... Iar războiul ne-a apropiat din nou.

Eve tăcu, amintindu-și nesfârșiții ani de război și felul în care acesta le modelase pe amândouă, legându-le una de alta. Își aminti groaza pe care o resimțise când racheta V-1 explodase și crezuse că Audrey o să moară.

— Adevărul este că nu știu ce s-a întâmplat cu noi. Am ajuns la o răscruce de drumuri și am ales direcții diferite. Prietenia noastră a supraviețuit multor lucruri, dar nu cred că va supraviețui și acum.

Își puse mâna pe brațul lui Tom și-și ridică privirea spre el.

— Te rog, Tom. Te rog, nu spune nimănui adevărul până când nu voi hotărî ce să fac.

— Este povestea ta, Audrey – sau să-ți spun Eve? Nu eu trebuie s-o spun.

Se ridică și-i întinse mâna, ajutând-o să se ridice.

— Haide, să vă duc acasă, spuse el.

Ridică mielul și-l puse pe umeri, la fel ca Bunul Păstor din tabloul bunicii Maud. Mesajul îi era atât de clar, de parcă Dumnezeu i-ar fi vorbit cu voce tare. El o iertase. Iar acum trebuia să-i ceară iertare și lui Audrey.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Tom. Unde e mașina ta? Și pantofii?

— Am parcat lângă șosea, în spatele pădurii... undeva...

Privi în jur, nesigură din ce direcție venise. Nu urmăse o cărare.

— Poate că ar fi mai ușor să ne întoarcem pe unde am venit eu, apoi să te duc cu mașina la locul unde ți-ai lăsat tu mașina. Reușești să mergi desculță? Sau ar trebui să te car pe tine în brațe, nu pe Cloudy?

Eve râse.

— Mă descurc.

Porniră încet înapoi, Eve având grijă unde-și pune piciorul. Când ajunseră în curtea fermei, schiopăta și picioarele îi erau zgâriate și dureroase.

— Îngăduie-mi o clipă ca s-o încui pe Cloudy în grajd, spuse Tom. Va crede că o pedepsesc, dar e pentru binele și protecția ei.

Mielușeaua protestă, behăind puternic. Oare Bunul Păstor o trata și pe ea la fel, spre binele ei?

— Urcă în camionetă, îi spuse Tom când se întoarse. Eu mă duc să iau cheile din casă.

Când ieși, avea în mâini un coș mic cu căpșune.

— Mama le-a cules de dimineață. Sunt pentru tine și Robbie.

Eve apucă coșul cu ambele mâini, lacrimile încețoșându-i privirea.

Găsiră mașina la mică distanță.

— Știu că trebuie să te gândești la multe, spuse Tom înainte ca Eve să coboare. Dar aș vrea să-ți spun... Mă bucur că nu ești Audrey Barrett, doamna aristocrată și nora soților Barrett. Asta înseamnă că am și eu o șansă.

Se aplecă spre ea și o sărută pe obraz. În timp ce se îndreptă spre casă la volanul mașinii ei, cuvintele lui Tom îi alinară inima îndurerată ca un balsam pus pe rană.

Ajunse și o găsi pe Audrey alergându-i pe băieți în curtea din fața casei, cu partea din față a rochiei plină de murdărie.

— Audrey? Ce se întâmplă?

— Mami a schimbat roata la o mașină mare! anunță Bobby.

— Mașina doamnei West, adăugă Robbie.

— Ce-a făcut?

Audrey râse, gâfâind în încercarea de a-și recăpăta suflul.

— Ar trebui să-ți vezi fața! Arăți atât de șocată.

— Sunt șocată.

Lacrimi umplură ochii lui Audrey.

— Trebuie să vorbim, Eve.

— Da, Audrey. Așa este.

30

— Și tu ai schimbat roți? Întrebă Audrey. Erai atât de aranjată când ai plecat de dimineată, iar acum...

Eve era răvășită, desculță. Într-o mână avea ciorapii, pantofii roșii și crinolina, iar în cealaltă șiragul de perle și un coș cu căpșune. Rochia frumoasă, roșie cu buline albe, era șifonată și pătată, iar ochii îi erau înroșiți de parcă ar fi plâns.

— Cred că am ales hainele nepotrivite pentru o plimbare în pădure, spuse ea zâmbind ușor.

— Văd asta. Bine că prietenele tale Phyllis și Doris nu te-au văzut așa. Au venit ca să te convingă să te alături ligii de tenis.

— O, nu, gemu Eve.

— Când erau gata de plecare, roata din față a mașinii făcuse pană – așa că am schimbat-o. Au fost oripilate. După expresia de pe chipul lor, puteam foarte bine să mă fi dezbrăcat la pielea goală și să țopăi pe stradă.

— Chiar ai schimbat cauciucul mașinii?

— Da. Și sunt foarte mândră de mine.

Eve slobozi un oftat prelung.

— Ascultă, m-am gândit mult, Audrey...

— Eu la fel, o întrerupse ea. Și înainte de a spune orice altceva, trebuie să știi că vreau să-ți păstrezi numele meu.

— Poftim?

— Nimeni nu trebuie să știe adevărul. Poți fi Audrey Barrett și să locuiești în casa asta, să-ți păstrezi membralitatea de la club și tot restul. Nu vreau nimic din toate astea.

Rostirea cu glas tare a acestor cuvinte o făcu pe Audrey să se simtă extrem de ușurată. Și extrem de îngrozită. Soarele de vară ardea puternic în curtea lipsită de umbră.

— Vorbești serios?

— Foarte serios.

— De ce ai face asta?

— Din motive egoiste, ca să fiu sinceră. Robert nu și-a dorit viața asta, și nici eu nu mi-o doresc. Povara așteptărilor din partea oamenilor este prea grea aici. Războiul m-a eliberat de povara aceasta și nu vreau s-o mai port vreodată.

— Este foarte generos din partea ta, Audrey, dar se pare că nici eu nu mai vreau să fiu Audrey. O să spun tuturor adevărul.

— De ce?

— Pentru că este greșit să trăiesc în minciună. Vreau să fiu eu însămi și să iau propriile decizii, să alerg desculță prin pădure atunci când am chef și poate... poate, să mă îndrăgostesc din nou.

— Atunci haide să fim noi înșine, amândouă, spuse Audrey. Femeile în care ne-am transformat în timpul războiului. Eram curajoase și lipsite de egoism, și hotărâte – și eram cele mai bune prietene. Nu știu ce s-a întâmplat cu acele femei, dar trebuie să le redescoperim.

— Ai dreptate. Ascultă, e un lucru prea important ca să-l discutăm aici, spuse Eve, trecând-și brațul pe după al lui Audrey. Haide să ne schimbăm hainele și să ne spălăm. Este un loc unde trebuie să te duc înainte de a lua alte decizii.

Inima lui Audrey se strânse când, puțin mai târziu, Eve conduse mașina prin porțile unui cimitir. Aerul verii era plin de bâzâitul insectelor. Pielea-i asudată se lipi de tapiseria mașinii. Audrey refuză să se urnească din loc.

— Mami, am voie să merg să văd statuile de îngeri? întrebă Robbie.

— Da, poți, răspunse Eve.

Ieşi din maşină şi deschise portiera din spate, pentru băieţi.

Robbie dădu s-o ia la fugă peste peluză, însă se întoarse spre Bobby.

— Vrei să le vezi şi tu? Vino.

Audrey fu surprinsă când Bobby îl urmă. Se strecură afară din maşină.

— Am remarcat că fiul tău are accent american, îi spuse Evei.

— Teribil, nu-i așa?

Eve îşi petrecu din nou braţul pe după al ei.

— Eşti pregătită?

Audrey reuşi doar să încuviinţeze printr-o mişcare a capului, simţind cum i se adună lacrimi în ochi. Eve se opri lângă o piatră de mormânt din granit negru, având gravat pe ea numele lui Robert. Audrey se prăbuşi în genunchi. Lacrimile i se revărsară pe obraji în clipa în care fruntea îi atinse piatra. Cuvintele poemului preferat al lui Robert răsunară în inima ei:

*Şi te iubesc cu zâmbet, plâns, suflare,
Cu viaţa mea! – şi Domnul de-mi ajută
Te voi iubi în moarte şi mai tare.*

Eve rămase pe iarbă lângă ea, mângâind-o pe spate în timp ce Audrey plânse. Când, în cele din urmă, îşi ridică capul şi-şi şterse ochii, aceasta văzu că Eve plângea, la rândul-i. Eve îi întinse un coş cu câpşune.

— Poftim. Cred că avem nevoie de astea.

Audrey reuşi să zâmbească şi mănăca una.

— Eu şi Robert aveam atâtea planuri pentru viaţa noastră împreună.

— Şi cred că nu era viaţa pe care am trăit-o eu în locul tău.

— Nu. El nu-şi dorea ca fiul nostru să crească așa cum a crescut el, presat să se alăture celor de la club şi firmei de avocatură a familiei sale.

— Ce îşi dorea Robert pentru tine, Audrey? Întrebă ea încet.

Audrey expiră adânc.

— Să învăț a fi eu însămi, să nu cedez presiunii altora... Eu îmi doream să devin soră medicală după război. Robert spunea că putem găsi aici o școală unde să învăț. M-a încurajat să...

Nu reuși să isprăvească.

— Încă poți urma planul acesta. Ai o casă, o mașină și destui bani pentru trai și pentru a merge la școală. E un vis mareț, Audrey.

Băieții se întoarseră alergând înainte ca Audrey să poată răspunde.

— Ce s-a întâmplat, mami? întrebă Bobby când văzu lacrimile lui Audrey.

Ea îl trase la piept, ținându-l strâns preț de câteva clipe.

— Ții minte poza tatălui tău, cea pe care ți-am arătat-o? Aici este îngropat. Plâng pentru că-mi este dor de el. Dar aici este numai trupul lui. Tatăl tău este în ceruri, cu Mântuitorul pe care L-a iubit.

— Este și el înger?

— Nu, dar este cu îngerii.

Îi întinse o căpșună.

— Poftim. Astea sunt cele mai bune medicamente pentru lacrimi. Robbie luă și el una.

— Acolo este statuia unui soldat, îi spuse lui Bobby. Vrei s-o vezi?

Bobby încuviință și o luă la fugă într-acolo.

— Probabil că vii des aici, spuse Audrey.

— Cu mama lui Robert, da.

Rămaseră tăcute câteva clipe, lăsându-se învăluite de pacea liniștitului cimitir.

— Audrey? Mă ierți, te rog, pentru că ți-am furat identitatea? Audrey încuviință în timp ce apucă mâna Evei.

— Eu am păcătuit mai mult. Tu te afli aici din cauza greșelilor mele. Iartă-mă că te-am lăsat să pleci. Că te-am judecat aspru din cauza lui Louis și a lui Harry. Am fost rece și critică – ca mama mea. Eu aveam Wellingford Hall, iar tu nu aveai nimic. Iartă-mă pentru că n-am fost dispusă să rămânem împreună până când amândouă aveam să știm ce e de făcut.

— O, Audrey...

Rămaseră îndelung ținându-se de mâini.

Apoi își zâmbiră una alteia și mai luă o căpșună.

Băieții veniră înapoi în fugă, gâfâind și aruncându-se pe iarbă. Audrey dădu la o parte șuvițele transpirate de păr de pe fruntea fiului ei.

— Când erau mici, îmi amintesc că ne doream să crească împreună și să fie prieteni. Așa cum eram noi... așa cum erau tații lor.

— Poate că vor putea... murmură Eve.

Îi trecu fiului ei coșul cu căpșune.

— Poftim, haide să le isprăvim de mâncat.

Când se întoarseră, aerul din mașină devenise înăbușitor. Își deschiseră cu toții geamurile.

— Cum mai stai cu curajul? întrebă Eve.

— Binișor. E amuzant, dar faptul că am schimbat acea roată în dimineața asta mi-a dat puterea pe care uitasem c-o am.

— Bun. Pentru că următoarea oprire va fi dificilă pentru amândouă.

— Unde mergem?

— Să ne întâlnim cu doamna Barrett. Trebuie să-i mărturisesc ce am făcut și s-o rog să mă ierte. Apoi o voi prezenta adevăratei nurori și adevăratului nepot.

— O, Eve... Nu... nu știu...

— Este o femeie minunată, Audrey. L-a crescut pe Robert ca să devină bărbatul pe care l-ai cunoscut, nu-i așa? M-am gândit adesea că ea este mama pe care ai fi meritat-o.

— Dar uită-te cu ce sunt îmbrăcată! Arăt dezordonată...

— Audrey, oprește-te. N-o să te judece. Te va iubi pentru că fiul ei te-a iubit.

Audrey nu-și putea imagina că așa aveau să stea lucrurile. Teama de a da ochi cu familia Barrett, teama că o vor învinovăți pentru moartea lui Robert o împiedicase să vină în America în urmă cu patru ani.

Când ajunseră, Robbie țâșni pe ușă și alergă direct în brațele doamnei Barrett.

— *Nana!* Mi-a fost dor de tine!

Doamna Barrett îngenunche și-l strânse tare la piept, iar Audrey zări în acea femeie mama blândă, iubitoare, după care tânjise toată viața ei.

— Îmi cer scuze că am venit fără să ne anunțăm, spuse Eve. Ai timp pentru o discuție? Vreau s-o întâlnești pe prietena mea.

— Da, desigur, draga mea. Intrați.

Doamna Barrett le conduse în camera de zi și le invită să se așeze. Era un loc rece, neprimitor, copia unui conac maiestuos precum Wellingford Hall, cu trei zone de ședere separate în vasta încăpere. Nu părea a se potrivi cu femeia blândă, zâmbitoare, care-i întâmpinase. Audrey nu-și putu lua privirea de la mama lui Robert. Părul ei ondulat, cu firul gros, îi amintea de părul lui, însă femeia avea șuvițe cărunte presărate pe alocuri. Avea ochii negri ai lui Robert, zâmbetul lui blajin.

— Vreți ceva rece de băut? întrebă ea.

— Nu, te rog, nu te deranja, spuse Eve. Trebuie doar să spun ceea ce mi-am propus.

Trase adânc aer în piept și expiră profund.

Îi este greu s-o facă, gândi Audrey.

— Am venit ca să te rog să mă ierți, mama. Am făcut un lucru îngrozitor, de neiertat... Eu nu sunt soția lui Robert, Audrey. Ea este.

Doamna Barrett privi fix la Audrey, uluită. Dintr-odată păru mai în vârstă decât cu o clipă în urmă. Inima lui Audrey începu să bată mai repede, temându-se pentru Eve.

— Iar Robbie nu este fiul lui Robert.

Eve arătă spre Bobby.

— Nu... nu înțeleg...

Doamna Barrett fusese în picioare, însă acum se așeză pe marginea celui mai apropiat scaun, ca și cum picioarele n-o mai puteau susține.

— Știu că ceea ce am făcut este îngrozitor, spuse Eve, și că nu merit iertarea ta, și îmi pare atât, atât de rău!

— Dar... dar pentru ce ai face un asemenea lucru?

— Eram disperată. Nu aveam casă, nu aveam familie, nici vreo modalitate de a mă întreține, pe mine și fiul meu. Știu că asta nu-mi scuză toate minciunile, dar la acea vreme nu știam ce altceva aș putea face.

Doamna Barrett se întoarse spre Audrey.

— Iar tu ai fost de acord cu asta? întrebă ea.

— Nu! spuse Eve înainte ca aceasta să răspundă. Audrey n-a știut ce făcusem. Am fost foarte bune prietene în timpul războiului, iar când, după moartea lui Robert, ea a decis să nu vină în America, eu i-am furat documentele de imigrare și am venit în locul ei. A fost un lucru îngrozitor, îngrozitor, și îmi pare rău că v-am înșelat. Te rog, n-o învinovați pe Audrey. N-a știut nimic despre asta până când a ajuns în America, în urmă cu câteva zile.

Audrey observă durerea și tristețea din expresia ce se așternuse pe chipul doamnei Barrett, și se temu că reacția ei nu va fi una plăcută. Atât ea, cât și Eve păreau zdruncinate.

— Este și vina mea, doamnă Barrett, se grăbi Audrey să adauge. Eve a fost cea mai bună prietenă a mea și ar fi trebuit s-o ajut. N-ar fi trebuit s-o las fără nicio opțiune.

— Nu... nu știu ce să spun...

— Ați fost atât de buni cu Robbie și cu mine, spuse Eve. Și îmi pare atât de rău pentru ce am făcut. N-am intenționat niciodată să vă rănesc sau să profit de bunătatea și generozitatea voastră. Mi-am... mi-am dorit atât de mult un cămin.

Copiii priveau scena fără a părea că-și dau seama ce se petrece. Fiul lui Eve se cuibări lângă doamna Barrett și-i luă mâna.

— Nu fi tristă, *nana*. Ești tristă?

Ea se aplecă și-l sărută pe creștetul roșcovan.

— Nu sunt tristă, dragul meu. Doar... surprinsă.

Îl trase pe Robbie mai aproape ca să-l îmbrățișeze, apoi dădu ochii cu Bobby, care stătea la câțiva pași de scaunul lui Audrey. Lacrimi umplură ochii doamnei Barrett.

— Seamănă leit cu Robert la vârsta asta. Îmi dai voie să te îmbrățișez și pe tine, scumpul meu?

Copilul ezită câteva clipe lungi, iar doamna Barrett zâmbi.

— Și Robert era așa. Întotdeauna trebuia să se gândească mult la un lucru înainte de a încerca ceva nou.

Lacrimi se revărsară pe obrajii lui Audrey când, în cele din urmă, fiul ei se îndreptă spre bunica lui, îngăduindu-i să-l țină în brațe și să-l sărute pe frunte. Familia. Aveau să fie parte a unei familii iubitoare, un lucru după care Audrey tânjise toată viața. Își aminti scena rigidă din casa unchiului ei și știu că luase decizia corectă.

— O să fii și *nana* lui? o întrebă Robbie pe doamna Barrett.

— Da, scumpul meu. Sunt *nana* voastră.

Scoase o batistă din buzunar și-și șterse ochii.

Eve îngenunche lângă ea.

— Mă poți ierta vreodată pentru că te-am mințit? întrebă ea.

Doamna Barrett mângâie creștetul lui Robbie.

— Vestea asta a venit ca un șoc, desigur. Dar într-un fel... Știi, prima oară când v-am văzut, pe tine și pe fiul tău, am bănuir că nu ești Audrey. Nu semănai cu femeia din fotografia pe care Robert ne-a arătat-o. Dar mai apoi l-am luat în brațe pe Robbie și din acea clipă nu mi-a mai păsat cine ești. Eu și soțul meu încă sufeream după pierderea lui Robert, iar tu ai adus viață nouă în casa noastră. Și speranță. Tu și Robbie ați umplut golul din inima mea și m-ați ajutat să mă vindec.

Sărută din nou creștetul lui Robbie.

— Sunt... sunt surprinsă și... și dezamăgită de tine. Și mă simt prost că m-am lăsat înșelată.

— Îmi pare rău, murmură Eve.

— Am... am nevoie de ceva timp...

Își șterse din nou ochii.

— Și totuși, până la urmă, tu și Robbie sunteți parte a vieții mele acum, fie că ești sau nu adevărata mea noră.

Eve închise ochii, iar Audrey îi simți ușurarea. Apoi îi deschise din nou.

— Dar tata... domnul Barrett? Oare el...?

— Va fi uluit, desigur. Nu știu cum va reacționa. Dar în adâncul inimii lui și el te iubește, draga mea. Iar Robbie este cel mai bun lucru ce i s-a întâmplat vreodată.

Eve se aruncă în brațele doamnei Barrett, murmurând:

— Mulțumesc... mulțumesc.

Când cele două se smulseră din îmbrățișare, Audrey știa ce avea de făcut.

-- Doamnă Barrett, trebuie să-mi cer și eu iertare. Am dat dovadă de egoism când am refuzat să vin, în urmă cu patru ani. V-ați pierdut singurul copil, iar eu și Bobby eram tot ce vă rămăsese. Dar... mi-a fost teamă că o să mă învinovați pentru moartea lui. Dacă s-ar fi căsătorit cu Linda și nu cu mine...

— Niciodată nu am gândit în felul acesta. Orice mamă își dorește fericirea copilului ei, și îmi dădeam seama din felul în care vorbea Robert despre tine cât te iubea de mult. Relația lui cu Linda a fost întotdeauna tumultuoasă. Nu am vrut ca Robert să meargă cu ea în seara aceea.

— Îmi... îmi doresc...

Nu putu isprăvi.

— Știu de ce s-a dus cu ea, doamnă Barrett. Înainte de a pleca din Londra, Robert mi-a spus că trebuia s-o întâlnească în persoană pe Linda și să își ceară iertare pentru că o rănisese. Dorea s-o roage să-l ierte.

— Așa era Robert, răspunse ea.

— Da. Putem fi mândri de el. El m-a învățat să nu pun la îndoială căile Domnului. Ci să mă încred în El.

Doamna Barrett închise ochii, încuviințând ca și cum ar fi fost dusă pe gânduri.

— Și privește acum, spuse ea când deschise ochii. Se pare că am primit o dublă binecuvântare, cu doi nepoți.

— De ce plânge toată lumea? întrebă Robbie.

— Acestea sunt lacrimi de bucurie, dragul meu, nu de tristețe. Veniți, să ne așezăm pe terasă și să ne cunoaștem mai bine.

— Cu înghețată pe băț? întrebă Robbie, ținând.

— Da, scumpul meu. Cu înghețată pe băț pentru toată lumea!

31

— Doamna Barrett este o femeie încântătoare, spuse Audrey când se aflară din nou în mașină.

Eve reuși doar să încuviințeze, prea emoționată pentru a putea vorbi.

— Ți-a trebuit mult curaj să faci asta, Eve. Ești cea mai curajoasă femeie pe care o cunosc.

— Mulțumesc.

Expiră, apoi spuse:

— Tu nu vei avea nevoie de curaj pentru această ultimă vizită, însă eu voi avea.

Își simțea inima grea în piept și numai gândindu-se la ce avea de făcut.

— Unde mergem?

— La fermă. Vreau să-l întâlnesc pe prietenul lui Robert, Tom Vandenberg. Îți amintești de Cei Patru Faimoși?

— Da, desigur.

— El este unul dintre ei. A fost ca un tată pentru Robbie, și un prieten bun pentru mine. Probabil cel mai bun prieten. I-am spus lui Tom în această dimineață cine sunt – deși, după spusele lui, deja bănuise. Acum trebuie să-i spun mamei lui.

— Ești apropiată și de ea?

— Da. Îmi amintește de bunica Maud. Și a devenit o a doua bunică pentru Robbie.

Eve nu putea decât să spere că aceasta va fi la fel de binevoitoare și îngăduitoare ca doamna Barrett.

— Să aștept în mașină în timp ce tu intri? întrebă Audrey când parcară în spatele fermei.

— Categorie nu. Familia Vandenberg este și ea parte a noii tale familii. Îi vei îndrăgi, Audrey. Și ei vă vor îndrăgi, pe tine și pe Bobby... Cel care iese din hambar este Tom.

Robbie sări din mașină și o zbughi spre el traversând aleea, strigându-i lui Bobby să vină cu el ca să vadă mielușeaua.

— Încă un american înalt și chipeș, spuse Audrey cu un zâmbet. Se întâmplă ceva între voi doi?

— Poate... Ar fi fost imposibil să se întâmple în timp ce pretindeam că ești tu.

— Dar acum?

— Nu știu.

Eve simți cum i se înfierbântă obrajii.

— Vom vedea.

Îl rugă pe Tom să le arate băieților ferma, în timp ce ea și Audrey intrară în casă pentru a vorbi cu mama lui. El încuviință. Știa de ce venise.

Doamna Vandenberg steriliza borcanele pentru gemul de căpsune, însă le invită cu bucurie în bucătăria simplă a fermei.

— Aceasta este prietena mea care a sosit recent din Anglia, spuse ea.

— Bine ai venit, draga mea, spuse doamna Vandenberg.

Dacă îi părea ciudat că Eve nu amintise numele musafirei, fu destul de politicoasă cât să nu spună nimic despre asta.

— Cum v-au plăcut căpsunele mele proaspete? întrebă ea. Au un gust atât de bun atunci când sunt mâncate imediat după ce au fost culese, nu-i așa?

— Au fost minunate. Le-am devorat, răspuse Eve.

Doamna Vandenberg le servi cu ceai rece și fursecuri – pe care ea le numea prăjiturile – însă Eve își dori să facă cât mai repede ceea ce venise să facă.

— Trebuie să îți mărturisesc ceva, și am vrut să aflu adevărul de la mine înainte de... ei bine, înainte de răspândirea zvonurilor, pentru că... te admir atât de mult și...

Vocea i se sugrumă și nu reuși să-și isprăvească spusele.

Doamna Vandenberg se așează la masă lângă Eve și o luă de mână.

— Ce este, Audrey, scumpă? Îmi poți spune orice, știi asta.

Eve înghiți, încercând să se adune.

— Da... ei bine... pentru început – numele meu nu este Audrey. Este Eve. Eve Dawson.

Se simți surprinzător de bine s-o spună după tot acest timp.

— Ea este adevărata Audrey Barrett. M-am dat drept ea pentru că nu aveam un cămin, nu aveam familie și nici un mijloc de a-mi întreține copilul. Audrey este prietena mea cea mai bună, iar ea hotărâse să rămână în Anglia după moartea lui Robert – până acum. N-avea idee că eu mă aflu aici, luându-i locul.

Doamna Vandenberg îi strânse mâna, iar când Eve îndrăzni să o privească, văzu bunătate în ochii ei.

— Ce teribil că nu ai avut la cine să apelezi pentru ajutor atunci când ai avut nevoie.

— Îmi pare atât de rău că v-am mințit – pe tine, pe Tom și pe toți ceilalți – și nu spun asta pentru că minciunile mele vor fi date pe față, ci pentru că știu că ceea ce am făcut este foarte greșit. Mă poți ierta vreodată pentru faptul că te-am mințit?

— Desigur, draga mea. Tu și Robbie ați fost o binecuvântare în viețile noastre, indiferent care este numele vostru.

Eve se simți oarecum ușurată, însă fotografia lui Louis cu cele două fiice ale sale încă îi pârzolea sufletul. Mai avea ceva de mărturisit.

— Am... am făcut alte lucruri îngrozitoare... N-am fost nicio dată căsătorită cu tatăl lui Robbie. El era căsătorit și avea o fiică.

Își plecă creștetul, rezemându-l pe brațe, incapabilă să dea ochi cu femeile din jur.

— L-am rugat pe Isus să mă ierte, dar... dar nu-L învinuiesc pe El pentru faptul că acum mă pedepsește. O merit.

Se așternu liniștea în bucătărie, auzindu-se doar apa clocotind pe sobă. Doamna Vandenberg o mângâie ușor pe spate și o lăasă-și verse durerea în lacrimi. Apoi spuse:

— Eve dragă, vreau să te uiți la mine.

Așteptă până când Eve își ridică capul.

— Dacă ți-ai mărturisit păcatele și le-ai pus la picioarele lui Isus cerându-I iertare, atunci s-a isprăvit. S-a isprăvit. Ești o femeie nouă în Cristos. Cele vechi s-au dus. E ca și cum ai schimbat locul cu Isus și ori de câte ori Dumnezeu privește la tine, Îl vede pe El. Ai parte de un nou început și nu trebuie să te mai simți rușinată.

— Cum poate fi atât de simplu? spuse ea ștergându-și ochii. Am făcut un haos din viața mea și a lui Robbie.

— Ei bine, păcatele au consecințe, și va trebui să le rezolvi și să corectezi ce poate fi corectat.

— Te voi ajuta, Eve, spuse Audrey. Vom rezolva lucrurile împreună, așa cum am făcut-o întotdeauna în trecut. Nu vei mai fi niciodată singură. Și nici eu.

— Iar eu sunt aici pentru tine, adăugă doamna Vandenberg. Însă Eve, ascultă. Uneori cea mai grea parte a iertării este să te ierți pe tine însăși – și să crezi cu adevărat în iertarea lui Cristos. Vor fi zile când vei fi ispitită să te îndoiești că ești un om nou, zile în care te vei judeca cu asprime. Mai ales atunci când te vei confrunta cu consecințele dureroase ale greșelilor tale. Și cu dezaprobarea altora. Însă există un verset în Scriptură pe care sper că-l vei memora și care spune: „Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” Ești iubită și iertată, draga mea.

Petrecură încă un ceas împreună cu doamna Vandenberg, care se rugă pentru Eve și pentru Audrey și pentru cei doi fii ai lor. Când păși în lumina palidă a zilei de vară aflată la sfârșit, Eve avu impresia că zboară. O prezentă pe Audrey lui Tom, apoi îi chemă pe băieți – care se lăsară cu greu duși – și urcară cu toții în mașină. Pentru Eve ziua fusese lungă și plină de evenimente, începând cu vizita ei la Louis și sfârșind cu ușurarea pe care i-o

aducea faptul că viața ei în minciună și prefăcătorie luase sfârșit. Era iertată. Putea fi din nou ea însăși.

— Vorbești vreodată despre război? o întrebă Audrey în timp ce se îndreptau spre casă. Despre ceea ce am făcut, ce am experimentat?

— Nu. Și ceea ce e mai amuzant este faptul că nimeni nu mă întreabă despre asta. Aici, în America, atitudinea este ceva de felul – războiul s-a încheiat și bine am face să uităm că s-a întâmplat.

— Dar nu este corect – pentru noi sau pentru soldații care au luptat în război. Trebuie să vorbim despre asta. Războiul ne-a schimbat. Suntem altfel decât am fost înainte de război, și dacă nu recunoaștem asta, ne-am minți pe noi înșine.

— În timpul ultimului an de război m-am simțit atât de amorțită, atât de istovită de tot ce se întâmpla, spuse Eve, amintindu-și. Tânjeam să mă simt vie din nou. De-asta... de-asta m-am lăsat târâtă în relația cu Louis. Nu vreau să-mi justific faptele, dar asta mi-a făcut războiul. Mi-am pierdut credința. Am dat vina pe Dumnezeu pentru tot răul din lume, în loc să văd că răul este în interiorul nostru. Ți-am invidiat viața, Audrey. Tu aveai bani, educație, o casă frumoasă, servitori... Dacă eu aș fi fost crescută într-o familie ca a ta, poate că Alfie s-ar fi căsătorit cu mine.

— Interesant, răspunse Audrey râzând încetișor. Eu invidiam viața ta. Tu aveai atât de mulți prieteni. Toată lumea te iubea. Erai atât de liberă, de fericită. Și tânjeam după o mamă ca a ta. Întotdeauna mă va urmări faptul că egoismul mamei a cauzat moartea mamei tale.

Eve refuză să cedeze resentimentului față de lady Rosamunde. După cum spusese Tom, dacă dorea ca Dumnezeu s-o ierte, trebuia și ea să-i ierte pe ceilalți – așa cum doamna Barrett și doamna Vandenberg și Tom o iertaseră pe ea.

— Mama mea a ales să stea cu mama ta, Audrey. Cred că din aceleași motive pentru care Robert a intrat în mașină cu Linda. Era felul în care îi putea arăta dragostea lui Dumnezeu. Sunt mândră de mama mea.

Coborâra colina spre oraş, apropiindu-se de casă, însă Eve nu dorea să se întoarcă încă în căsuţa lor înghesuită. Dorea să se bucure încă puţin de cerul albastru şi de soarele serii, de adierea răcoroasă a vântului ce se strecura prin geamurile deschise ale maşinii. Coti la prima intersecţie şi se îndepărtă din nou de oraş.

— Facem o excursie, anunţă ea. Scoate harta din torpedou, Audrey, şi haide să vedem unde ne duce drumul ăsta.

Audrey ridică din sprâncene de parcă ar fi vrut să întrebe dacă era sigură.

— Găseşte o rută. Tu ai fost întotdeauna mai bună decât mine la a citi hărţile.

Audrey o scoase şi o despături în poală, urmărind cu degetul coasta albastră, căutând oraşul în care locuiau.

— Mie îmi plăcea să şofez, ţie nu, Audrey?

— De cele mai multe ori. Trebuie să recunosc că aveam un sentiment grozav când mă aflam la volan, îndreptându-mă spre o destinaţie nouă.

— Mie mi-a plăcut să şofez din prima zi în care Williams m-a lăsat să încerc.

— Dacă-mi amintesc, primele mele lecţii de şofat s-au desfăşurat în circumstanţe foarte diferite.

— Aşa este! spuse Eve râzând. Te-am forţat să conduci acasă din Denver, pe străzi cu baricade şi fără indicatoare sau faruri. Dar te-ai descurcat de minune odată ce ai învăţat cum se procedează. Vrei să conduci acum? La urma urmei, asta e maşina ta.

— Pentru nimic în lume! Aici se conduce în partea greşită a soselei. Va trebui să exersezi puţin înainte de a fi pregătită s-o faci.

— Ții minte când conduceam în întuneric? Studiam harta ca să descoperim toate rutele posibile, dar odată ce porneam, nu puteam vedea decât ceea ce ne ieşea înainte.

— Se aseamănă oarecum cu viaţa, nu crezi? Ne facem planuri, însă nu putem vedea decât la câţiva paşi înaintea noastră. Adevărul este că atunci aveam un scop. O ţintă pe care trebuia s-o atingem. De când s-a încheiat războiul, m-am amăgit gândind că viaţa este ca o călătorie pe un vas de croazieră, iar mările ar trebui să fie întotdeauna liniştite. Ori de câte ori venea câte

o furtună, îmi doream să mă ghemuiesc și să aștept să treacă și totul să revină la normal. Wellingford Hall a devenit refugiul meu. Însă corăbiile au destinații, Eve. Ele se îndreaptă într-un loc anume, iar furtunile sunt parte a călătoriei. De la încetarea războiului n-am mai avut un scop.

— Știu la ce te referi. Am luptat în război și am ajutat la salvarea Angliei. Am realizat ceva măreț, iar acum...

— Haide să găsim un scop nou, Eve!

Ideea o entuziasmă pe Eve. În ultimii patru ani ceva lipsise din viața ei, în ciuda confortului în care trăise.

— Așa să fie! Am pornit!

Apăsă pe accelerație și mașina prinse viteză.

— Unde mergem, mami? Întrebă Robbie.

— Să descoperim viitorul. Voi, băieți, fiți cu ochii în patru, bine?

— Cum arată? Întrebă Bobby.

Audrey râse și se aplecă spre Eve.

— Crede că vorbim despre un animal pe care-l poate vedea – o vacă sau o oaie... Nu știu cum arată, Bobby, îi spuse. Va trebui să așteptăm și să vedem.

Eve zâmbi larg.

— Dar sunt sigură că vom ști când îl vom găsi!

Notă din partea autoarei

Sper că v-ați bucurat să le întâlniți pe Audrey și pe Eve, și să experimentați o parte din viața în Anglia vremurilor celui de-al Doilea Război Mondial. *De-aș fi în locul tău* a început ca o povestire simplă despre o mireasă de război și un soldat american. Întotdeauna m-a intrigat povestea părinților prietenei mele, Janet Sharp, acum decedați, care s-au întâlnit în timpul războiului, așa cum s-au întâlnit Audrey și Robert. Mama lui Janet, o încântătoare doamnă britanică, băutoare de ceai, slujea în calitate de gardian în patrulele de supraveghere ale raidurilor aeriene din Enfield, unde l-a cunoscut pe chipeșul pilot american. Cei doi s-au mutat în Illinois după război și au avut doi copii. O povestire frumoasă, romantică.

Însă în timpul lucrării de cercetare, am descoperit cât de mult a alterat cel de-al Doilea Război Mondial viața de zi cu zi în Anglia, punând capăt diviziunii dintre aristocrație și servitorime. Fiind o mare admiratoare a seriei de televiziune *Downton Abbey*, am știut că povestirea mea se va îndrepta în acea direcție. Audrey și Eve (și mamele lor) au prins rapid viață. Apoi toate celelalte – prietenia lor, rivalitatea lor, iubirile și pierderile lor – s-au așezat frumos la locul potrivit pe măsură ce aceste două femei au căutat să redefinească ceea ce erau în realitate.

Una dintre părțile mele preferate atunci când scriu este munca de cercetare. Pentru această carte eu și soțul meu am hoinărit în jurul Londrei ca să mă pot pune în locul personajelor. Am savurat călătoria cu metroul, însă nu cred că mi-ar face plăcere să dorm acolo nopți în șir. Am vizitat Muzeul Imperial al Războiului și ne-am așezat în interiorul unui mic adăpost Anderson în timpul simulării unui bombardament, înțelegând claustrofobia Evei. Am dezvoltat o profundă admirație pentru femeile din Anglia care au servit în atâtea poziții pentru a-și salva națiunea, de la munca la ferme și operarea complicatelor sisteme radar, până la conducerea ambulanțelor spre locații devastatoare, așa cum s-a întâmplat în cazul celor două, Eve și Audrey. Sunt sigură că multe dintre ele au găsit resurse de tărie și curaj pe care nu știau că le dețin.

În afară de atacurile de la Pearl Harbor și 11 septembrie 2001, noi nu știm cu adevărat ce înseamnă ca țara noastră să fie bombardată și amenințată cu invazia. Citind relatări despre ce au avut de îndurat britanicii și curajul de care au dat dovadă refuzând să se predea, m-am întrebat adesea ce aș fi făcut eu. Oare credința mea s-ar fi dovedit suficient de puternică, sau s-ar fi clătinat? Niciunul dintre noi nu va ști, decât în momentul în care credința ne va fi testată. Însă dacă și când se va întâmpla asta, vom avea minunata ocazie de a vedea și experimenta credințioșia lui Dumnezeu.

Știu că cititori diferiți vor vedea lucruri diferite în acest roman și vor primi lecții diferite. Însă dacă ați putea învăța un singur lucru, rugăciunea mea este să începeți a crede că Dumnezeu are un plan unic și un scop pentru viața voastră. Și că, precum Eve și Audrey, veți parcurge alături de Dumnezeu drumul spre descoperirea acestui scop. „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10).

Fiți binecuvântați!

Lynn

Mulțumiri

Oamenii își închipuie întotdeauna că scriitorii sunt suflete singuratice, stând închiși ceasuri întregi în birouri ticsite de cărți, trudindu-se să dea viață istorisirilor lor. Uneori este adevărat în ce mă privește, cu excepția părții referitoare la „singuratic.” Am descoperit de-a lungul anilor că experimentez mai multă bucurie în munca de creație atunci când lucrez împreună cu alte persoane creative pentru a-mi duce viziunea la îndeplinire. Vreau să mă opresc și să mulțumesc acum câtorva dintre acești parteneri.

Soțul meu, Ken, este întotdeauna primul meu cititor, scormonind prin capitolele pe jumătate terminate și idei de intrigă nesoționate și ascultându-mă vorbind la nesfârșit despre ce s-ar putea sau nu întâmpla. Tot el îmi spune, fără a sta prea mult pe gânduri, cum ar gândi *în realitate* personajele mele masculine și ce ar face acestea *în realitate*. Prietenele mele de-o viață și colege de breaslă, Jane Rubietta și Cleo Lamos sunt pentru mine de o importanță vitală în procesul de gândire și dezvoltare a narațiunii. Ne-am întâlnit și ne-am criticat reciproc scrierile de mai bine de douăzeci și cinci de ani, încă de pe vremea când niciuna dintre noi nu fusese publicată și sunt sigură că n-aș fi putut să scriu o carte fără ele.

De neînlocuit sunt și prietenii mei care nu sunt scriitori, Ed și Cathy Pruim și Paul și Jacki Kleinheksel, fiind și ei extrem de

importanți pentru procesul scrierii. Ei îmi îngăduie să-mi verbalizez frustrările, se roagă cu mine și-mi oferă idei spirituale și sfaturi practice ori de câte ori am nevoie de ele. Le sunt profund recunoscătoare pentru faptul că mă ajută să rămân ancorată în realitate – și pentru că mă scot din birou ca să mă pot recrea!

Christine Bierma este asistenta mea și mai mult decât atât! Ea m-a ancorat în secolul XXI cu paginile web, blogurile, conturile de social media și toate celelalte lucruri legate de tehnologie pe care încă n-am reușit să le înțeleg. Și nici măcar nu râde de mine (prea mult) când mă vede străduindu-mă să le folosesc. Ea îmi este parteneră și nu-mi doresc să scriu sau să lansez o carte fără ea și fără afacerea ei online, Launch Right.

Echipa mea de la Tyndale House sunt cei mai importanți colaboratori pe care i-am avut, ghidând și dând formă acestei cărți pentru a ajunge la produsul finit. Stephanie Broene a fost alături de mine încă de la început și pe tot parcursul rescrierii, conceperii unui design pentru copertă și procesului de punerea cărții la dispoziția publicului. Apreciez mult cunoștințele și parteneriatul ei. Editorul meu, Kathy Olson, m-a călăuzit cu răbdare pe parcursul folosirii unui nou mod de a face editări și a făcut din acest lucru un proces (aproape) amuzant și ușor. De asemenea, a îmbunătățit această carte.

În ultimul rând, dar categoric nu cel din urmă, vreau s-o amintesc pe uimitoarea Natasha Kern, impresarul meu. Lumea editorială se schimbă atât de rapid și dramatic, încât cariera mea de scriitor s-ar rătăci fără cunoștința și expertiza ei. Însă mai mult decât atât, Natasha a avut o contribuție valoroasă la această povestire, încurajându-mă și oferindu-mi sfaturi atunci când aveam mare nevoie de acestea.

Vă mulțumesc și binecuvântările abundente ale lui Dumnezeu să se reverse peste fiecare dintre voi. Romanul acesta n-ar fi la fel fără contribuțiile voastre prețioase.

Întrebări de discuție

1. Apartenența, căminul și familia sunt teme recurente în *De-aș fi în locul tău*. Cum experimentează Eve și Audrey aceste lucruri de-a lungul narațiunii? Cum le motivează deciziile dorința de a aparține, de a avea un cămin și o familie?
2. Cu care dintre personaje vă identificați mai ușor, cu Eve sau cu Audrey? De ce?
3. Care este diferența dintre felul în care răspund Eve și Audrey situațiilor potrivnice cu care se confruntă? Cum răspund în fața dragostei? Dați exemple din povestire. Care sunt elementele ce fac diferența? Originea, felul în care au crescut, sau o combinație a acestora?
4. Autoarea le folosește pe Eve și Audrey pentru a pune în contrast două clase sociale diferite de dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial. Descrieți stilurile diferite de viață și așteptările pe care fetele și familiile lor le au. Cum crește și se schimbă fiecare dintre ele ca rezultat al prieteniei lor?
5. Parte din lecțiile primite de Eve și Audrey este aceea că rolurile pe care societatea și familia le impun nu reflectă neapărat ceea ce Dumnezeu vrea pentru ele. Ce scop ar putea avea Dumnezeu pentru viața ta, diferit poate de așteptările

societății și familiei? Ce relații a pus în viața ta care te-au ajutat – sau ar putea să te ajute – să descoperi planurile Lui pentru tine?

6. Autoarea pune în contrast felul în care războiul a afectat Marea Britanie și America. Eve remarcă, în 1946, că „prosperitatea Americii o uimea. Nu se vedeau mormane de dărâmături în locul unde odinioară fuseseră case, nu erau cozi pentru mâncare, nu existau rații. Soldații precum Robert și Louis se întorseseră la viața de civilie de parcă războiul n-ar fi existat niciodată.” Îi spune lui Audrey că nimeni n-o întreabă despre viața din timpul războiului, că americanii par a avea o atitudine de felul, „războiul s-a încheiat și bine am face să uităm că s-a întâmplat.” În ce fel ar putea fi benefică împărtășirea experiențelor traumatizante pe care le-am avut? De ce ne este greu să auzim despre provocările cu care s-au confruntat alții? Gândiți-vă la momentele în care v-ați aflat fie într-una dintre aceste situații, fie în cealaltă – cum ați răspuns?
7. Eve o blamează pe mama lui Audrey pentru moartea propriei mame. Credeți că reacția Evei la moartea mamei sale este corectă? Cum ajunge să se împace cu asta, în cele din urmă?
8. Îndemnând-o pe Audrey să fie atentă la evoluția sentimentelor sale pentru Robert, Eve îi spune: „Războiul a șters regulile și tradițiile cu care am crescut.” La ce se referă? Vă puteți gândi la vreun exemplu din cultura contemporană asemănător cu acesta? Acele schimbări au fost bune, sau au adus un prejudiciu?
9. Eve este fermă cu privire la refuzul de a avea relații intime cu Alfie fără siguranța căsniciei, în ciuda presiunii lui și a temerilor ei pentru siguranța lui. Ce s-a schimbat până la întâlnirea cu Louis? De ce în cazul acestuia ia o decizie diferită?
10. Când Audrey își vizitează unchiul în Londra, în 1950, se întreabă dacă n-ar trebui să-i spună adevărul cu privire la tatăl ei adevărat. Decide să n-o facă, concluzionând că unele secrete e mai bine să rămână ascunse. Sunteți de acord? Cum

ați fi reacționat voi la vestea pe care Audrey a primit-o de la tatăl ei?

11. De ce decide Audrey să nu meargă în America, atunci când a avut șansa s-o facă? Ce a făcut-o să se răzgândească mai târziu? V-ați răzgândit vreodată cu privire la o decizie majoră de viață? Este vreodată prea târziu pentru a-ți schimba calea?
12. Ați fost surprinși de sfatul pe care Tom i l-a dat lui Louis, acela de a nu-i spune soției sale despre aventura cu Eve din timpul războiului? E diferită această situație de cea a lui Audrey, referitoare la părinții ei – sau nu? Credeți că în societatea contemporană sfatul ar fi diferit de cel de la mijlocul secolului XX?
13. Ce părere aveți despre decizia Evei de a nu-i spune lui Louis despre copilul său atunci când l-a reîntâlnit? Ați fi procedat altfel dacă ați fi fost în situația ei?
14. Aproape de finalul cărții, Eve pare a crede că circumstanțele în care se află reprezintă pedeapsa pe care Dumnezeu i-o dă pentru acțiunile sale din trecut – pentru aventura cu Louis, pentru faptul că s-a îndepărtat de Dumnezeu. Ai experimentat personal acest lucru vreodată, sau poate ceva dintre cunoscuți? De unde putem ști că Dumnezeu nu ne pedepsește pentru păcatele noastre odată ce l-am cerut și l-am acceptat iertarea? Dacă El nu ne pedepsește, pentru ce trebuie să trăim cu consecințele alegerilor noastre greșite?
15. Doamna Vandenberg îi spune Evei: „Vor fi zile când vei fi ispitită să te îndoiești că ești un om nou, zile în care te vei judeca cu asprime. Mai ales atunci când te vei confrunta cu consecințele dureroase ale greșelilor tale.” Ai constatat vreodată că-ți este greu să accepți iertarea lui Dumnezeu? Ce anume te-a ajutat?

Despre autoare

Lynn Austin a vândut în lumea întreagă mai bine de 1,5 milioane de exemplare ale cărților ei. Fostă profesoară, actualmente scriitoare și oratoare, Lynn a câștigat opt premii Christy pentru romanele sale de ficțiune istorică, fiind una dintre primele persoane alese pentru Galeria de Onoare a Câștigătorilor Premiilor Christy. Unul dintre romanele sale, *Tărâmurî ascunse*, a fost ecranizat de Hallmark. Lynn și soțul ei au trei copii adulți și locuiesc în vestul statului Michigan. O puteți vizita la lynnaustin.org.

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

- Căminul mult visat*, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Chemarea deșertului, de Lynn Austin
Crăciunul la Carnton, de Tamera Alexander
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
Dorințe nerostite, de Beverly Lewis
Fiii Enei, de Lynn Austin
Flacăra Rezistenței, de Tracy Groot
Ironia sorții, de Jerry B. Jenkins
Locul femeii, de Lynn Austin
În vâltoarea apelor, de Lynn Austin
Misterul fotografiei, de Beverly Lewis
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
O comoară nebănuită, de Tamera Alexander
O perlă în nisip, de Tessa Afshar
Pârâul Fermecat, de Lynn Austin
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Râul misterios, de Beverly Lewis
Scrisori de dragoste, de Beverly Lewis
Sub ocrotirea aripilor Lui, de Lynn Austin
Șoaptele vântului, de Melanie Dobson
Talazul iubirii, de Beverly Lewis
Tărâmurile ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea își dorește, de Lynn Austin
Un nou început, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:
 Ben-Hur, de Lewis Wallace
 Cămașa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas
 Cetatea blestemată, de John R. Carling
 Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe
 Mândrie și prejudecată, Jane Austen
 Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz
Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke și T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicle de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Cronicle întoarcerii din exil*, de Lynn Austin
Seria *Cronicle regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn și Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiri de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Conacul Belmont*, de Tamera Alexander (1 volum)
Seria *Moștenirea din Lancaster County*, de Beverly Lewis (3 volume)
Seria *Moștenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Plantația Belle Meade*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Phillips (4 volume)
Seria *Soțiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Soțiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Surorile Shenandoah*, de Michael Phillips (4 volume)
Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)
Seria *Valuri de îndurare*, de Lynn Austin (2 volume)
Seria *Verișoarele Carolina*, de Michael Phillip (4 volume)
Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

*O narațiune ce sondează puterea nepieritoare și profundă
a credinței și prieteniei care poate vindeca mai multe decât
am crede noi vreodată.*

1950. În urma pustiitorului război ce-a devastat pentru a doua oară lumea, Audrey Clarkson își părăsește conacul din Anglia pentru un nou început în America, alături de fiul ei. Ca văduvă tânără, Audrey are nevoie de sprijinul socrilor ei americani, pe care însă nu i-a întâlnit niciodată. Ajunge pe „tărâmul libertății” pentru a descoperi că în ultimii patru ani, prietena ei de-o viață, Eve Dawson, i-a folosit identitatea și s-a dat drept Audrey. Ca înșelăciunea să fie demascată, Audrey și Eve vor fi forțate să scormonească taine despre prietenia „complicată” ce le leagă.

1940. Audrey și Eve erau mai diferite decât s-ar putea închipui două prietene. Una crescută în puf, cealaltă fică de servitoare. Ca tinere domnișoare, diferențele dintre ele au acționat ca forțe polarizante... până când o amenințare mai puternică – invazia nazistă – le readuce împreună. Când Londra devine ținta naziștilor, Eve și Audrey se hotărăsc să se înroleze în armată ca șoferițe pe ambulanță, înfruntând împreună pericolele iminente ale războiului. Un american staționat în Anglia însuflețește în Audrey zorii unui viitor mai luminos, iar destrămarea sistemului de clase îi dă lui Eve nădejdi pentru un viitor alături de fratele lui Audrey. Însă pierderile cumplite de care au parte le provoacă pe cele două femei să ia decizii capitale, care le aruncă într-un păienjeniș de minciuni și care le va împinge spre ruptura dintre ele, la multă vreme după ce și ultima bombă a fost detonată.



LYNN AUSTIN este autoarea a numeroase cărți de ficțiune pe teme biblice și istorice, vândute deja în peste 1,5 milioane de exemplare în lumea întreagă. Opt dintre romanele sale istorice au fost premiate cu premiul Christy, iar romanul *Tărâmurile ascunse* a fost ecranizat

de Hallmark. Lynn locuiește, în prezent, în Michigan împreună cu soțul ei.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-732-172-2


CASA
CĂRTII



www.ecasacartii.ro